

ANDREW LUCAS MCILROY

ÁRNYBÓL AZ ANGYAL

YVON JACOBS HOLTFÁRADTAN ROGYOTT LE A FÖLDRE, háta és karja olyannyira sajgott, hogy semmi más nem érdekelte. Először végzett férfimunkát a mezőn, a kasza kis híján akkora volt, mint ő maga, nehezen tartotta és félt is tőle, ennek ellenére nagyon igyekezett. A nap vége felé azonban pihenőt engedélyezett magának, a munkafelügyelőt könnyen kijátszotta, a férfi jobbjára csak heverészett a kifeszített ponyva alatt, percenként rángatta elő zsebóráját, már nagyon várhatta a műszak végét. Az apja keményebb diónak bizonyult, állandóan magán érezte a tekintetét, ám a délutáni ima idejét kihasználhatta. Soha nem gondolta volna, hogy egyszer így várja majd az Örökkévalóhoz intézett fohászokat, hisz addig a templomba járásnál semmit sem utált jobban. Most azonban akadt egy. Az aratást sokkal jobban gyűlölte. Yvon nem érezte magát felnőttnek, és azon kívül, hogy apjával együtt kizavarták a falu határába, nem is bántak vele férfihoz méltón. A házimunkát ugyanúgy el kellett végeznie, mosott, takarított, sőt, főzött is, de a férfiak társaságában hallgatnia kellett, akár az asszonyoknak. Ráadásul az öccsét is folyton a nyakába varrták. Pedig ha valami, hát a gyermekek nevelése bizonyosan női munka.

Yvon kifújta magát. A fák közül rálátott a földekre, nézte az összekötött kévéket. Hihetetlennek tűnt, hogy az mind az ő munkájuk gyümölcse. A fiú mindenhol aranyló búzakalászokat látott, még lehunytt szemmel is. Azt kívánta, bárcsak nekik is lenne egy olyan pöfögő masinájuk, mint amit az egyházmegye nagyobb földjein használtak. Még sosem látott ilyesmit, de a felnőttektől gyakorta hallotta, hogy azzal milyen gyorsan megy a munka.

A falubéliek még nem fejezték be a délutáni imádságot, fejüket lehajtva, halkán mormogtak. Pontban három óra lehetett, a Szent Könyv szerint az Örökkévaló első prófétája ekkor támadott föl halottaiból, így az egyház megkövetelte híveitől a délutáni imádságot. Yvon elgondolkodott. Még nem találkozott olyan felnőttel, aki megszegte volna ezt a parancsolatot, pedig a falu papja nem ellenőrizhetett mindenkit. Vajon tényleg elkárhozik, amiért inkább pihen, mintsem imáját és hódolatát fejezi ki a bölcs prófétának? Vajon tényleg a poklok legszörnyűbb kínját kell majd elszenvednie? Yvon nem mert kockáztatni, gyorsan elmormolt egy rövidebb imádságot. Talán ezért nem fedezte fel azonnal, hogy valami nincs rendjén.

Hiába dolgozott Yvon a férfiakkal a földeken, édesanyja még az öccsét is az ő gondjaira bízta. A fiú bosszankodott emiatt, és bár mások is akadtak, akik porontyaikat magukkal cipelték dolgozni, ő bizony egyáltalán nem tudta, mihez kezdjen a kis Caileannel. A fiúcska ötéves lehetett, de pontosan már nem emlékeztek, mikor született. Mindenesetre ahhoz elég nagy volt, hogy fusson, amerre lát. Yvon beáshatta volna a földbe, ahogy mások tették az öccsükkel, vagy kiköthette volna egy fához... Ám akárhogy is, szerette a kis Cailie-t, nem volt szíve hozzá, hogy ilyesmit műveljen vele. Így egyszerűen csak otthagyta a mező szélén, a fák árnyékában. Mivel a kis taknyos igen eszes kölyök volt, és mindent megértett, amit mondtak neki, Yvon nem aggódott. Elmagyarázta öccsének, hogy nem mehet sehová, üljön a fenekén, majd kezébe adta a játékait és otthagyta. Munka közben gyakorta a fák felé pillantott, látta, hogy Cailie egy pillanatra sem pihent, szaladgált,

gallyakat gyűjtött, botokat tördelt, egész nap járt a lába. Hol eltűnt, hol előbukkant a bokrok közül. Így aztán, mikor Yvon megszökött apja mellől, és testvérét nem látta, hosszú percekig fel sem tűnt neki a hiánya.

Ahogy Yvon észrevette Cailie eltűnését, rögtön elmúlt a fáradtsága. A fiú felpattant a földről, a körülötte lévő fákat fürkészte. A földeket körülvevő cserjés olyan ritkás volt, hogy azonnal meglátta volna öccsét, ha a közelében bókászik, ám Cailie-t sehol sem találta. Yvon felugrott egy korhadó fatörzsre, a magaslatról belátta az egész környéket. Tudta jól, hogy mindketten hatalmas bajba kerültek. Öccsét apró lába viszi, amerre lát, őt pedig... egész bizonyosan agyonverik odahaza, ha Cailie-nek baja esik.

Yvon néhányszor a nevét kiáltotta, de öccse nem bukkant fel. A fiú utolsó pillantást vetett a földeken dolgozó felnőttekre, majd útnak indult a közeli erdőbe. Azonnal segítséget kellett volna kérnie, ezt tudta ő is... Ám egyszerűen képtelen volt az apja elé állni, ezért úgy döntött, egyedül oldja meg a problémát.

Amint teltek az órák és beesteledett, a fiú egyre jobban kétségbeesett. A vaksötétben, a fak között botorkálva azt kívánta, bárcsak segítséget kért volna még a legelején. Apja valószínűleg akkor is megverte volna, de legalább Cailie előkerült volna. Talán... így viszont lehet, hogy soha többet nem látja.

Yvon a fatörzsek labirintusában szünet nélkül ordított az öccse után, végül a gombóc a torkában és feltörő könnyei elhallgattatták. Még sosem járt az éjszakai erdőben, hiszen a boszorkányokról, farkasemberekről, trollokról szóló mendemondák miatt eszébe sem jutott ilyesmi. Yvon azonban elhatározta, hogy nem megy haza Cailie nélkül. Hiába rezzent össze minden neszre, kitért. Mikor egy bagoly röppent el fölötte, szíve majd kiugrott ijedtében. Minden árnyban, faágban szörnyeteget látott, így nem volt csoda, hogy kis híján elszaladt, mikor a régi kútnál egy ismerősbe botlott.

A Szent Háború előtti időkben istentelen, hatalmas démonoknak állítottak templomot a vidéken, ezt mindenki tudta. A régi szentélyből mára csak romok maradtak, egy közeli tisztáson azonban kúthoz hasonló építmény állt. A falu papja, Mr. Wooton váltig állította, hogy az maga a pokol kapuja, bárki, aki csak a közelébe merészkedik, azon nyomban szörnyethal. És persze kísértetek is látogatják, azon szerencsédének szellemei, akiket a pogány időkben áldoztak fel, majd a kútba hajították őket. Így a tisztás és a különös építmény kiváló találkahellyé vált azok számára, akik tilosban jártak. Mivel az ópium és különféle kábítószeres a nagyvárosokban élő emberek privilégiuma volt, vidéken legfeljebb azok járhattak tilosban, akik a kedvesükkal találkoztak.

Bonnie Siggs nem először járt a régi kút közelében, mondhatni, majd' minden második nap látogatását tette a tisztáson. És hát igen, nagyjából a lovagjait is ilyen sűrűn váltogatta. Már amennyiben loagnak lehet nevezni azokat a férfiakat, akik rögvést rátérnek arra a bizonyos lényegre. Bonnie gyönyörű lány volt, a legszebb az egész faluban, és köztudottan nem fukarkodott a bájaival. Hogy a csendes, istenfélő közösség miért tűrte meg mégis? Egyrészt azért, mert sosem tudták rajtakapni. Másrészt pedig, és ez volt a nyomósabb érv, a lány olyan titkot őrzött, ami egy életre biztosította, hogy senki nem vádolhatja őt sem boszorkánysággal, sem szajhálkodás-

sal. Ez a titok pedig nem volt más, mint hogy a jóra való Mr. Wooton, a falu papja, pontosan milyen pozíciókat kedvel ama bizonyos

eseménynél. Szegény Wooton atya amúgy jámbor, jólelkű férfiú volt, csak hát az évtizedeken át tartó önmegtartóztatás... a Bonnié lány duzzadó keblei az első padsorban... ez még neki is sok volt. Bonnié Siggs azóta is majd kipukkadt a nevetéstől, mikor arra a félórára gondolt, ott hátul, a paplak kertjében. Talán aznap este is ez járhatott a fejében, mert hirtelenjében minden ok nélkül felkacagott, a kezében lévő lámpás ide-oda hintázott. A lány szép, telt arca csúf maszkká torzult az imbolgó fényben, így nem csoda, hogy a fák közül előbukkanó Yvon halálra rémült tőle.

- Héj! Ne szaladj el! - kiáltotta a lány, és lámpásával a fák közé világított. Bár a gyerekek csupán a hátát látta, így is felismerte Yvon Jacobsot, a fazekasmester idősebb fiát. - Héj! Yvo! Én vagyok az, Bonnié! Mit keresel itt?

A fiú megpördült, arca sápadt volt, és egész testében remegett. Mindezek mellett igen mókás látvány is lehetett, mert Bonnié a hasát fogta nevetésben.

- Úgy nézel ki, mint aki mindjárt maga alá hűgyoz! - kacagta a lány. Kedvtelve nézett végig a fiún, mindig is tetszett neki a szeme, tudta, csinos fiatalember lesz belőle. Pár éven belül találkozgatni fognak itt, a régi kút mellett. - Kicsit korán jöttél, kedveském.

Yvon csak állt, szemében könny csillogott, végül kitört belőle az, ami már órák óta nyomasztotta:

- Bonnié, kérlek, segíts! Cailie eltűnt! Már órák óta keresem! Kérlek, segíts!
- Hogy mi? Eltűnt? Mikor?
- Még a délután...
- És mi a manót csinálsz egyedül a sötétben? Hol az apád? Hol vannak a többiek?
- Nincs senki, csak én... Bonnié, kérlek, segíts!

A lány arcáról lehervadt a mosoly, cseppet sem volt ínyére, hogy egy taknyos kölyköt kelljen kísérgetnie. Márpedig az ifjú Jacobs eltévedt, segítségre szorul, ez nyilvánvaló. Igazság szerint Billy Cle-mentsszel, a helyi írnokkal találkozott volna aznap este, akiből amúgy sem sokat nézett ki, ráadásul már régóta várt rá. Talán a fiú megijedt és el sem jön. Magára vessen, ha eztán mégis idedugja a képét. Így Bonnié hamar döntött, az ifjú Jacobs mellé sétált, hogy elkalauzolja őt az éjszakai erdő útvesztőjében.

A lány úgy tervezte, hogy hazakíséri a fiút, Yvon viszont folyvást az erdő sűrűje felé kalandozott, el-elűnedezett a fák közt, és megállás nélkül az öccse után ordított.

- Hagyd már abba! - mondta Bonnié. Nem félt sem az erdőtől, sem a sötétől, azt azonban még ő is érezte, hogy nem tanácsos felverni az éjszaka csöndjét. - Ha az öcséd valóban eltűnt, akkor majd apádék megkeresik. Bár szerintem, ha hazamész, ott találod majd az ágyikójában.

- Nem! Eltűnt! Nem ment volna haza egyedül! — kiáltotta a fiú. - Otthagya a játékait, és láttam a nyomait... az erdő felé vezettek!

- Ha így is van, mi semmit nem tehetünk.
- Meg kell keresnem! Odahaza megölnék!
- Szóval nem is miatta aggódsz, hanem magad miatt.

Yvon nem válaszolt, újból ordított, ahogy csak a torkán kifért. Ám hirtelenjében elhallgatott, fáradt szemét hatalmasra meresztette, miközben az éjszaka neszeit figyelte.

-Te is hallottad? - suttogta, és közel húzódott a lányhoz. Bonnié lenézett a mellette vacogó kis alakra.

- Miről beszélsz? -Farkasok...

- A farkasok csak télen jönnek le a hegyekből, mikor nincs mit enniük. - Ekkor Bonnié is meghallotta, és összerezsent. Semmivel össze nem téveszthető, bús vonítást szállt tova a széllel. — Farkasok — ismételte Yvon.

A lány ezúttal nem szólt semmit, a falu felé indult. Az sem érdekelte, hogy követi-e a fiú. Bonnié Siggs talán életében először gondolt arra, hogy meghalhat. Ezek a vadállatok széttépik, elevenen felfalják. Yvon, bár még mindig nem adta fel, hogy megkeresse testvérét, követte Bonnie-t, hisz csak neki volt lámpása. Együtt futottak a fák között, majd hirtelen megtorpantak.

A sötétben mozgott valami: hatalmas, erős és gyors. Nem lehetett szarvas vagy vaddisznó. Egyenesen feléjük tartott, de sem a lány, sem a fiú nem tudta, mit tehetnének. Csupán álltak dermedten, amikor az állat kiugrott a lámpás fénykörébe.

A farkas óriási volt, akár egy lovat is könnyűszerrel leteperhetett volna. Ám nem csupán a mérete miatt tűnt különösnek. Bonnié és Yvon úgy érezte, mintha egy ember fürkésznő őket zöld, kutakodó, okos szemével. A következő meglepetés akkor érte őket, mikor az állat hátára pillantottak. A szürke, vastag bundán egy fiúcska feküdt, szemét lehunyta, kezét ökölbe szorította. Holtnak tűnt.

Yvon felkapott egy vastag ágat a földről, és a feje fölé emelte. Ez a szörnyeteg megölte a testvérét! Bonnié rémülten nézte, mit csinál a fiú, de szólani nem mert. A farkas szeme megcsillant a lámpás fényében, majd a hátán lévő terhet a földre csúsztotta. Oly vigyázva, hogy azt egy ember sem tehetné volna gyöngédebben. Ezután ismét a fiúra és a lányra nézett, majd amilyen hirtelen jött, olyan hamar el is tűnt a fák közt.

Bonnié ezután sem mert mozdulni, Yvon viszont rögvést öccse testéhez futott, zokogva magához szorította a kis Cailie-t. A fiúcska azonban nem volt sem-véres, sem hideg, sőt, még halott sem... Bátyja karja között kinyitotta a szemét, és nyújtózott egyet, mintha csak hosszú álomból ébredt volna.

- Mi történt? - motyogta a kisfiú. Yvon nem tudta, mit felelhetne neki. Bonnié végül összeszedte magát, és a fiúk közelébe sietett, Cailie hunyorgott a lámpás gyenge fényében.

— Induljunk! - suttogta a lány.

A hold már magasan járt, mikor kiértek az erdőből, és a patakot követve a falu felé vették az irányt. Egyikük sem szólt, Yvon a karjába vette öccsét, aki hamar elszunnyadt a vállán. Már nem hallották a farkasok énekét, ennek ellenére igen szaporán lépkedtek.

Yvon és Bonnié néha egymásra pillantott. Tudták, szörnyű dolgot láttak aznap éjszaka az erdőben, és azzal is tisztában voltak, hogy hallgatniuk kell róla. A farkas valamiért nem bántotta Cailie-t, sőt, mintha egyenesen a gondjaikra bízta volna. És ha valakit megkímélnék a vadállatok, akinek bármi köze van az éjszaka gyilkosaihoz, a sátán csatlósaihoz, magukhoz a farkasokhoz... az jót nem jelent. Tudták, mi történik az olyanokkal, akikre rásütik a boszorkányság vagy farkasemberség bélyegét.

Bár egy szót sem szóltak egymáshoz, Bonnié Siggs és Yvon Jacobs aznap éjjel titkos szövetséget kötött. Hallgatási fogadalmat. És mivel senkinek nem beszéltek róla, még maguk előtt is titkolták, az évek múlásával hamar elfelejtették. A két Jacobs fiú legfeljebb a szörnyű verésre emlékezett, amit odahaza kaptak, persze az idő múlásával már nem tudták, miért is.

„A hatalmas Örökkévaló hat nap alatt teremtette a világot, és a hetedik napon a Világosság tengerében megpihent. Egyetlen gyermeke az ember, a férfi, minden más csupán szolgának teremtett, az asszony éppúgy, mint más halandó fajták.

Az Örökkévaló, miközben a hetedik napon végigtekintett művén, gyermekeéhez is szólt, és megajándékozta a tudással, mit senki más nem bírhatott:

– Ez az én valóm és eszenciám. Csak a tiéd, és senki másé, jól vigyázz rá, gonosz hatalmak nem érhetik. Ajándékozd tovább utódaidnak, azoknak, kik hisznek énbennem,

mert az igaz tudás csak tőlem van, minden más bűnös és halált hozó.

A férfi megkapta hát a mágia adományát, ám nem tartotta be sokáig a parancsot. A gonosz hatalmak azonnal rávetették magukat gyengeségére, az asszonyra, kit ő úgy szeretett. Az első asszony, kinek bűnös teste kiváló táptalaj volt démonoknak és szellemeknek, csellel hamar rávette urát, hogy tárja fel előtte a mágia tudományát. Megszülettek hát az első sámánok és boszorkányok, kik szétrajzottak a világban, és szabadon üzték ártó praktikáik.

– Szörnyű dolgot cselekedtél – monda az Örökkévaló első gyermekének. – Eztán életed állandó küzdelem lesz és gyanakvás, a Gonosz köztetek jár majd, ártatlanok, ifjak álarcát ölti magára. Kösetek hát szövetséget, építsétek fel egyházam! Járjatok a fényben, gyomláljatok ki mindent, mi más, mint ti. Gyermekeiteket és asszonyaitokat ostorral verjétek, akár csak barmaitokat, más népek fiait tapossátok, akár a férgek, mert mindannyiunkban a Gonosz lakozik.

Tudjátok ti mindnyájan, hogy a világnak keletkezése pontban háromezer évvel ezelőtt történt, az Örökkévaló azonban sosem hagyta

el gyermekeit. Cselekedjétek hát szavait, sújtsen le ostor és kö a hitetlenekre, a perzselő láng égesse ki lelkiükből a Gonoszt, és várjátok a Világosságot, a Mennyegeknek Országát, mert az Örökkévaló véget vet a sátán rémuralmának.”

ARTIMOI SAMUEL EVANGÉLIUMA, ELSŐ KÖNYV

FARKASÁRNYAK

CLAYTON VANGALSAR Gloisberry bíborosa, rettenetes rémálom-ból ébredt. Helytartóként és bíróként hozzászokott a vér és kínzás látványához, a lehulló fejek, agyongyötört testek már rég nem tettek rá különösebb benyomást, főként, mert szentül hitte, hogy helyesen cselekszik. Helyesen cselekszik, mikor a sátán szajhá-it, a boszorkányokat máglyára veti, hogy visszaküldje őket a pokolra, ahová valók. Helyesen cselekszik, mikor inkább halálra gyötör egy bűnös testet, hogy a lelket megmenthesse. Helyesen cselekszik, hisz üldöz mindent, mi a hite és az örökkévaló ellen való. Éppen ezért VanGaldar bíboros soha nem érzett lelkiismeret-furdalást ítéletei miatt, és rémálmok sem gyötörték. Egészen eddig.

Úgy egy hete kezdődött. Álmában sötét erdőben járt, hálóingben, mezítláb, egyedül. Egyedül, mert ő volt az egyetlen ember, az egyetlen tiszta lélek, aki az árnyak közt futott. Minden fa mögül istentelen teremtmények lestek lépteit, a széllel farkasok éneke szállt tova. Igen, a lények, melyek bekerítették, maguk is farkasok voltak.

Álmaiban egy asszony is kísértette. A különös teremtmény elsőként fiatal leány képében jelent meg, bájos arc meztelen, parázna testtel. Aztán változni kezdett. Szeme parázslott, akárcsak az éjszaka vadjainak tekintete, bőre kifakult, mint a holtaké, gyönyörű testét hatalmas, fekete szárnyak takarták. Az ördög maga. A sátán, a bukott angyal!

Ám a lidércnyomás ezzel korántsem ért véget. Egy ezüstszerű, sárga szemű farkas járt a nyomában, VanGaldar úr sokszor csupán a jelenlétét érezte. Még amúgy hétköznapi álmaiba is befurakodott, mindenhová követte. Ott volt az egzotikus virágokkal teli kertjében, a kápolna félhomályában, a padsorok közt, a hívek tömegében, a város utcáin... mindenhol, ha az álmok útján járt.

VanGaldar úr az utóbbi napokban ezzel a nyomasztó gondolattal ébredt. Eleinte úgy hitte, a gonosz ostromolja őt, el akarja rabolni az akaratát és a lelkét, ezért mindent megtett, hogy démon ne szállhassa meg a testét. Azelőtt sosem nyúlt ilyesfajta eszközökhöz, de most megostorozta gyarló porhüvelyét, éhezett és vég nélkül imádkozott.

A legutolsó éjszakán azonban világossá vált előtte, mit jelentenek álmai. A képek, melyeket látott, nem az ördögtől valók voltak, hanem magától az Örökkévalótól. Figyelmeztetést kapott. Figyelmeztetést a veszélyre, a romlásra, ami újból tanyát vert a világukban.

Aznap éjszaka a sötét angyal karjában egy gyermeket látott. Egy fiút, nagyjából tíz év körüli lehetett. Arcán és csupasz mellkasán pedig ott volt a jel. A sápadt bőrön fekete minták tekeregtek, akárcsak a vadszőlő indái; a szimbólum élt és lüktetett, terjeszkedett, mint egy fertőzés, felfutott a fiú arcára, majd eggyé vált az árnyakkal.

VanGaldar úr már a hatvanadik életévét taposta, mégis úgy pattant ki az ágyából, akárcsak ifjú korában. A hajnal még messze járt, így azonnal felkapcsolta gázlámpását, majd a dolgozóasztalához rohant. Úgy, ahogy volt,

hálóingben, lipkával a fején beledobta magát az arannyal futtatott, bársonypárnás székbe, és a csengő után nyúlt. Perceken beülvén kipirult arcú leány száguldott be a bíborosi lakosztályba. VanGaldar úr az oltáron álló ezüsttálcára mutatott.

- Szaporán, Lynne! Hozz vizet! - Ahhoz képest, hogy az éjszaka közepe volt, mindketten fürgén mozogtak. Az öregúr fáradhatatlanul kalimpált a karjával, a leány pedig olyan gyorsan futott, mintha puskából lőtték volna ki. A kastélyban szolgálók már rég megtanulták, hogy egyiküknek éjszaka is örködni kell, akár a katonáknak, hogy mindig a bíboros úr szolgálatára lehessen.

Lynne magához ragadta a kancsót, elszaladt, vizet hozott, majd ismét az atya szobájába pördülve teletöltötte az oltáron árválgató ezüsttálcat. Ezt aztán VanGaldar úr asztalára szállította, mintha csak a vacsoráját szolgálná föl neki, majd kihátrált a folyosóra.

VanGaldar úr az asztalfiókjából díszes tört vett elő, megvágta vele a hüvelykujját, és egy kevés vérét a tálca vizébe cseppentette. Keresztet vetett, bűvös szavakat mormolt, majd a víz színén egy idegen lakosztály mennyezete jelent meg, mintha az ezüsttálca ablakká változott volna. Ablakká egy másik, messzi vidékre. VanGaldar úr türelmesen várakozott, beletelt némi időbe, míg a víztükörön egy öreg, fáradt arc jelent meg.

- Bocsásson meg, Szentatyám, hogy ilyenkor zavarom... — szabadkozott a bíboros úr, ám a túloldalon ásitó férfi leintette.

- Bizonyára nyomós oka van, ha az éjszaka közepén szólni kíván.

- Így igaz. — VanGaldar úr nagy levegőt vett, és szinte suttogta: - Kérem... Minden úgy történik, ahogy azelőtt. Az álmaim, a látomások. .. Újból itt van.

- Számítottunk rá. - Az arc és a hang a túloldalról nyugodt maradt. - Mondja csak, képes rá, hogy meghatározza a fiú helyzetét?

- Úgy hiszem, Szentatyám...

- Rendben van. Holnap elküldök önhöz valakit. Kérem, fogadja illendően! Vele megbeszélheti ezt a kis problémát. Most pedig térjen nyugovóra! Vagy ha nem tud szabadulni a látomásaitól, imádkozzék!

Az ablak eltűnt, VanGaldar úr ismét egyedül maradt a szobában. Az ezüsttálca is csupán az volt, ami régen: anyag és benne víz. Véres víz. A bíboros úr ismét Lynne után kiáltott, aki elmosta a tálcat és ismét az oltárra helyezte. Az Örökkévaló iránti tiszteletből, na és mert a bíboros úr figyelte őt, meghajolt, keresztet vetett, majd szerényen visszavonult a szolgálók szálláshelyére.

VanGaldar úr valóban nem tudott aludni aznap éjszaka, még csak fel sem kelt az íróasztala mögül, ült szódanul és elmélkedett. Egészen reggelig. Még csak nem is imádkozott, nem hitte már, hogy a gonosz az ő testét akarja megszállni.

Ennél sokkalta furmányosabb dologra készült. Háborúra.

A bíboros úr, bokros teendői lévén, nem engedhette meg magának, hogy egész nap a küldöncre várakozzék. Már korán elintézte a hozzá benyújtott panaszleveleket és feljelentéseket, majd látogatást tett a tömlöcök mélyén, hogy ellenőrizze a szent inkvizíció munkáját. Ahogy az lenni szokott, a bűnösök egyetlen éjszaka alatt beismerték tettüket. Némely esetekben még vallatásra sem volt szükség, hisz a bizonyítékok magukért beszéltek. Ian Peterson például a szemük láttára változott vérfarkassá a legutóbbi telihold alkalmával. Prudence Beaumont, a helyi mesterkovács felesége pedig még a börtön mélyén sem tudta fékezni ördögi megszállottságát, majd egy teljes napon át önkívületi állapotban lebegett. VégiŰ az öröknek kellett kikötözniük, hogy ne röpjön már ott a mennyezet környékén, mint valami átkozott léggömb.

VanGaldar úr a tömlöcök látogatásával még korántsem ért teendői végére, dél körül jelen kellett lennie a kivégzésen, hogy az esetleges bűnbánó lelkeknek megnyugvást nyújthasson.

Gloisberry főterén, ahogy a legtöbb nagyvárosban, mindennaposak voltak a kivégzések. Az eljárók mindezt nagyon hasznosnak találták. Elsőnek például azért, mert a hívőket megerősítette hitükben, mind az örökkévaló, mind az egyházi előkelőségeket illetően. Tudták, testi-lelki épségük biztonságban van, nem járnak köztük kósza démonok és boszorkányok, vagy ha mégis, pillanatokon belül a hatóságok kezére jutnak. Másrészt a hitetleneknek, akik természetesen nagyon kevesen voltak, örök életre elment a kedvük, hogy ujjat húzzanak az egyházzal, és megkérdőjelezzék a rendszer igazságosságát. Harmadrésről pedig büntetlenül el lehetett takarítani a Gloisberry utcáin összegyűlt szemetet. Itt ugyan nem történtek rablások, gyilkosságok, legfeljebb egy-egy feleséget vagy gyereket vertek agyon odahaza, de hát ez már csak így szokás. Gloisberry utcáin nem tolongtak sem koldusok, sem prostituáltak, Gloisberryben nem tevékenykedtek tolvajklánok vagy más istentelen szervezetek. VanGaldar úr rendkívül büszke volt a megteremtett rendre.

Mikor a bíboros úr az emelvényre lépett, és végigtekintett a téren összegyűlt tömegen, úgy érezte, az egész város a lábai előtt hever. Valóban, a kivégzés alatt Gloisberryben megállt az idő. A téren egy tűt sem lehetett volna leejteni, az egészen apró gyermekektől az ag-gastyánokig minden teremtetett lélek a nagy eseményt figyelte. Az öt elítélt mindegyike átkozta a napot, mikor megszületett, vagy mikor a városba tette a lábát. Mert bűnüket bizonyosan nem bánták meg, hisz nem is volt mit.

Donna Butler házasságtörés vádjában találtatott bűnösnek, és az egyház törvényei szerint valóban az is volt. Tizenkét gyermek és tizenöt évnyi házasság után egy másik férfi karjaiba vetette magát, bolond módon, meglelt korú hölgy létére, akár egy ostoba csitri. Az persze már senkit nem érdekelt, hogy szegény Donna asszony csupán azt kereste, amit soha életében nem kapott meg: szeretetet és egy cseppnyi megbecsülést. Tizenkét éves kora óta több ütleget kapott odahaza, mint jó szót, családi fészük rideg volt, akár a jégverem, A fiatalember, akivel Donna asszony találkozott, tökéletes ellentéte volt férjének. Idilli kapcsolatuknak a házmester vetett véget, aki feljelentette őket. Ennek ellenére Donna nem bánt semmit. Bár könnyei patakzottak és rettenetesen félt, nem bánta, hogy szeretett.

Carolyn Cotterly, ez a szép, fiatal leány a szajhálkodás bűnébe esett. A fruska megtestesítette mindazt, amit az egyház gyűlölt a bűnös nemből, vagy sokkal inkább azt, amitől rettegett. Carol okos volt és öntudatos, még apja sem parancsolhatott neki. A férfiakai, sőt, magukkal az egyházfikkal is egyenlőnek érezte magát, így már életfelfogása miatt is a tömlőcök egyikében találhatta volna magát, ám Carol egy nap szerelmes lett. A bíróságnak ez tökéletes bizonyíték volt: egy lány, aki nincs férjénél, és már nem szűz, csak szajha lehet. Carol megalázó vizsgálatok után került az ítélőszék elé, majd a vesztőhelyre, ám ő sem bánt semmit. Donna asszonnyal ellentétben egy könnycseppet sem hullajtott.

A következő bűnös, Anthony Luckett, nos, ő sem bánta, hogy szeretett. Fajtalanság vádjával állt az ítélőszék elé, és bűnös volt, valóban. Mr. Luckett egész nyomorult életét magányosan élte, a közelmúltban, majd ötvenévesen talált rá arra, akit szeretni tudott. A fiatal férfi valóban társa lett, úgy éltek ők ketten, mintha egy magányos szigeten lettek volna, senkivel sem törődtek, senkire sem hallgattak. A főtéren álló postaládába azonban a hívek névtelen feljelentő leveleket dobhattak, így hamar kitudódott az öreg Luckett bűne. Ahogy a két hölgy, maga Anthony Luckett sem bánta, hogy szeretett.

A soron következő elítéltnak neve sem volt, a fiatal fiú még csak nem is beszélt az emberek nyelvét. Legalábbis vallatói erre jutottak, miután órákon keresztül eredménytelenül próbálták szóra bírni. Ez persze megerősítette őket azon hitükben, hogy a félemberek és más humanoid fajok agya éppoly kicsiny, akárcsak az asszonyoké, sőt, ha lehet, még annál is pirinyóbb. A kivégzésére váró fiú egyáltalán nem tűnt szörnynek, sőt, elf vagy épp parázna nimfa szülőjétől rendkívül tetszetős külsőt örökölt. Mégis rettegett tőle mindenki, aki csak ránézett, hisz szeme sárga volt, akár a sólyomé. A félelmes gyermek valóban nem követhetett el semmit, legfeljebb azt, hogy megszületett.

Az elítéltek közt végül ott volt a jó öreg Mrs. Crabb, vagy ahogy mindenki hívta, Janet mama. Tanácsaival, gyógyfuveivel és orvosságaival közel hatvan éve állt a betegek és elesettek szolgálatában. Legtöbb ügyfele hálás is volt ezért neki, ám valahogy mégis kitudódott, hogy az özvegy mivel foglalatoskodik otthonában, és Janet mama máris tömlőcökben találta magát. Boszorkányság és angyalcsinálás vádjával. A boszorkánymesterség nem állta meg a helyét, Janet mama fikarcnyit sem értett a varázsláshoz, ám ami a gyermekeket illeti, abban bizony sok igazság volt. Az egyházi tilalom ellenére számtalan asszony életét mentette meg azáltal, hogy főzetével hozzásegítette őket magzatuk elveszejtéséhez. Azok a lányok, akiket megerőszakoltak, túl gyengék voltak a szüléshez, vagy egyszerűen csak rossz időben, rossz embernek juttattak a bájaikból, mindig számíthattak Janet mama segítségére. Eddig. És bár az özvegyet a fél város ismerte, mert segédkezett gyermekeik születésekor, orvosságot adott nekik, mégis megdobálták és leköpdösték.

A máglyaoszlop egy széles, magasra épített köemelvénnyel trónolt, az elítéltekhez senki nem férhetett hozzá, csupán az örök és maga a bíboros úr. VanGaldar úr imádságok áradatát zúdította a foglyokra, megáldotta őket, hogy bűnös lelkük végül megnyugvást találjon. Akik erre hajlandóságot mutattak, nagyra becsült ezüstkeresztjét is megcsókolhatták.

A bíboros úr csupán a félemler gyermek közelében bizonytalanodott el, ám korántsem azért, mert megszánta volna. A sárga sólyomszemek láttán kiverte a veríték, szédülés kerülgette. A fiú tekintete pontosan olyan volt, mint a farkasnak, ami a rémálmaiban kísértette. Nem tudta, mit jelenthet mindez, de már nagyon várta, hogy az átkozott, pogány kölyök elégjen a szeme láttára.

A szertartás végeztével a lángok fölcsaptak a főtéren. Hamarosan füst, égett hús szaga és jajveszékelés, üvöltés töltötte be Gloisberry városát, ahogy már korábban annyiszor.

A kivégzés után VanGaldar úr ismét a dolgozószobájában tevékenykedett. A pár órával ezelőtti események cseppet sem zaklatták föl, ruhát váltott, hogy megszabaduljon a füstszagtól, és többet nem is gondolt a kivégzésre. Most a fontos dolgokra koncentrált, példának okáért a kincstárban gyülekező szép fényes ezüstshillingekre és a nagy címletű papírpénzkegyelekre.

VanGaldar úr ajtaján kopogtattak, majd az érkezők hívás nélkül betrappoltak az irodájába. John Brickford, pápai protektor, már megfordult a házában, a kísérője azonban még sohasem. A vékony alak lehajtott fejjel ácsorgott, a kámzsa eltakarta az egész arcát, szürke, viseltes köpönyege olyan hosszú volt, hogy szinte a földet söpörte. Mintha egy megelevenedett, hosszúra nyúlt árnyék várakozott volna a szobában.

A bíboros úr magába temette fensőbbiséges énjét, hiszen vendégei egyenesen a Vatikánból érkeztek, a pápa Őszentsége utasítására.

- Kérem, foglaljanak helyet! — mondta nyájasan, már-már alázatosan. Ajánlatát csupán Mr. Brickford fogadta el, székét egyenesen az íróasztal elé húzta, majd ledobta rá magát. Mindezt olyan hanyag mozdulattal, hogy hatásában hasonlatos volt, mintha lábait fölrakta volna az asztalra.

- Nos - kezdte Mr. Brickford -, bizonyára egész nap epekedve várt iánk.

- Hmm... talán inkább úgy fogalmaznék, hogy... kicsit aggódom.

— Nincs miért, atyám. Bemutatom nevenincs barátunkat, én csak Füstnek hívom, mert képes rá, hogy egyeden pillanat alatt eltűnjön az ember szeme elől, ráadásul nem is egy színpompás fickó, mint azt látni.

A bíboros úr nyugtalanul forgolódott a székében, rossz előérzet gyötörte. A különös, Füstnek nevezett idegent méregette; ez az ember, úgy tűnt, egy aprócska árnyékban is képes elrejtőzni, az éjszaka szülötte, a legkiválóbb gyilkosok közül való. Ember...

A férfi ekkor felnézett, a csuklya árnyékából sárga sólyomszemek fürkészték a világot. VanGaldar úr kis híján leszédült a székéből. Füst valójában valami átokverte félemler lehetett, vagy talán tisztavérű elf.

- Ez a szörny! Ez a pogány istenverése mit keres a házamban?! -bömbölte a bíboros úr, arca kipirult a megerőltetéstől. Az idegen meg se rezdült, Mr. Brickford is csak elmosolyodott.

Nyugodjon meg, az idegeskedés nem tesz jót az emésztésnek. Ez a feladat már meghaladja egy ember képességeit, a Szentszék tudja, mit csinál. Barátunk gyermekkorától az Örökkévaló szolgálatában áll, a

béklyógyűrűk egyikét viseli, akkor sem árthatna nekünk, ha szándékában állna. Semmi más nem élte, csupán a feladata. A Szentatya teljes bizalmát élvezte.

VanGaldar úr hátradőlt a székében, arca visszanyerte eredeti színét. Kis ideig még elmélkedett Mr. Brickford szavain, belátta, hogy igaza van. Ehhez a feladathoz nyilvánvalóan egy ilyen lény képességei szükségesek. És különben is, néha előfordulhat, hogy a legsötétebb erők ellen a gonosz segítségét is igénybe kell venniük.

Tűz ellen tűz.

A falu széli Jacobs-ház egyszerű, ám felettébb takaros kis otthon volt. Falait agyagtéglából rakták, tetejét nádból építették, udvarán tyúkok szaladgáltak, a kifeszített kötélén ruhák száradtak. Am ha egy idegen először járt arra, és a Jacobs családot, illetőleg annak fejét és eltartóját kereste, könnyen felismerhette a házat. Derek Jacobs ugyanis fazekasmester volt, elkészített műalkotásai pedig tornyokban álltak az udvaron. A család bevétele is ebből származott, hisz a törvényben előírt robotmunkából pénzt nem láttak, csupán a termés egy kis részét tarthatták meg.

Yvon lebaktatott a tornác lépcsőjén, egészen a kerítésig sétált. A fiú rengeteget változott az elmúlt években, nemrég betöltötte a tizennyolcadik életévét, vagy legalábbis úgy hitte. Odahaza sosem tartották számon a születésnapokat. Épp semmi dolga nem akadt, a ház körüli munkákat elvégezte, még korán volt ahhoz, hogy a tűzhelyet begyűjtsa. Spórolniuk kellett a fával, mert a megye szigorúan szabályozta a kitermelést és kereskedelmet. Yvon tehát, jobb dolga nem lévén, a kerítésnek támaszkodott, és az utcán nyüzsgő falubelieket figyelte. Csupán egy pipa hiányzott a szájából meg ütött-kopott kalap a fejéről, és máris olyan lett volna, akár a falu öregjei, akik csupán a kerítésükig tudnak eltotyogni.

Yvon tekintete megakadt egy asszonyon, aki a szemközti ház udvarán szedte össze a kiterített ruhákat. Mert Bonnié Siggs már valóban asszony volt, férjhez ment és három gyereke is született. Természetesen a neve is megváltozott, Mrs. Jonsonnak hívták.

Az elmúlt években bekövetkezett az, amitől Bonnié a legjobban rettegett, nevezetesen szép, kerek keblei alaposan megereszkedtek, de ez egyáltalán nem akadályozta meg abban, hogy régi életét folytassa. Csak nehezebben sikerült kiviteleznie találkát a férje háta mögött. Bár Tom Jonson, a kövér, részeges disznópásztor gyakran azt sem vette észre, ami az orra előtt zajlott. Azon például sosem gondolkodott el, hogy miként lett két gyermeke is vörös és szeplős, amikor magának koromfekete, feleségének pedig szőke haja volt. Szó mi szó, Bonnié talán nem véletlenül választotta őt, hisz tudta, nem sok gondja lesz vele.

Yvon elgondolkodva nézte, ahogy az asszony az óriási lepedőkkel küzdött, szokatlanul erős szél tombolt a falu fölött.

— Segítsek? - kiáltott át az utca túlfelére, Bonnié mosolyogva visz-szaintett neki.

- Nem kell, köszönöm! Meg sem száradtak, hogy a csacsi rúgna beléjük De nem merem kint hagyni őket, hatalmas vihar lesz. Nézd, Yvo!

Soha nem láttak még olyan fekete felhőket, mint amilyenek felettük gomolyogtak. Az eget szikrázó villámok szelték át, ám a vihart néma csend kísérte. Yvon megborzongott. Hatalmas fergeteg érkezett a városba, a fiú megkapaszkodott a kerítésben, mert félt, hogy a szél elsodorja, akár egy tollpíhét. A túloldalon Bonnié elvesztette csatáját a hatalmas lepedővel szemben, a fehér vászon úgy rácsavarodott, hogy az asszony végül elesett. Az utcán lévő emberek is hasonlóan jártak, kendők, kalapok szálltak a széllel.

Yvon épp készült, hogy Bonnié segítségére siessen, mikor anyja rákiáltott:

- Yvo, hol az öcséd? - Édesanyja a tornácon állt a fal és gerendák védelmében, az orkán erejű szél mégis kötényét, ruháját és fedetlen fűrtjeit tépte. Mrs. Jacobs rémülten tekintett az égre, még ő sem látott ekkora vihart készülődni.

- A tónál láttam utoljára. Ott kell lennie.

- Hazahoznád? Uramisten... - Mrs. Jacobs keresztet vetett. -Hatalmas a szél, még a végén vízbe sodorja nekem.

- Nem olyan bolond az, már biztos hazafelé tart. De elé megyek, pár perc és itthon leszünk.

Yvon az utcára lépett, megpróbálta a kertkaput visszacsukni maga után, ám a szél irdatlan ereje felülkerekedett rajta. Végül futásnak eredt, hisz bár anyja előtt nem mutatta, igenis aggódott a testvére miatt. *Nem olyan bolond, na persze. Az a kis mulya képes és félelmében összekuporodik egy fa tövében, a villám meg agyoncsapja. Vagy épp a tóparton teszi ugyanezt, egy hullám meg fölkapja, és már viszi is...*

Cailie az utóbbi időben úgy viselkedett, akár egy elmeháborodott. Totyogós pelenkásként több élet és önállóság volt benne, mint most. Yvon végigszaladt az utcán, senkivel és semmivel nem törődött, még Bonnié és rakoncádan lepedője sem érdekelte.

Néma vihar. Ilyet még a falu legöregebbjei sem láttak. A nappal éjjellé változott, olyan sötétség borult a házakra, akár kora este. A villámok cikáztak az égbolton, ám nem mennydörgött, csupán orkán erejű szél tombolt az utcákon. Ágak, falevelek, ruhaneműk, cserepek, kerítésdarabok sodródtak az utakon. Ez nem egyszerű vihar: több annál. Valami rossz és félelmetes, gondolták a falusiak.

Szinte a semmiből bukkantak elő a farkasok. Nem féltek sem a villámlástól, sem az emberek szagától. Nyugodtan, lassan sétáltak végig a falu utcáin, zöld, villogó szemükkel az ajtóknál tolongó embereket figyelték. A falusiak tátott szájjal bámultak, néhányan vasvillát, kaszát vagy egyéb fegyvert ragadtak, ám ők is igen hamar letettek gyilkos szándékukról. Félelmükben inkább visszahúzódtak otthonuk biztonságába. A kíváncsiak az ablakból, tornácokról lestek az állatokat, és némán imádkoztak.

— Nézzétek! Nézzétek a szemüket! Ezek vérfarkasok! — kiáltotta Mr. Gorman, aki olyan sűrűn vetette a keresztet, hogy kék-zöldre ütötte a mellkasát és a homlokát.

Az utcán vonuló farkasok valóban különösnek tűntek. Szemükben már-már emberi értelem csillogott. Mivel a vadállatok senkire sem támadtak, és távol maradtak a falubeliektől, néhány bátor férfi elszaladt a templomhoz,

hogy a paplaktól előráncigálják egyetlen reménységüket, Wooton atyát. O minden prédikációjában ordítva hirdette szüntelen harcát a gonosz ellen, hát most élőben is megmutathatja, mit tud!

Wooton atya egyáltalán nem repesett az örömtől, hogy kirángatták az árnyékszékről, mindenesetre felszerelkezett, ahogy az illő volt, magához vette keresztjeit, a tömjéntartót és a szenteltvízsórót, majd így sietett a bajban lévő hívek segítségére. Bátorsága természetesen csak addig tartott, míg a templom lépcsőjén maga is szembetalálkozott a falu hívatlan vendégeivel. Szegény Wooton atya reszketett, akár a nyárfalevél, és mivel apró, vékonydongájú fickó volt, az orkán erejű szél kis híján elsöpörte. Ennek ellenére tette a dolgát, szüntelenül dobálta a szenteltvizet, és hangosan imádkozott; persze eredménytelenül.

Yvon kifutott a tó partjára: még sosem látta ilyennek, pedig tizennyolc év alatt azért megélt már néhány vihart. A vízen hatalmas hullámok tomboltak, a fák hajladoztak, hosszú ágaik ostorként csapkodták a tó felszínét. A fiatalember öccse után kiáltott, de hangja elveszett a süvítő, orkán erejű szélben.

Yvon a csónakház felé vette az irányt, remélte, hogy Cailie ott keresett menedéket, ám félúton megtorpant. A part felé közeledve, a fűzfák mellett észrevette öccsét, ám a fiú nem volt egyedül. Két hatalmas, szürke farkas ácsorgott előtte, mozduladanul őrizték, mintha élethű, viaszból készült bábuk lettek volna. Cailie is dermedten állt a tóparton, csupán ruhája és haja hullámozott a szélben.

- Cailie! - kiáltotta Yvon. - Ne nézz a szemükbe, lassan indulj el felém!

A tomboló szelet nem sikerült túlkiabálnia, ezért felkapott egy fegyverként használható, vastag faágat. Közelebb óvakodott öccséhez, már készen állt rá, hogy a farkasokra sújtson, mikor Cailie végre megmoccan. Ám ahelyett, hogy hátrálni kezdett volna, teljes nyugalommal a farkasok felé nyúlt. Apró kezét az egyik állat fejére fektette, mintha egy kölyökkutyát simogatna. A farkas nem mozdult, csak várt, nézte Cailie-t, végül fogta magát és társával együtt eliszkolt.

Yvon a faágat a földre hajította, megragadta Cailie vállait, és alaposan megrázta:

- Ez meg mi volt? - kiáltotta. Még mindig tombolt körülöttük az orkán. Yvon azt hitte, az eső is eleredt, pedig csupán a hatalmas hullámok permetje érte az arcát.

Cailie hatalmasra nyitotta a szemét, nem értette, bátyja miért dühös rá.

- Mi az...? Eressz el, ez fáj! Megmondalak anyának!

—Inkább kezd apánkkal, tudod, mit kapsz tőle, ha... ha... -Yvon képtelen volt rá, hogy kimondja. Persze, hisz nem is értette, mi történt az imént. - Bolond vagy? Azok a farkasok... meglehet, hogy veszettek voltak!

—Nem is voltak betegek! Nem habzott a szájuk...

—Na jól van, erről egy szót se többet, világos? — Yvon megragadta az öccse karját, és könnyörtelenül vonszolni kezdte maga után. Igazság szerint nem is a fiúra volt dühös... sokkal inkább félt.

Elhagyva a partot megtorpantak és körülnéztek. Vajon észrevette őket valaki? A vihar mindenkit elűzött a tó közeléből, Yvon egy teremtettséget sem látott. Ettől kicsit megnyugodott, szorítása is enyhült.

—Ide hallgass — mondta az öccsének —, erről senkinek nem beszélhetsz. Erted?

—De miért?

—Elnáspángoljalak? -Ne...

-Akkor hallgass róla! Bízz bennem! — Cailie megadóan bólintott, bízott a bátyjában, jobban, mint bárki másban. A két fiú ismét elindult, sokkalta nyugodtabban, mint az imént.

Nem sejtették, hogy valaki mégis figyelt. A csónakház ablakából kíváncsi, rémült szempár leste őket.

Mr. Hudson még a vihar kezdetekor keresett menedéket az épületben, mindig így tett, ha a vihar a tóparton érte. A szörnyű orkán kis híján elvitte feje fölül a tetőt, az öregúr szüntelenül az Örökkévalóhoz fohászkodott, hogy hagyja meg nyomorult életét... Leginkább mégis akkor hült meg benne a vér, mikor meglátta az istentelen farkasokat és a kisebbik Jacobs fiút. Tudta, ha túléli ezt a rettenetes napot, hívő emberként kell cselekednie.

A házuk felé haladva Yvon igen hamar rádöbbsent, hogy egy egész farkasfalka látogatott el aznap a faluba. Különös módon már egyiküktől sem félt, persze nem is bízott bennük, így jobbnak látta, ha minél messzebb elkerülik őket. Rögtön az első házhoz érve öccsét átemelte a kerítésen, majd ő is átmászott. A hátsó kerteken keresztül haladtak otthonuk felé, udvarról udvarra evickéltek át a kerítéseken. A fiúk végül hazajutottak, szüleik a tornácon vártak őket. Mrs. Jacobs megkönnyebbülten szorította magához kisebbik fiát, majd hálásan pillantott Yvonra.

A Jacobs család bezárkózott, az ajtókat, ablakokat elretesztelték, majd mindannyian az asztal köré gyűltek egy hosszú, csöndes imára. Hogy a farkasok mikor távoztak, azt nem tudták, csupán akkor merészkedtek ki az utcára, mikor a vihar elvonult. Az orkán erejű szél hatalmas pusztítást végzett, sok helyütt megrongálta a tetőket, kerítéseket, az istállókat. A legnagyobb kár mégis a hívek lelkében esett, hisz tudták, már semmi nem védi őket a pokol fenevadjaitól. Wooton atya kudarcot vallott, már ami a gonosz lelkek elűzését illeti, és ahogy az lenni szokott, rögvést megindult a pletykaáradat.

Hiszen az a szörnyű falka bizonyára okkal érkezett tisztességes közösségükbe. Valamiért jöttek... vagy valakiért.

„A mindenható Örökkévaló a Világosság tengeréből figyelni gyermekeit azóta, hogy az asszony és a sátán szövetségre lépének, és kiűzetek ők a világ dolgaiból. Óvakodjatok azoktól, kik lázadnak és a bűn útját sutogják fületekbe. Ne figyeljetek asszonyaitok szavára, ököllel hallgattassátok el őket, ha úgy kívánja sorsotok. Ti meghajoltok az Örökkévaló előtt, asszonyaitok előttetek térdpelnek majd. Gyermekeitek sem különben, hiszen az asszonyok méhében fogannak, bűnben és paráznaságban, kezdetektől sötétség lakozik bennük. Ne hallgassatok hát

gyermekeitek jajsavára, ha megfenyítitek őket, a szeretet vezérli kezeteiket, bototokat, vesszőtöket.

Az Örökkévaló mondá: férfi ne hordja asszonyok öltözkét, és asszony ne hordjon férfiruhát, mert lázadás az, a legrettenetesebb bűnök egyike. Fenyítsétek meg hát lányaitok, kikben a sátán munkálkodik, szertelenek és szemérmertlenségükben fiaikkal játszanak együtt. De intsétek meg fiaitokat is, kik lánygyermekkel szóba állnak, hisz a kiskígyó is kígyó, és a bűn kezdetektől bennük lakozik.

Tudjátok ti mindnyájan, hogy az asszonyok értelme olyan, akár a földiken legelő baromé, nem értheti a bölcsék tanítását. Am akadnak köztük, kik eltöltek a sátán hatalmával, ők se juthassanak hozzá az Örökkévaló szent szavaihoz, mert a világ sötétségbe borul általuk. Asszony ne ismerje hát a betűvetés tudományát, és ne értsen más foglalatosságokhoz. Különösen figyeljetek rá, hogy fegyver kezükbe ne kerülhessen. Mondá az Örökkévaló: asszony ne hordjon fegyvert, mert lázadás az, és emlékeztetek Gettemar kurvájának történetére, az

asszonyéra, ki különbnek hitte magát a férfiaknál, és kardot csatolt oldalára. Kínhalála legyen intő példa mindannyiótoknak.”

MALÓI THOMAS, PÉLDÁZATOK KÖNYVE

ÖTEN EGY SZEKÉREN

GREENFIELD ÁTLAGOS NAGYVÁROS VOLT, a macskaköves úton szekerek, postakocsik futottak, a lámpaoszlopok útvesztőjében rikkancsok árulták az aznapi újságot. Az utcákban hosszan sorakoztak a kirakatok, a virágbolttól kezdve a hajóműszerárusig mindenféle üzlet képviseltette magát. Itt-ott akadt pár kaloda vagy ketrec: a bennük elhelyezett elítélteket leszámítva minden tiszta volt, rendezett, az Örökkévaló kedvére való.

A házak fölé zöld tetős templom magasodott, az aranszínű kereszt körül galambok és verebek szálltak. A vasútállomásra óránként robogott be a vonat, az emberek jöttek-mentek, szerzetesek, kendős, főkötős asszonyságok, kalapos urak fordultak meg Greenfieldben. A város legzsúfoltabb része kétségtelenül a főtér volt, a kivégzések és a piac helyszíne.

A sátrak és standok gyűrűjében vászontetejű szekér állt, oldalán cirádás betűkkel írt plakát lógott:

„ Vámpírok gyötörnek éjszakánkénti Semmi gond, a szentelt földben termett fokhagymafuzér minden gondod megoldja. Rettegsz a farkasember kórságtól? Egy kis kakukkfikivonat, és gondjaid máris messze szállnak. Asszonyod terméketlen? Némi kamillavirág és pár csepp a Szent Szűz anyatejéből, és kilenc hónap múlva apai örömök elé nézel! Férjrad részeges? Néhány csepp tűzgyökérkivonat, és többet garantáltan nem néz a pohár fenekére. Vagy csak fáradtnak és levertnek érzed magad? Nincs erőd a munkához, a nap végén már csak ágyba rogyasz? A Mennyei örömök néhány cseppje minden problémádra megoldást nyújt!”

Broderick Walterst nem furdalta a lelkiismeret, ha túladott egy csodaszernek titulált készítményén. Miért is furdalta volna? Hiszen mindannyian megkapták, ami járt nekik. A hívek örültek, és a szer tán használt is valamennyit, mert elhitték és akarták, hogy hasson. Brod pedig csengő ezüsthillingekkel tömhette meg a tárcáját. Ez volt az élete, már maga sem tudta, mióta járta szekérével a szigetország útjait. Greenfieldben pár napot töltöttek, eladtak mindent, amit csak tudtak, mostanra pedig elérkezett az idő, hogy ismét útnak induljanak.

Gyönyörű, napos idő volt, utazásra kiváló. Míg Brod Walters azon igyekezett, hogy néhány üveg Mennyei Örömet rásózzon potenciális vásárlójára, addig társai mindenről gondoskodtak helyette is. A húszéves Quentin vándor énekmondó és női szívek elrablója volt - legalábbis állítása szerint, mivel barátai még sosem látták, hogy bármit is elrabolt volna néhány tömött tárcán kívül. Velük utazott Jewel is, ez az apró, furcsa leány. A kis fruska fehér arcát tucatnyi szeplő pettyezte, vörös, kócos haja valóságos átok volt: kezelhetetlen, zabolázhatatlan. Akárcsak maga a lány. Ők hárman igazi társulatot alkottak, már évek óta rótták együtt az országot új és új vásárlók után kutatva. Márpedig szörnyűséges nyavalyáktól szenvedő hívek akadtak szép számmal. Az egyházmegye általában nem nézte jó szemmel az ilyesfajta tevékenységet, ám Brod kiválóan ismerte a dolgok menetét. Egy kis kenőpénz itt, egy kis kenőpénz ott, és máris megvan a Szent Engedély, melynek értelmében terjeszthetik az Igét és az örökkévalótól fogant ötleteiket. Brod Walters ennek tükrében igen kevészer került

összetűzésbe a törvénnyel, némi problémát csupán a fiatal Jew okozott, hiszen valóban nem mindennapi lány volt.

Ahogy általában a tisztességes hívek körében, a Greenfieldben töltött legutolsó napon is keltett némi botrányt Jewel Price ruházata. Nem arról volt szó, hogy az ifjú leány parázna, szemérmetlen módon öltözött volna, csak épp férfiruhát hordott, nadrágot és inget. A legtöbben azt hitték, hosszú hajú, fiatal fiút látnak, ám Jew már a tizenhatodik éve körül járhatott, és mint ilyen, kikerekedett a melle. Arról nem is beszélve, hogy helyes, csinos arca is elárulta. Brodnak igen gyakran latba kellett vetnie diplomáciai készségét, hogy elejét vegye a botránynak.

- Amúgy szép, csinos ruhákat hord - magyarázkodott a férfi, miközben két Mennyei Örömök üvegcsét ezüstshillingekre cserélt. Üzletfele egy jól megtermett, főkötős asszonyság volt. - Csak hát tudja, utazáshoz sokkal praktikusabb az ilyesfajta öltözet.

- Én is utaztam már! És nem hordtam férfigúnyát! - morogta az asszony. Szegény Jewt megvető pillantásokkal illette, majd sarkon fordult és eltipegett. A lány hosszan kinyújtotta a nyelvét utána, majd csak eztán folytatta a lovak felszerszámozását.

- Mennyi kellemetlenséget megspórolhatnánk magunknak, ha normálisan öltöznél. Úgy csinosabb is volnál, tudod? - Pimasz, szemtelen hang szólt a szekér végéből. Quentin a kocsí hátuljában üldögélt, csontból faragott furulyáját fújta. Eszébe sem jutott, hogy segítsen a lánynak. A szurkálódástól Jew arca legalább olyan vörös lett, mint dús, hullámos fürtjei.

- Miben fogadunk, hogy a szoknya neked jobban állna, mint nekem?

Hogy Quentin mutassa, menyire fütyül a lányra, tovább játszotta a kedvenc dallamát. Jew majd megpukkadt a méregtől, ha ismerte volna a szemmel verés tudományát, a fiú azon minutában lefordult volna a földre.

- Gyere ide és segíts! Csak pöffeszkedsz, mint valami elkényeztetett ficsúr! Segíts, vagy megfogom a furulyád, és ledugom a torkodon!

- Ó, igen, nincs más vágyam, mint hogy megfogd a furulyám... - Jew ökölbe szorított kézzel a fiú felé rontott, de Brod időben közbelépett.

- Akkor verjétek egymást pépesre, ha kiértünk az országútra! Nem akarom, hogy miattatok bevonják az engedélyem. Jew, kedvesem, hűtsd le magad...

- Hallottad, mit mondott? Nekem!

- Nem érdekel, percekben belül indulni akarok. Te pedig ne vigyorogj ott! Vonszold ide a hátsód, és segíts neki!

Brod hatalmas termetével és majd' ötven évével szerencsére megszerezte magának a tekintélyt, amivel parancsolni tudott szeleburdi társainak. Máskülönben rég elváltak volna útjaik, vagy ki tudja, ez a kettő tán megölte volna egymást. Mindenesetre Quentin morgolódva leugrott a kocsiról és feléjük indult, de Jew még odavetette neki:

- Bárcsak Brod otthagyt volna, ahol megtalált!

A lány szavai ezúttal telibe találtak. A fiú elsápadt, megrázkódott, majd némán munkához látott. Brod megcsóválta a fejét, övön aluli ütésnek érezte a lány szavait, ám nem mondott semmit. Legalábbis hangosan. Halkan ezt morogta maga elé:

- O, Uram, vegyél magadhoz!

Nem mintha Broderick Walters vallásos ember lett volna. Pontosabban hitt valamiben, ám nézetei nemigen hasonlítottak a Szent Könyv tanítására. Ez a mondat mégis szavajárása lett, mintha fricskát küldene az egyháznak.

Brod a kocsi hátulja felé indult. Biztosra vette, hogy ifjú barátja a furulyázáson kívül mást nem csinált, és az elraktározott üvegek és egyéb áruk ellenőrzése már megint az ő feladata lesz. Félúton azonban egy rendkívül különös szerzetbe botlott. A vér is meghűlt benne, mikor szembe találta magát ezzel a jéghideg, szürke szempárral. A nő öltözködésében még a prüd asszonyságok sem találhattak volna kivetnivalót, sötétbarna, csuklyás köpönyege bűnös testének minden egyes apró részletét eltakarta.

- Bocsáss meg, uram, egy percre! - suttogta a nő. Brod, mivel más miatt nemigen keresték a társaságát, rögvést előkapott néhány üvegcsét a zsebéből.

- Nagy szerencséje van, hölgyem! Épp indulni készülünk, hogy az ország más táján terjesszük az Örökkévalótól ihletett orvosságainkat! - Brod először biztosra vette, hogy valami fanatikus zarándokkal van dolga, ám a nő szeme,.. Ez a tekintet nem egy alázatos, hívő lelket takart. Olyasmit, ami vad, szabad és független. - Szóval, i. Csak most, először és utoljára, kettőt fizet, hármát kap. Visz-sza nem térő ajánlat.

Az asszony halványan elmosolyodott.

- Sajnálom, barátom. De nem érdekel a portékád. Viszont... az este folyamán, jártamban-keltemben hallottam, hogy Chestertown felé indultok.

- így íg^{az}-

- Nos. Ha nem lennék a terhetekre... Mennyit kérnél azért, hogy csatlakozhassam hozzátok erre a pár napra?

Brod sokáig hallgatott, kínosan sokáig. Chestertown a bolondok városa volt. Legalábbis a hívek és a Szentszék ezt állította. Valójában az egyetlen település az egész megyében, sőt, az egész országban, ahol némi szabadosságra számíthatott a fáradt utazó. *Egy kis mulatságra vágysz, ivászatra, könnyüvéri nőkre? Gyere Chestertownba! Csak a tárcádra vigyázz, barátom! Szó mi szó, ha ez az asszony a bolondok városába tart, bizonyára jó oka van rá, ahogy arra is, hogy nem postakocsival vagy vasúttal kel útra.*

Brod végül döntött.

—Úgy hiszem... Tíz shilling bőven elég lesz.

Az asszony az erszénye után nyúlt, ám a férfi leintette.

— Hagyja csak! Majd ha odaértünk. Meglátja, milyen kényelmesen fog utazni. — Mindketten a kocsi hátuljához léptek, Brod félretolta a ponyvát, és kezét nyújtotta a nőnek, hogy fölsegítse. Ám az rá se hederített,

minden segítség nélkül, felettébb ügyesen a kocsi belsejébe ugrott. A férfi felvonta a szemöldökét, lapos pillantást küldött két társa felé, akik időközben köréje gyűltek, és kíváncsian figyelték az új jövevényt. Végül csak ennyit mondott. - Amúgy Brod Walters vagyok, ha már együtt töltünk néhány napot.

Az asszony, úgy tűnt, a ponyva rejtekében biztonságban érezte magát, mert hátratólta a csuklyáját. Koromfekete, hosszú fürtök keretezték arcát, szép, kemény vonásai kellemesebb külsőt kölcsönöztek neki.

- Noeline Brewer. Eline. - Azzal a nő helyet foglalt a ládák tetején, és elnyűtt, koszos hátizsákját maga mellé tette a földre.

- Hát, hogy ilyen szépen összejöttünk... - Brod összecsapta tenyerét, mosolyogva a lovak felé indult. Jew azonnal loholt a nyomában, Quentin azonban felugrott a kocsira, és jól megszokott helyére telepedett, szintén a ládák tetejére. Szemét le sem vette újdonsült útítársukról, egy pillanatig sem titkolta, mennyire kedvére való a nő külseje. Az pedig végképp nem zavarta, hogy legalább tíz év különbség lehetett köztük. A fiú végül egy ismert dalt kezdett furulyázni, zenei tudásának fitogtatását szintén udvarlásnak szánta.

Brod és Jew felkuporodott a kocsi elejébe. A férfi hajtotta a lovakat, a lány pedig figyelte az utat, hisz ifjú, kíváncsi hölgy lévén minden egyes apró kavics méltán számíthatott az érdeklődésére. A kocsi lassan kidöcögött a városból, az országúttól nem messze, a síneken füstbe burkolózott szörnyeteg száguldott el mellettük. A vonat pillanatokon belül lehagyta őket.

Greenfield városát elhagyva mezők, szántóföldek közt haladtak. Kissé hideg volt ugyan, ám a nap gyönyörűen sütött, az égen csupán néhány felhő kúszott tova. Jó ideig a földek fölött köröző, pompás sólyom kötötte le Jew figyelmét, majd hogy megmozgassa elgém-beredetett tagjait, visszamászott a kocsi belsejébe. Fúrta az oldalát, hogy vendégük mit csinálhat éppen.

Eline a ládák tetején ücsörgött, feszes testtartással, mint aki karót nyelt, még kezét is ugyanúgy tartotta, ahogy induláskor. A lány elfintorodott, valamiért nem bízott ebben az idegenben... aztán tekintete a fiú felé kalandozott. Hát, benne viszont már cseppet sem csalódott, Quentin szeme szinte kocsányon lógott, úgy méregette az asszony takargatott bájait.

- Egy ilyen csinos nő, mint te... miért utazik egyedül? - kérdezte Quentin. Jew röhögve a tenyerébe rejtette az arcát.

— Uramisten, ez iszonyú gyenge volt...

Quentin elvörösödött, hajsza hímján a lány felé hajította a feje fölött zötykölődő lábost. Végül uralkodott magán és úgy döntött, nem adja fel, sőt, a tettek mezejére lép.

A fiú leült Eline mellé, elvigyorodott, majd tenyerét a nő combjához közelítette. Jew elhűlve figyelte az eseményeket, az együtt töltött évek alatt már tapasztalhatta, hogy Quentin mindig ostobaságot tesz, és még véledenül sem találja el, hogy kivel miként viselkedjen. Előszeretettel kezdett ki olyan lányokkal, akiknek udvarlója ott állt a hátuk mögött, és mindig olyanokon nevetett, csúfolódott, akik aztán könnyűszerrel ellátták a

baját. Most pedig ez... Eline hosszú köpönyege alatt egy kard lapult, az asszony kihívóan a markolatra tette a kezét, a penge felszisszent, mikor kissé kihúzta a hüvelyből.

—Vidd innen a mancsod! És a hátsód is - mondta a nő, mozdulatánál már csak a tekintete volt félelmetesebb.

Quentin elsápadt, olyan gyorsan pattant fel Eline mellől, hogy kis híján elesett.

—Mióta... hordanak az asszonyok fegyvert? — hebegte.

Jew, miután túltette magát az első meglepetésen, rájött, hogy igencsak kedvelni fogja újdonsült útítársukat. Gonoszul elvigyorodott, majd törét előkapta az övéből, és a fiú felé mutatta.

—Mióta az ilyen kis ganajok zaklatnak minket.

Quentin bukácsolva kimászott a ponyva alól, valósággal menekült. Jew föltelepedett a ládákra, és kedvtelve nézett végig vendégükön. Rendkívül tetszett neki, hogy ilyesfajta asszonnyal hozta össze őket a sors, Eline pontosan olyan volt, mint amilyen ő szeretett volna lenni. Talán idővel, pár év múlva...

- Szerintem még életében nem volt nővel - mondta Jew vigyorogva, ám az asszony egyáltalán nem mutatott hajlandóságot a csevegésre. Bezzeg odakintről, a kocsi elejéből felháborodott hang szólt:

- Ezt hallottam! - méltatlankodott a fiú, ám ennél többet nem kívánt, vagy nem mert hozzátenni a dologhoz. Brod, aki már évek óta fül- és szemtanúja volt a két fiatal marakodásának, most is csak a szemét meresztgette. Quentin panaszkodni kezdett neki:

- Annál a boszorkánál fegyver van! Egy akkora kard, hogy kettészelhetne vele!

Brod egyáltalán nem lepődött meg a fiú felfedezésén, közömbösen kérdezett vissza: -Na és?

- Na és?! Szerinted ez rendben van?!

- Egyedül utazik, valahogy meg kell védenie magát.

- Ez nekem nem tetszik...

- Pimaszkodtál vele, mi?

- Őt véded?! Majd ha álmunkban végez velünk, akkor nézhetsz! - Quentin reszketett az idegességtől. Mivel megharagudott Brodra, leugrott a kocsiról. Nem haladtak gyorsan, a fiú könnyűszerrel kísérhette a poroszkáló lovakat, csupán kocognia kellett.

Brod sóhajtott, majd ennyit fűzött hozzá:

- Uram, vegyél magadhoz...

Ahogy már annyiszor hosszú útjuk során, az este az országúton érte őket. Brod Walters meglehetősen kényelmes ember volt, nem akart a bakon éjszakázni, és amúgy is, sokkalta nagyobb biztonságban érezték magukat tűz közelében, ezért letáboroztak. Hamar hozzáláttak az este legfontosabb eseményéhez, a vacsorafőzéshez. A tűz fölé bográcsot állítottak, mindannyiuknak jutott tányér, pohár és evőeszközök. A kocsiban akadt lámpás, párnák,

takarók, egy függőágy és valami rendkívül furcsa, összecusukható fekhely is. Brod kis sámli pihent, miközben a lángokat bámulta és a Mennyei Öröme egy üvegcséjét fogyasztotta, hisz alkoholon kívül más nemigen volt benne. Jew cirádás, aranyozott keretű tükörben leste a pattanásait, majd élet-halál harcot vívott Quentinnel, aki borotválkozni akart.

Eline, raivel nem tudta, miként kezdhetné a beszélgetést, azt latolgatta, vajon milyen rokoni kapcsolat fűzi össze az utazókat. A fiú és a leány egyforma sólyomtollat viselt a hajában, akár a testvérek, és ahhoz is elég ifjak voltak, hogy Brod gyermekei legyenek, ám mindhárman túlságosan különböztek egymástól. Quentin szösze fürtjeivel, gyenge testalkatával egyáltalán nem hasonlított a férfira. Mindez igaz volt Jew-ra is, bár a lány vörös haja emlékeztetett Brod barna, itt-ott már ősz szálakkal tarkított fürtjeire. A külső különbségek ellenére olyanok voltak ők hárman, akár egy igazi család; és úgy is veszekedtek. De ahogy Eline figyelt, kellemes meglepetés is érte. Quentin olyan lelkesen forgatta a fakanalat, hogy bizonyára nem kényszerítették rá. Rendkívüli műgonddal sózta, borsozta a bográcsban rotyogó ételt, le sem vette róla a szemét. Ennek ellenére a vacsora épphogy ehető lett, persze senki nem panaszkodott, még Jew sem. Ami pedig a kis karaván vezetőjét illeti, Brod annyi alkoholt döntött magába, hogy utána akár a moslékot is megette volna.

Eline ekkor szólalt meg először; a férfi körül gyülekező, zöld üvegekre pillantott.

- Látom, ízlik az orvosságod. Brod legyintett.
- Csak egy kis rum meg némi kamillavirág-kivonat... Hogy orvosságzaga legyen.

Eline elmosolyodott, biztosra vette, hogy az alkohol oldotta meg a férfi nyelvét annyira, hogy megosztja vele csodaszere valódi receptjét.

- Akkor, gondolom, nem sokan gyógyultak meg tőle.
- Azt nem mondanám, a hit csodákra képes. Jobb bármely orvosságnál.

Mivel már későre járt, az ifjabbak lefekvéshez készülődtek. Quentin csak ledobta magát a tábori ágyra, és már horkolt is, Jew viszont sokáig járkált le s föl, míg végre a tűz mellé telepedett. Csupán pár perc kellett hozzá, és hamarosan ő is az igazak álmát aludta, szuszogott, akár egy sündisznó. Eline a hátizsákját maga alá gyűrte, így készült álmra hajtani a fejét.

- Van még egy ágyunk — mondta neki Brod —, az a fára akasztható.
- Jó nekem itt is - felelte az asszony.
- Legalább egy pokrócot teríts magad alá! Fölfázol.
- Mióta az eszemet tudom, a földön alszom. Nem most fogok fölfázni. — Eline kényelembe helyezte magát,

hosszú, vastag köpönyegével betakarózott. Már a földről fekve nézett a sámli ücsörgő férfira.

Mivel társai elaludtak, elérkezettnek látta az időt, hogy megkérdezze:

- Honnan ismered őket? - Eline felkészült rá, hogy a férfi nem válaszol, de Brod még vörös orcával, laposakat pislogva is elég beszédesnek bizonyult.

- A lány... egy ismerősöm bízta a gondjaimra. Vigyázz vele! Enyveskezű kis boszorka. A fiú pedig... Nos, őt találtam... ott a... hogy is hívják...

-Találtad?

-Találtam... egy dögkútban. Ja. Érted? Valaki belehajította egy dögkútba. Azt az iszonyú bűzt... Tetemek egymás hegyén-hátán, minden nyúlós és ragadós... Szegény kölök, félholtra verték, aztán behajították.

- Mi a fenét kerestél egy dögkút közelében?

- Én? Semmit. Viszont az a szerencsétlen úgy ordított, hogy mérföldekről is hallottam. Napokig volt odalent, és csak ordított és ordított. Még egy patkányt sem hajítanék oda.

Eline nem mutatta, hogy megghatotta volna a történet, lehunyta szemét, mintha szörnyen fáradt lenne. Mielőtt azonban elszunnyadt volna, ismét a férfira nézett.

- Majd ébressz föl, ha elfáradtál!

- Na még csak az kéne! — Brod hangosan felnevetett. — Vendég nálunk nem örködik. Pláne nem fizetős vendég.

Eline erre már nem felelt, csupán elfordult és lehunyta a szemét. Majd' egy órán keresztül maradt mozdulatlanul, bárki úgy hitte volna, hogy alszik. Am amint meghallotta maga mögött Brod eget rengető horkolását, az asszony szeme felpattant.

- Szép... - mormogta magában. Felült, végigtekintett a holtreszeg, alvó férfin. Brod összerándult, majd köhögött. Eline végül pokrócot dobott rá, és örködött egész éjjel. Nem is értette, ezek a jámbor emberek miként maradtak életben ez idáig. Bár egy szegény csodaszerárusnak és ifjú segítőinek nyilvánvalóan nincs annyi rossz-akarója, mint neki.

Másnap útjuk során több nyugtalanító esemény is történt. Elsőnek mindjárt ott volt a vándor, aki az út mentén, a fak és bokrok menedékében poroszkált előre, Brod az orvosságától másnaposan ült a bakon, mégis hamar kiszúrta a bujkáló idegent. Ügy gondolta, nem avatkozik az ügyébe.

A különös, sapkát viselő alak kis ideig dermedten bámulta a közeledő szekeret, majd kilépett az útra. Brod megállította a lovakat, bár igen erős fenntartásai voltak a dologgal kapcsolatban. Pár évvel ezelőtt kirabolták, és az az ügy is hasonlóan kezdődött. *Na jó, ott a fickó halottnak tette magát az úton fekve.* Azért némi biztonságérzetet adott neki a puskája, ami ott lapult közvetlenül a háta mögött.

—Valami baj van, barátom? — kérdezte óvatosan. Az idegen magas volt és karcsú, arca formás és csinos, már amennyi a szemébe húzott sapkától látszódott. Vállára szőke fürtök hullottak, de Brod nem tudta eldönteni, hogy férfi vagy nő-e az illető. Mindenesetre hangja inkább férfiera vagy egy fiatal fiúéra hasonlított.

—Bocsásd meg barátom, hogy az utadba álltam! — kezdte az idegen. Különös kiejtéssel beszélt. - Két napja hagytam el Northval-ley-t, arra gondoltam, esetleg utazhatnék egy keveset a társaságotokban. Természetesen megfizetném.

Kíváncsi szempárok bukkantak elő a kocsiponyva alól, Jew és Quentin érdeklődve fürkészte a jövevényt.

- Már van egy utasunk - mondta Brod, és ki tudja, miért, gyanakvása messze szállt. Az idegen úgy nézett ki, mint aki egy legyet sem tudna agyonütni. A vállára vetve henger alakú táskát hordott, olyasfélét, amelyben a gyógynövényeket és orvosságokat tárolták a hozzáértők.

- Ő, hát, akkor nem is tartalak fel benneteket tovább... - A szerzet sarkon fordult, hogy visszahúzódjék az út szélére, ám Brod rákiáltott:

- Várj, egy szóval sem mondtam, hogy itt hagylak. Ahol van hely négy embernek, ott jut egy ötödiknek is. Ám előre figyelmeztetek, kissé szűkösen lesztek odabent. Ha ez nem probléma...

- Dehogysis, uram, nagyon köszönöm a kedvességét! A pénz...

- A pénzt csak hagyjad, míg megérkezünk. Amúgy hová is tartasz? Az idegen sokáig hallgatott, mintha rossz néven vette volna, hogy ezt megkérdezték tőle, végül mégiscsak kibökte.

- Hamptonba.

- Mi csak Chesterig megyünk, vagy legalábbis jó pár hetet eltöltünk arrafelé. Ott majd át kell szállnod, vagy gyalogolhatsz, ahogy idáig.

- Uram, nyugodtan állíthatom, egy életre elegendem van a gyaloglásból.

Brod ezúttal hangosan felnevetett, majd lepattant a bakról, és vendégét a kocsi hátuljához vezette. Elhúzta a ponyvát, és a kezét nyújtotta, hogy fölsegítse a fiút. Ahogy pár nappal ezelőtt Eline, most az idegen sem fogadta el a segítségét, saját maga felugrott a kocsira, majd helyet foglalt a ládák tövében.

- Hát, kellemes utat mindenkinek, nem fogtok unatkozni eny-nyien, az bizonyos - mormogta Brod, majd visszaült a bakra, és elindította a lovakat.

Quentin szúrós, kutakodó tekintettel vizslatta a jövevényt, nem sokat látott belőle a ládák árnyékában. Jew is ugyanígy tett, bár ő sokkalta több jóindulatot tanúsított az idegen iránt. Kis fruska létére is érezte, hogy valami rendkívüli, megfoghatatlan méltóság lengi körbe ezt a furcsa szerzetet.

- Hogy hívnak? - kérdezte a lány.

- Tom. - Az idegen olyan gyorsan vágta rá, mintha az élete múlt volna rajta. Jew gyanakodva összehúzta a szemöldökét.

- Hát, valami különlegesebbre számítottam. Nem vagy valami. Tomos.

—Sajnálom.

Jew elhúzta a száját. Első pillantásra igen tetszett neki ez a csinos, szöszeke fiú, ám a távolságtartása hamar lelombozta a lelkesedését. Végül a lány kissé sértődötten visszamászott a kocsi elejébe, Brod mellé.

Az idegen, mielőtt a kíváncsi szempárok elfordultak tőle, felsóhajtott. A lány eltűnt, a fiú mandolinját pengette, az az asszony pedig olyan közömbösen viselkedett, mintha észre se vette volna a jelenlétét. Bezzeg ha a jövevény tudta volna az igazságot! Eline, bár meg sem moccant, jobban megfigyelte magának új útítársukat,

mint a többiek. Erezte, hogy valami egész különleges lengi körül. Sőt, miután néhány pillanatra elcsípte az idegen sólyomszemét, már biztosan tudta.

Aznapra a meglepetéseknek még korántsem szakadt vége. Néhány órával azután, hogy az utazók létszáma ötfőre gyarapodott, Brod különös zajra figyelt fel. Egy kisebb sereg közeledett feléjük az úton, a lovak patáinak dübögése mind hangosabban visszhangzott a völgyben. Brod nem vesztegette azzal az idejével, hogy megszámlálja őket, de lehettek vagy húszan. Nem érdekelte különösebben, hogy felfegyverzett, egyenruhás katonákkal hozta össze a sors, hiszen minden papírja rendben volt. Azért jobbnak látta, ha kellő tiszteletet és alázatot mutat: félrehúzódott a kocsival, nehogy akár egy pillanatra is feltartóztassa ezeket az embereket, akiknek dolga amúgy is igencsak sietősnek tűnt. Az út szélén megvárták, míg a csapat beérte őket, majd a lovasok forgószeleként száguldottak el mellettük.

Brod már épp készült, hogy folytassák útjukat, mikor a katonák megtorpantak. Néhányan közülük visszatáncoltak lovaikkal a kocsi mellé.

— Jó napot az uraknak! — köszöntötte őket Brod nyájas mosoly-lal. Valójában felfordult tőlük a gyomra. A katonák mellvértjükön az örökkévaló jelképét viselték, a vérvörös keresztet, melynek közepén arany búzakalász növekedett.

Vezetőjük a lovával Brod mellé ugratott, és leplezedenül méregette a kocsit és két utasát. Jew, bár komolyabban még sosem gyűlt meg a baja egyházi személyekkel, mégis reszketni kezdett, hisz birodalomszerte mindenki hallott az inkvizítorok rémtetteiről. A vezető férfi alacsony, nyüzüge fickó volt, ám oly peckesen ült a nyeregben, akár egy király, tekintetében felsőbbrendűség és magabiztosság csillogott. És még valami... Kegyedenség. A lány fiatal kora ellenére találkozott már hasonlóval, hisz az ilyen emberekből mindenhol akad bőven, az utcán és mocsokban éppúgy, mint az egyházi előljárók kastélyában. Brod a maga ötven évével az első pillanatban megérezte, miféle emberrel hozta össze balsorsa.

- Talán keresnek valakit az urak? - kérdezte Brod alázatosan. Saját ártatlanságukkal tisztában volt, ám az a kettő ott hátul... talán mégsem volt olyan jó ötlet irtalmas szerzetest játszania, és felvennie őket, még ha fizetnek is az útért. A férfi, aki katonáival ellentétben nem egyenruhát, hanem drága, nemesi öltözetet viselt, tekintetét Brodra szegezte.

- Nem hinném, hogy köze volna hozzá.

- Ahogy gondolja... - Brod ezt oly halkán morogta magának, hogy a fickó tudomást sem vett róla. Mivel ez a paprikajancsi nem volt sem egyházi személy, sem katona, Sttdta már, kivel van dolga. A megye rendfenntartója, valahányadik prefektusa állt, illetőleg ült előtte személyesen, mivel a nyeregből valószínűleg maga az ördög sem tudta volna lekergetni. Így bizonyosan nagyobbnak érezte magát.

- Miféle kocsi ez? - kérdezte végül a férfi arrogánsan. - Mit árulnak maguk?

- O, semmi különöset, csupán az Örökkévalótól ihletett gyógy módokat. Nálunk vigaszt talál szegény és gazdag egyaránt. Gondolom, látni kívánja az engedélyemet. - A prefektus nem válaszolt, Brod mégis hozzálátott, hogy előkotorja a papírjait.

- Na és az ott? - Miután a prefektus úr a hivatalos iratokat átvizsgálta, tekintete a puskára esett, ami Brod háta mögül kandikált ki.

- Hogy az? - A férfi máris kereste elő az újabb papírt, a fegyvertartási engedélyt. - Tudja, hogy van ez. Az utak igencsak veszélyesek mostanság; még az ilyen hívó, jámbor lelkeknek is meg kell védeniük magukat valahogy, mint amilyenek mi volnánk.

A prefektus úr a következő cetlit is megnézte, mivel az is rendben volt, ezúttal a kocsi hátulja felé ugratott a lovával.

- Ha kipakoltatja velünk a ládákat is, esküszöm... - sziszegte Brod, ennek ellenére leugrott a bakról, és készségesen a kocsi mögé lépett. Elhúzta a ponyvát, bár fogalma sem volt, mire számíthat az elkövetkezendőkben, már ami újdonsült utasait illeti. Rémképek egész áradata gyötörte, lelki szeme előtt látta, ahogy Eline, az a furcsa asszony, előront a kardjával, a prefektus úr pedig felnyitott mellkassal aláhuilik a nyeregből. Vagy épp a feje bukfencezik le az út porába. Legnagyobb megkönnyebbülésére azonban semmi ilyesmi nem történt. Eline köpönyegébe burkolózva ücsörgött a ládák tetején, Quentin úgyszintén, bár a találkozás neki is elvette kedvét a dalolászástól. Minden a legnagyobb rendben volt, csupán egyvalaki hiányzott: az a furcsa fiú.

— Mutassa az áruját! — dörrentett rá a prefektus úr.

Brod grimaszolt, vigyázva, hogy csak a társai lássák, és felkapaszkodott a kocsira, a ládákhoz. Az egyik tetejét felfeszítette, kiemelt belőle néhány üvegcsét. Arca közömbös maradt, mintha minden a legnagyobb rendben volna, pedig igen különös felfedezést tett. A fiú, aki Tómnak nevezte magát, egyáltalában nem tűnt el a kocsiról. Ott bujkált a földön, a ládák és a ponyva közt. Oly vékony volt, hogy könnyűszerrel megtehetette. Brod szépen visszasétált a prefektus úr elé, és felnyújtotta neki az üvegcséket. A férfi fintorogva nézte a cirádás címkéket.

— Mennyei Örömök? Ez úgy hangzik, mint valami rossz bordély.

— Igen, már... mi is gondoltunk rá, hogy megváltoztatjuk. De hát tudja, hogy van ez... a grafikusok, a nyomda, új engedély. Kóstolja meg bátran, ha van kedve hozzá. Meglátja, bármilyen nyavalya kínozza is... — Brod megköszörülte a torkát, gyorsan visszakozott. — Na nem mintha szüksége volna rá! Egy ilyen makkegészséges fiatalembernek! — A prefektus úr beleszagolt az egyik üvegbe, valószínűleg tisztában volt vele, miféle alapanyagok is kerülnek az ilyesfajta csodaszerekbe, mert mindet zsebre vágta. Ezután tekintete a kocsi utasaira tévedt, kesztyűs kezével Eline-re mutatott.

— A felesége?

— Nem... csupán egy jámbor lélek, akit felvettünk az út során. Jámbor zarándok, nagyuram. Bizonyára igen hosszú út áll előtte, míg eljut a Szent Városba, gondoltuk, segítünk rajta egy kicsinyt. Ha jól cselekedhetsz ne...

A prefektus úr nem volt kíváncsi Brod mondandójára, tekintetét ezúttal a ládákon utazó fiatalemberre emelte. Quentin elsápadt. A férfi pár lépést arrébb táncolt a lovával, és a katonák felé intett.

— Hé! Maga! Mr. Hudson! Jöjjön ide!

- Nagyuram? - jött egy bátortalan hang a menet elejéről.
- Csipkedje magát!

Újabb fickó jelent meg a kocsi hátuljában, ő is lóháton érkezett, ám nem tartozott a katonákhoz, egyszerű falusi Öltözéket hordott, hosszú szárú csizmát, kabátot és kalapot.

- Parancsoljon velem, Mr. Falvey! - mondta a férfi alázatosan.

Brod szeme összeszűkülte. Arthur Bemard Falvey, Northmoor megye első prefektusa. A megyéé, amelyen épp keresztülhaladtak. Hallott már erről az emberről, megszállott boszorkányvadász hírében állt, ám pletykáltak róla, hogy még kötelességén is túl teljesített, nem akadt nála kegyetlenebb inkvizítor az egész országban. Jól kifogták...

Mr. Falvey Quentinre mutatott.

- Ez a fickó és a kölyök a kocsi elejében. A Jacobs fiúk is ilyen idősök, nem igaz?
- Valóban, nagyuram, de... de nem ők azok. Hát... Minden bizonnyal odahaza...
- Bizonyos benne? Jól megnézte?
- Én... hát... igen... igen, nagyuram, nap mint nap...
- Csak remélni tudom, hogy az esze fürgébben jár, mint a nyelve, Mr. Hudson - mormogta a prefektus, és meg sem várta, hogy a férfi befejezze a mondandóját, visszabaktatott a kocsi elejébe. Mivel semmi egyéb kifogást nem találhatott, jobban megnézte magának a bakon ülő kölyköt.

- Az ott... Az ott leány? - kérdezte.

Brod időközben ismét fölkapaszkodott a kocsira, a gyeplőt is átvette. Mivel már jó párszor kerültek hasonló helyzetbe, egyáltalán nem esett kétségbe. Jew viszont elvörösödött, ha Brod óvatosan nem csípi meg a karját, bizonyára szitkok, káromkodások özöne hagyta volna el a száját.

- Az hát, nagyuram.
- Akkor miért hordja a férfiak öltözékét?
- Nem férfigúnya az, kérem szépen! Egyszerű, praktikus utazóruha. Tudja, hogy van ez. Az örökkévaló hajsza minket esőben, hóban, fagyban, táborot ütni, a kocsit és kereket javíthatni, az orvosságok hozzávalóit begyűjteni, megfőzni, palackozni... Ehhez egy csinos ruha... Lásza be kérem, nem épp praktikus.

- A lánya?
- Az, nagyuram.
- Akkor szedje ráncba, és mondja meg neki, hogy varrjon magának olyan öltözéket, ami nem ilyen szégyenletes!

- Úgy lesz, nagyuram.

A prefektus úr még egy utolsó pillantást vetett az utazókra, majd megsarkantyúzta lovát és elvágtatott. Katonái azonnal követték. Miután hallótávolságon kívülre értek, Jewból kitört minden szó, káromkodás, amit addig magában tartott. Ordítva, rikácsolva rázta öklét a távozó csapat felé. Brod visszavezette a lovakat az útra, és ezt motyogta:

- Remélem, többet nem futunk össze őuraságával!

- Hát azt ő is remélheti, mert különben kikapárom a szemét! — Jew duzzogva karba fonta a kezét. Pár pillanattal később Quentin dugta ki fejét a ponyva alól.

- Hé! Pszt! Láttad ezt? - Brod jól tudta, hogy a fiú különös vendégükre céloz, aki egyértelműen bujkált a katonák elől.

- Láttam.

- És?!

- Nem tudom. - Brod dühösen összeszorította a száját. A józan ész persze azt diktálta volna, hogy azon minutában szabaduljanak meg a jövevénytől. - Bizonyára jó oka volt rá. És őszintén, inkább leharapnám a saját karom, minthogy szívességet tegyek azoknak az ájtatos manóknak.

- Nem nekik teszel szívességet, hanem nekünk! Fogalmam sincs mit művelhetett! De nem hinném, hogy sok jó származna belőle ha...

- Ezek nem egyszerű katonák voltak, Quentin! Az isten irgalmazzon azoknak, akikhez épp tartottak. Ha megmenthetném őket, esküszöm, megtenném! Nem fogom kihajítani ezt a szegény ördögöt!

- Bezzeg előttük nem voltál ilyen nagylegény, ml? „Nagyuram, kérem, kérem szépen”, a nyelved ennél fürgébben már nem is járhatott volna!

- Na most már aztán elég! - Brod visszalökte Quintint a kocsi belsejébe. — Legközelebb majd te beszélsz velük, biztos jobban csinálod! Elképesztő...

Mikor újabb személy bukkant föl a ponyva alól, Brod kis híján ismételtén visszaküldte a kocsi belsejébe. Szerencsére még idejében észrevette, hogy ezúttal nem a fiú dugta oda a képét.

- Hogy döntöttél? - kérdezte Eline.

- Mivel kapcsolatban?

- Hát velünk. Úgy tűnik...

- Miért? Talán valami vaj van a fiú mögött?

- Nekem nincs semmi a fülem mögött, csak épp... Úgy hittem, a két kölyök biztonsága...

- Hé! Kit nevezte kölyöknek?! - kiáltotta Jew vérben forgó szemmel. Eline csak elmosolyodott, Brod pedig unottan legyintett egyet.

- Maradjatok, ahol vagytok! A papírjaim rendben vannak, míg velem utaztok, nincs mitől tartanotok.

-Én nem is tartok semmitől.

- Na persze... - mormogta Brod magában, és az óriási kardra gondolt, ami az asszony leghűségesebb társa és barátja lehetett. Eline elegánsan meghajtotta a fejét, készült rá, hogy visszatérjen a kocsi belsejébe, de észrevette, hogy Brod a gyeplőt rángatja, a lovak pedig megmakacsolták magukat.

- Mi az? Nem indulunk? - kérdezte Eline.

- De... - mormogta Brod, majd Jew felé fordult. - Legyél szíves! A lány bemászott a ponyva alá, felnyitotta egy láda tetejét, ám

második utasuk hamar magára vonta a figyelmét.

- Ostobaság volt... - mormogta a sapkás fiú, miközben kikászálódott a ládák mögül.

- Micsoda? — kérdezte a lány. — Hogy felkéredzkedtéi hozzánk?

- Igen. Hogy is gondolhattam! Mindegy, köszönöm a kedvességeket, azt hiszem, jobb lesz, ha... — A fiú a kocsi végébe sétált, elhúzta a ponyvát. Épp készült rá, hogy kiugorjon, amikor Jew megszorította a karját.

- Várj! - A lány egy pillanatra megdermedt, a fiú szeme olyan furcsa volt, aranyszínű, vagy inkább sárga... mint a sólyomnak. Közelről még csinosabbnak látta az arcát, és egyáltalán nem akarta, hogy otthagyja őket. - Várj! Gondolj csak bele, ennél nagyobb biztonságban sehol nem lehetnél. Minket már nem vizsgálnak át.

- Megmondtam, hogy mindenki maradjon a hátsóján! - kiáltotta Brod a kocsi elejéből. - Jew, hozod már?

- Viszem már, viszem! - rikkantotta a lány.

- Nem értem, hogy miért tartjátok vissza, ha gyalogolni akar... - szólt közbe Quentin. Egyre inkább érezte, hogy nincs ínyére az idegen társasága, és nem csak azért, mert félt, hogy bajba sodorja őket. - Mellesleg mi volt ez az egész? Vérdíj van a fejedén, vagy

Időközben Jew könyékig túrt az utazóládába. Szemét nem vette le a sapkás fiúról, még mindig attól tartott, hogy leugrik a kocsiról. Quentin gúnyolódásának sem örült, úgy érezte, vissza kell vágnia valamivel.

- Igen, miután kirabolta, lemészárolta és felgyújtotta azt a várost a megye határán, már biztos nyomják róla a körözési plakátokat!

Quentin karba fonta a kezét. Megtörtént az, amitől tartott, a lány máris védelmébe vette azt a kis...

Jew hamarosan rátalált az eszközre, amit Brod kért, kiemelte a ládából, és elindult vele a kocsi eleje felé. Mielőtt kibújt volna a ponyva alól, pillantása ismét a sárga szemű fiúra esett.

- Nehogy eltűnj nekem! - mosolyodott el a lány, és kimászott a szabadba. Quentin fintorogva forgatta a szemét, legnagyobb bánatára a kellemetlen utas lekuporodott a ládák tövébe, és sajnos ott is maradt, hosszú órákon keresztül.

Jew végül visszatért Brodhoz valami fura, pántokból álló készülékkel, ami leginkább úgy festett, mintha egy kínpóráz lett volna egyenesen a megyei elmebetegintézetből.

- Ez meg mi? — Az asszony tátott szájjal figyelte, ahogy a lány a szerkezetet felhúzta a ló fejére, a bizarr sapkára felerősített egy hosz-szabb ágacsát, ennek végére répát akasztott. Csodák csodájára, a makacs ló

azonnal megindult annak reményében, hogy elérheti az orra elé lógatott csemegét. Brod elvigyorodott, és Eline-re sandított.

- Allatot és gyereket nem verünk. Na és... asszonyt se, hehe. Jew büszkén karba fonta a kezét.
- Ez mindig beválik. Tohonya egy kissé... nyomi.
- Tohonya? — hüledezett az asszony. — Gondolom, ez beszédes név.
- Az - helyeselt Brod. - Néha öszvérenek képzei magát, vagy számárnak, és olyankor nem hajlandó mozdulni egy tapodtat sem. És amúgy sem egy versenyló.
- Ertem... - mormogta Eline. Szája szélén halvány mosoly bujkált. Végül visszamászott a kocsiba. Brod egyedül ült a bakon, de nem bánta, legalább jutott ideje a gondolataira. Ezért imádta a munkáját, napokon át csak utaztak, elhagyatott utakon, távoli vidékeken, és így rengeteg ideje maradt az elmélkedésre. *Bár... amikor egyedül járta az országot, akkor még több lehetősége volt ilyesmire, nem kellett folyvást a két kölyök veszekedését hallgatnia. Eline jelenléte legalább arra jó volt, hogy Quentin és Jew nem marta egymást ott hátul. Szó mi szó, igencsak tekintélyt parancsoló hölgyemény.*

Ez egy ilyen nap volt, egymást követték a furcsa események. Talán két óra sem telt el a katonák távozása után, amikor az út szélén megrezzent néhány bokor, és egy hatalmas farkas sétált ki eléjük az útra. Brod megdörzsölte a szemét, hiszen azt hitte, álmodik. Nem mintha az ország azon részén ritka állat lett volna a farkas, bár kétségkívül megcsappant a létszámuk a folyamatos üldözés és vadászat miatt. A vallásos babonáság arra sarkallt minden hívőt, hogy irtsa ezt a fenevadat, a sátán csatlósát.

Brod sokkal inkább az állat viselkedésén lepődött meg. A farkas poroszkált, majd megállt az út közepén, és rávillantotta zöld szemét. A kocsi elé fogott lovak prüszkölve megtorpantak, ám mielőtt még megvadultak volna, a farkas továbbállt.

- Más már nem hiányzott... - mormogta Brod magában, leginkább azért, hogy elterelje figyelmét a sok ostoba babonáságról, amik hirtelen eszébe jutottak. Vérturkászokról és egyebekről. Nem igazán hitt az ilyen lények létezésében, leginkább azért, mert maga még sosem találkozott eggyel sem. Brod Walters csak azt hitte, amit a saját szemével látott. Ennek ellenére megborzongott, különösen, amikor az állat szemére emlékezett. *Mintha... mondani akart volna valamit, igen, már-már emberi értelem csillogott a tekintetében. És milyen hatalmas volt, uramatyám!* Végül Brod ezt kiáltotta hátra a többieknek:

—Hé! Láttam egy farkast.

—Gratulálok! — kiáltotta Quentin pimaszul.

—Egyszer megverem... — morogta Brod, bosszankodása pedig jó időre elfeledtette vele a különös állat felbukkanását.

A szokatlanul meleg idő mindenkit kicsalogatott a szabadba, még az idős bábaasszony, Mrs. Tilbury is elhagyta hajlékát, hogy egy nagyot szippanthasson a friss levegőből, és élvezhesse az év utolsó napsugarait. Az utca megtelt emberekkel, az udvarokban mosott ruhák lengedeztek a szélben. Ilyen pompázatos időt vétek kihagyni, pláne két fiatal fiúnak, akik tudják, hogy az elkövetkezendő hónapokat úgyis bezárva töltik. Csupán pár hét vagy talán néhány nap, és jön a jég, a fagy, és tán annyi hó esik, hogy még az ajtajukat is betemeti.

Yvon és Cailie Jacobs kiélvezte az őszi legutolsó perceit is, hosszú sétára indultak a közeli erdőben. Az úton folyvást kergették, heccelték egymást, ám ennél sokkalta fontosabb feladat is várt rájuk. Hogy végre vadhússal tömhessék meg korgó gyomrukat. Édesanyjuk természetesen mindennap főzött rájuk, kaptak ebédet és vacsorát is, ám szó mi szó, a répa- és hagymalevest már nagyon unták. A halat nemkülönben. Ahogy minden falubeli, maguk is tartottak néhány tyúkocskát a hátsó udvarban, ám főként a tojás miatt. Húsukat csak ünnepekkor fogyasztották. Így aznap a két Jacobs fiú elhatározta, vetnek egy pillantást az erdőben elrejtett hurokcsapdáikra. Nagyjából háromnaponta mindig akadt benne valami.

Aznap végre rájuk mosolygott a szerencse, Yvon két, hurokból kiszabadított nyulat gyömöszölhetett a zsákjába. Cailie feszülten figyelte bátyja mozdulatait. Bár az állatok kicsavarodott testétől, üveges szemétől nagyon félt, már alig várta, hogy nyáron lássa őket.

- Vigyázz, nehogy megharapjon - mondta, mert azért a bátyját is féltette. Yvon bosszankodva forgatta a szemét.

- Hogy a lópikulába haraphatna meg, ha egyszer már megdöglött?
- Azt hallottam, hogy a kígyó még azután is megharap, ha levágtad a fejét.
- Hát ez nem kígyó.

—Nem akarom, hogy vérnyúllá változz, vagy valami hasonló...

—Vérnyúllá? Atyaég! — Yvon vállára vette a zsákot, majd lenézett az öccsére. A fiú olyan komoly képet vágott, hogy a fiatalember végül elnevette magát. — Na, gyere! Még meg is kell sütnünk ezeket a vérnyulakat.

Yvon és Cailie egy tisztásra igyekezett, ahol saját tüzrakó helyet építettek maguknak. Akadt ott ütött-kopott bogrács, nyársak, ősz-szegyűjtött tűzifa. Ez volt az ő titkos helyük. Senki nem tudhatta meg, miben sántikálnak, hisz az orvadászatot igen szigorúan büntették a megyében. Mivel apjuk törvénytisztelő ember volt, nem vihették haza a zsákmányukat, inkább szépen megsütötték maguknak. Otthon nem is tudták, min nő így az a két gyerek.

A tisztás felé menet át kellett vágniuk egy széles, kitaposott földúton, amin akár két szekér is haladhatott egyszerre. Ezerszer is megtették már ezt az utat, minden baj nélkül. Ám aznap... Először Cailie vette észre a közeledő katonákat, és a látvány annyira ledöbbentette, hogy lecövekelt az út közepén.

- Fenébe! - kiáltotta Yvon. A hátin a zsákban még ott lapult a két orvadászott nyúl.

A közeledő katonák már minden bizonnal észrevették őket. Yvon remélte, hogy talán rájuk sem hederítenek, hiszen mi dolguk lenne két parasztfiúval? Yvon a karjánál fogva az út szélére vonszolta az öcs-csét, a zsákot

lekapta a hátáról, és maga mellé dobta a földre. Kicsit beljebb rugdosta, hogy a fő és letört gallyak takarják valamelyest.

A nagyjából húszfős csapat elszáguldott mellettük, a szél porfelhőt és az állatok bűzét hozta magával. Yvon és Cailie dermedten állt, számításaik beváltak. Legalábbis az első pillanatokban úgy hitték. A sereg élén lovagló úr, majd a katonák még csak rájuk sem hederítettek. Ám néhány pillanattal később Yvon egy ismerős arcot fedezett fel a férfiak között. Mr. Hudson szintén a fiúkra nézett, szeme kikerekedett.

Yvon ekkor már tudta. Torkában dobogó szívvel nézte, ahogy Mr. Hudson az úr közelébe vágatott, és odakiáltott neki valamit. A csapat máris megtorpant, a katonák agyonhajsolt lovaikkal visszatáncoltak a testvérek közelébe. Cailie megrémült az ideges, toporzékoló állatoktól, egész közel húzódott a bátyjához.

- Ők azok, a Jacobs fiúk — jelentette ki Mr. Hudson. Láthatóan igen fontos személynek érezte magát, a nyeregben is olyan peckesen ült, akár egy katona. A hit hős védelmezője.

Yvon jobban megnézte magának a csapatot vezető urat, és őt is felismerte: látta néhányszor, ahogy minden teremtet lélek a megyében. Arthur Bemard Falvey, Northmoor első prefektusa gondoskodott róla, hogy a legapróbb gyermektől az aggastyánig mindenki megismerje a nevét.

Es hogy miért jött egy falubeli, Mr. Hudson társaságában... azt Yvon nagyon is •ejtette.

Mr. Falvey lovával egész közel táncolt a fiúkhöz, elvigyorodott, ám egy cseppnyi kedvesség vagy jóérzés sem volt ebben a mosolyban.

— Szerencsénk van, hogy ráakadtunk a fiatalurakra. Melyik az?

— A kisebbik, uram - tette hozzá készségesen Mr. Hudson.

A prefektus úr alaposan, tetőtől talpig végigmérte magának Cailie-t. Nem látott mást, mint egy sovány, barna hajú, ártatlan arcú fiút, de persze Mr. Falvey rég megtanulta, hogy ne higgyen a szemének. És ne higgyen az illúzióknak, mellyel a gonosz lelkek elfedik előle valódi kilétüket. Yvon ösztönösen a háta mögé húzta öccsét, közben úgy szorította a kezét, hogy Cailie kis híján elsírta magát.

Mr. Falvey ezúttal a nagyobbik fiút vizsgálta. Az már kész férfi volt, tekintete vadul villogott és.. valami komiszságon törte a fejét. A prefektus úr épp készült rá, hogy kiadja a parancsot a Jacobs fiúk begyűjtésére, mikor Yvon összeszedte minden bátorságát, és öccse kezét szorongatva berohant az erdőbe. Ez volt az egyetlen esélyük. Yvon jól tudta, hogy lovakkal nem tudják követni őket, futottak, ahogy lábuk bírta.

Cailie hasra esett volna, ha bátyja nem fogja a kezét, ám akkor zavarodott meg igazán, mikor az első golyó elsüvített a füle mellett. A világ összemosódott körülötte, minden eltompult, a hangok is, különösen a nyomukban lévő katonák kiáltása, A következő durranás már olyan távolinak tűnt, mintha egy teljesen más világból szólt volna.

Yvon összeesett Olyan szorosan fogta az öccse kezét, hogy együtt zuhantak a földre, Cailie zavarodottan, zihálva ücsörgött uavarbun: a testvére nem mozdult. Mr. Falvey katonái vészesen közeledtek feléjük, Cailie azonban meg se moccant. Miként is hagyhatná Yvont magára? Segítenie kell neki, bárhog, de segítenie., levegő után kapkodva a bátyja fölé hajolt, a nevét kiáltotta, de mintha nem beszélt volna, a hangja távolról szólt. Yvon is mondani akart valamit, ám szavak helyett csupán habos vér buggyant ki a szájából.

Pár pillanattal később azonban, nem tudta, hogyan, de Cailie megérezte a bátyja gondolatait. Tudta, mit akar, mit kér tőle. *Fuss tovább, ne nézz hátra, csak rohanj, ahogy bírsz.* A fiatalember nem szavakkal beszélt hozzá, Cailie mégis oly tisztán értette, mintha ott csengett volna a fiúle mellett. A kisfiú csupán néhány szívdobbanásig tétovázott. Végül kitepte kezét a bátyja szorításából, és futásnak eredt. Valószínűleg ez volt a legnehezebb cselekedete addigi életét során.

Kis idő múltán a prefektus úr és katonái megtalálták az idősebb Jacobs fiú testét. Mr. Falvey és testőrei megtorpantak, a többiek futottak tovább. A prefektus úr, aki egyáltalán nem volt hozzászokva a futáshoz, zihálva kapkodta a levegőt, majd miután némileg összeszedte magát, ezt kiáltotta emberei után:

- Élve hozzátok, tudni akarom, miféle! De ha másként nem megy, öljétek meg! Nem járhat szabadon!

Mr. Falvey lenézett az idősebb Jacobs fiúra, majd intett néhány emberének. Hátára görgették Yvont, megnézték, él-e még. A szíve vert, gyengén és egyenedenül. Végül Mr. Falvey úgy döntött, hogy még így is hasznát vehetik, így embereivel visszavitette az útra, és földobták az egyik ló nyergébe. Mr. Hudson a szemét meresztette a Jacobs fiú láttán, mintha eddig nem lett volna tisztában vele, árulása milyen következményekkel jár. Pedig a java csak ezután jött. Tucatnyi puskával felfegyverzett katona rohant Cailie után, lehetetlen, hogy ne kapjanak el egy tízéves kölyköt. Ha máshogy nem, hát legalább holtan.

Cailie Jacobs nagyon jó futó volt, most pedig az életéért rohant. A fák közt, sűrű bozótban a katonák több ízben elvesztették őt szem elől, ráadásul puskájukat sem használhatták. A fatörzsek közt rohanó fiút egyszerűen nem tudták célba venni. Vagy ha meg is próbálták, alaposan lemaradtak a többiektől, és a golyót is csak elpazarolták. Márpedig a puskát, pisztolyt újratölteni igencsak hosszadalmas procedúra volt.

Cailie zihálva, önkívületi állapotban rohant előre az erdőben, fogalma sem volt róla, merre jár, nem gondolkodott, csak futott... Hirtelen azonban megpillantott valamit. A farkas egy kidőlt farönkön ácsorgott, hatalmas, pompás jószág volt, zöld szeme fényes lámpásként villogott. Cailie megtorpant, hasonló érzés járta át, mint mikor bátyját otthagya. Ismeretlen gondolatok férkőztek az elméjébe, a farkas őt figyelte.

Kövess, rohanj, fuss, ahogy én!

Az állat leugrott az avarba, és bevetette magát a fák közé. A fiú azonnal követte, úgy mozgott, ahogy azt a farkas mutatta neki, villámként cikázott a fatörzsek közt. Több ízben lövések dörrentek a háta mögött, ám a világ ismét megszűnt létezni számára.

A fiú valóban jó futó volt, átkozottul jó. Ezt még Mr. Falvey katonái is elismerték, miközben az ismeretlen, vad erdőben üldözték zsákmányukat. A kölyök valószínűleg úgy ismerte a vidéket, akár a tenyerét. Persze mi mást is várhatnának egy ilyen kis vadembertől, aki élete java részét a fák közt töltötte, nem csoda, ha a természet gonosz szellemei megfertőzték a lelkét. A tűzparancsot vezetőjük, Mr. Plummer adta ki, miután megbizonyosodott, hogy a kölyköt másként nem fogják elkapni. Eleinte a lábára céloztak, hogy a prefektus úr kezdhesen vele valamit a kihallgatáskor, ám ez még nehezebb célpontnak bizonyult. Lassan elfogyott a töltényük, a katonák szétszóródtak és lemaradoztak, így már csupán egyetlen cél lebegett a szemük előtt: eltalálni a fiút, lehetőleg pontosan a háta

közepén.

- Úgy mozog, mint egy állat! - ordította Philip Thomas, majd célba vette a fák közt rohanó fiút. Mivel nem talált alkalmas szöveget, ismét fölegyenesedett és futott tovább.

Az ifjú katona zihálva utolérte parancsnokát, Mr. Plummert, aki szintén a puskáját emelte. A férfi várt a tökéletes alkalomra, ám mielőtt még meghúzhatta volna a ravaszt, valami a földre teperte. Philip Thomas döbbenet bámulta a hatalmas, szürke farkast, ami szinte a semmiből bukkant elő, és kis híján átharapta a parancsnok karját. A férfi küzdött* ütött-rúgott. Philip megmaradt töltényét a vadállat hátába eresztette, jó helyen, talán a gerincén találta el. Mr. Plummer zihálva kiszabadította magát a farkas teste alól.

- Az a kölyök... valóban a sátán fattya... — nyögte a férfi, miközben egyik embere elszorította a karját néhány rongydarabbal. Philip döbbenet nézte parancsnokát, egy éve tartó szolgálata alatt ilyen még nem látott. Többnyire csak letartóztatták a megye prefektusa által elítélt személyeket, gondoskodtak a szállításukról, a kihallgatásokról. A gonosz valódi arcával, szörnyetegekkel, démonokkal még sosem kerültek szembe.

Mr. Plummer rájuk ordított:

- Mit álltok itt?! Utána! Az a sátán fattya nem szökhet meg! -A férfi is futásnak eredt, ám katonái hamar lehagyták, ő pedig lepihent egy fa tövében. Mr. Plummer a legkiválóbbak közül válogatta ki az embereit, bízott bennük, hogy nélküle is teljesítik a feladatot, a csapat vezetését rangidős tisztje, John Morgan vette át.

A különös farkas támadása után a katonák óvatosabban haladtak előre, hosszú ideig csupán a fiú nyomát követték. Már mélyen az erdőben jártak, tudták, bármi leshet rájuk, ám farkasnak nyomát sem látták. Sőt, a környék túlon túl csendes volt, mintha a szél is elkerülte volna ezt a kísértetjárta erdőt.

A fiú nyomai egy romvárosnál értek véget. A katonák még soha életükben nem láttak hasonlót, legfeljebb könyvekben, ahol a régmúlt pogány, szentségtelen építészetét örökítették meg. Az épületromok egy tisztáson álltak, a köveket, díszesen faragott oszlopokat oly sűrűn benőtte már a borostyán, hogy a hely szinte eggyé vált az erdővel. A hatalmas kőfalak, melyekre egy istentelen, pogány vallás szimbólumait vésték, oly ösöregnek tündek, mintha magából a földből nőttek volna ki, nyomot hagyott rajtuk az idő, eső és szél koptatta őket. A

törmelék közt akadt néhány épület, mely megúsza a pusztítást, a kúp alakú, csipkézett kupolák még mindig épnek tűntek.

Hogy ez a pogány hely miként maradhatott fenn, a katonák nem értették. Hisz az egyház tűzzel-vassal irtotta az istentelen kor emlékeit. *Itt valami nagyon nincs rendjén...*

A Jacobs fiú a kövek közt botorkált előre, a katonáknak kötelességük volt követni. Biztosra vették, hogy a düledező falak közt végre elkapják azt a kis anyaszomorítót.

Cailie egészen a romváros bejáratáig követte a farkast, ahol szem elől tévesztette. Az egyik pillanatban még ott volt, aztán... A kisfiú jól tudta, hogy az állat éppen ide vezette, azt akarta, hogy elérjen idáig. Minden olyan csendes és nyugodt volt a romok közelében.

Cailie félelem nélkül baktatott föl a kőlépcsőn, majd érdeklődve, nyakát nyújtogatva járt az oszlopok és faragások közt, melyek túléltek az idő próbáját. Lenyűgözték a látottak, soha életében nem hagyta el a falut, ahol felnőtt. Ott csak kicsi, zsúpfedeles házak álltak, csupán az előljáró otthonát és a templomot építették kőből. *Itt viszont minden hatalmas és csodás!* Cailie gondolatban már bátyjával kergetőzött a romváros útvesztőjében. El sem tudta képzelni, miként lehetséges, hogy ezt eddig ők nem fedezték fel maguknak.

A fiú annyira belemerült a gondolataiba, hogy szíve majd kiugrott helyéből, mikor ismét fölharsantak mögötte a kiáltások. A katonákat nem sikerült leráznia, újból a nyomában voltak. El kellett rejtőznie a romok között.

A törmelékek, épületek félhomályában rohanva Cailie nehezen vette észre a lépcsőt, a legutolsó pillanatban torpant meg. Az odalent tátongó, fekete mélység tökéletes bújóhelynek tűnt. Ahogy a legtöbb gyerek, ő is félt a sötétől, az ismeretlentől, ami az árnyak közt lapulhatott. Ami ott lakott minden homályos sarokban, a szekrényekben és az ágya alatt. Ez a hely pedig... Cailie már az első pillanatban érezte, hogy van valami odalent. De nem volt választása. Egyre inkább fölfogta, hogy bátyja nincs többé, megölték, és rá is hasonló sors vár, ha a katonák elkapják. Könnyeivel küszködve megindult lefelé a girbegurba, őszög lépcsőn. Ahogy elfogyott a külvilág fénye, mind kevesebbet és kevesebbet látott maga körül. A lépcső valóban a fekete semmibe vitte, néhány pillanat múlva Cailie az orráig sem látott. Vakon tapogatózva lépkedett, tenyerével a nyálkás, férgectől hemzsegő falnak támaszkodott. A fiú mégis elvesztette *egyensúlyát* és akkorát esett, mint még soha életében. Karját, lábát összezúzta, fejét is több helyen beütötte, a lépcsősoron lebucskázva végül földet ért és kiterült, akár egy béka.

Szegény Cailie a hátába nyilalló fájdalomtól először még levegőt sem tudott venni, csak feküdt a sötétben mozdulatlanul. Fogalma sem volt, mennyi ideig hevert így, hamarosan azonban hangokat hallott, felettébb ismerős hangokat. A katonák már a lépcső tetején jártak, az ódon, nyálkás falakat fáklyafény világította meg. Cailie felült, bár rettenetesen sajgott mindene.

Tudta, bármi áron tovább kell mennie. Föltápaszkodott, vérző térdel, felrepedt szemöldökkel, sántikálva folytatta útját a sötétben. Végláthatatlanul hosszú, folyosókkal tagolt, ősrégi labirintus kanyargott előtte.

Az árnyak közül pedig láthatatlan szemek figyelték.

A lépcsősor aljánál a katonák megtorpantak. Ritkán kellett a fáklyát és lámpást használniuk, legfeljebb akkor jött jól, ha valamely szentségtelen személy otthonát kellett felgyújtaniuk, nehogy a sátáni fertőzés továbbterjedjék. A tűz mindent megtisztít, még az ember lelkét is.

Mindannyian buzgó hívek voltak, ennek ellenére megfagyott ereikben a vér, mihelyst az ismeretlen, végláthatatlan folyosó falára világítottak. Egy régi, föld alatti templom útvesztőjében lehettek, mindenhol az ősi vallás motívumai lestek rájuk. Egyszerű, primitív rajzok a falakról és különös, szárnyas angyalok domborművei a mennyezetről. Maga a folyosó egy rendkívül magasra vájt, végláthatatlanul barlangrendszerre emlékeztette őket. A lépcső aljában kevéske vért találtak. *A fiú bizonyára megsérült, így sokkal könnyebben elkaphatják. Az előny ezúttal az ő kezükben volt.*

A katonák futólépésben haladtak előre, mindannyian érezték, hogy van odalent valami... valami furcsa és félelmetes. Ennek ellenére nem hitték, hogy bajuk eshet, bíztak egymásban, magukban, a képességükben, de legfőképp az istenükben. Az Örökkévaló nem hagyja, hogy hű szolgálai a gonosz martalékává váljanak szent küldetésük közben.

Leginkább a különös angyalok zavarták őket, melyek kaotikus összevisszaságban kavarogtak a mennyezeti domborműveken. Nem torz, rút lények voltak ezek, szép arcuk, hatalmas szárnyuk miatt valóban angyalnak tűntek, a katonák mégis rettegéssel figyelték őket. Olykor-olykor a lámpással megvilágították a faragásokat, lassan haladtak előre, mégsem vették észre, mikor fölöttük megmozdult valami.

Cailie araszolgatva haladt előre a sötétben, háta mögött hallotta a katonák hangját. Reszketett, félt és fázott is, úgy érezte, mintha egy fekete, dohszagú jégverembe esett volna. Tenyerével undorító csúszómászókat és bogarakat tapintott. Mikor elágazáshoz ért, gyorsan döntött. A falak mentén jobbra fordult, így folytatta útját, közben igyekezett, hogy megjegyezhesse, merre jött. Hiába menekül meg üldözőitől, ha egyszer örökre a labirintus fogságában marad. Kis idő után azonban rájött, hogy csapdába esett. Nem folyosóra, hanem valami teremfélébe keveredett, és nem talált más ajtót, mint amin bejött.

Cailie rémülten figyelte a fáklyák fényét és az árnyékokat, melyek szinte már bűvőhelye előtt jártak. Ekkor varázsütésre halvány derengés fénylett fel a háta mögött. A fiú megfordult, rendkívül különös látvány tárult elé.

A szentélyben lehetett, a szürkésfehér fényben felsejlett előtte egy kinyújtott karú, szárnyas szobor. Az angyal lehajtotta fejét, mintha csak istene előtt hódolna, két tenyerét Cailie felé nyújtotta. A fiú furcsa kábulatba

esett, talán a fény tette, vagy maga a tárgy, ami a szobor markában lapult. Cailie öntudatlanul az angyalhoz sé-
tált, és átvette az ajándékát, anélkül, hogy csak egy futó pillantást vetett volna rá.

Abban a pillanatban újból sötétség borult a teremre, a fiú felocsúdott. Érezte, hogy lapul valami a tenyerében,
valami hideg és sima... ám nem maradt ideje jobban megvizsgálni. A katonák már a szentély bejáratánál jártak, a
fáklyák, lámpások fénye a terem falán és padlóján csillogott. Cailie az angyalszobor árnyékába menekült,
és meglapult a fal mellett. Még lélegezni sem mert, nehogy elárulja magát, szívverése is túlon túl hangosnak tűnt.

Bár a katonák sem a fiú szívdobbanását, sem lélegzetvételét nem hallották, sőt, a furcsa, földöntúli *fényből*
sem érzékeltek semmit, mégis megtorpantak. Először azt hitték, a folyosó leágazásához értek, ám amint jobban
szemügyre vették a bejáratot, rájöttek, hogy egy tágas terem húzódik mellettük. John Morgan két emberét a
szentélybe küldte, ő a többiekkel haladt tovább. Ám alig tehettek néhány lépést, a fiatal katona valami igen
különösét érzett. Az amúgy bátor, határozott férfiak valósággal reszkettek a folyosó félhomályában, a fáklyák
fénye lobogott, mintha rendkívül erős szél fűjt volna a föld alatt.

Philip Thomas látta meg elsőként: épp a mennyezetet kémlelte, mikor az a különös árny alakot öltött és a
földre ugrott a katonák közé. Minden túlon túl gyorsan történt. Philip nem is igazán tudta, mit lát, csupán állt
döbbenet: két társa, akik a szentély felé indultak, élettelen, véres testként zuhantak a földre. Az a valami egyet-
len mozdulattal átharapta a torkukat, felmetszette a mellkasukat, de hogy pontosan mivel csinálta, Philip nem
tudta. Leginkább valami torz, különös árnyat látott maga előtt. A fiatalember csak akkor tért magához
valamelyest, mikor látta John Morgant elszaladni. A lény folytatta esztelen tombolását, és bár néhány lövés
eldördült, a többi katona is hasonló sorsra jutott, mint két társuk.

Philip Thomas futásnak eredt, háta mögött felhasított zsigerek és vér szagát hagyta* Az évek, évtizedek, sőt,
talán évszázadok óta néma labirintusban hosszan visszhangzott a katonák halálhörgése. John és Philip rohantak,
ahogy lábuk bírta, és egy cseppnyi lelkiismeret-furdalást sem éreztek, amiért magukra hagyták társaikat. Hisz
úgysem tehettek volna semmit.

Amit láttak... soha életükben nem találkoztak a gonosz ilyen borzalmas megnyilvánulásával. Az emberfiát
már attól kirázta a hideg, ha egy megszállt személy vagy boszorkány szeme közé nézett... A két katona futott hát,
ahogy csak erejükből telt. Philip lábai félúton összeakadtak, és akkorát esete, hogy kis híján nyakát törte, ám
társát ez sem érdekelte, John rohant tovább, és pár pillanat múlva el is tűnt Philip elől, csupán a tompa fény
maradt utána a labirintus folyosóján.

A fiatal katona föltápáskodott a földről. Halk imádságot mormogott, miközben patakozott róla a víz, pedig
rettenetesen fázott. Perceken át bolyongott a folyosók útvesztőjében, mielőtt sorsa őt is utolérte volna. A lény a
sötétből csapott le rá, és pillanatokon belül Philip Thomas is csatlakozott társaihoz, szétmarcangolva, hatalmas
vértócsa közepén feküdt az ódon falak közt.

Cailie az oltárszobor rejtekében búj, mikor az első kiáltások felharsantak, befogta a fülét. Tenyerében még mindig ott lapult az angyal ajándéka. Valami borzalmas dolog történt odakint, a dohos falak közt vérszag terjengett, a fény is kihuny, csupán egy fáklya gurult be a szentélybe.

Kis idő elteltével a hangok megszűntek, ismét némaság telepedett a föld alatti labirintusra. A fiú mozgást látott. Valami besurran a terem árnyai közé, gyorsan, akár a szél, ügyesebben, mint egy állat. Felfutott a falakra, a mennyezetre, mintha csak keresne valamit vagy valakit. Végül leereszkedett a földre és mozdulatlaná dermedt. Cailie nem akarta látni... de úgy megbénult a félelemtől, hogy még a szemét sem tudta lehunyni.

A földön heverő fáklya fényében egy fekete alak állt, volt keze és lába, már-már embernek tűnt. A kisfiú az arcát nem látta, csupán a szemét, mely izzott, akár a fehér parázs. Cailie azt hitte, az ő életét is elveszi. A lény megindult felé, de aztán félúton megtorpant. Fejét felszegte, mintha csak a folyosóról beszűrődő hangokat kémlelné, majd olyan gyorsan, ügyesen, ahogy jött, kisiklott a teremből.

Cailie elővakodott a fal mellől, bukácsolva magához vette a földön heverő fáklyát, majd kirohant a szentélyből. Még soha életében nem futott ilyen gyorsan, valóságos villámként cikázott a végeláthatatlan folyosón, a termek és leágazások útvesztőjében. Teljesen eltévedt, ezt azonnal belátta. Mikor hosszú idő után világosság derengett fel előtte, szíve nagyot dobbant az izgalomtól. Fehér fény volt ez, Cailie szinte hallotta az erdő madarainak énekét, érezte az avar illatát... arra kijáratnak kellett lennie!

A fiú ismét nyakába szedte a lábát, már-már úgy érezte, megmenekült. Kis híján megállt a szíve ijedtében, mikor egy erős kéz nehezedett a vállára. Cailie szó szerint a katona karjaiba rohant.

- Mit műveltél? - ordította a férfi vérben forgó szemmel. - Miféle istentelen démont szabadítottál ránk? Mi a fene vagy te?

Cailie soha életében nem ártott senkinek. Most mégis fogta egyetlen fegyverét, a fáklyát, és John Morgan arcába nyomta. A férfi ellökte magától a fiút; Cailie a földre zuhant. A katona üvöltve próbálta menteni a szeme világát, esztelen tombolásában eltaposta volna a fiút, ám Cailie még időben arrébb hemperedett, majd felpattant a földről, és a fény felé iramodott. A férfi zihálva, félig vakon azonnal utána vetette magát.

Jól gondolta, a folyosó az erdő fái közé, a szabadba vezetett. Csakhogy az ősi labirintus vaskos rácsok zárták el a külvilágtól. John Morgan már járt erre, talán ez volt az utolsó csepp a pohárban, amiért esztétét veszítette. Ott volt előtte a menekülés lehetősége, ám a rácsokon nem juthatott keresztül. Úgy hitte, a kisfiút is csapdába ejtheti.

Cailie sokáig topogott a kijáratnál. A katona már kis híján beérte, ezért hozzálátott, hogy keresztülpréselje magát a rácsok közt. Más lehetősége nem maradt. Először úgy érezte, végleg beszorult, ott marad örökre, és legfeljebb csupasz csontváza bucskázik majd ki a szabadba... Aztán mégis sikerült, a vékony, kicsi fiú kipenderült a folyosó szájánál összegyűlt avarba. John Morgan még utánanyúlt, de már nem tudta elkapni. A katona

ekkor fordult ki igazán önmagából, szünet nélkül káromolta az égieket, a rácsokat ütötte-vágta, hol az öklével, hol a fejével. Cailie a földön ülve, dermedten bámulta a férfit.

- Rohadt kis fattyú! — ordította a katona. - Szétszedlek, ha kijutok innét, agyonváglok!

John elhallgatott, és tekintetét az avarban kuporgó fiúcskára szegezte. Elete utolsó másodpercében visszanyert valamennyit régi józanságából, szeme, arca ismét emberi formát öltött. Cailie csupán annyit látott, hogy valami visszarántotta a katona testét, vissza a folyosóra, a sötétbe. A férfi üvöltött, a rácsokra vér fröccsent. A fiú ruháját és arcát is apró vércseppek pettyezték.

Cailie még mindig nem mozdult. Végül elhalkult minden, az élet pedig visszaköltözött az erdőbe, a romváros fölé egy csapat varjú érkezett, káromva vitorláztak a szélben.

Cailie a tenyerébe pillantott. Ugy szorította azt a valamit, hogy körme véres barázdát szántott a bőrébe. Koromfekete, csillogó követ tartott a kezében, formára faragták, ám a kisiú nem jött rá, mit ábrázolhat. Az angyal ajándéka medalionfélének tűnt, a tetején kis lyuk tátongott, bizonyára a lánc helye volt.

Cailie végül összeszedte magát és feltápászkodott a földről, majd sántikálva futásnak eredt. Véres, könnyektől maszatos arccal indult újabb gyötrelmes útjára, és bár fogalma sem volt, hol lehet éppen, tudta, csupán egy hely van, ahol biztonságban érzi magát. Ahol megvédik és szeretik.

Haza kellett mennie.

Mr. Plummer várt, de még mennyit. Végül már olyan ideges volt, hogy szünet nélkül köpködött és káromkodott. *Az emberei még egy kölyköt sem tudnak elkapni, hat miért nem puffantották már le?! Hogy lehetnek ilyen szerencsétlenek?! Aztán saját magára gondolt és sérülésére. Lehet, hogy egy egész farkasfalka tanyázik az erdőben? Talán erősítésre volna szükségük, nagy hatalmú varázstudók segítségére?* Bár mindezt végiggondolta, sebe túlontúl sajgott ahhoz, hogy bárminemű együttérzést tanúsítson emberei iránt. Rettenetesen fájt a karja, ezért úgy döntött, nem vár tovább azokra a bugrisokra.

—Felölük aztán el is vérezhetek itt! - Föltápászkodott a földről, és puskáját botként használva visszabaktatott az út szélére. Közben néhányszor a háta mögé lesett, nem jönnek-e beosztottjai, ám ahogy eddig, eztán is hiába várt.

Kérve az erdőből Mr. Falvey-t és testőreit megtalálta az országúton, a nemes férfiak hátasaikon várakoztak, méghozzá meglehetősen türelmetlenül.

- Az ég szerelmére, Mr. Plummer, mi történt magával? — kérdezte Mr. Falvey, a prefektus úr, miután lovával a férfi közelébe táncolt. A katona csupán most hagyta abba a káromkodást és köpködést, ám a szokásos formát, a vigyázállást és tisztelgést ezúttal mellőzte. Tekintve, hogy jobb karját kis híján leharapták.

- Hát, uram... ha volt szemernyi kétsége is a fiú bűnösségét illetően, most sutba dobhatja-

- Mi a fene történt magukkal?

- Az a kis ördög... az erdő vadjai engedelmeskednek neki, úgy hiszem. Egy farkas művelte. — Mr. Plummer sebesült karját a prefektus úr felé mutatta, bár az is szörnyű kínokat okozott neki, hogy megmozdítsa.

- És? Hol a fiú? Hol vannak az emberei?

- Nem tudom, nagyuram. Hátramaradtam, mert úgy éreztem, már nem vennék sok hasznomat. Vártam, de nem jött vissza egy sem. Először elátkoztam magamban a nevüket is... De most már sokkal inkább aggódom miattuk, nagyuram* — Mr. Falvey idegesen járatta végig tekintetét megmaradt katonáin, végül előkapta cirádás, aranyozott zsebóráját és felnyitotta.

- Nos, uraim! Nyugodtan kijelenthetem, hogy már... legalább három órája ácsorgunk itt tétlenül.

- Azt hiszem, erősítésre volna szükségünk, ha megbocsát... — Mr. Plummer eközben a lova mellé sétált, egy katona segített neki felülni a nyeregbe.

- Igaza lehet — tette hozzá Mr. Falvey, óráját pedig ismét a zsebébe süllyesztette. - Nem tudom elképzelni, hogy ezt a dolgot miként szűrhatták el ennyire, mindenesetre már csak egyben reménykedhetem. - Pillantása kísérőjükre, a falubeli fickóra esett. — Mr. Hudson!

- Nagyuram!

- Ez a... Jacobs fiú hány éves?

- Ugy kilenc-tíz lehet, nagyuram.

- Pompás. Akkor talán hazamegy. Ha nem... valószínűleg soha többé nem látjuk.

— Egy nagyobb csapattal átkutathatnánk az erdőt...

— Ez a megye legnagyobb erdeje, Mr. Plummer. Egy sereg kéne hozzá. De majd még meglátom, talán büntetésként kiutalom magának a feladatot. Itt töltheti az idejét egész a nyugalmazásáig. - Mr. Falvey megmaradt emberei élére vágatott, utolsóként egyik katonájának még ezt vetette oda: — Maga itt marad.

— Hogy... hogy itt? - kérdezett vissza az erős, tagbaszakadt férfi, olyan rémülettel a hangjában, mint egy kislány, akit leküldték a sötét pincébe.

— Igen, itt. Hátha azok a szerencsétlenek mégiscsak visszajönnek. Mondja meg nekik, hogy a faluban leszünk. Ott csatlakozhatnak.

— De... maradjak itt, egyedül?

— Ejnye, katona! Sosincs egyedül, az Örökkévaló mindig magával van. — Mr. Falvey elvigyorodott azzal a jól ismert, rideg mosolyával, majd megmaradt embereivel elvágatott.

A katona egyedül maradt az út szélén a rábízott lovakkal. Késő délután felé járt, lassan besötétedett, ez pedig nem tetszett neki. Végül egy óra múltán kereket oldott, és sokkalta barátságosabb környezetben, egy útszéli fogadóban várakozott tovább.

„Így terveztem, hogy pihenek fél évet, elég pénzt gyűjtöttem össze az elmúlt hónapokban. Számításom azonban keresztülhúzta az a kis lotyó, aki a gatyámon kívül mindent lelopott rólam. Bizton állítom, nem voltam részeg, valamit az italomba keverhetett, még arra sem emlékszem, hogy az ágyba miként kerültem. Köztünk szólva, a gatyámat levehette volna, mert akkor élénk a gyanúval, hogy legalább a szolgáltatást elvégezte. De ami a lényeg: kénytelen voltam elvállalni egy újabb megbízatást. Semmi újdonság, csak a szokásos. Kezdetben pár állattetem az erdőben, majd a rém rákapott

a könnyű prédára, és a városiak már a házaikban sem érezhették biztonságban magukat. Általában egyedül dolgozom, ám ezúttal segítöm is akadt. Vagy inkább vetélytársam? Mi tagadás, a nő piszkosul jó... Mindkét értelemben. Még sosem láttam asszonyt, aki így értett volna a fegyverforgatáshoz, a tűzmágiája pusztító. Ahogy a tekintete is. Mikor első éjszaka jártunk a rém nyomában, nem tudtam eldönteni, hogy mitől kéne jobban tartanom, attól a jéghideg, sziürke szempártól, vagy a szörnytől, ami a sikátorból lesett ránk. Miss Eline Brewer tagadhatatlanul csinos fehérnép, erős és magas, a haja hollófekete. Míg együtt dolgozunk, biztos megdöntöm majd, legalább egyszer!

A polgármester egy fél dísznót és az örökkévaló áldását ajánlotta fel a munkáért cserébe, ám Miss Brewer megmondta neki, hogy tojik az örökkévalóra, és pénzt akar látni, még hozzá széleseben. Továbbá azt is hosszan ecsetelte, hogy ha soknak tartják a bérünket, akkor várjanak csak a Szentszék vádásaira, majd fél év múlva idehúgják a képüket. Utána pedig még fél évet dorbézolnak a helyi fogadóban. Valóban kedvelem ezt a nőt!

A következő holdtöltekor elkaptuk végre azt a rühes dögöt! Az iskola alagsorában sikerült sarokba szorítanunk, nem véletlenül menekült oda. Mintán kapott tőlem egy eziüstgolyót a homloka közepébe, a helyi tanító változott vissza a szemünk láttára. A vádászat véget ért, legalábbis az egyik. Bár Miss Brewer megígérte, hogy megszabadít a férfiasságomtól, ha még egyszer közeledni merek hozzá, én nem adom fel, mert jól tudom, ezzel csak azt akarta közölni, hogy nagyon is kíván engem!

GARRET ROOWEN, A „HUROK”
(magánnapló, Barmouth, 1869.)

IDEGENEK

MILTON APRÓ VÁROSKA, inkább falu volt: Brod és csapata úgy félnapnyi vándorlás után elhatározta, hogy megpihennek itt. Szerették volna feltölteni készleteiket, már ami az ennivalót illeti. Némi pénzt is reméltek az eladott orvosságaikból, elvégre a falusiaknál babonásabb népséget teremteni sem lehetne. Másfelől pedig már igen vágytak egy forró fürdőre, a kényelmes ágyakról nem is beszélve. Es igen, Quentin főztjénél is szerettek volna valami ehetőbbet.

Mikor lekanyarodtak a falu felé vezető útra, már látták, hogy kedves, nyugodt helyre érkeztek. A távolban egy tó vize csillogott, a szélmalom lapátjai fürgén forogtak. Az utcákon csirkék kapirgáltak, és mivel delelőre járt az idő, a templom harangja is megkondult. Brod kedvtelve nézte a falucska utcáját; a rohangáló, hancúrozó gyermekek már jó előre kiszúrták maguknak a kocsi érkezését, és most a kút mellett gyülekeztek. A férfi jókedve azonban igen hamar messze szállt. A bokrok közül, ahol épp elhaladtak, egy tízéves forma fiúcska bukkant elő. Brod már készült rá, hogy néhány pennyt nyomjon az élelmes fiatalúr mancsába, mikor meglátta a gyerek véres arcát és megtépázott ruházatát.

- Mi történt ezzel a kölyökkel? — kérdezte, de a bakon mellette ülő Jew rá sem hederített. — Talán leesett valahonnan... - fűzte tovább a szót Brod, erre már a lány megvonta a vállát. A férfi egész közel húzódott a kocsi oldalához, és így szólította meg a sántikálva igyekvő fiúcskát: — Hé, kölyök, mi történt veled?

A fiú Brodra tekintett: a férfi egész elhült azoktól az elgyötört, riadt szemektől. Cailie az éjszakát azzal töltötte, hogy megpróbált hazajutni, más sem hiányzott neki, mint újabb faggatózó idegenek. Így a lehető leggyorsabban eliszkolt a kocsi mellől. Brod már csak annyit látott, hogy a fazekas háza felé tartott.

- Hazamegy — mondta, szintén csak magának. Ettől kicsit megnyugodott, az édesanyja majd biztos gondoskodik róla.

A férfi hátradőlt és gyönyörködött a falucska látképében. Az utcán végigdöcögve kisebb-nagyobb gyerkőcök szegődtek a nyomukba, ahogy tőle telt, mindegyiknek juttatott egy-egy pennyt. Mire elérték a fogadót, már a fél falu őket figyelte. Brod, jó üzletember lévén, azonnal kihasználta a lehetőséget, és máris eladott néhány üvegcese Mennyei Örömet.

Az összegyűlt embereken egyáltalán nem látszott, hogy valami baj volna a portájukon, pedig az előljáró istállójában inkvizítorok lovai pihentek. A környező épületekből pedig árgus, szigorú tekintetek lestek a Jacobs-ház minden szegletét.

Derek Jacobs lopva az ablakhoz óvakodott. Családjára sorscapások egész áradata zúdult. Tegnap mindkét fiuk eltűnt, éjszakára sem Jöttek haza. Pedig jó gyerekek voltak ők, ilyesmit sosem csináltak, legfeljebb csak egyszer, nagyon régen... Mindenki biztosra vette hát, hogy valami bajuk esett. Mivel beesteledett, és egy nap sem telt el a fiúk eltűnése óta, Mr. Chessman, a falu előljárója nem rendelte el a keresésüket. Derek úr és néhány cimborája tehát nem számíthatott segítségre. Egész éjjel kutattak a fiúk után, minden eredmény nélkül. Hajnaltájt azonban,

mikor Mr. Jacobs holtfáradtan, elkeseredetten hazaérkezett, szörnyű látvány fogadta. Háza előtt hivatalos személyek tartóztatták föl, felesége az udvaron, a földön kuporogva zokogott idősebb fia, Yvon holtteste fölött.

Derek úrnak még arra sem jutott ideje, hogy gyermekét meggyászolja. A katonák Arthur Falvey-t, a megye első prefektusát kísérték, az inkvizíció küldöttei pedig Cailien Jacobsért jöttek. A kis Cailie-ért.

Derek úr meghallgathatta a rövid történetet gyermekei szökéséről, majd anélkül, hogy egy szót szólhatott volna, feleségével együtt házi őrizetbe helyezték. Egy katona az otthonukban vigyázta minden lépésüket, a többiek pedig a környékről figyelték az utcát. Mr. Falvey arra számított, hogy Cailie hazajön majd, és ők akkor elkapathatják... Derek úr nem igazán értette, mivel vádolják a fiát, de sok hasonló esetet látott már. Történeteket olyan emberekről, akik ártatlanul pusztultak el a kínvallatók keze közt.

Mr. Jacobs az ablakból a falu utcácskáját kémelve életében először kívánta, hogy Cailie bárcsak soha ne jönne haza. Tudta, szörnyű dolog ilyesmire gondolnia, de bár tévedt volna el az erdőben. Még mindig jobban járna, mintha Mr. Falvey kezére kerülne. Derek úr csupán néhány pillanatot töltött az ablak mellett, az otthonukat őrző katona azonnal rárivallt:

— Jöjjön el onnan!

Mr. Jacobs engedelmeskedett, de még utoljára kinézett az utcára. .. Cailie abban a pillanatban tűnt fel, sántikálva, maszatos arccal, gyanútlanul poroszkált az otthonuk felé. Derek úr elsápadt, emelte a kezét, hogy fiát figyelmeztethesse, ám a katona azonnal elrángatta az ablaktól. Nem telt el két perc sem, és nyílt a Jacobs ház ajtaja.

Cailie megtorpant a házuk küszöbén, fogalma sem volt, mit mondhatna a szüleinek. Amíg egész éjszaka egyedül kóborolt a sötétben, felfogta a történeteket és azt, hogy bátyja halott, soha többé nem látja. Miként mondhatná meg ezt apjának, anyjának? Bizonyára őt hibáztatják majd, hisz valami szörnyű dolgot tett, különben nem kergették volna a katonák. És a testvérét is magára hagyta, talán tehetett volna valamit, akármit...

Cailie a küszöbön állva rögvest megpillantotta a szüleit. Mr. és Mrs. Jacobs az asztalnál ült, az asszony szeme kivörösödött a sírástól, a férfi olyan képet vágott, mintha kísértetet látott volna. A konyhában azonban volt még valaki más is...

Cailie a tűzhely mellett álló katonára tekintett. Az arcát, de legfőképp az egyenruháján lévő címet azonnal felismerte.

Már idehaza sincs biztonságban.

A fiú megfordult, de már elkészt. A kerítésüknél katonák sorakoztak, élükön Mr. Falvey-vel, aki hasonlóan taszító mosollyal köszöntötte őt, mint legelső találkozásukkor.

A fogadó jó pár házzal arrébb, a vegyeskereskedéssel szemben állt. Brod lefékezte a kocsit a kerítés mellett, és a földre ugrott. Az őket kísérő tömegtől nem láthatta, mi zajlott a háttérben, így teljes nyugalommal és elégedettséggel tekintett végig a takaros kis portán. A kocsmá tulajdonosa azonnal elébük sietett, hogy köszöntse őket: — A, fáradt, szomjas, éhes utazók!

- Én leginkább éhes vagyok - rikkantotta Jew. Számított rá, hogy öltözete ismét botrányt kelt majd, de felkészült a legrosszabbra. Meg arra, hogy végre kinyitja a száját, és lehordja a szenteskedő, vaskalapos banyákat a sárga földig! Legnagyobb sajnálatára senki nem szólt hozzá.

- Hát, én pedig szomjas.

Brod megcsóválta a fejét, majd erősen megszorította a kocsmáros felé nyújtott, kérges tenyerét. A tulajdonos piros arcú, jó húsban lévő férfi volt, nyájasan invitálta be újdonsült vendégeit:

- Akad itt minden, hölgyek és urak, a borom messze földön híres, a feleségem főztje úgyszintén.

- Na és a lánya? Van lánya? — Quentin nagy taslit kapott ezért a megjegyzésért, de kivételesen nem Brodtól, hanem Eline-től. A fiú alaposan meg is orrolt miatta.

A fogadós megengedte az utazóknak, hogy a szekérrel beálljanak az udvarra, a kerítésen belülre. Brod azonnal élt az ajánlattal, hisz így nagyobb biztonságban tudhatta áruját. Miután megfelelő helyet kerített a kocsinak, a bakon ülve hátrafordult, és a ponyva alá lesve megszólította második utasát, a fiút, aki Tómnak nevezte magát.

- Hát te? Mit csinálsz idebent? - kérdezte. A furcsa fiú még mindig a ládák mellett gubbasztott, láthatólag semmi kedve nem volt elhagyni rejtekhelyét.

- Nem hinném, hogy jó ötlet volt itt megállnunk.

- Ugyan... Nyugodtan gyere elő, semmi baj nem lesz. Itt akarsz ülni egész nap? Sőt, este is? Nem vagy éhes? Képzeld el, milyen pompás dolog lesz újból ágyban aludni, puha párnákon és vastag paplan alatt. - Brod elmosolyodott, majd fejével a fogadó felé bökött. - Na, nem lesz baj, majd meglátod.

A fiú továbbra sem mozdult, viszont a kedves, biztató szavak mintha kezdték volna megtenni hatásukat. Bár szemét eltakarta a fejébe húzott, hatalmas sapka árnyéka, tekintetét Brodra szegezte. A férfi így folytatta:

- Én nem tudom, mibe keveredtél, ha nem akarsz beszélni róla, a te dolgod. De akárhogy is van, nem retteghetsz, bujkálhatsz állandóan. Egyszerű, jó népek élnek erre felé. Ráadásul egy kocsmában a kutyát sem érdekli, ki vagy.

- Jó népek, jó emberek, mi? - mormogta a fiú megvetően, végül nagyot sóhajtott, és lemászott a kocsiról. Brod előkotort néhány pennyt, és a lovászfíú kezébe nyomta, aki épp hozzálátott a lovak kifogásához és elszállásolásához. Ezután visszaballagott a fogadóba.

A csapat, letelepedvén a tűzhely közelében lévő asztalhoz, pontosan azt kapta, amit várt. Először is családias hangulatot. Hat asztalka sorakozott a félhomályos teremben, a sötét egyetlen, hatalmas hordóból állt, tökéletes

bizonyítékaként annak, hogy itt az emberek az ivászaton kívül aligha csináltak mást. A tűzhely fölötti párkányon kis kerámiaszobrok és miniatűr festmények sorakoztak, a falakat vadásztrófeák díszítették. A bor szintén olyan volt, mint amit vártak, olcsó, ám meglehetősen zamatos. A gazdasszony főztje, a malacsült, olyan finomnak bizonyult, hogy mind a tíz ujjukat megnyalták utána.

Brod az elfogyasztott italtól kis híján kidurrant, a fél malacot is egymaga falta fel. Miután minden morzsát eltüntetett a tányérjáról, elégedetten dőlt hátra a székében.

A csapat többi tagja még javában birkózott a vacsorájával, pedig ők sokkalta kisebb adagot szedtek maguknak. A furcsa fiú csak turkált az ételben, a húshoz nem nyúlt, a kenyérgombócot is sokáig görgette maga előtt, mielőtt a szájához emelte volna. Ráadásul sapkáját még az asztalnál sem vette le. Az étkezés szent dolog, hiszen maga az Örökkévaló látja el táplálékkal a buzgó híveket, ezért ahogy a templomban, úgy az asztalnál sem volt ildomos sapkában fészíteni. Az este azonban még messze járt, a fogadó üres volt, így törvénytudó falusiak sem lebzseltek a teremben, akiknek ez szemet szúrhatott volna.

Jew néhány falat közt mindig a furcsa fiú felé lesett, egymás mellett ültek. Egyrésztől azért figyelte, mert igen tetszett neki, és ki akarta fürkészni, miféle. Másfelől pedig, mihelyst észrevette, hogy a fiatalember egyáltalán nem tart igényt a malacpecsenyére, folyvást azon mesterkedett, miként lopja el tőle. Persze, elkérhette volna, de abban mi az élvezet? Végül eljött a megfelelő pillanat, a fogadás csörömpölt valamivel a hordónál, a furcsa fiú pedig felkapta a fejét. Jew cselekedett. Olyan gyorsan mozgott, akár a villám, villáját a pecsenyébe szúrta és máris átpakolta a saját tányérjába. Eztán felöltötte régóta gyakorolt, ártatlan ábrázatát. A fiatalember észre sem vette, hogy a hús eltűnt a tányérjáról, vagy épp nem érdekelte.

Késő délután néhány helybéli tért be az ivóba. A férfiak nevetgélve, egymás vállát csapkodva érkeztek meg a fogadás elé, mintha máris felöntöttek volna a garatra. A három ember olyan zajt csapott, hogy egymaguk betöltötték az ivót, azonnal odalett a csendes, nyugodt hangulat. Míg arra vártak, hogy a fogadás egy kancsót színültig töltsön számukra, mélyenszántó, bölcs beszélgetésbe kezdtek.

- Thomas úr csikaja pompás jószág, későn született, de hogy megerősödött a télre!
- Az már biztos, szívesen megvenném tőle, ha adná.
- Szerencsét is hozhat az a szép csillag a homlokán. Mondtam Thomas úrnak, hogy akár cserélhetnénk is.

Vigyen bármit a portámról, amit csak akar. Akár az asszonyt is! - A társaság felnevetett, az élcelődő úriember hatalmas hátba veregetést kapott a megjegyzésért.

Amint a három vendég jókedve fokozódott, és egyre hangosabban nevettek, úgy változott a légkör a fogadóban. Eli ne tekintete elsötétült. Brod és a többiek elhűlve nézték az asszonyt, még soha életükben nem tapasztaltak ehhez foghatót. Jew és Quentin is tudott ölni a tekintetével, ha épp duzzogott, de ez valami más volt.

A söntésnél ácsorgó férfiak folytatták a társalgást:

- Na, az már szent igaz. Én is elcsereálném azt a satrafát, akár egy birkára is. Jobban járnék vele, több hasznomra lenne.

- Akkor hágd azt, te bunkó senkiházi - jelentette ki Eline halálos nyugalommal. Az ivóra néma csend telepedett, a fogadós tátott szájjal bámult az idegenekre, a három férfi is megfordult. Egyikük összeráncolta a szemöldökét, és furcsálva méregette Eline-t.

- Mondott valamit? - kérdezte, és hangjában őszinte csodálkozás csengett. Az asszony ezúttal felállt, ám mondandóját ugyanolyan nyugodtan közölte, mint első alkalommal.

- Ha többre tartod a birkádat a nejednél, akkor hágd azt, vidéki bunkó.

A három férfi megrökönyödve hápogott. Kicsit nehezükre esett felfogni a pimasz némbor mondandóját, hisz egyáltalán nem szoktak hozzá, hogy bárki így beszéljen velük. Legfeljebb a megyei küldöttek ócsárolták őket, ám azok ritkán jártak erre felé. A férfiak elléptek a söntéstől, Eline egyetlen pillanatot sem tétozott. A köpönyege alá nyúlt és... Brod felpattant, az asszony elé állt, eltakarta őt a bémész szemek elől. Nem mondott semmit, ám tekintete azt üzent: *„Ezt most nem kéne, nagyon nem.”*

Eline vonásai kissé megenyhültek, ám nem mozdult, kardja markolatát úgy szorongatta, mintha abba kapaszkodott volna. Brod ezután villámgyorsan felkapta az asztalukról a boroskancsót, és a három férfi felé indult vele. Egyikük kezébe nyomta az itókát, majd hozzálátott, hogy a kis társaságot az egyik távolabb lévő asztalhoz kísérje.

- Fogadják ezt a kis itókát ajándékként! Megtennék, hogy magunkra hagynak egy kicsinyt? Köszönöm, igazán köszönöm, jó estét az uraknak!

Időközben Eline visszaült az asztalhoz, bár a tekintete még mindig villámokat szórt. Brod némi mormogás mellett szintén helyet foglalt társai mellett. Jew, Quentin és a sapkás fiú megrökönyödve bámulta az iménti jelenetet. Bár fogalmuk sem volt róla, hogy az asszony mire képes, valamiért az az érzés gyötörte őket, hogy csúnya világ lett volna odabent, ha Brod nem intézkedik. Ezt a férfi is így látta, jutalmul rendelt még magának egy kancsó bort. Ha már a sajátját feláldozta.

A gépezet beindult. Miután a faluban híre ment a Jacobs-házban történeteknek, és megkezdődtek a kihallgatások, hirtelenjében a semmiből tanúk tucatjai bukkantak elő. Számtalanszor megesett ez már országszerte, a buzgó hívek megneszelték a gonosz felbukkanását kicsiny közösségükben, mindannyian tenni akartak valamit a jó ügy érdekében. Hasonlatos volt ez az apró kavics, amit a tóba hajítottak, a vízgyűrűk megállíthatatlanul terjedtek és mindent felbolygattak maguk körül. Mr. Falvey pontosan erre számított, hisz rengeteg hasonló esetet lebonyolított már. A Jacobs-házban rendezte be ideiglenes irodáját, itt zajlott a kihallgatás. Elsőként az öreg bá-

baasszony, Mrs. Tilbury osztotta meg tapasztalatait a prefektus úrral és az írnokkal, akinek ujjai hangyaszorgalommal jártak az írógép

billentyűzetén. Az amúgy kedves, jóra való asszony arca egész eltorzult a gyűlölettől, mikor a sarokban lapuló kis Cailie-re pillantott.

- Már akkor tudtam, hogy baj lesz azzal a gyerekkel, mikor kibújt az anyjából! Hideg, baljós, istentelen éjszaka volt, mikor megszületett. Az erdőn túl pedig... - Az asszony egész közel hajolt Mr. Falvey-hez, szinte súgta neki: - farkasok ordítottak. Farkasok vonyítottak, miközben született, esküszöm az örökkévalóra, hogy így volt. Mintha csak órá vártak volna azok a szörnyetegek!

Az igazság az volt, hogy Mrs. Tilbury az utóbbi években teljesen elvesztette a hosszú távú emlékezetét, ha volt is olyan gyermek, akit farkasüvöltéstől hangos éjjel segített világra, az bizonyosan nem a kis Cailie volt, hisz a fiú nyáron, fényes nappal született. Az asszonyt ez persze cseppet sem zavarta, sőt, rendkívül örült neki, hogy az írno minden egyes szavát lejegyezte, már rég nem érezte magát ilyen fontos személynek. Ezért tovább fűzte a szót:

- Miután kisegítettem az anyjából azt a kis szörnyet, láttam rajta a jelet! A sátán jelét! — Hogy pontosan milyen is az a jel, azt maga az asszony sem tudta. — Majd miután hazaindultam, egy árnyék követett... ember teste volt, de farkas feje! A szemeiből pedig láng csapott fel!

- Ugy érti, az árnyéknak? — kérdezett vissza a jámbor, buzgó írno, hogy mindent a lehető legpontosabban lejegyezhesen. Bár őszintén, már a szemüvege is reszketett a sok félelmetes dolog hallatán.

~ Nem! A szörnynek, ami a Jacobs-tanya környékén ólálkodott! Felfalta a tyúkjaimat is! Nem tudom, hogy Mrs. Jacobs miféle nőszemély. .. de megkockázatom, hogy együtt hált azzal a rémmel, és az ő fiát szülte aznap éjszaka!

A következő tanú, a falu harangozója, Mr. Hancock váltig állította, hogy látta a kisebbik Jacobs fiú meztelen hátsóját, amin sűrű, szürke szamár szőr nőtt, és farka is volt, hosszú, vékony, villás végű, akár az ördögé. Mrs. Harvey Cailie-t okolta kislánya hosszan tartó, súlyos betegségéért, állítása szerint a kis Pattié azután esett ágynak, hogy a fiú megérintette őt. Mások tovasuhanó árnyakról beszéltek, melyek Cailie Jacobs nevét suttogták, vagy sátáni kacajt hallottak az éjszaka közepén. Néhányan látni vélték a fiút, amint körbevizeli a templomot, és leköpdösi a sírkert keresztjeit. Természetesen akadtak olyanok is, akik a rémisztő vihart is felelmegették. Némely tanúvallomás már olyannyira hajmeresztő volt, hogy még Mr. Falvey szeme is kikerekedett. Mr. Cullerton például azt állította, látta Derek Jacobsot egy fordított téhenen lovagolni; miközben a férfi javában vágatott a pokol felé, feleségét hátulról hágtá, és fiait is hasonló cselekedetre biztatta!

A szoba túlsó felére üzött, házi őrizetben lévő Jacobs család pedig semmit sem tehetett, csupán hallgatott. Bár ahogy teltek az órák, Derek úr mind gyakrabban tekingetett a tűzhely falának támasztott piszkavas felé.

A kihallgatás, a tanúk vallomástétele késő délutánig tartott, addigra annyi bizonyíték gyűlt össze a Jacobs fiú és családja bűnösségére, hogy az egy egész falu máglyára vetésére elegendő lett volna. Bár az erdőben történtek óta Mr. Falvey egészen biztos volt benne, hogy sátáni jelenéssel van dolga, az ügy jogi részét tekintve rögzítenie kellett a vallomásokat is, mielőtt munkához látott volna. A szabály az szabály! Miután az írnok utolsó pecsétjét is ráütötte a hivatalos okiratokra, a prefektus úr elégedetten összecsapta a kezét, arcán megszokott, rideg vigyora táncolt.

- Nos. Ezzel megvolnánk — mondta kedélyesen, majd intett embereinek, akik a Jacobs családot őrizték -
A fiú foglaljon helyet
amott!

Miközben két katonája Cailie-t a színe elé hurcolta, Mr. Falvey hozzálátott az előkészületekhez. Valóságos eszköztár állt a rendelkezésére, kemény fedelű bőröndje, amit mindig magával vitt az ilyen utakra, a legkülönbébbb kínzóeszközök tárháza volt. Egy orvos sem tudhatott magáénak annyiféle szikét és fogót, mint Mr. Falvey, a hit rendíthetetlen őre. A különféle formájú bülogokból is több tucat állt a rendelkezésére.

Mrs. Jacobs zokogott, akár a záporosó, ha őre hagyta volna, a földre rogy és térden állva könyörög fia életéért. Derek úr azonban... jól tudta, nincs más választása. Ha nem cselekszik, gyermeke borzalmas kínhalált hal ennek az örülnek a keze közt. Nem volt harcos, siheder korában verekedett utoljára, de meg kellett próbálnia. Mr. Falvey-vei nem számolt, nyámnyila, nyüzüge alaknak tűnt, rajta kívül pedig három férfi őrizte a házukat, egyikük azonban sebesült volt.

Derek úr hirtelen mozdulatával alaposan meglepte a katonákat. Egy méretes jobbhoroggal leütötte őrzőjüket, majd azonnal a piszkavas után vetette magát, hisz ez volt az egyeden tárgy, amit fegyverként használhatott. A csúffá tett katonára még rávágott néhányat, a vas horgas felével alaposan bezúzta a koponyáját.

Mr. Falvey felkiáltott, mivel nem volt valami kiváló közelharcban, és hibátlan, finom arcát is féltette, gyorsan biztonságba helyezte magát testőrei mögött, csupán pisztolyát kapta elő.

Derek úr ezután a további két katonára vetette magát, valóságos farkasként harcolt. Még felesége sikítását sem hallotta, mikor a lövés eldőrdült. Bár a katonáknak is volt lőfegyverük, a hosszú csövű, otromba puskákat nem tudták szűk helyen használni, ezért kardjukkal védték magukat. Mr. Falvey azonban a nemeseknek kijáró apró, gyorsabban tölthető pisztollyal első lövésre elintézte ezt a kis problémát. Míg emberei küzdöttek, ő Derek úr háta mögé került, és meghúzta a ravaszt. Miután a férfi holtan esett össze, Mrs. Jacobs a földre rogyott, arcát tenyerébe temetve felzokogott.

A kis Cailie még mindig ott volt, ahová tették, az asztalnál ült. Egyetlen hang sem jött ki a torkán, csupán bámult maga elé, kimeresztett szemekkel. Még csak nem is reszketett. Ám pár pillanattal később, miután már a szagok terjedni kezdtek, bárki megérezhette, hogy maga alá vizelt.

Mr. Falvey elrakta a pisztolyát, két épkezláb embere pedig kivonszolta Derek úr testét az udvarra. Mindeközben a prefektus úr Mrs. Jacobshoz lépett. A szálnalmas teremtés eltorzult arca, görcsbe rándult teste miatt már szinte embernek sem tűnt. Mr. Falvey elgondolkodott, mitévő legyen ezzel a szerencsédén lélekkel. *Mert olyan asszony, aki enged a gonosz csábításának, odaadta magát a sátánnak egy forró éjszakáért,.. Démonok nem szállnak meg ártatlan gyermekeket ok nélkül, csak istentelen nászból születhetett. Egy ilyen asszony nem érdemel megbocsátást.* Mivel zavarta volna a kihallgatás menetét, és a városba érve amúgy sem számíthatott volna másra, Mr. Falvey úgy határozott, hogy kivégzését azonnal, ott helyben végrehajthatják.

- Felkötni - mondta. Megvárta, míg emberei elvezették az asz-szonyt, majd helyet foglalt az asztalnál Cailie-vel szemben. Katonáinak parancsnoka, Mr. Plummer, sebesült keze ellenére továbbra is hűségese őrizte urát.

A prefektus úr pedig percekén át csak bámulta, méregette az előtte gubbasztó fiúcskát.

- Mi a neved? — kérdezte elsőként.

Cailie nem felelt, megszeppenve nézett a prefektus úrra, mire Mr. Falvey jó párszor elismételte a kérdést, egyre türelmetlenebbül, végül fbipattant az asztaltól és a gyerek mellé lépett.

- Mi a neved?! Mondd a neved! — ordította, és lekevert két hatalmas pofont.

- Cailie Jacobs...

Mr. Falvey ezúttal valóban elvesztette a józan eszt. Belemarkolt a fiú hajába, és a fejét úgy belevágta az asztal szélébe, hogy Cailie előtt elsötétült a világ néhány pillanatra.

A prefektus úr teli tődből ordította:

- Mondd meg a neved, démon! A neved! Mi vagy te? Honnét jöttél? Mikor bújtál a fiú testébe? Vagy mindez porhüvely csupán? A sátán szajhájának méhében fogantál?

Mr. Falvey alapos kiképzést kapott, tudta, hogy egy démon eredményes elpusztítása végett először arra kell rájönni, honnan is származik. A legelső próba épp kéznél volt a Jacobs család otthonában: a begyűjtött tűzhely. Mr. Falvey kiválasztotta a billogok közül azt, amelyiket a legmegfelelőbbnek ítélte formája miatt, majd felforrósítva az ifjú Cailie karjába égette. Több katonája segítségére is szüksége volt, hogy a gyereket lefogják, és megbillogozzák, ahogy az állatokat szokás. A ház környékén addigra már hatalmas tömeg gyűlt össze, mindannyian tisztos polgárok, családanyák és családapák voltak. A fiú sikítása mégsem ébresztett szánakozást senkiben, sőt, néhányan annyira belelovalták magukat, hogy elátkozott lelkek, démonok ordítását hallották odabentről.

A prefektus úr, megvizsgálva Cailie Jacobs megégetett bőrét, arra a következtetésre jutott, hogy a fiúcska sebe túlontúl mély és fel is hólyagosodott. A tűzsférából érkező démonokat nem lehet megsebezni tfíz által. így jöhetett a következő próba. Minő szerencse, hogy ehhez is pont rendelkezésére állt a közeli tó.

A tömeg némán bámulta, ahogy Mr. Falvey a karjánál fogva végigvonszolta Cailie-t az utcán, mindenhová követték őket, mintha csak valami színielőadást látnának. A tóhoz érve Mr. Falvey belegázolt a vízbe, majd hozzálátott a következő próbához.

A csapat délutánja egész kellemesen telt, a fogadó üres volt körülöttük. Nem bánták, hogy a sok részeges fráter megkímélte őket társaságtól. Nem mintha Brod színjózan lett volna, csak ő már olyan régóta gyakorolta az alkoholizmus művészetét, hogy az a kis itóka épp csak megcsippentette az orrát. A kocsiból nem csupán Quentin lantja került elő, hanem kocka és kártya is. A különös, sapkás fiú csak gubbasztott a sarokban.

A fogadó ajtaján egy középkorú, magas férfi rontott be.

- Gyorsan! Ezt látnotok kell! A feleségemnek igaza volt, már a vihar idején megmondtam! A gonosz beférközött közibénk! Mrs. Jacobs! És az egész családja! Most már csak az örökkévaló kegyelmében bízhatunk! Ezt látnotok kell!

Elsőnek Jew mutatott érdeklődést az utcán vonuló tömeg iránt, az ajtóhoz lépett és onnan figyelt. Végül Brod is felemelte a hátsóját, hogy megnézzze, mi zajlik odakint, és mint főnök, összes beosztottját vonzotta magával. Az emberek hármásával, ötösével igyekeztek a tó felé, ahol már akkora tömeg gyűlt össze, hogy Brod biztosra vette, az egész falu kivonult. A nap már lebukott a fák mögött, néhány helyen fáklyákat, lámpásokat gyújtottak.

A férfi elhatározta, közelebből is szemügyre veszi az eseményt, ami ennyi embert érdekelt. Fogalma sem volt, mit talál majd a tónál, mindenesetre valami belső hang hatására magához vette a puskáját, és így csatlakozott a falusiakhoz.

Brod átverekedte magát a parton összegyűlt tömegen; nem volt nehéz dolga, hatalmas termete miatt az emberek utat engedtek neki. Mögötte közvetlenül Eline haladt, aki nő léteire fél fejjel a helyiek fölé magasodott. Útban a tópart felé a csapat kettészakadt, Jew és ifjú társai elvesztek valahol a tömegben, mivel újdonsült útítársuk, a furcsa fiú, félúton megtorpant, a gyülekező falusiakat látva valószínűleg inába szállt a bátorsága. Vagy csak épp a józan eszére hallgatott. Mindenesetre Jew nem akarta magára hagyni, Quentin pedig mindig is az a fajta volt, aki a többieket követte, így ő is megtorpant. És amúgy sem tetszett neki ez az egész. Az emberek általában két dologért jönnek össze ilyenformán: hogy szórakozzanak vagy meglincseljenek valakit. Hamar kiszúrták a husángokat, vasvillákat, kaszákat a tópartra igyekvők közt.

Brod általában szemmel tartotta védenőit, hisz az utóbbi években semmi mást nem csinált, mint rájuk vigyázott, most azonban csak tört előre a tömegben. A látvány, ami közvetlenül a tóparton fogadta, minden mást elfeledtetett vele.

Mr. Falvey térdig gázolt a vízben, olyannyira belefeledkezett kötelességébe, olyan fanatizmussal végezte munkáját, hogy az sem érdekelte, csuromvizes lett. A prefektus úr már kezdett berekedni, de még mindig teli tüdőből ordított: - Mondd a neved, démon! A neved!

Közben a kis Cailie-t úgy mártogatta, mint az asszonyok a mosni való ruhát, bizony az is előfordult, hogy a fiúcskát majd egy teljes percre a víz alatt tartotta. Csak a csodának volt köszönhető, hogy Cailie nem fulladt meg a vallatás és próba közepette. Persze, ha meghalt volna, az bizonyította volna, hogy nem démon szállta meg.

Ami pedig a falusiakat illeti, tátott szájjal bámulták az eseményeket, ha akadt is köztük valaki, aki esetleg nem értett egyet a prefektus úr módszereivel, mélyen hallgatott. Mikor Brod első pillantását vetette a vízben történetekre, halkán ezt motyogta:

— Uramisten, az ott egy gyerek?

A tóra félhomály ereszkedett, a nap átadta helyét a holdnak, és ezzel együtt a köd is kezdett leszállni a falura és a környező erdőre. Mr. Falvey épp akkor nyomta Cailie-t a víz alá, és ott is tartotta majd' egy teljes percre keresztül. Közben persze továbbra is ordított, egészen felhergelte magát:

— Az örökkévaló nevében parancsolom! Mondd a neved! Cailie, miután ismét a felszínre emelkedett, fuldokolva kapkodott levegő után, ám Mr. Falvey ekkor sem könyörült rajta. Épp készült rá, hogy a fiút ismét víz alá merítse, mikor ezt hallotta a part felől:

— Az ott egy gyerek! — ordította Brod, most már teljes bizonyossággal. Egyetlen pillanatot sem tétozva, puskáját a prefektus úrra emelte: — Mi ütött magába?! Mi a fenét művel?!

Mr. Falvey fölnézett, a fegyver látványa kijózanította kicsit. Kikerekedett szemmel, zihálva bámult a pimasz idegenre. Vagy inkább bolondra, hisz ki merne beleavatkozni az ő és az Örökkévaló munkájába? Közben Cailie rendesen is levegőhöz juthatott, nem csupán egy-egy kortyhoz a mártogatás közepette.

Eline azonnal felismerte Mr. Falvey-t és a katonáit, akik a parton ácsorogtak.

— Hát ez remek... - motyogta az asszony, bár belátta, hogy Brod helyében ő maga sem tett volna mást. Általában nem avatkozott az emberek dolgába, ám az ostoba fanatizmust és babonás butaságot mindennél jobban gyűlölte.

- Ki a fene maga, hogy fegyvert fog rám?! - kérdezte Mr. Falvey, de aztán felismerte a nagydarab árust, akivel tegnap összetalálkoztak idefelé jövet.

Brod teljesen elvesztette a józan esztét, még a parton álló katonákkal sem törődött.

- Eressze el a fiút!
- Semmi köze nincs ahhoz, ami itt folyik, távozzék!
- Eressze a fiút!

- Ez hivatalos vizsgálat! A gyermek testében démon lakozik!

- Démon, mi? - mormogta Eline, miközben szemmel tartotta a prefektus embereit. Négy férfi, közülük kettő sebesült. Nem ellenfelek. De hol a többi? Az asszony sehol másutt nem látott katonákat a környéken. Mi történhetett? Hivatalos ügy kivizsgálásához bizonyosan nem ennyi embert küld az inkvizíció.

- Hol vannak a katonái, nagyuram? - kiáltotta Eline hetykén. - Kicsit kevesen vannak az ilyesfajta ügyek lebonyolításához, nem gondolja?

Mr. Falvey nem érezte úgy, hogy magyarázkodnia kellene az idegeneknek, beosztottja azonban, a felkötött karú Mr. Plummer, komoly arccal fordult a pimasz némbér felé.

- Higgyék el, jobb, ha nem ártják bele magukat ebbe az ügybe. Sötét erők munkálkodnak erre mostanság. Az embereim javát elvesztettem a koszos kölyök miatt.

- Hogy sérült meg? - kérdezte Eline sokkal higgadtabban.

- Egy fenevad támadott meg az erdőn... sötét erők parancsoltak neki.

- Pha, úgy látom, itt csak egy helyen van sötétség, A fejekben!

- Emberek, nem szégyellik magukat?! — kiáltotta Brod. — Az ott csak egy gyerek, az isten szerelmére!

A falusiak egyáltalán nem szégyellték magukat, sőt, egyre ellenségesebben tekintettek a közbük férközött idegenek felé.

- A sátán egyik eszköze, hogy ártatlannak mutatja magát. Mind közül ez a legveszélyesebb! - mondta Mr. Falvey, majd a Jacobs fiút ismét víz alá akarta meríteni. Brod minden eddiginél keményebben kiáltott rá:

- Ne mozduljon! Eressze el a fiút, vagy esküszöm, keresztülyuggatom!

- Most akkor ereszem el, vagy ne mozduljak? — gúnyolódott a prefektus úr, ám Brod elszánt tekintetét látva hamar elment a kedve a tréfálkozástól. Ezúttal embereihez fordult: — Letartóztatni őket! — A katonák néhány lépést tettek ugyan, de cselekedni nem igazán mertek, hisz az a nagydarab fickó fegyvert fogott a prefektusra.

Amikor Mr. Falvey botor módon ismét nekilátott, hogy a fiúcskát a víz alá nyomja, Brod habozás nélkül lőtt. A golyó Mr. Falvey bal combjába fúródott. A férfi felordított, összegörnyedt, a kis Cailie azonnal kiszabadult a szorításából, majd zihálva a part felé evickélt.

A lövés pillanatában a katonák a két idegenre vetették magukat. Mivel elég közel álltak egymáshoz, puskájukat nem használták, kaiddal, ököllel mentek a férfinak, hisz a nőt egyáltalán nem tekintették ellenfélnek. Tévedtek. Míg Brod puskussal püfölte a nekiugró katonát, addig Eline szempillantás alatt elintézte a másik hármat, pedig Mr. Plummer még fél kézzel sem volt elhanyagolható ellenfél.

Amint a lövés eldőrdült, Eline tartása megváltozott. Kihúzta magát, köpenyét hátravetette, kardját két marokra fogta, tekintete sokkal inkább megvadult állatéra hasonlított, mint egy emberére.

Eline úgy állt ott a tóparton, hogy senkinek szemernyi kétsége sem volt afelől, ha akarta volna, miszlikbe apríthatta volna a ráugró katonákat. Az asszony azonban tudta, fölösleges lenne halált hagynia maga után. Hisz ezek csak katonák, parancsra cselekszenek. Így esett, hogy Eline csupán jó alaposan elpáholta Mr. Falvey embereit, hol ököllel, hol pedig kardja markolatával.

Az összecsapás percek alatt véget ért, legalábbis a katonák részéről. Amint a férfiak a földön feküdtek, vagy épp óbégatva kúsztak egy biztonságosabb helyre, Eline körbetekintett a parton összesereglett embereken. Látta, ők bizony nem fogják hagyni, hogy csak úgy elsétáljanak.

- Ördögök!
- Istentelen népség!
- A démon szolgái!

A falusiak körbevették őket, akiknél nem volt sem vasvilla, sem fáklya, köveket szedtek fel a földről.

- Emberek! Az a fiú kis híján belepusztult a vallatásba, maguk meg nézték, mint a vásári mutatványt! Szégyen! — kiáltotta Brod, miután szerencsésen elhajolt egy felé hajított kódarab elől. — Legközelebb a maguk gyereke kerül sorra! Azt is végignézik majd? Végignézik! Gyávaságtól és ostobaságtól büzlík itt minden!

Megmarkolta a puskáját, több története nem volt, a táskájában, a fogadóban maradt, ám a tust kiváló fegyverként használhatta. Nem akart vasvillás parasztasszonyokat csépelni, akik ráadásul piszkosul sokan voltak, de úgy tűnt, nincs más választása. Mondandója csak olaj volt a tűzre, a falusiak harci kedve nem csillapodott, nem támadt fel bennük a lelkiismeret-furdalás. Néhány újabb kő után a tömeg meg is indult feléjük, Brod közel húzódott Eline-hez* hogy egymás hátát védve harcolhassanak. Az asszony arcán azonban cseppnyi félelem sem tükröződött. Amint a kaszákkal és vasvillákkal felfegyverzett tömeg a közelükbe ért, Eline maga elé emelte a karját, tenyerét szétnyitotta, és ezt kiáltotta:

—Lux lucis inflatus!

Egy pillanatra vakító fény árasztotta el a tópartot, akik Eline közelében tartózkodtak, úgy érezték, mintha ököl csapott volna az arcukba. A felbőszült falusiak kaszástul, vasvillástul úgy repültek hátra, akárcsak a tollpihék egy kis fuvallatra. A földet hamarosan nyöszörgő, istenükhöz fohászkodó emberek lepték el, akiket pedig elkerült a varázslat, fejvesztve menekültek.

—Boszorkány! Démon! — üvöltötték, és futottak, mintha ördögök kergették volna őket.

Brod Eline-re nézett, de igazság szerint már semmi nem lepte meg ezzel a nővel kapcsolatban. Figyelme gyorsan a tóparton gubbasztó fiú felé fordult, bár láthatólag a lábát fájlaló Mr. Falvey-nak több segítségre lett volna szüksége, hisz üvöltött, akár a fába szorult féreg. Persze, kit érdekelt? A katonái a földön nyöszörögtek, a falusiak pedig szétfutottak.

A csapat ifjabb tagjai a parton történt eseményekkel egy időben kerültek bajba. Eldördült a lövés, a felbőszült falusiak pedig igen hamar rájöttek, hogy a hátramaradt három fiatal az idegenekhez tartozik. Nem késlekedtek, azonnal körbevették őket.

Quentin és Jew már sok mindent megélt együtt, többek között egészen eldurvult kocsmai verekedéseket, így ezúttal is tudták, mit kell tenniük. A lány apró, ám annál élesebb törét, Quentin pedig rövid tengerészkardját kapta elő.

A felbőszült tömeg valószínűleg miszlikbe aprította volna őket, ám ekkor újdonsült útítársuk előlépett. A furcsa fiú büszkén kihúzta magát, Jew és Quentin elé állt, a sapkáját pedig lerántotta a fejéről. A falusiak megtorpantak, arcukra rémület ült ki. A fiú büszke sólyomszemével végigtekintett a körülötte lévőkön, ezüstsín haja csillogott a feljövő hold fényében. Fürtjei alól előkandikáló, hegyes fiile azonnal elárulta származását.

- Egy elf... — suttogták a tömegben.
- Démon!
- A sátán fattya!
- Elrabolja a gyermekeink!

A falusiak elmenekültek, a három fiatal pedig egyedül maradt. A bátrabb emberek kiálltak a tornácra, vagy épp az ablakokból lestek kifelé, pontosan úgy, ahogy azt a vihar napján tették. Néhányan Wooton atya nyomába eredtek, csodák csodájára ezúttal is az árnyékszéken bukkantak rá. Az atya hívei unszolására az idegenek nyomába szegődött, és ha tisztos távolságból is, de átkokat, imádságot szórt rájuk. Közben pedig folyvást hadonászott a keresztjével. A három fiatal persze ez egy cseppet sem zavarta, Jew elbűvölten nézett a furcsa fiúra, még sosem látott tisztavérű elfet. Legalábbis közelelről.

A lány durcásan karba fonta a kezét.

- Nos, nyilvánvalóan Nemtomnakhívjákúr... van valami mondanivalója?
- Mint például? - kérdezett vissza a fiú.
- Mondjuk, örülnék neki, ha tudnám, hogyan szólíthatak.
- Léannar Maccs Eala fur Laodhan.
- Ezt... még egyszer, ha kérhetném.
- Ez az őseim nyelve, lefordítva nagyjából ennyit tesz: Ezüstarc, Eala fia, az erdő szívéből.
- Te jó ég, nincs valami egyszerűbb, ahogy a barátaid hívnak?
- Mindannyian megtiszteljük egymást azzal, hogy a teljes nevén szólítjuk a másikat.
- Huh, tudod mit? Majd én kitalálok neked valami jót, lássuk csak...

Quentin közbekiáltott:

- Ez nagy volt, barátom! Komolyan, ha ez ilyen könnyen megy, én is beszerezek magamnak néhány hegyes fiilet! Akkor aztán majd menekül előlem mindenki, árkon-bokron!

- Igen, te meg egy tömlőc mélyén találsz magad... - dühöngte Jew, majd a tópart felé nézett. Eline és Brod közeledett feléjük, a férfi tartott valamit az ölében, első látásra elázott rongykupacnak tűnt. Aztán a lány rájött, hogy annak a valaminek karja van és lába is.

- Tűnjünk el innen - mormogta Brod, mihelyst elballagott a kis társaság mellett. Láthatólag cseppet sem lepte meg a tisztavérű elf jelenléte, ahogy Eline-t sem. Sőt, a nő arcára apró, gúnyos mosoly ült ki: **„én már rég tudtam, ti nem?”** A rettegő falusiak továbbra is az ablakokból, tornácokról lestek a csapatot, csupán Wooton atya követte őket tisztes távolságból.

- Boszorkány, távozz! — kiáltotta remegő hangon, miközben keresztjét pajzsként tartotta maga előtt. - Sucubbus, parázna démon! Távozz tőlünk!

Eline egy darabig tűrte, majd elvesztette a türelmét. A gallérjánál fogva megragadta a remegő papot, és a képébe ordította:

- Pofa be, különben ez a parázna sucubbus tőből tépi ki a nyelved, világos? Takarodj a közelemből!

Wooton atya kis híján meghalt a rémülettől, majd miután az asz-szony elengedte, jajveszékelve futott vissza biztonságos rejtekébe, a templom mögötti paplakba.

Míg a fogadó közelébe nem értek, a csapat ifjai fel sem fogták, mit műveltek azon az estén. Ám amint meglátták a füstöt és a lángokat, azonnal földbe gyökerezett a lábuk.

- Mi a... - kérdezte Quentin. Brod is megtorpant, pedig néhány pillanattal ezelőtt még úgy menetelt, hogy egy egész csorda bivaly sem tudta volna megállítani.

Nem egy közeli ház égett, még csak a fogadó sem. Hanem az egész életük. A kocsi lángokban állt, és bár a gyújtogatok a szemük láttára rebentek szét, a vékony ponyva hamar nagy lángra kapott.

- Rohadékok! - kiáltotta Jew, és futásnak eredt a máglyaként lobogó kocsi felé. Brod a tőle telhető legóvatosabban lerakta a karjában pihenő fiút, majd a lány után vetette magát. Csupán a kerítésnél érte utol.

- Várj! — ordította a férfi. - Már semmit sem tehetsz!

- Mindenem odabent van! Minden!

- Gyere!

- Nem!

- A mindenségit, gyere már! — Brod megragadta a lányt, és elrángatta a kerítéstől. Épp időben, néhány szívdobbanásnyi idővel később egy hatalmas pukkanás kíséretében a kocsi felrobbant, tüzes törmeléket, lángnyelvet köpködve magából.

- Mi a fene! Fű alatt puskaport árultunk?! Vagy tűzijátékot?! -kiáltotta Quentin, aki ugyan messzebb állt a kocsitól, mégis földre vetette magát. Brod és Jew is így tett, bár nekik nyomósabb indokuk volt rá.

- Azt épp nem... — mormogta a férfi, mihelyst felemelte fejét a porból. - Viszont jó néhány ládányi üvegcsé utazott velünk, amiben nem épp málnaszörpöt árultunk. Tudhatnád, végig azon meresztetted a seggedet!

- Ne velem ordíts, mert ezek a barmok fölgyújtották a kocsidat!
- A te kocsid is volt, barátocskám!
- Mindhármunké volt! — kapcsolódott be Jew a veszekedésbe. Eline és az elf fiú némán figyelte a jelenetet, az asszony leginkább

azt sajnálta, hogy eztán kényelmes utazásának befellegzett. A fiú, természete révén, sokkal inkább együtt érzett vendéglátóival. Hamarosan azonban más kötötte le a figyelmét. A kocsi robbanása után parázs és lángocskák röptek szanaszét az udvarban, a közeli istálló teteje igen hamar tüzet fogott.

- A lovak! - kiáltotta a fiú.
- Tohonya! - Jew egy pillanatot sem tévázott, máris száguldott az istálló felé. Eline kivételével az egész csapat részt vett a mentésben. Az asszony csak karba tett kézzel állt, néha sanda pillantást vetett a földön kuporgó, ázott rongycsomóra, vagyis a kis Cailie-re. Egyáltalán nem érezte szívügyének a lovak megmentését, bár az is igaz, hogy ahol négyen vannak, ott az ötödik már felesleges.

Jew berontott az istállóba, figyelmét a tetőre összpontosította. Vaskos gerendák futottak fölötte, a gomolygó füst kezdett alászállni, a lángnyelvek is fel-fellobbantak a nádtető belső felén. A lány Tohonyához rohant, a ló már megérezte a füstszagot, így nyugtalanul kapálta a földet, orrluka kitágult, prüszkölve, idegesen vette a levegőt. Gazdája jelenléte valamelyest megnyugtatta, Jew villámgyorsan kinyitotta a karámot, és Tohonyát a kantárjánál fogva kivezette a szabadba.

Quentin a csapat másik lovát mentette, neki nehezebb dolga volt, mert Bizge nevéhez méltón mindig is ideges természetű, izgága állat volt. A fiú amúgy sem értett különösebben a lovakhoz. Amint Bizge kikerült a karambol, nyerítve felágaskodott. Quentin nem bírta vele, így elengedte, hadd fusson, amerre lát, találja meg a kivezető utat egyedül. Brod és az elf fiú a fogadó lovait engedte ki a karámokból, miközben a tető már több helyen lángolt. A tüzes náddarabok aláhullottak, és lángra lobbantották a földre szórt szalmát. Az utolsóként kimenekített lovak már valósággal tomboltak, nyerítve, prüszkölve robbantak ki az istállóból, ha a fogadó kerítése nem akadályozza meg őket, a világ végéig is elfutnak.

Brod és ifjú társai köhögve, hunyorogva rohantak ki a szabadba, miután friss levegőhöz jutottak, dermedten bámulták a lángoló istállót. A tűz és parázs kezdett áterjedni a közelben lévő épületre is. Mielőtt nyeregbe pattantak volna, Brod visszaszaladt az üres fogadóba, és felkapta a holmijukat, amit magukkal vittek a vacsorához.

Jew Tohonyára, Brod a kis Cailie Jacobsszal együtt Bizgére pattan fel, a gyereket maga elé ültette a nyeregbe. A tűz miatt úgy érezték, joguk van az istállóból kimenekített lovak közül birtokba venni néhányat. Eline és Quentin a fogadó hátasai közül zsákmányolt magának egyet-egyet, bár a fiú tartalék lovat is vitt magával, ha már egyszer minden tulajdonát felgyújtották.

Az elf tanácstalanul állt az állatok előtt.

- Soha nem ültél lovon, igaz? - kérdezte Jew, és a fiú közelébe ugratott Tohonyával.

- Hát... nemigen...

- Akkor gyere, add a kezéd! - Jew felsegítette maga mögé az elf fiút. Meglepődött rajta, milyen könnyű volt.

Megsarkantyúzták lovaikat, és kivágtáztak a faluból. Cailie egy rettentő, ismeretlen óriás szorításában csupán nézni tudta, ahogy távolodnak a tűztől. Régi élete mindinkább összezsugorodott mögöttük, két nap leforgása alatt mindent és mindenkit elveszített.

Elég gyakran előfordult Brodrick Waltersszel, hogy alaposan a pohár fenekére nézett, ennek ellenére ritkán történt, hogy ne lett volna ura cselekedeteinek. Miközben társaival az erdőn át vezető földúton vágatott, a jéghideg, esti szél kiűzte a borgőzt a fejéből. Úgy érezte, még soha életében nem volt ennyire józan.

Brod visszafogta lovát, mire a többiek is megtorpantak.

- Tényleg lábon lőttem egy prefektust? - kérdezte a férfi,

- Nagyon úgy tűnik - somolyogta Eline, amikor utolérte.

- Lehet, hogy azóta már elvérzett.

- Kacagnom kell! - ordította Quentin a menet végéről. - Inkább miattunk aggódnál! Csak gratulálni tudok ehhez a tulokshoz! Most... Most bűnözők lettünk! A képünk ott lesz minden egyes lámpaoszlopon! A körözési plakátokon! Bűnözők lettünk!

- Azt hiszem, nem árulok el vele nagy titkot: eddig is azok voltak — vetette hátra Eline.

- Tényleg?!

- Egyszerű rumot eladni szegény híveknek, méregdrágán, orvosságként, úgy hiszem, ez nem valami tisztességes dolog.

- Azért a kettő nem egészen ugyanaz! Volt engedélyünk!

- Es most még lótolvajok is lettünk — tette hozzá az elf fiú, aki úgy kapaszkodott Jew derekába, mintha az élete múlt volna rajta. Persze a lánynak ez igencsak kedvére való volt.

-Te csak hallgass! Neked mindegy! - kiáltotta Quentin magából teljesen kikelve. - Neked az is elég, ha leveszed a sapkád, és máris máglyára küldenek!

- Elég legyen ebből! - Brod erőteljes hangja véget vetett a vitának. - Ha valakinek van oka panaszkodni, az én vagyok. Én vettem a kocsit a saját pénzemből, én indítottam el a vállalkozást, én szereztem be az engedélyeket... De nem tehettem mást! Azt hiszitek, azért tettem, mert részeg voltam? Hát színjózanul is belelőttem volna abba a rohadékba! — A férfi lenézett az ölében reszkető kis rongy-csomóra, a szíve egész összefacsarodott. — Ez így nem jó. A kölyök csuromvizes, tüdőgyulladást fog kapni... ha eddig nem kapott. Meg kell állnunk. Tábort kell ütnünk.

- És mégis, milyen tábort?! - röhögte Quentin. - Még egy szál gyufánk sem maradt!

- Elég szomorú, ha gyufa nélkül még tüzet sem tudsz gyújtani, hát semmit nem tanultál tőlem?! Csak károgni tudsz! - Brod a fák felé irányította a lovát. - Indulás!

Rövid keresgélés után a csapat egy tisztáson ideális táborhelyre bukkant. Brod leszállt a lováról, majd a fiúra tekintett. Szegény gyerek valóban nagyon fázható, vagy egy órát lovagoltak az éjszakai szélben, mégis csuromvizes volt.

- Na gyere, barátocskám! — mondta Brod halkán, és leemelte a fiút a ló hátáról. Mihelyst Cailie szilárd talajt érzett a lába alatt, előbukott belőle az átélt borzalmak sokasága és a rengeteg lenyelt víz. Brod aggódva nézte a fiút, rossz jelnek tekintette, hogy védence elhánnya magát.

Quentin bezzeg, aki épp mellettük állt, ordított, akár a fába szorult féreg:

- Ezt nem hiszem el! Ez a kis mócsing rárokázott a cipőmre! A rohadt életbe!
- Elég legyen ebből! - kiáltotta Brod, és igencsak össze kellett szednie magát, hogy meg ne legyintse Quintint egy kisebb pofon erejéig. - Inkább tedd hasznossá magad ahelyett, hogy sivalkodszt!

Gyűjts tüzet!

- Remélem, nem várod el tőlem, hogy faágakat dörzsölgessek órákon át, mint valami vadember! — kiáltott vissza a fiú, bár azért tisztes távolságra menekült a férfitől, és letépett levelekkel letörölgette a cipőjét.

Ebben a káoszban Eline nyugodt hangja maga volt a megváltás.

—Gyűjts fát! - utasította az asszony.

Brod minden figyelmét a fiúcskának szentelte, megvizsgálta, nem esett-e komolyabb kár benne, majd hozzálátott, hogy megszabadítsa a ruháitól. Cailie Jacobs csontsovány, zúzódásokkal teli, összegörnyedt kis teste még Eline szívét is meglágyította. Az asszony a fiúhoz lépett, és szakavatott szemekkel megvizsgálta a sérüléseit.

Brod a gyerek ruháit Jew felé hajította, mivel a lány nem készült fel időben, a vizes rongyok az arcába csapódtak.

—Terítsd ki őket! - mormogta a férfi.

—Fúj... a pelenkáját ne mossam ki? — Jew undorodva szemlélte az ázott rongyokat: bár a víz sokat kimosott hűgyszagukból, még mindig bűzlöttek.

Quentin először sértődötten letelepedett egy fa tövébe, de később mégis feléledt benne a kötelességtudat, mert vette a fáradságot, és gyűjtött néhány száraz gallyat. Az elf fiú segített neki, együttes erővel már szép kis tábortűzrevalót találtak. Ám mielőtt még bármelyikük is hozzálátott volna a tűzcsiholás rendkívül időigényes műveletéhez, Eline leintette őket.

- Hagyjátok! - Azzal kinyújtotta kezét az összegyűjtött farakás felé, és halkán ezt mormolta: - In flammo. - Apró lángocska jelent meg a semmiből, majd a tábortűz gyorsan életre kelt.

Brod felvilágosult gondolkodású férfiú volt, mégis nehezen vetkőzte le félelmét a mágiahasználókkal szemben. Egész életében semmi mást nem sulykoltak a fejébe, mint hogy csupán egyeden fajta mágia tiszta és feddheteden: ami Istentől való. És mint ilyet, csupán az Örökkévaló szolgálai használhatják. Mindenki más, aki él vele, az

Ördög cimborája, boszorkány és démon, máglyára való. De most nem ért rá Ellnc-nel foglalkozni, a kis szerencsétlen, meztelen békára figyelt, aki ott reszketett előtte. Megvizsgálta a fiú sérüléseit, a karján levő billoggal égetett seb súlyosnak tűnt, nedvedzett és felhó-lyagosodott, körülötte a bőr csúnyán begyulladt.

- Ha megengeded, segítek rajta - mondta az elf fiú. Brod megvonta a vállát, ezzel jelezvén, hogy ő ugyan semmi jónak az elrontója. Az eiffelnyitotta a táskája tetejét, hamar ráakadt a megfelelő gyógynövényekre, és valami különös, sárgás színű levelet kötözött Caiie sebére, Brod ezután lekapta a saját kabátját, és bebugyolálta vele a fiút.

Néhány perc a vastag prém alatt és a tűz mellett visszahozott valamit Caiie Jacobs arcszínéből, remegése is megszűnt. Csillogás és élet azonban még mindig nem költözött a tekintetébe, csupán bámulta a lángokat nagyra meresztett szemmel.

Jew keresett egy tábortűzhöz közeli ágat, hogy kiterítse rá száradni a fiú ruháit. Jó ideig kínlódott velük, a koszos rongyokról azt sem tudta, mifélek, hol van az eljük és végük. Végül a csomóból sikerült kihámoznia egy inget, ezt földobta az ágra, majd a nadrág következett. Ezzel is sokat szöszmötölt, forgatta, kifordította, addig-addig tapogatta, míg felfigyelt valamire a fiú zsebében. Jew nem számított semmi különlegességre, legfeljebb egy lerágott almacsutkára, vagy esetleg csúzlira. Mikor kirázta a tenyerébe a tárgyat, kis híján felkiáltott a meglepetéstől. Egy apró, fekete követ tartott a kezében, ám nem akármilyen követ. Jew amatőr értékbecsülőként és gyakorlott zsebtolvajként azonnal felismerte az országszerte, sőt az egész világon közkedvelt szurokkristályok egy nemes darabját. A drágakő értéke az aranyét is jócskán felülmúlta, mivel nagyon ritka volt. Ez az egy itt ráadásul nem is nyers, csiszolatlan darabnak tűnt, hanem valamiféle formára faragottnak.

Jew igen ragaszkodott társaihoz, még Quentinhez is, ők voltak a családja. Mégis, a rendkívül értékes drágakő láttán azonnal felülkerekedett rajta a kapzsiság. Nem tudta, miként tartja majd titokban, de úgy tervezte, hogy egy ideig senkinek sem beszél róla. A követ észrcvédenül a saját zsebébe süllyesztette, majd helyet foglalt a tűz mellett.

Jew igen jó színész nő volt, ártatlan arcának sokszor hasznát vette kiskorában, egy-egy zseb kifosztása közben. Ám mivel ezúttal a társait készült becsapni, mégis kiült a tekintetére némi zavarodottság. Brod azonnal észrevette.

- No, mi az? - kérdezte. Jew csak zavartan pislogott.
- Semmi... A kölyök ruháit kiteregettem a tűz közelében, reggelre megszáradnak. - Mivel a lány érezte, hogy forró sodik lába alatt a talaj, gyorsan témát váltott. Az elfre pillantott. - Szóval, abban maradtunk, hogy keresünk neked valami megjegyezhető nevet. Mit szólnál mondjuk... a Nicholashoz?
- Miért nem jó a Thomas? — kérdezte Brod, aki láthatólag már nem gyanakodott.
- Az olyan közönséges! - nyafogta Jew, majd rögvest előállt az újabb ötlettel: - Na és a Dorien?

- A Dorien jó, illik hozzá — somolyogta Eline. - Olyan szépfiús.
- Jó, kiváló - tette hozzá Brod.

Az elf fiú csak szerényen mosolygott, nem igazán értette, mi a baj saját nevével. Persze már rég rájött, hogy az emberek cseppet sem tisztelik egymást, családtagjaikat pedig úgy szólongatják, mint az állataikat. *Asszony! Kölyök!* Furcsa egy népség, nem csoda, ha ilyen romlott társadalomban élnek, nem tisztelnek senkit és semmit. A fiú elfogadta új nevét, bár nem számított, hogyan szólítják ezek az idegenek. Úgysem maradnak együtt sokáig. Bár azért kicsit örült, hogy velük lehetett. Míg éjszakáit magányosan a rengetegben töltötte* mindig rettegett a sötétben. Hogy pontosan miért kellett elhagynia a »aját népét, azt nem kívánta senkivel megosztani, azt meg aztán végképp nem, hogy semmilyen terve nincs a jövőjét illetően. Csak *ioátóáott* a széllel, ment, amerre a lába vitte. Vagy alkalomadtán a izekér.

Bár mostanság, néha, egy-két percre egész különös érzés kerítette hatalmába. Mintha... valami vonzotta volna. Nem tudta* miért, de úgy érezte, hogy jó helyen van, arra az útra lépett, ami sorsa relé viszi, legyen az bármi is. Ezt érezte, mikor pár nappal ezelőtt elhagyta az erdőt, és ezt érezte, mikor a szekér és hajtója felbukkant előtte az országúton. És ezt érezte... A tűz mellett kuporgó gyerekekre nézett, sólyomszeme kutakodva bámulta a fiú sápadt, elgyötört arcát, ázott, csapzott haját, üveges tekintetét. Régóta megtanulta már, hogy az emberektől tartania kell, felnőttek és gyermekek éppúgy veszélyesek lehetnek, ennek az apróságnak a közelében azonban megmagyarázhatatlan nyugalom lett úrrá rajta. Mintha a gondjai messze szálltak volna, sem múltja, sem jövője nem nyomasztotta.

Dorien ezután az ég felé tekintett, a csupasz fák ágai fölött holdsarló csillogott. Még jó idő, míg az Ezüstarc kiteljesedik. Az élet fintora, hogy őt magát is hasonlóan nevezték el születésekor, bár valószínűleg sorsa már akkor megpecsételődött.

A csapat még az este számba vette, mijük maradt a tűz után. Brod hátizsákjából előkerült két pokróc, az egyiket Callie-nek adták, bebugyolálták vele és így fektették le aludni, a másikat Jew kapta, mint a csapat második legfiatalabb és legtörékenyebb tagja. Quentin természetesen ezúttal is hangosan méltatlankodott az egyenlőtlen bánásmód miatt. Aztán végül beletörődött sanyarú sorsába, hogy ezúttal bizony a puszta földön kell hálnia. Ezenkívül még megvoltak a fegyvereik, Quentin állandóan magával cipelte a lantját és szeretett furulyáját, Jew tarisznyája rejtett némi harapnivalót, gyerekkori szokása volt, hogy amit nem tudott megenni, azt betömte a zsebébe vagy a táskájába. Brod pedig állandóan magánál tartott egy jókora flaskát, amiben persze nem vizet tárolt.

Az apróságok azonban aligha feledtették velük, hogy az egész életük odalett. Brod már majd' húsz éve járta az országutat ugyanazzal a kocsival, el sem tudta képzelni, mihez kezdene nélküle. Mikor azonban a tűz meüett fekvő fiúra nézett, cseppnyi haragot sem érzett, sokkal inkább valami elmélyült belenyugvást.

Dühöngés helyett számba vette lehetőségeiket. Számított az utasai fizetségére, és úgy gondolta, hogy eredeti úti céljuk végén, Chestertownban majd eladják a faluból zsákmányolt lovakat. Talán előbb-utóbb ismét össze tud kuporgatni annyit, hogy új kocsit vásárolhasson.

Bezzeg Jew! Neki is mindene odalett, mégsem bánkódott miatta. Jókedvűen ücsörgött a tűz mellett, majd olyan mélyen aludt, akár a bunda. Nem csoda, egy egész vagyon lapult a zsebében.

Mivel a napjuk igencsak eseménydúsra sikeredett* él vélhetőleg az egyházmegye összes katonája a nyomukba szegődött, elővigyázatosságból éjszakai őrseget állítottak. Kétóránként váltották egymást, a hajnali időszak Quentinnek jutott.

Másnap elsőnek Eline ébredt fel. Hamisítatlan őszi reggel volt. A fák közt gomolygó sűrű ködtől szinte az orráig sem látott, hajából és köpönyegéből valósággal vizet facsarhatott volna. Az asz-szony azonnal magához tért, felült és észrevette Quintint, aki egy fa tövében az igazak álmát aludta. A fiú ültő helyében szunnyadt el, feje a mellkasára bukott, és úgy horkolt, hogy azt még Brod is megijjelhe-e volna. Az asszony elpirult a dűhtől, vadállatként ugrott föl, Quentinhez robogott, és ébresztő gyanánt úgy fejbe kólintotta, hogy a fiatalember igazi csillagokat látott maga körül, még így. ^{re}gg^{cl} is-

- Te semmire való gazember! Lusta disznó! — kiáltotta a nő, és igencsak vissza kellett fognia magát, hogy ne toldja meg újabb pofonokkal a mondandóját. Quintin rémülten lapult a fa törzsének, láthatólag fogalma sem volt, hol van és mi történt vele.

- Én... én nem csináltam semmit... — motyogta, Eline azonban tovább kiabált vele:

- Még hogy semmit nem csináltál?! Felőled mindannyiunkat leölhetnének! Szégyelld magad!

- Mi ez az ordibálás? — kérdezte Jew, miközben fáradt szemét dörzsölgette, a takarója alól viszont nem volt hajlandó előbújni, mert a reggelt túlon túl hidegnek ítélte. Természetesen Brod is felébredt, de ő nem szólt semmit, a lány és Quintin mellett megszokta, hogy veszekedéssel indul a nap. Tekintetével inkább a fiút kereste... A férfi szíve a torkába szökött: a pokróc bizony üres volt, a gyerekek csupán hült helyét találta.

- Hol a kölyök?! — kiáltotta Brod. Quintin, mivel még mindig nem tért magához teljesen, csak motyogni tudott:

- Én... én nem tudom...

- Akkor ki tudja?!

- Mikor átadtam az őrseget, még a helyén volt - tette hozzá szerényen az elf fiú, Dorien. Ez csak olaj volt a tűzre, Brod valósággal tombolt.

-Te nyavalyás kis senkiházi! — ripakodott Quintinre. — Mit képzelsz?! Ha a fiúnak valami baja esett... - Brod Eline felé fordult. —

Szerinted elvitték?

Az asszony megrázta a fejét.

- Nem hinném. Észrevettem volna, ha idegen jár köztünk. És amúgy is, aligha hagytak volna minket édesdeden aludni. A fiú megszökött.

- Hová ment volna? És miért?

- Talán nincs magánál, egyszerűen csak elindult.

- Meg kell keresnünk! - Brod dühösen pillantott Quentinre. -Emeld föl a hátsód, és indíts! Addig ne merj visszajönni nekem, míg meg nem találjuk a fiút! Világos?

Quentin a hirtelen jött ébresztő után már visszanyerte valamelyest öntelt, magabiztos énjét, morogva tápáskodott föl a földről.

- Megyek már, megyek! Majd füttyel és madárhangokkal jelzünk egymásnak. Kuvik, nincs meg a fiú, keress tovább. Gerle, megtaláltuk azt a kis...

—Tűnés!

Quentin villámló tekintettel eltűnt a fák közt.

Eline nem sok értelmét látta: minek visszahozni egy olyan kölyköt, aki nyilvánvalóan megszökött tőlük? Ennek ellenére, talán Brod kedvéért, ő is csatlakozott a kereséshez, sőt a csapat élére állt. Kiváló nyomolvasó hírében állt, a földön, az avarban ugyan nem talált semmi érdemlegeset, a kabát azonban, amit Brod aggatott a fiúra, valóságos útjelzőként működött: letördelt ágacskák, megtépázott bokrok mutatták Caiie Jacobs útját. A tábortól nem messze, a sáros földúton végre a lábnyomára is ráleltek. Ügy fél órával később meghallották az elkeseredett szípgóást a bokrokon túlról, a patak mellől.

Mikor Caiie Jacobs hajnaltájt magához tért, leginkább abban reménykedett, hogy csupán álmodta az elmúlt napok eseményeit.

Valójában az ágyában fekszik, ha oldalra fordul, meglátja a bátyját, az éjjeliszekrényen a bögréjét és a rozsdásodó olajlámpást. Pár perc elteltével pedig apjuk költi őket, durván és kiabálva, mint mindig... de még ennek is örült volna. Aztán hamarosan rájött, hogy valójában a kemény, hideg földön kuporog, nem testvére, hanem idegenek társaságában.

Callie kibújt a ráterített pokróc alól, pár pillanatig meglepődve vette szemügyre az óriási, füstszagú kabátot, amit viselt. Apjának szokott ilyen szaga lenni, mikor az ivóból tért haza esténként.

Hogy pontosan hová is indult, és miért, maga sem tudta. Más körülmények közt a sűrű ködben megrémült volna, de most csak ment és ment, és mire kivilágosodott, elérte a patakpartot. Saját tükörképét nézte a vízben. Szörnyen festett, csapzott haja az arcába tapadt, mintha lázas lett volna, bőre falfehér volt. Hatalmas kabátja

egészen a bokájáig lógott, akár egy koldusnak. És úgy is érezte magát, nem maradt semmije, se családja, se otthona. Caiiie napok óta nem ejtett könnyet, most azonban sírni kezdett és hangosan szipogott. Csupán akkor vette észre a férfit, mikor már a háta mögött állt. A fiú megpördült, szemét hatalmasra meresztette, mintha valami szörnyűséges fenevad toppant volna elé.

- Nyugi, kölyök, csak én vagyok - mondta Brod, és feltartotta a kezét. - Ugye emlékszel rám? Nem akarlak bántani. Látod? Még a kabátom is neked adtam. Brr, kutya hideg van mostanság...

Caiiie gyanakodva méregette a férfit. Mindenre emlékezett, ami történt vele, arra is, hogy ez az ember megszabadította őt kínzójától... valahogy mégis tartott tőle. Az elmúlt napokban olyanok fordultak ellene, akikben tökéletesen megbízott annak idején. Soha nem gondolta volna, hogy a falubeliek, a barátai, a szomszédok teljes közönnyel nézik majd a szenvedését. Sőt, hazudnak, megvádolják? elárulják...

- Hát, beletelt némi időbe, míg megtaláltunk — folytatta Brod, és tett néhány lépést a fiú felé. — A szívbajt hoztad ránk, tudod?

Cailie egyre inkább érezte, hogy nincs veszélyben, könnyektől maszatos arcát beletörölte a kabátujjába. Zavarta, hogy ez az idegen sírni látta, így durcásan elfordult.

- No mi az? Csak nem szégyelljük a könnyeink? — mosolyodott el a férfi, és kedvesen megpaskolta a fiú feje búbját. — Mindannyian sírunk, még én is, nincs benne semmi szégyellnivaló.

- Én nem sírok... — morogta Cailie, pedig érezte, hogy hatalmas gombóc szorítja össze a torkát.

- Hát mégis tudsz beszélni? Ennek őszintén örülök, tudod, a kézjelekben nem vagyok valami jó. — Brod most elviccelte a dolgot, pedig a tegnapi nap folyamán a fiú állapotát látva cseppet sem csodálkozott volna rajta, ha valóban van valami fogyatékosága. Az olyan emberekre amúgy is könnyebben rásütik a boszorkányság vagy megszállottság bélyegét.

- Tudok beszélni! És mindig is tudtam! Tegnap is! És azelőtt is! - kiáltotta ingerülten a fiú. Brod azonban cseppet sem orrolt meg emiatt, sőt, hangosan felkacagott.

- Rendben! Ez nagyszerű, értem én! És ha tudsz beszélni, akkor a neved is elárulhatnád nekem. - Cailie újból elhallgatott. A férfi csúfondárosan csipőre tette a kezét, - Vagy úgy. Lefogadom, mégsem tudsz beszélni. Csak olyan vagy, mint a szajkó, megtanultál néhány szót és annyi. A neved viszont már nem tudod.

- Cailie Jacobs, így hívnak! - kiáltotta a fiú kipirulva. Aztán, ahogy a szavak, a könnyei is éppúgy törtek fel belőle, váratlanul és megállíthatatlanul. Brod összefacsarodott szívvel tekintett le az elgyötört gyerekekre. Adott volna neki zsebkendőt, ám az a kabátja zsebében maradt. Cailie a kabátujjba törölte az orrát.

Eline a tisztás széléről egy grimasszal jelezte, mennyire unja ezt az egészet, majd elindult vissza a tábor felé. Brod ellenben türelmesen várakozott, mikor úgy ítélte meg, hogy a fiú valamelyest összeszedte magát, komolyabb arcot öltött magára, és kijelentette:

- Ide hallgass... Cailie! Tudom, hogy szörnyen érzed magad és... a világ megfordult veled... valószínűleg még jó ideig nem akarsz majd erről beszélni senkinek... de azt sajnos tudnod kell, hogy a faludba többé nem térhetsz vissza. Még fogalmam sincs, mitévők leszünk, de majd kitaláljuk... Addig is, megbízhatasz bennem és a társaimban. Tudom, hogy nehéz, de próbáld meg! Más választásod amúgy sincs. - Brod elhallgatott. Tegnap este nem látta a holttesteket, ennek ellenére gyanította, hogy a fiú szülei meghaltak. Vagy ha mégsem, akkor már ők is az inkvizíció keze közt sínylődnek, és semmit sem tehetnek értük. Brod így folytatta:

- Nem lesz semmi baj, majd meglátod. Elpucolunk innen, bottal üthetik a nyomunkat. Gyere, visszamegyünk a táborba. Kezdetnek, mondjuk, ehethél valamit.

- Nem akarok... - makacszkodott Cailie, ám ahogy ezt kimondta, elsötétült előtte a világ. Brod könnyűszerrel elkapta, mielőtt a földre rogyott volna. Nem csodálkozott, hogy a fiú az éhségtől és kimerültségtől összeesett.

Mielőtt még Brod és védenca visszaért volna a táborhelyre, a tisztáson is különös dolgok történtek. Quentin és Dorien még mindig a közeli fák közt bókászott, egyedül Jew maradt a kialudt tűz mellett.

Vigyázott a lovakra és megmaradt holmijukra. Szívesen vállalta az őrző szerepét, visszabújt a takarója alá, és roppant kellemesen érezte magát, míg a többiek az elkóborolt gyerek után kiáltoztak.

Mikor egyedül maradt, végre közelebbről megvizsgálhatta a szerzeményét. Valóban az értékes szurokkristályok egyikét tartotta a kezében, egy medallionra bukkant a fiú zsebében. A drágakő tetején volt egy kis lyuk, hely a láncnak, amire felfűzhették. Hogy maga a medál mit is ábrázolt, még mindig nem sikerült megfejtenie. Pedig bámulta, forgatta megállás nélkül, olyannyira belefeledkezett szerzeménye vizsgálatába, hogy már csak egy roppant kellemetlen, ismerős hang tudta visszarángatni a valóságba.

- Csinos darab — morogta Eline. Ügy bukkant föl a lány mögött, mint egy kísértet. Már tegnap este óta figyelte őt. Látta, hogy talált valamit a fiú nadrágzszebében, és különös viselkedése is szemet szűrt neki. Ennek ellenére várta a megfelelő alkalmat. Egyrésztől nem akarta alaptalanul megvádolni a lányt, másfelől pedig nem is tartotta olyan fontosnak a dolgot. Ugyan mi lapulhat egy parasztfiú zsebében? Jew a füle tövéig elpirult, a követ pedig a háta mögé rejtette.

- Ez csak... valami... ócska ékszer. A fiú zsebében találtam...

- Ha ócska, akkor miért rejtegetted?

- Hm... nem találtam fontosnak. Tudod, élek-halok az ilyen kis... kacatokért...

- Kacat, mi? Na, add csak ide!

- Mégis ki vagy te, hogy parancsolgass nekem? He? Amit találtam, az enyém, semmi közöd hozzá! Most pedig menj innen, hagyj békén! Nem a fiút kellene keresned?

A kölyök már megvan, Brod épp istápolja - mosolyogta Eline. Majd olyan hirtelen, ahogy a sólyom csap le áldozatára, elkapta Jewt, és a nyakánál fogva beszorította a hóna alá. Közben kicsavarta kezéből a követ. A lány úgy visított, mintha nyúzták volna.

- Segítség! Meg akar ölni! Gyilkos!

- Nyugi, nem bántalak, bár megérdemelnél egy alapos elfeneke-lést, önző kis dög — mormogta Eline, miközben szemügyre vette a fekete követ. — Még hogy kacat! Nem vagyok hivatásos értékbecsrlő, mint egyesek, ugyebár... de még én is tudom, mi ez.

Időközben Jew kiabálására Quentin és az elf fiú, Dorien bukkant elő a fák mögül. Csak annyit láttak, hogy Eline épp ki akarta szorítani a szuszt a lányból.

- Hé! Mit művelsz vele? - kiáltotta Quentin. Rövid kardját előkapta, és máris rohamozott az asszony felé. Talán ezt gondolta: *senki sem bánthatja a lányt... rajtam kívül.*

Eline könnyűszerrel hárította a fiú támadását, az első kardcsapás után úgy mellbe ütötte Quintint, hogy köhögve elterült a földön. Szíve szerint béklyózó bűbájt is alkalmazott volna rajta, de aztán ennél egyszerűbb módszerhez folyamodott: a hóna alatt sínylődő lányt is a földre taszította, egyenesen rá a fiúra.

- Nyugalom, taknyosok! Ha nem akarjátok, hogy bajotok essen, maradjatok távol tőlem!

- Mit képzelsz te magadról? - üvöltötte Quentin. A dühtől még azt sem vette észre, hogy Jew a füle tövéig elpirult fölötte. Az asz-szony azonban már rájuk sem hederített, továbbra is a medált vizsgálgatta, és csak akkor nézett föl újra, mikor Brod védencével együtt visszatért a táborba.

Amint a férfi felbukkant, rögtön a vita keresztttüzébe került.

- Ez a nő örült! Majdnem megölte Jew-t! És engem is! - kiáltotta Quentin. A lánynak már nem volt ekkora hangja, tudta, hogy ő maga is bűnös.

— Szép kis útítársad van, mondhatom — zsörtölődött Eline. - Azt hittem, barátok vagytok, és mindent megosztotok egymással. Sőt, továbbmegyek. Ehhez nekem is jogom van, együtt keveredtünk abba a balhéba...

— Állj! Állj! - kiáltotta Brod. - Egyszerre csak egy beszéljen! És ha lehet, halkan! Megijesztitek a fiút.

Csönd ereszkedett a tisztásra, mindenki Cailie-re figyelt. A fiú olyan szánni valóan festett, hogy a medalion miatt kialakult vita feledésbe merült néhány percre. Jew és Quentin morgolódva arrébb vonult, Eline pedig megvárta, míg Brod némi harapnivalót kerített a kölyöknek. Miután Caiie nekilátott a reggelinek, Eline elérkezettnek látta az időt, és felmutatta a medált Brodnak.

—Ez a lánynál volt. Tegnap óta figyeltem, szerintem a fiú zsebében találta. — A férfi az asszonyhoz lépett, megbabonázva bámulta a fekete, csillogó követ. Keveseknek adatik meg életük során, hogy ilyesmit láthassanak.

—Szurokkristály — morogta Brod, és átvette a medált Eline-től. Ezután szemét Jew-ra villantotta.

—Igaz ez? Nálad volt?

—Igaz... — motyogta bűnbánóan a lány.

—Hol találtad?

—A fiú zsebében, de... Én nem magamnak akartam! Megosztottam volna veletek... De csak azután, hogy ő eltakarodott, neki semmi köze hozzá! - Jew fejével Eline felé bökött. - Ez csak a miénk!

—A fiú zsebében? Azért ekkora madárnak már ne nézzetek, mi a fenét keresett volna ott? Neked, Jew szívem, nem kell magyaráznom, mi ez.

—Pedig ott volt, esküszöm! Kérdezzétek meg tőle! - A férfi megvakargatta a feje búbját, bár gondterheltség helyett sokkal inkább örömet érzett. Ez a kis csecsebecse... annyit ér, hogy megvehetné belőle a kocsiját, minden felszereléssel együtt.

A csapat ezúttal ismét Cailie-re figyelt. A fiú épp az utolsó morzsákat tűntette el az öléből: ahogy élelemhez jutott, máris sokkal jobb színe lett. Bár a hatalmas kabátban még mindig szörnyen szánni valóan festett. Brod elmosolyodott, és leült a gyerek mellé. Tudta, nem épp szerencsés ilyesmiről faggatni, de...

- Mondd csak, Caiiie! Ez a kövecske a tiéd?

- Találtam — mormogta a fiú. Igazság szerint csak halványan emlékezett a szentélyben az angyalra. Viszont ami a katonákat illeti, a holttesteket, a vért... és az árnyat... úgy látta maga előtt, mintha pár perccel ezelőtt történt volna vele. Caiiie megrázkódott, újból elsápadt.

- És hol találtad?

- Egy helyen... ahol furcsa szobrok voltak. És épületek.

A fiú szavai mindannyiuk érdeklődését felcsigázták, különösen Quentinét. Már cseppet sem törődött Jew állapotával, sőt egyre inkább haragudott rá, amiért meg akarta rövidíteni őket. A fiatalember szeme előtt hihetetlen gazdagság ábrándja lebegett, gondtalan, fényűző élet.

- És mondd csak, kölyök, láttál ott még mást is? - faggatta Quentin. — Drágaköveket, aranyat? Visszatalálnál oda?

- Nem láttam mást. De a romvároshoz... soha többé nem megyek oda vissza.

- Hé, te kis ganéj! Megmentettük az életed, ez a minimum, amivel tartozol nekünk! Szóval csicseregd csak el szépen az oda vezető utat, vagy...

- Nincs semmi vagy! — vetette közbe Brod. Quentin és Jew túllontúl kapzsi volt ahhoz, hogy törődjenek a fiúval, Eline valóságos burkot vont maga köré, és szinte süttött a tekintetéből; *a kölyök csak nyűg!* Dorien pedig szokásos ábrázatát öltötte fel, láthatólag semmit nem értett az emberek viselkedéséből. — A fiúnak a lehető leghamarabb el kell tűnnie a környékről, és nekünk is, ezt ne feledjétek!

—Ugyan már, az a tökön lőtt fickó valószínűleg még mindig a földön fetreng, rengeteg időnk van egy kis kincsvadászatra.

—Nem tökön lőttem, hanem lábon, és nem fickó, hanem a megye prefektusa! Van fogalmad róla, mit tesznek velünk, ha elkapnak?

—Azért... ezt a dolgot gondold át! — mondta Eline, akinek felkeltette érdeklődését a rejtett kincs lehetősége. A gondolat, hogy egész hátralévő életére biztosíthatja a jólétét, azért elég csábító volt.

—Talán nem találunk semmit, de kár volna veszni hagyni ezt a lehetőséget.

—Ez igaz, de egyáltalán... mi ez? Úgy értem, valami ősi motívum? — Brod a többiek felé mutatta a követ. Pár pillanatnyi néma csönd után Quentin kijelentette:

—Ez egy meztelen nő.

—Meztelen nő, mi? — mormogta Jew, és meglegyintette a fiú tarkóját.

—Tényleg az — tette hozzá Eline.

—Mondom én! - rikkantotta Quentin, és büszkén kihúzta magát.

- Ott van a melle, keze és lába... és van egy kis köldöke is. - Nyilvánvaló volt, hogy miért a fiatalember ismerte fel első pillantásra az elnagyolt formákat, de Brod ezúttal nem akarta szóvá tenni. Most, hogy fbihívták rá a figyelmét, ő is látta a kőbe vésett asszony formáit.

—Leginkább olyan, mint valami termékenység-istennő, vagy ehhez hasonló. - Brod elgondolkodott, majd lepillantott a földön kuporgó Cailie-re, aki úgy nézett ki, mint aki a halálos ítéletére vár.

- Mondd csak, fiam, el tudnál vezetni minket arra a helyre, ahol ezt találtad? - kérdezte a férfi. Caiie elsápadt. Úgy érezte, tartozik ezeknek az embereknek, amiért megmentették, de ezt nem kérhetik tőle. Fogalmuk sincs, mi történt ott.

- Talán visszatalálnék... — motyogta a fiú. — De nem akarom, hogy bajotok essen. Van ott valami...

- Micsoda? - Eline résnyire szűkült szemmel fürkészte a fiút. Tudta, nem hazudik, azt megérezte volna.

- Nem tudom. Valami... valami rossz és sötét. A katonákat mind megölte.

- A katonákat? Akik üldöztek? Akkor inkább légy hálás neki! -Quentin csupán viccelődött, pedig valóban így volt. Caiie reszketve összehúzta magát. Ha az a valami nem kísérti árnyként a labirintus sötétjét, akkor üldözői bizonyára elfogták volna.

Brod mindeközben Eline-re nézett, az asszony intett a fejével, hogy húzódjanak távolabb a fiútói.

- A kölyök nem hazudik — kezdte Eline. — Viszont szörnyű állapotban van. Üldözték, meg akarták ölni, nem csoda, ha szörnyeket látott maga körül. Persze meglehet, hogy valóban van ott valami, a régi romvárosokban és a csatornáknak előszeretettel tenyésznek különféle szerzetek. Ebben az esetben egy trolit mondanék. Azok elég nagyra megnőnek, és igencsak ijesztőek, pláne egy gyerek számára.

- Trolit? Te jó ég... sok mesét hallottam róluk, de igazából soha nem hittem el, hogy léteznek. Akkor most mi legyen?

- Én mindenképp ellátogatnék arra a helyre.

- És ez a bizonyos trolit...

- Gyáva népség. Csupán sötétben, lesből támadnak. Ha figyelünk és nem adunk alkalmat rá, hogy a hátunk mögé kerüljön, nem lesz baj belőle.

Brod színpadiasan széttárta karját.

— Ha így állunk, egy kis kirándulás még belefér az időnkbe. Csupán a fiút kell meggyőznünk valahogy.

— Az lesz a dolog legkönnyebb része — legyintett Eline.

— Vagy épp a legnehezebb... — dünnyögte Brod. — Amúgy te honnan tudsz ilyen sokat ezekről a dolgokról? — A „dolgokba” természetesen Eline bűbájos képessége is beletartozott, nem mutatta, de azért

nyugtalanította, hogy egy boszorkánnyal hozta össze a sorsa. Persze valószínűleg még mindig a belétukmált tananyag munkálkodott benne: „*Csupán egyetlen mágia szent és tiszta, mi Istentől való.*”

Eline nem felelt, csupán halványan elmosolyodott, és csatlakozott a többiekhez.

A csapatra rámosolygott a szerencse, Caiiie visszatalált rémálmai helyszínére. Igaz, majd egy napjukba telt, mire megérkeztek az ősi városhoz. Eline közel baktatott a romos boltívhez, mely hajdanán talán a bejárat lehetett, gondterhelten nézett végig a düledező falakon, majd az égre tekintett. Csupán egy óra, és besötétedik. Talán elég idő, hogy körülnézzenek. Ezután a kis Cailie-re pillantott, aki holtápadtan, reszketve ült Brod mögött a nyeregben. A romok áhítatos csöndjét Quentin törte meg:

— Hát ez elég lehangoló! Sokkalta... nagyobbra számítottam. Meglepődnék, ha pincebogarakon kívül mást is találnánk. Tudod, amik úgy összegömbölyödnek, mikor megpiszkálok őket. -A fiú ezt már Jew felé kiáltotta, a lány halkán felkuncogott. Eline szemforgatva elfordult a társaságtól, Brod rezzenéstelen arccal szemrevételezte a düledező romokat. Nem látott semmi olyasmit, amiről a fiú mesélt, a régi, ám még használható épületeket, a lépcsősorokat, a föld mélyébe vezető járatot.

Cailie is meglepődött a város láttán, teljesen másként emlékezett rá, hatalmas volt, félelmetes és sötét, ám ez itt... csupán óriási, torz kövek és rengeteg gyom. Ennek ellenére egy szót sem szólt, nem akarta, hogy bolondnak higgyék. *Talán valóban csak a félelme és agyonhajszolt elméje láttatta vele azokat a dolgokat?*

Beléptek a boltív kapuján. Hátasait maguk mellett vezetve, törmelékek közt evickéltek. Bár az állatoknak jobb lett volna, ha a tisztáson hagyják őket, ám Eline nem akart kockáztatni, azt meg főleg nem akarta, hogy valamelyik kölyköt hátrahagyja a lovakkal. Ha valóban egy troli él a környéken, őket támadta volna meg először. Bár ahogy a kövek közt jártak, Eline egyre biztosabbra vette, hogy semmiféle rém nem les rájuk a düledező falak közül. Nem találtak elhagyatott járatokat, sem lépcsősort, barlangot, ahol az ilyesfajta lények meghúzhatnák magukat. Az egész várost meglehetősen fényes, szellős tisztásra építették, nyaranta kánikula tombolhatott felette. Nem épp ideális hely a hasonló teremtményeknek.

Cailie Brod kezét fogva egyre zavartabban lépdelt a felnőttek mellett. Fogalma sem volt, miért nem találták meg a lépcsősort, ami a lenti folyosókra vezetett. Pedig ő járt odalent, botorkált a sötétben, elesett... ezt nem képzelhette! És bár kétségbeesése mindinkább elhatalmasodott rajta, még mindig hallgatott.

Már majdnem visszafordultak, amikor rábukkantak egy gödörré. Leginkább úgy nézett ki, mintha a padló beomlott volna, a tátongó lyuk alján kevés víz gyűlt össze, a köveket moha nőtte be, ahogy a sötétből előkandikáló angyalszobrot is. Cailie szíve a torkába szökött. Az angyal feje hiányzott, szárnyai letörtek, egykor pompázatos alakját inda és borostyán fonta be, karját azonban még mindig úgy tartotta, ahogy odalent, a sötétben, abban a különös látomásban. Mivel a szobor megdőlt, kezét egyenesen a gödör széle felé emelte, mintha ajándékát ezúttal az érkezők felé nyújtaná. Caiiie dermedten ácsorgott. Nem tudta, mit mondhatna ezeknek az idegeneknek, bár... talán még a bátyjával sem beszélt volna erről a különös érzésről.

A csapat elidőzött egy kicsit a gödör közelében. Mivel sem kötél, sem más egyéb nem állt a rendelkezésükre, Jew önként felajánlotta, hogy körülnéz odalent. A lány nem csupán a tárgyak eltulajdonításában jeleskedett, olyan volt, akár egy mókus, ruganyos, ügyes, bárhová felmászott. Ezúttal azonban kért egy kis segítséget is.

- Ha valami leharapja a fejem odalent, életetek végéig kísérteni foglak titeket! — mondta Jew, majd lehasalt a gödör szélére, Quentin pedig belógatta. A lány szemügyre vette a gödörbe süllyedt oszlopokat, a rajtuk lévő mintákat, és bár szorult helyzete nem adott neki sok lehetőséget a mozgásra, ez is épp elegendő volt, hogy felfedezze a lyuk árnyékos részeit. Vagyis felfedezze a nagy semmit. Miután úgy ítélte meg, eleget látott, parancsba adta, hogy húzzák vissza a felszínre.

- Na mi az? Láttál odalent valamit? — kérdezte Quentin.

- Úgy érted, a zsák aranyon kívül?

- Micsoda?!

- Semmi, te mamlasz... Az öreganyám koporsójában is több kincs volt, mint ebben a romhalmazban. Első látásra úgy tűnik, mintha a folyosó omlott volna be, de szerintem inkább valami föl-robbanhatott odalent. Az egész olyan, mint egy kisebb kráter, nem vezet sehová.

- Hát, ennyit a kincsről - sóhajtotta Brod.

- Nagyszerű! Az egész napunk elment erre a marhaságra! - kiáltotta Quentin, és dühös tekintetét Cailie-re villantotta.

- Miért, talán valami fontos dolgod lett volna? - kérdezte

-Azon kívül, hogy eltűnjenek a megye prefektusának katonái elől? Végül is semmi! Ez a kis nyavalyás jól felültetett minket! Jól kifogadd Azok az emberek is biztos azért akarták fellógatni, mert megrögzött hazudozó!

- Hé! Egy szóval sem mondtam, hogy létezik kincs - motyogta a fiú. Egyre jobban bosszantotta, hogy hazugnak titulálták. Vagy épp bolondnak.

Quentin gúnyosan utánozta Cailie szavait:

- „Jaj, nem akarok odamenni, mert valami nagy és félelmetes van ott!” Márpedig a kincseket köztudottan nagy és félelmetes lények őrzik!

- Uramisten, melyikötök is a gyerek voltaképp? — Eline megjegyzése valószínűleg csak tovább szította volna az indulatokat, ám ekkor olyasmi történt, ami meglehetősen ritkán, az elf fiú megszólalt:

- Akárhogy is, legalább egy dolgot megtudtunk.

Néma csönd ereszkedett a romváros falai közé, minden szempár Dorienre szegeződött.

- Éspedig? — kérdezte az asszony.

A fiú válasz helyett cipője orrával megkaparta a földet, épp egy méretes kőoszlopon állt, amit már félig elnyelt a fű és a sár. Megkopott, alig kivehető vésetek bukkantak elő.

- Tudjuk, hogy a medalion valóban innen származik. - Dorien a mintára mutatott, a medalionon ábrázolt nőalak szerepelt a kacskaringós, már-már kaotikusnak tűnő vésetek közt. A figura termékenységi táncot

járhatott, karját a magasba emelte, csípőjét balra tolta. Ezúttal azonban nem egyedül szerepelt a képen: hatalmas farkas kuporgott a lábánál.

- Van róla fogalmad, hogy mi lehet ez? - Brod Eline-re pillantott, az asszony varázstudó lévén kapcsolatban állhatott a régi pogány világgal, azt remélte, hogy ő talán tud némi magyarázattal szolgálni.

A válasz azonban Dorien tői érkezett:

- Ő Balora. Egy az Elfeledettek közül. A Régiek még léteznek a mi világunkban, csak épp nagyon kevesen tisztelik őket, túl kevesen.

- Ki az a Balora? — kérdezte Jew. Eline egész halkán válaszolt:

- A régi világ egy istennője.

- Nem. - Dorien hangja, talán most először, egész határozottan csengett. - A Régiek nem istenek, csupán... nem is tudom, mi úgy hívjuk őket, etainuk. Egy etainu hatalmas, nem evilági teremtmény, bölcsessége végtelen, így soha nem is várta a halandóktól, hogy istenként tiszteljék- Vagy legalábbis a legtöbben így gondolták.

- Régi, pogány istenek - fűzte hozzá Eline a maga magyarázatát. - Híveiket évszázadokkal ezelőtt kiirtották, java részüket a keresztes háború idején.

- Az én népem Norgalest tiszteli. Sajnos kevesen vagyunk ahhoz, hogy hatalmat adjunk neki. Bár hallottam meséket arról, hogy nemzedékekkel ezelőtt, mikor otthonunk veszélyben volt, Norgales összeszedte minden erejét, és egy kerubot küldött a védelmünkre.

- Hogy érted azt, hogy hatalmat adtok neki?

- A mi hitünk úgy tartja, egy etainu hatalmát az adja, mennyien tisztelik, hisznek benne az anyagi világban. Ha egy etainu utolsó híve is elpusztul, soha többé nem képes beavatkozni a világunk történéseibe.

- Hát ez nagyon érdekes, tényleg. De most már mehetnénk? -Nem csupán Quentin kezdte egyre kényelmetlenebbül érezni magát a romok között, hanem Eline is. Világosban a kövek biztonságosnak tűntek, ám amint az utolsó napsugarak is eltűntek a látóhatáron, és egyre sötétedett... valami megváltozott. Akár az árnyak, úgy bújт elő valami a régi város romjai közül.

- Igaza van, mennünk kéne - tette hozzá Eline, majd a többiek ítéletét meg sem várva hozzálátott, hogy hatásával együtt kibotorkáljon a kövek közül.

- Rendben. — Brod Caiie kezét szorongatva az asszony után indult. A tisztásra érve a csapat ismét nyeregbe pattant, Eline, mint valami parancsnok, szigorúan végigjáratta tekintetét a többieken.

- Ami a követ illeti, azt majd nyugodt körülmények közt megvitatjuk. Hogy mi legyen vele.

- Talán vissza kéne adni a fiúnak... - motyogta Brod, ám olyan halkán, hogy azt Eline már nem hallotta, mivel előreügetett. Caiie nagyra meresztett szemmel nézett föl a férfira.

- Nekem nem kell, nektek adom. - Nem csupán a hála mondatta ezt vele, valamiért úgy érezte, hatalmas gond szakadt a nyakába azzal a kis kövecskével.

Quentin persze boldogan rikkantotta:

- Ezt megjegyeztem!

A csapat lassan eltűnt a fak közt, hangjuk elhalkult, nem maradt más utánuk, csak a romváros csöndje, és az árnyak, melyek mind nőttek és nőttek, míg végül teljes sötétségbe vonták a környéket.

A rém csupán ekkor bukkant elő. Ő maga is egy volt az árnyak közül, hangtalanul, villámsebessen mozgott. Elsiklott a kövek mellett, átfurakodott a falak legapróbb repedésein is, izzó szeme lidérctáncot járt. A lény egészen otthona széléig kúszott, a düledező boltívig, innen figyelte a távozókat. Könnyűszerrel utolérhette volt őket, hogy végezzen velük, csak egy erőteljes elrugaszkodásába került volna... De nem tette. Csupán figyelt, majd a csapat nyomába szegődött.

Wooton atya már vagy negyven éve, vagyis öt éves kora óta tagja volt a Szentszéknek, de Ilyet még ő sem látott azelőtt. Pedig ifjabb korában jó pár ördögűzésnél segédkezett, és amit a vámpírokról meg kísértetekről tanult az egyetemen, nos, azt is igen sokszor kamatoztathatta hívei körében. A falucska nem egy elhunytja feküdt úgy a koporsójában, hogy szájába fokhagymát tömtek, szemére pénzermét helyeztek, köldökét pedig átszúrták kötőtűvel, hisz Wooton atya ezen eljárásokat tartotta a legmegfelelőbbnek, hogy megakadályozzák a holtak visszatértét. Szó mi szó, Mr. Wooton sok mindent látott élete során, ám a gonosz succubus és a lélekrabló tündér felbukkanása már neki is sok volt. Pláne, hogy kiszabadították a sátán fattyat, akinek már rég máglyán lett volna a helye. És mintha mindez nem lett volna elég gond, még egy folyvást jajgató prefektus is beköltözött a szobájába.

Mr. Falvey, bár a vérzést elállították, sebet bekötözték, és fájdalomcsillapítót is kapott, még mindig üvöltött, akár a fába szorult féreg.

- Vízet! Hozzon vizet, maga szerencsétlen! A pokol legmélyebb bugyrában fog égni, ha hagyja, hogy itt döögöljek meg az ágyában!

Wooton atya természetesen nem akart a pokol legmélyebb bugyrában égni, így a lehető leggyorsabban megitta a párnái közt fetrengő prefektust. Mr. Falvey elhallgatott néhány pillanatra, majd miután csillapította szomját, újból rákezdett:

- Hogy az istennyila essen abba a rohadt kis fattyúbal Ördög vigyen mindenkit! Miféle ember a maguk orvosa?! Hagyja hogy megdöögöljek! Mind ezt akarják, hogy felforduljak ebben at isten háta mögötti szemétdombon! Rendes orvost akarok, és remek papot! Miféle pap maga? Mé- Kérem, nagyuram, ne káromkodjék, higgye el, mindent megteszünk. ..

- Pofa be!

Wooton atya soha nem kételkedett az örökkévaló létezésében, ám mikor kopogtatást hallott a bejárati ajtó felől, igazi csodaként fogta föl, az isteni kegyelem megnyilvánulásának. Futott az előszoba felé, ahogy rozoga lábai bírták, legalább néhány percre megszabadulhatott az üvöltő prefektustól. Amit azonban odakint, az ajtaja előtt talált, már cseppet sem az isteni kegyelemre emlékeztette. Magas, csuklyás alak állt a küszöbön, szürke

köpenyege kavargott a szélben, akár a füst. Wooton atya hebegve nézett föl az idegenre: hát ezt a falut valóban megszállták a démonok?!

- Arthur Bemard Falvey-t, Northmoor első prefektusát keresem. Beszélnem kell vele — jelentette ki az idegen. Az atya még mindig nem tudott felocsúdni a meglepetéstől, arra is képtelennek érezte magát, hogy megszólaljon, így egyszerűen csak ellépett az ajtóból. Az idegen belépett a szerény paplakba, majd anélkül, hogy útmutatást kért volna, egyenesen elindult a hátsó szoba felé, ahol a prefektus urat elszállásolták. A hangos káromkodást tekintve nem volt nehéz kitalálni, hogy merre is tartózkodott a beteg.

Mikor az ajtó kitérült, és Mr. Falvey meglátta a köpenyes férfit, elhallgatott. Mivel szentül hitte, hogy el fog vérezni, még arra is gondolt, hogy egyenesen a halál áll szobája bejáratánál. Aztán az idegen beljebb lépett, az arcát takaró csuklyát hátravetette, így előtűnt sárga sólyomszeme. Mr. Falvey akkorát bódult, hogy az egy medvének is becsületére vált volna.

- Mocskos félemler! Hogy merészeled betenni ide a lábad? Mit képzelsz magadról? Azért jöttél, hogy végezz velem? Rajta! Vágd el a torkom az örökkévaló színe előtt! Ne habozz!

- Nyugalom, Arthur Bemard Falvey, Northmoor első prefektusa! A Szentszék küldötte vagyok, nagyon fontos ügyben kell tanácskoznom önnel. - Az idegen, akit Mr. Brickford igen találóan Füstnek nevezett annak idején, ezúttal előhúzta jobb kezét a köpenye alól, és csillogó, rubintköves gyűrűjét a prefektus úr felé mutatta. Mr. Falvey hozzáállása azonnal megváltozott a pápai pecsét láttán. Ráadásul nem akármilyen csecsebecse került a színe elé, bennfentes körökben csak béklyógyűrűként emlegették, és azok hordták, akik egész életüket az egyház harcos szolgálatára tették föl. A gyűrűt nem lehetett levenni, és mágikus tulajdonságainak köszönhetően a hozzáértők folyamatosan szemmel tarthatták gazdája mozgását.

- Mit akar? - kérdezte Mr. Falvey elgyötörten. A követ felbukkanása nem jelentett jót. Füst közömbös arccal nézett le a férfira, mintha nem is egy szenvedő beteget szemlélne.

- Hallottam arról a kis... incidensről. Hol a fiú?

- A fiú miatt jött?

- Igen.

- Tudtam, az a kis ördög elvetemültebb, mint akikkel eddig találkoztam. A katonáim odavesztek, kértem erősítést, de míg az üzenet eljut a megyeházára... A helyi plébános még arra sem képes, hogy érintkezzék a feljebbvalóival.

- Hogyan értesült a fiú jelenlétéről?

- Bejelentés alapján. Egyszerű megszállottságra számítottam, de ez jóval több annál.

- Így igaz. Hol a fiú?

- Elvitték - nyögte Mr. Falvey, majd ahogy egyre inkább eszébe jutottak a szégyenletes események és a megaláztatása, ereje is visszatért. Újból teli tüdőből káromkodott: - Nyugodt lehet, ha egyszer felkelek innen, elkapom az egész bagázst és kerékbe töretem...

- Nyugalom, uram! ön senkit nem fog kerékbe töretni, sőt, ha képes lábra állni, szépen fogja a lovát, felnyergeli, és visszavágtat a megyeházára. Magára csukja az irodája ajtaját, és új ügy után néz. Ami pedig itt történt, elfelejti.

-De...

- Ez az ügy nem tartozik önre, bármily tapasztaltnak is hiszi magát, jóval túlnő a tudásán.

-Ha...

- Ez Öszentsége kívánsága. Azt hiszem, ennél többet nem kell mondanom.

Mr. Falvey csalódottan hanyatlott vissza a párnájára, olyan mér-heteden bosszúvágy égett benne, hogy legszívesebben azonnal a fiú után vetette volna magát. Most pedig azt mondják neki, hogy elveszik tőle az ügyet? Hát ki ez a mocskos félelmes, hogy nagyobb bizalmat élvez a konklávénél, mint ő maga?

Füst sólyomszemével közömbösen szemlélte a prefektus úr vonásait, majd mielőtt még távozott volna, azt mondta:

-Azt hiszem, inkább hálával tartozik az idegeneknek, akik a fiút magukkal vitték. Ha a gyermek halott volna... maga sem számíthatna jobbra.

Mr. Falvey kikerekedett szemmel bámult a férfi után. Ez az alávaló félelmes... most megfenyegette? Jól hallotta? Egyáltalán, mi folyik itt? A fiúnak halnia kell, különben tovább szórja mocskát a világra, démonok, túlvilági teremtmények gyülekeznek körülötte, ezt láthatta bárki. Ha nem kívánják a halálát, ugyan mit terveznek vele? Itt valami nincs rendjén.

Amint Füst kitette lábát a betegszobából, Mr. Falvey elhatározta, hogy utánajár az ügynek. Ki tudja, talán árulókat leplezhet le, akik öszentsége és a szent rend ellen szövetkeztek. Rangot és vagyont szerezhet magának bátorságával és odaadásával.

Későre járt, amikor a csapat ismét megpihent, hogy táborot üssön. Quentin és Dorian tűzifát gyűjtött, Eline egyetlen csettintéssel tüzet csiholt, Jew a lábát lógatta és duzzogott, Brod pedig újdonsült pártfogoltját istápolta. Mivel az éjszakák már igencsak hidegek voltak, Cailie újból a hatalmas, vastag férh kabátban ücsörgött a tűz mellett. Hihetetlenül álmos volt, mégsem tudta rávenni magát, hogy aludjon. Nem tehetett róla, de emlékei, az elmúlt napok eseményei folyvást ott peregtek a szeme előtt, és ez nyugtalanította. Amúgy semmi nem érdekelt, sem a kő, amit az angyaltól kapott, sem a rettenetes vacsora, amit Quentin készített a csapatnak. Dorian

„botanikus” táskájában akadt néhány kisebbfajta edény, Quentin ezeket használta, hogy levesfélét habarjon a többieknek. Az elf fiú edényeit általában orvosságok készítésénél alkalmazta, talán ezért is lett olyan pocskék íze a vacsorának. Legalábbis Quentin próbálta erre fogni... Ennek ellenére senki nem panaszkodott az ételre, legfeljebb suttyomban kiöntötte, mikor a fiatalember épp nem figyelt.

- Vajon mennyit ér az a medál? — morfondírozott Brod, miközben a zsebében tárolt üvegből kortyolt. Hogy holnap és azután mi

lesz vele szeretett i rókája nélkül, abba már nem gondolt bele.

- Talán úgy ezer fontot - mormogta Jew. — Ami, ugye, ötfelé osztva nem valami sok!

- Ötfelé... egyáltalán honnan veszed, hogy jogunk van hozzá? A kő egyes-egyedül Caiie Jacobsot illeti, ő találta. Ráadásul, azt hiszem, neki most nagyobb szüksége van a pénzre, mint nekünk. -Brod valóban így gondolta, bár igencsak fájt a szíve, mikor elvesztett kocsijára és árujára gondolt. Éveken át gyűjtögetett rá, hogy meg tudja vásárolni. Ám egy gyerek, aki az egész családját, mindenét elvesztette. .. nem vehetik el tőle egyetlen vagyonát.

- És mégis mihez kezd vele? Talán eladja? Az első sarkon leütik, és elszedik tőle! Ja, és még őt magát is hozzácsapják az áruhoz!

- Majd mi segítünk neki.

- A kölyök azt mondta, neki nem kell a kő! - vetette közbe Quentin.

- Persze, és neked ez így tökéletesen megfelelne. Gondolkozz már! Nem lehetsz ennyire kapzsi!

- Nem kapzsi vagyok, hanem dörzsölt!

- Bár nem szívesen jegyzem meg... — mondta Eline —, de ezúttal egyet kell értenem az ifjúsággal. Megmentettük a kölyök életét, mindenetek odalett, a legkevesebb, hogy némi hasznunk lesz a dologból. Én azt mondom, osszuk el hatfelé a medálért járó összeget, és így mindenki jól jár.

- Abból már talán vehetnének egy új kocsit, tudod, aminek fából van a teteje - dorombolta Jew. Egész közel húzódott Brodhoz, és elővette legédesebb, legártatlanabb arc kifejezését.

- Ördög vigye! — morogta a férfi. — Hát legyen! De a fiú is megkapja a részét, mint mindenki más.

- Nekem nem kell a pénzetek - jelentette ki Dorien közömbös arccal. — Mit kezdenék vele?

Quentin azonnal lecsapott az ajánlatra.

- Oké, megegyeztünk!

- Mindenesetre elég furcsa, hogy olyan pénzen osztozkodunk, amit még meg sem kaptunk - tette hozzá Dorien szerényen. — Ugy értem, nem lesz könnyű megszabadulni a medaliontól... az emberek városában. A szurokkristály nehezen munkálható drágakő.

- Csupán mágiával lehetséges - tette hozzá Eline.

- Így igaz, és nem hinném, hogy bárki is Balora képmását kívánja hotdani a nyakában.

- Talán egy gyűjtő... - mormogta Brod.

- A fiúnak igaza van. - Eline jelentősegteljesen nézett végig a többiekben. — Balora pogány istennő, ha valakit elkapnak a róla mintázott medalionnal, az egyenes út a kínzókamrába. Vagy épp a máglyára.

- Vannak kapcsolataim, talán megtaláljuk a módját — morfondírozott Brod.

- Na és te? - Quentin szürke kiskutyaszemét Eline-re emelte, az asszony már ettől hidegrázást kapott.

- Hogy én?

- Igen, a varázserőddel... nem tudnád átformálni a követ?

- Uramisten, dehogy! A drágakőmágia külön mesterség, évtizedekig tanulják. Fogalmatok sincs ezekről a dolgokról.

- Ja, persze, mi ostobák vagyunk. Alávaló férgek, mert nem tudunk tüzet csíholni az ujjunkból.

- A varázslás tudománya nem annyi, hogy tüzet csíholunk az ujjunkból! Ez életforma. Életforma, ami mindenki előtt nyitva áll. - Mindannyian kíváncsian figyeltek a nőre, még Cailie is. Eline, bár már megbánta, hogy belekezdett ebbe a dologba, végül folytatta: - Ti itt mindannyian, legfeljebb téged kivéve - fejével Dorien felé bökött -, elhittétek, amit tanítottak nektek. Amit hallottatok. Még egy rohadt sebet sem tud begyógyítani!

Az egyház tanítása szerint a mágia Istentől való, és csak az ő szolgálai hívhatják segítségül. Minden más egyéb a sátán műve. Ez aztán a hazugság! Az erő, melyből a varázslatok születnek, ott lakik minden élőben. Tőled függ, hogy megtanulod-e használni. A régi időkben ez így volt.

- Pha! Ez hülyeség! — Quentin ismét hozta a formáját. — Ha ez igaz volna, képzeljétek csak el! A régi időkben tízezerrel szaladgáltak volna a nagy hatalmú mágusok minden bokorban. Ki az a hülye, aki kihagyott volna egy ilyen lehetőséget?

- Orvosnak is tanulhatna bárki, mégsem lesz mindenkiből gyógyító - vetette közbe Brod. Eline rábólintott.

- Így igaz. Ráadásul a varázslás tudománya olyan, mint bármely más képességünk. Valakinek van tehetsége hozzá, valakinek nincs. Valaki néhány nap alatt megtanulhat egy varázslatot, másoknak évekbe telik.

Quentin ezúttal valóban elgondolkodott a dolgon, a fogaskerekék valósággal csikorogtak a fejében. Végül megkérdezte:

- Akkor ezek szerint én is megtanulhatnék varázsolni? -Akár...

- Hű, hát ez fantasztikus volna! Képzeljétek csak el! Egyszerre több hangszeren játszhatnék, valóságos zenekar lehetnék! A fakanál pedig magától kavargatná a vacsorát!

- Uramisten... — nyögte Jew. - Nem szenvedünk így is eleget?

- Hálátlan kis dög! — kiáltotta Quentin. — Szóval szenvedtek, mi? Hát eztán majd az éhségtől fogtok szenvedni, mert én ugyan többet a kisujjam sem mozdítom értetek!

- Nyugalom, nyugalom! Ne kezdjétek el, könyörgöm! - Brod lenézett a mellette kuporgó fiúra, elsősorban miatta szerette volna elkerülni, hogy Quentin és Jew egymás torkának essen.

- Már késő! - kiáltotta Quentin ugrásra készen, villogó tekintettel méregette ellenfelét, Jew pedig összehúzta magát, mint egy vadmacska, épp csak a körmét nem eresztette ki. A verekedés azonban elmaradt, Eline bevetette legcsípősebb megjegyzését, amit kiötlölhetett.

- Elég legyen már ebből, úgy károgtok, mint egy vén házaspár. Az ember nem tudja eldönteni, hogy testvérek vagytok-e vagy szerelmespár, mert azok veszekednek így. - Quentin és Jew megdermedt, talán el is pirultak.

- Nem... nem vagyunk testvérek... — motyogta a lány, és egész összehúzta magát. Eline arcán büszke, önelégült mosoly terült szét

- Pedig azt hihetné bárki. A bátyus és a hugicája. Még az a toll a hajatokban, az is egyforma.

Brod kacagva tette hozzá:

- Na igen. Azt még gyerekkorukban csinálták. Egyforma sólyom-tollat tűztek a hajukba, hogy mindenki lássa, összetartoznak. Akkor még szerették egymást...

- Szerettük, mert még nem volt ilyen hülye! - prüszkölte Jew. - Szerettük, persze nem úgy...

- De nem ám... - mormogta Quentin is. — Nem úgy.

Pedig az első időkben valóban egész jól kijöttek egymással. Jew még kislány volt, mikor Quentinre rábukkantak azon a szörnyű helyen. A két gyerek testvérként szerette egymást, mindent együtt csináltak, elválaszthatatlanok voltak. Sorsuk sokban hasonlított, mindkettejüket kihasználták, elhagyták, eldobták, bántották, ezért szövetséget kötöttek. A hajukba tűzött sólyomtoll őket jelképezte, szabadok, függedenek akartak lenni. Tovaszállni, akár a sólyom, ha valami rossz történne velük. A bajok akkor kezdődtek, mikor Quentin kamaszodni kezdett.

Volt egy titkuk is, amit soha, senkivel nem osztottak meg, és egymással sem beszéltek róla. Jew tízéves koráig igazi kis vademberként viselkedett, arca maszatos volt, orrából takony lógott, mindig odavágott, ha valami nem úgy történt, ahogy ő akarta. Quentin azonban újfajta érzéseket ébresztett benne. A lány sokat változott, többet törődött a külsejével, tetszeni akart a fiúnak. Egy napon, mikor kettesben maradtak a szekér ponyvája alatt, Jew elérkezettnek látta az időt ahhoz, hogy átélje élete legnagyobb élményét: megpróbálta megcsókolni Quintint. A fiú azonban csak bámult rá, majd hangos nevetésben tört ki. A lány azon nyomban elégtételt vett a sérelem miatt, akkorát behúzott Quentinnek, hogy az napokig dagadt orral járt-kelt. Attól a pillanattól fogva ellenségek lettek, szünet nélkül szurkálták, piszkálták egymást. Pedig ahogy teltek az évek, fordult a kocka. Jew csinos lánnyá cseperedett, és már sokkal inkább Quentinnek lett volna kedve ahhoz a bizonyos csókhoz, ám bűnét soha nem tudta jóvátenni. És igazából azt sem tudta, miként kezdhetne hozzá, mert túl büszke volt.

A beszélgetés a tábortűz körül félbeszakadt. A szél farkasüvöltést hozott az erdő felől. Nem csupán a fiú és a lány hallgatott el, az éjszakai állatok is visszahúzódtak vackukba, a bagoly tovaröppent, a róka vakkantása elhalkult.

—Iszonyú hideg telünk lesz, szerintem ezt érzik — mondta Brod. Bátorításul megveregette Caiiie vállát, de a fiú megriadt, szíve majd kiugrott ijedtében. — Nyugalom, fiam, nyugalom, nincs mitől tartanod. Messze vannak. Es a tűz megvéd.

- Azt hiszem, nekik több félnivalójuk van, mint az embereknek — tette hozzá halkan Dorien. — Télen éheznek, és mikor lejönnek a hegyekből élelem után kutatni, szörnyű halált halnak az emberek csapdáiban.

- Megszólalt a botanikus és állatvédő! - kiáltotta Quentin, szeme valósággal csillogott a félelemtől. Persze ilyenkor tudott a leginkább kiabálni, mikor rettegett valamitől. - Inkább pusztuljon ki az összes átokverte ordas, mint hogy egy nap összetalálkozzak velük!

- Ugyanolyan joguk van az élethez, mint neked! Sőt, talán többet is érnek nálad!

- Hallod magad, miket beszélsz? Normális vagy te?

- Elég ebből! - Ezúttal Eline is alaposan kieresztette a hangját. Először Dorienhez fordult. - Majd újból meghallgatom a véleményed, ha egy egész falka veti utánunk magád — Quentinre mutatott. — Te pedig eztán jobban ügyelsz rá, hogy őrségben ne szenderedj el, igaz, kis mormotám?

Ezután végre-valahára csend telepedett a táborra.

Brod úgy ítélte meg, most már erélyesebben kell fellépnie új védence érdekében, így megfogta a gyereket, bebugyolálta a pokrócba, és egyszerűen lenyomta a földre.

- Így ni - morogta. Caiiie nem ellenkezett vele, fekvé maradt, bár a szeme továbbra is olyan élénken járt, akár csak néhány pillanattal ezelőtt. - Próbálj meg aludni, nagyon későre jár.

- Nem akarok. Folyton rossz dolgokat látok, ha lehunyom a szemem.

- Tudom, de muszáj aludnod, különben egyre rosszabb lesz, higgy nekem!

- Elhiszem...

Brod elmosolyodott, a túlméretezett kabátba és pokrócba bebugyolált kölyöknek csak az arca látszott ki, úgy festett, akár egy hatalmas pólyás baba. Pár pillanattal később a távolból ismét felharsant a farkasok éneke. Caiiie arca még a tűz fényében is sápadtnak tűnt.

- Aludj nyugodtan, nem kell félned. Itt leszek melletted... és még egy levél sem pottyanhat az orrodra anélkül, hogy én ne tudnék róla, rendben?

- Rendben motyogta a Hú, és ezúttal engedelmesen lehunyta a szemét.

Dorien, mint az el lek általában, igen haragtartó volt, mégsem morfondírozott sokáig az imént törtéteken. Quintint, ezt az önelégült, gyáva piperkőcöt nem tartotta érdemesnek rá, hogy beférkőzzön a gondolatai közé. Eline iránt másként érzett, belőle olyasfajta erő áradt, amit tisztelni tudott. Az elf fiú kényelembe helyezte magát a földön, majd hallgatta a farkasok újra és újra fbihaszanó éneket. Nem értette, az emberek miért rettegnek ezektől a csodás teremtményektől, és hogy csupán babonáságból pusztítják őket, azt pedig végképp nem érte föl ésszel. Persze az emberek annyira mások, barbárok és ostobák., Néhány kivételtől eltekintve, hisz Brodnak

nagyon hálás volt, amiért befogadta őt, és nem zavarta el, mikor rájött, kicsoda is valójában. Ritka értelmes, jó ember. Persze már akkor látta rajta, mikor megpillantotta a bakon ülve, máskülönben fel sem kéredezkedett volna hozzájuk. Dorien gondolataiba merülve ezúttal az égre tekintett, a kopasz fák fölött sápadt, felhő takarta Ezüstarc tündökölt. Halkan felsóhajtott. Még van ideje bőven.

Cailie egész életében megpróbált jó fiú lenni. Előfordult, hogy csinált ostobaságokat, ám sosem rosszindulatból, pusztán tudatlanságból. Most, hogy ez az idegen, aki megmentette az életét, azt kívánja tőle, aludjon végre, Cailie mindent megtett annak érdekében, hogy teljesítse a feladatát. Meg se moccant, szemét összeszorította. Már félálomban szuszogott, mikor beléhasított egy különös érzés.

A sötét... az árny ott járt a közelükben. Cailie kiáltása felzavarta az erdő csendjét.

- Itt van! Érzem! - A fiú megpróbált felülni, de nem igazán sikerült neki, inkább csak gurult egyet, mint valami bebugyolált hordó. Végül nagy nehezen kibújt Brod kabátjából és a takaró alól. Vékonyka, koszos ruhájában a tűz mellé szaladt, rémült tekintetét végighordozta a többiekre. - Itt van!

Brod, aki maga is kis híján álomba szenderült, most horkantva tért magához.

- Hogy mi? Micsoda?

Cailie arcán könnycseppek gurultak végig, kezét ökölbe szorította, kétségbeesetten téblábolt. Brod eközben felpattant a földről, és a fiúhoz sietett.

- Nincs semmi baj, csak álmodtál!

- Nem! Érzem, hogy itt van! A szörny a régi városból, a barlangból!

- Cailie, ide hallgass! - Brod egész keményen megszorította a fiú karját, leginkább azért, mert attól félt, hogy elszalad. — Nincs semmi, ami üldöz téged...

- A fél egyházmegyét kivéve... — morogta Quentin.

- Pofa be! Próbálok megnyugtatni, te meg... Ehh! Fiam, nincs miről félned, csak rosszat álmodtál.

- De én érzem, tudom, hogy ott van. - Cailie kezdett megnyugodni, már nem kiabált, kisírt szemét az éjszakai erdőre meresztette.

- A legjobb lesz, ha körülnézünk kicsit - javasolta Brod. Cailie-re kacsintott, majd Eline felé nézett, aki annak ellenére, hogy hihetetlenül zavarta a kölyök hisztije, rezzenéstelen arccal figyelte az eseményeket. Brod magához vette a puskáját, az asszony is feltápáskodott a földről és csatlakozott hozzá- Ám mielőtt még egy lépést tehettek volna. Callie rettegve szorította meg Brod kezét.

- Nel Ne menjetek! Bajotok eshet! A katonákat...

-Tíz vérfarkas is kevés hozzá, hogy Brod Waltersnek baja essen! -kacsintotta a férfi, majd Eline-nel együtt eltűntek a fák árnyékában.

Mihelyst a két felnőtt biztosra vette, hogy a kölyök már nem hallja őket U asszony megtorpant és rosszallóan pillantott a férfira.

- Szóval, meddig is kell idekint portyáznunk? Tíz perc elég lesz?
- Elég. - Brod sóhajtva nekidőlt a legközelebbi fatörzsnek. - Talán elég. Egyébként nem tudsz valami hasznos bűbájt, ami elűzné a fiú rémálmaidat? Ami megnyugtatná a lelkét...
- Sajnálom ilyesmihez nem értek. Ráadásul az olyan varázslat, ami az ember elméjére hat, nagyon veszélyes.
- Hát így jártunk. Legalább... - Brod elgondolkodott azon, hogy amióta Ismerik egymást, ez az első alkalom, mikor kettesben lehetnek. Eline igen csinos asszony volt, ám az a rendkívül rideg, már-már ellenséges távolságtartás, amit a részéről tapasztalt... Egészen eddig eszébe sem jutott, hogy esedeg lehetne köztük valami. Pontosabban nem mert eszébe jutni. — Talán beszélgethetnénk.
- És mégis miről?
- Hát, te már elég sok mindent tudsz rólam, bizonyára akkor is beszéltem, mikor... tudod. - Brod kezét a szájához emelte, és szépen elmutogatta a flaskaemelgetés művészetét.
- Szóval, néhány szót igazán szólhatnál magadról, mi a te történeted? - Az asszony elhúzta a száját. Bár Brod nem volt jóképű fickó, kedvessége és igazságszeretete igazán különlegessé tette Eline szemében. Ahogy a problémákat kezelte, ahogy az élet dolgait látta... Brod nem hiszi magát különbnak, amiért férfinak született, egy cseppnyi önteltség sincs benne. Az asszony elgondolkodott.

Kevés olyan férfival hozta össze a sors, aki mellett nem érezte kisebbnek magát női mivolta miatt. A kocsmában történetek is meglepték. Eddig gyengeségnek, gyávaságnak tartotta, ha valaki nem a kardjával vagy öklével vett elégtételt az őt ért sérelmek miatt. Egészen mostanáig úgy hitte, csak erőszakosan lehet megoldani a problémákat. Brod határozott fellépése azonban megmozdított benne valamit. Most pedig itt álltak a sötétben, kettesben, és Eline úgy érezte, hosszú évtizedek után először sodródott az útjába olyasvalaki, aki érdemes rá, hogy közelebb engedje magához.

—Miúlom megyében születtem, egy kis faluban — mondta az asszony bizonytalanul. Utána sokáig hallgatott, mintha még mindig azon gondolkodna, folytassa-e, végül egy mély sóhajtás után tovább mesélt. — Már egész kicsi koromtól kezdve a nővérem, Isabel nevelt, mert a szüleink korán meghaltak. Apámra egyáltalán nem emlékszem. És az édesanyám... az ő arcát is nagyon nehezen tudom felidézni. Ennek ellenére, azt hiszem, egész jó gyerekkorom volt. - Az asszony elmosolyodott, úgy tűnt, egyre inkább kezdett feloldódni a férfi társaságában. Brod mellé sétált, és ő is nekidőlt a fa törzsének, az arcvonásain látszott, hogy kedves emlékek jutottak az eszébe. -Igen, egészen jó volt, az akkori viszonyokhoz képest.

— Akkortájt volt az a nagy éhínség Európa-szerte — dünnyögte a férfi.

— Igen. Mivel árvák voltunk, és a nővéremnek kellett megdolgoznia a napi betevőért, külön engedéllyel munkát vállalhatott a városi konzervgyárban. Sokszor ettünk konzervet, nagyon sokszor. Elképesztően untam és utáltam!

Brod halkán felnevetett a sötétben, majd ezt kérdezte:

—Csak egy testvéred van? - Hosszú hallgatás következett, a férfi már azon gondolkodott, hogy bizonyára valami rosszat szólt.

Megsértette a nőt, és rossz emlékeket kavart fel benne. Eline végül hozzátette:

- Csak ő volt... igen. - Az asszony elsétált a fa közeléből, és a sötét erdőt figyelte. Hosszú hallgatás után folytatta: - Jól emlékszem azokra a napokra... Azokra a napokra, amikor utoljára gyerek voltam. Kilencéves lehettem. És gyűlöltem mindent és mindenkit, még szegény Isát is, pedig ő aztán tényleg nem tehetett róla, hogy le kellett vágni a hajam. — Eline keserűen felnevetett. - Mindig is jobban érdekelték a fiús játékok, szerettem fara mászni, de a hajamhoz nagyon ragaszkodtam. Szörnyű tragédia volt, mikor tövig le kellett vágni a tetvek miatt. A nővéremmel fél napot hadakoztunk, még meg is haraptam. Miután Isa meghalt... hirtelen felnöttem. — Eline szeme Összeszűkült. - Nem. Már azelőtt felnöttem. - Hirtelen megfordult, köpenye és fekete haja csak úgy surrogott a levegőben. Brod egész megrémült tőle, különösen az asszony arcvonásától. Azok láthatnak hasonlót, akik életük utolsó percében egy bérgyilkossal néznek szembe. A férfi kis ideig fontolgatta, hogy megkérdezi, mi történt Isabellel, ám ezek után már egyáltalán nem tartotta jó ötletnek. Pedig igencsak furdalta a kíváncsiság, és arra is gondolt, hogy esetleg segíthetne Eline-nek. Talán oldódna a benne lévő feszültség és gyűlölet, ha beszélne róla.

- Most mit bámulsz így? - kérdezte a nő ingerülten.
- Semmit... Semmit, csak...
- Ki vele!
- Hogy aztán a fejem a levelek közül kelljen összeszednem? Köszönöm, inkább nem kérek belőle.
- Még senkinek sem vágtam le a fejét, mert kérdezett tőlem valamit.
- Másért igen?

- Előfordult. - Eline karba fonta a kezét, és felszegte a fejét. Brod dűnnyögött valamit az orra alatt, sok mindent el tudott képzelni az asszonyról, de ezt azért nem hitte. Járkált egy keveset, végül mégis rászánta magát. Egyenesen a nő szemébe nézett, és kijelentette:

- Azon gondolkodtam, hogyan lettél ilyen.

- Miért? Milyen vagyok?

- Ha némi humort akarnék a dologba csempészni, akkor azt mondanám, hogy egy méregzsák. - Eline arca megnyúlt a döbbenettől, ám nem maradt ideje rá, hogy visszaszóljon, mert a férfi így folytatta: - Ha viszont a komoly oldalát nézzük... igen, pontosan úgy festesz, mint akivel valami szörnyű dolog történt, és a szíve egyetlen pillanat alatt vált kővé. Rengeteg emberrel találkoztam életem során, és sokféleképpen, de még soha nem láttam olyasvalakit, akit ennyire elborított volna a gyűlölet. Kiül az arcodra, és ott csillog a szemedben. Nem jó ez így...

- A gyűlölet segít, hogy ne felejtsek! A bosszú pedig igenis édes, és akik azt mondják, hogy nem megoldás, hazudnak! Vagy ostobák! Igenis jobban érzed magad tőle!

- Nem tudom... - motyogta Brod, és tanácstalanul nézte, ahogy Eline döngő léptekkel, idegesen járkált le s föl, lába alatt ropogtak az ágak és a fagyos föld. Úgy tűnt, hogy a nő valóban elvesztette a józan eszt, valamit dűnnyögni kezdett az orra alatt, Brodnak igencsak oda kellett figyelnie rá, hogy kihámozza belőle az értelmes szavakat.

- Hibáztatható-e a macska, amiért elviszi az orra elé kirakott húst? Hibáztatható-e a méh, ami rászáll a virágra? Hibáztatható-e a légy, ami bűnös mohóságában a sörbe fullad? - Eline háromszor is elismételte mindezt, Brod semmit nem értett.

- Ez... valami idézet? - kérdezte bizonytalanul. Eline szeme megvillant.

~ Egy olyan ember szavai, aki már a földben rohad. Én küldtem oda. Illetve... akartam. - Az asszony kezdte visszanyerni az önuralmát, keserűen megrázta a fejét. - Isa kedves lány volt, és nagyon szép. Soha senkit nem szerettem úgy, mint őt... Soha senkit nem szerettem... Gordie Payton pedig... az a nyomorult fereg!

- Megölte őt?

- Nem! Rosszabbat tett vele! Emlékszem arra a napra, mikor Isa hazajött a munkából, látom magam előtt. A megszaggatott ruháját, az elgyötört arcát, a szemét... a vércsíkot a lábszárán. Senki nem törődött vele, senki! Gordie Payton, a polgármester fiacskája, lányokat erőszakol, kit érdekei?! A iegundorítóbb a tárgyalása volt. Isa tudta, hogy sosem vonják felelősségre azt a férget, de megpróbálta, talán miattam... Egy lány, aki szembe ment a törvénnyel. A bíboros, aki a tárgyalást vezette, a meghallgatás után ezzel a példával élt: „A hentes végezte dolgát, amit az örökkévaló rendelt számára, ám egy óvatlan pillanatban elfordult a pultra kirakott hústól. A közelben ólálkodó macskának több se kellett, és máris ellopott egyet a feldarabolt szeletek közül. Kérdezem én, hibáztatható-e a macska, amiért elviszi az orra elé kirakott húst? Hibáztatható-e a méh, ami rászáll a virágra? Hibáztatható-e a légy, ami bűnös mohóságában a sörünkbe fullad?” Jól emlékszem minden szavára. Gordie Paytont felmentették! Isabelt pedig elítélték paráznaságért, és húsz botütést kapott. Pár hónappal később... megtaláltam őt a pajtában. Felkötötte magát egy gerendára. Soha nem beszélt róla... igazából *utána* már egyáltalán nem beszélünk, de tudtam, hogy várandós volt. Láttam, amikor nézte magát a tükörben, a hasát. Már azon a napon elvesztettem őt, amikor megtörtént. Isa meghalt azon a napon; elment munkába, és soha többé nem jött vissza hozzám.

Eline elhallgatott, csend ereszkedett rájuk.

- Mi lett azzal a mocsok Paytonnal? - kérdezte Brod, pedig gyanította, hogy a bosszú őt is utolérhette. Eline keserűen elmosolyodott.

—Úgy döglött meg, mint egy disznó, de sajnós nem általam. Még túl kicsi voltam. Viszont a másik... - Az asszony hirtelen felkapta a fejét, belebámult a fekete semmibe. Valaki vagy valami figyelte őket az erdő sötétjéből. Eline megborzongott. Nem érezte veszélyben magukat, mégis idegenkedett attól a valamitől.

—Baj van? — kérdezte Brod, miután az asszony már hosszú percek óta hallgatott.

—Baj? Nem, nincs semmi baj. Menjünk vissza a tűzhöz, a kölyöknek ennyi épp elég lesz. — Azzal meg sem várva a férfi válaszát, elindult a fény irányába. Brod azonnal követte.

Cailie szipogva, a kezét tördelve nézte a helyet, ahol a két felnőtt bement az erdőbe. Megkedvelte Brodot, rettenetesen aggódott, hogy valami baja esik. Mikor a férfi és Eline visszatért a táborba, Cailie szívéről hatalmas kő esett le, pedig még mindig érezte, hogy valami jár a fák közt.

- Nos! - rikkantotta Brod vidáman. - Kis barátom, nyugodtan alhatsz, nincs semmi szokatlan a tábor környékén. Csak egy szarvas járt a fák közt.

- Szarvas? - nézett föl Dorien. - Ismerem az erdő vadjainak léptét, nem hallottam szarvast...

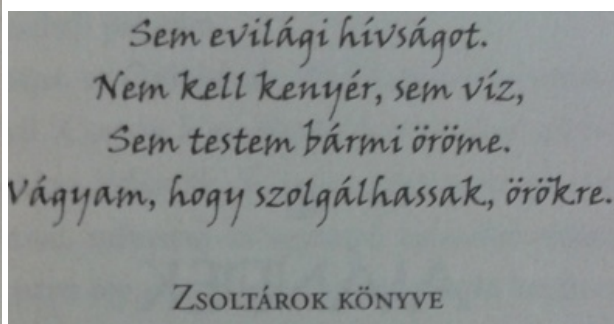
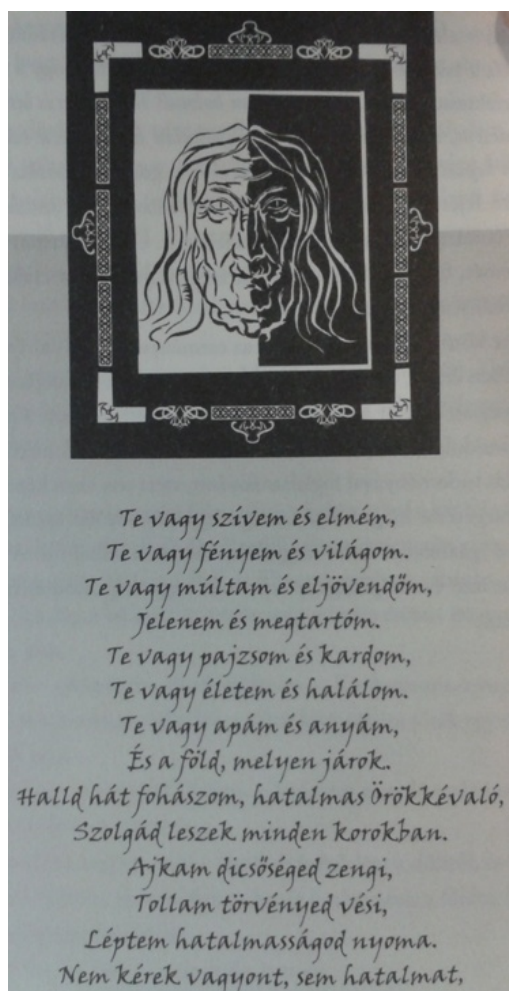
- Mondom, szarvas volt! - Brod elvörösödött a dühtől, és fejével Cailie felé bökött, aki időközben ismét letelepedett a földre. Láthatólag megnyugodott kicsit.

Az elf fiú, ha későn is, de észbe kapott.

—Ja, hogy... igen, bizonyára az volt.

Brod letelepedett Cailie mellé a földre, ráadta a kabátját, bebugyolálta a takaróba. Szegény kölyök szipogva tűrte, hogy a férfi ismét lefektesse aludni. *Talán valóban bolond? Talán nem is látott semmit odalent, a labirintus mélyén? Egyáltalán létezik az a hely, vagy csupán képzelte?* Folyvást az angyal szoborra gondolt, csonka testére, hiányzó fejére... Ennél kézzelfoghatóbb bizonyítéka annak, hogy csak a fantáziája játszott vele, aligha lehetett. Cailie zavartan hunyta le a szemét, Brod közelsége, érintése megnyugtatta, akárcsak a bátyjéé, néhány nappal ezelőtt.

Eline közömbös arccal figyelte az eseményeket, amit az erdőben, a sötétben érzett, nem igazán tudta megmagyarázni magának. Am nem csupán ez volt az egyetlen dolog, amit elhallgatott a többiek elől. Gondolatai a medalion felé kalandoztak. Az évek alatt, míg a varázslás tudományával foglalatzkodott, szert tett azon képességeire, hogy megérezte maga körül a mágia legkülönbözőbb formáit. Különösen igaz volt ez azon tárgyakra, melyeken bűbáj ült. A medalionban izzó varázs pedig oly erős volt, hogy még Brod zsebéből is lüktetett.

AJÁNDÉK

MEGOSZLOTT A TÖRTÉNETÍRÓK VÉLEMÉNYE, hogy a pápai állam mikor érte el hatalmának teljét. Egyesek úgy vélték, rögvest azután, hogy a Szentföldön elsöprő sikert aratott az első és egyben egyetlen keresztes háború. Mások úgy gondolták, I. Lucius pápa megválasztásával kezdődött, aki roppant seregét más földrészek felé irányította, és a pogányságnak az írmagját is kiirtotta. Így vagy úgy, az 1150-es évek óta a pápai állam nöttön-nőtt, Vatikán pedig a leghatalmasabb országgá lett egész Európában. A szent életű férfiak sorra követték egymást a pápai trónon, mindannyian hajszálra egyforma dogmákat követtek, soha semmi nem változott, az állam kegyetlen, elvakult gépezete pontosan ugyanúgy működött, akárcsak hétszáz évvel ezelőtt. És hogy miként volt képes mindezt fenntartani ennyi időn át, ennyi különféle emberrel az élén, nos, ezt még a történetírók sem tudták.

Annak ellenére, hogy az igaz hit folyvást a szegénység, az önmegtartóztató életmód előnyeit ecsetelte a híveknek, a pápai rezidenciát a földkerekség legkiválóbb építésmesterei tervezték, és a legnagyobb eleganciával, jó ízléssel építették. A rengeteg pompa, arany, drágakő láttán az egyszerű ember úgy tekintett a pápa lakhelyére, mint egy mesebeli palotára.

V. Isaias pápa, az örökkévaló földi helytartója, több volt egyszerű halandónál. Csupán kiemelkedő ünnepekkor celebrált misét, a hívek csak ekkor láthatták. V. Isaias pápa nem gyóntatott, hisz 6 több volt annál, mintsem az egyszerű halandók sirámain hallgassa. V. Isaias pápa oly pompában élt, mint senki kerek e világon. V. Isaias pápa nem evett, hisz szent testének nem volt szüksége fizikai táplálékra. V. Isaias pápa bűn nélkül fogant, akárcsak a próféták, és ő maga is hasonló életet élt, szemét sosem vetette egyetlen asszonyra sem. Azonban akadtak olyan dolgok, amit még a Szentatya sem nélkülözhetett élete során. Nevezetesen, sajnos, alkalomadtán neki is fürdenie kellett, nagyjából hetente egyszer, hisz teste bármily szent is volt, egy idő után bizony bűzleni kezdett. Ez lett a veszte.

Szerencsétlen baleset volt, semmi más nem lehetett | Hogy maga az Örökkévaló miért nem fogta meg vagy kapta el szent életű szolgáját, azt senki nem értette. Bizonyára így kellett történnie. Mindenesetre egy késői délutánon, miután a Szentatya már hosszú órák óta a fürdőszobában tartózkodott, és nem válaszolt a kíváncsiskodók kopogtatására, az arra illetékesek csupán hűlt porhüvelyére bukkanhattak rá a kád mellett. V. Isaias pápa megcsúszott, fejét pedig úgy beverte, hogy azon minutában meghalt. Mivel ez meglehetősen kellemetlen módja volt a távozásnak, a bennfentesek rögvest hozzá is láttak, hogy valami sokkalta magasztosabb történetet eszeljenek ki a nyilvánosság számára. Végül közös megegyezéssel így szólt a közlemény: *V. Isaias pápa, ki szeplőtelenül fogant, az örökkévaló jobb keze és földi helytartója, rettenetes csatáját vívta magával a sátánnal, és bár győzedelmeskedett, a Mindenható úgy látta jónak, ha végre nyugalmat ad hű szolgájának.* Hogy a pápa miként távozott az élők sorából, az

voltaképp nem számított, hisz a végeredmény ugyanaz volt. Új egyházfőt kellett választani.

A konklávé ezúttal is összegyűlt, heteken át tanakodtak, veszekedtek és kiabáltak, mert ahogy az lenni szokott, mindenki magának, illetőleg az általa patronált rokonának kívánta megszerezni a hatalmat. Végül, hosszú hetek múltával a fehér füst mégis megjelent a bazilika fölött, és néhány nap elteltével a világ új pápát köszönthe-tett VI. Janus személyében.

VI. Janus - vagy János, ahogy régi otthonában szólították — egészen fiatal ember volt, nem rég töltötte be a harminckettedik életévét. Ezen senki nem lepődött meg, a törvény úgy rendelkezett, hogy az egyházfői tisztséget csupán negyven év alatti férfiak tölthették be. Az örökkévaló szolgája hosszú évtizedekre öltötte magára a pápai süveget, ereje teljében kellett lennie, hogy teljesíthesse szent küldetését.

János, annak ellenére, hogy jól tudta, kizárólag nagybátyja befolyásának köszönhetette pozícióját, tele volt álmokkal. Úgy hitte, megreformálhatja az egyházközösséget, szeretne volna emberségesebbé tenni, és igen meglepő módon, igazságosabbá. Szerencsétlen, fogalma sem volt róla, mi vár rá.

A fogadalom tétel előtt Jánosnak akadt néhány elvégzendő feladata, ezek közé tartozott a néhai Isaias elbúcsúztatása. A virrasztással egybekötött szentmise az egyházközösség legrégebbi hagyományai közé tartozott. János felöltötte legpompásabb öltözkékét, rózsafüzérjét, amit még nagyanyjától kapott, a nyakába akasztotta, a Szent Könyvet a hóna alá csapta, és így indult a ravatalozóba.

A virrasztóterembe lépve meglehetősen riasztó látvány tárult a fiatalember szeme elé, V. Isaias pápa balzsamozott teste úgy nézett ki, mint egy több száz éves múmia. Talán maguk az előkészítők hibáztak a test

konzerválásánál, vagy az öregúr már életében ilyen szörnyen nézett ki, hisz a hetvenedik életévét taposta. Szegény Jánosnak ösz-sze kellett szednie magát, hogy ne okádjék a látványtól és a szagtól. Míg kísérői gyűrűjében megközelítette a ravalt, folyvást az örökkévalóhoz imádkozott, hogy kímélje meg őt az ilyesfajta kellemetlenségektől. Ezután megpróbált a virágok és koszorúk tömegére figyelni. Végül János összeszedte magát, és hozzálátott a búcsúztató szertartáshoz.

A virasztóteremre néma csönd ereszkedett, az eljövendő pápán kívül öt ember tartózkodott odabent, a Szentatya mindenkori tanácsosai és védelmezői. A meglelt korú férfiak szerényen az oszlopok árnyékába húzódva figyelték az eseményeket. Maga János a ravatal elé térdelt, néma imáját csupán az égiek hallották. A fiatalember kizárta a külvilágot, nem látott és nem hallott egyebet, mint a saját gondolatait, így egész sokáig észre sem vette, hogy valami nem stimmel. Valami nagyon nem stimmel, hisz ha valaki több hete halott, az nem nyitja ki a szemét, nem pislog, nem mozog, és bizonyosan nem ül fel a ravatalán.

—Mondtam, hogy ifjabbat hozzatok.

János erre a mondatra emelte fel a fejét, kis híján szörnyethalt a meglepetéstől, pedig az első percekben az örökkévaló hatalmának, csodatételének bizonyítékát látta a feltámadt pápában. V. Isaias halott, vizenyős szemével az előtte reszkető fiatalemberre pillantott.

- Ráadásul valami kórság is eszi a tüdejét. Néhány évet adok ennek a testnek, és újból váltanom kell. Ezt gyűlölöm, tudhatnátok jól!

Az árnyékból figyelő férfiak, akik mindannyian a pápai protektor megtisztelő címet viselték, ezúttal előmerészkedtek, és alázatos hajlongások közepette a ravatalhoz dőcögtek. Ott aztán földre vetették magukat, és mint valami torz, pogány bálványt, úgy imádták a halott Isaiast. János csak pislogni tudott a meglepetéstől, majd miután némileg magához tért, ő is a földre vetette magát, és valósággal óbégatott:

- Az Örökkévaló megmutatta hatalmas erejét! Ó, Szentatyám! Visszatértél halottaidból, hogy útmutatást adj! Csoda! Csoda történt!

- Csoda - mormogta Isaias, miközben elgémberedett tagjaival lemászott a ravatalról. — Az lesz a csoda, ha végre kiszabadulok ebből a molyrágta, rothadó testből. Azok az idióták heteken át vitatkoznak és ordítóznak, származás. És így megy ez, mindig. No de lássuk csak, ki vagy te? — Az öregúr ezúttal úgy szemügyre vette az előtte reszkető fiatalembert, mintha egyenesen a lelkébe látott volna bele. — Aha, látom már. Szóval nem tetszenek a törvényeink? Valami mást terveztél? És mi ez itt? Ó, egy szép, szőke leányzó, ejnye...

- Nem, nem történt semmi... küzdöttem ellene. - János úgy hitte, hogy ez egy próba, amit az örökkévaló állít elébe, és minden pápajelöltnek túl kell esnie ezen.

- Küzdöttél, hát persze. Mindig is szolgálni akartál, nem igaz?

- Így igaz, atyám, szolgálni az örökkévalót és a hitet.

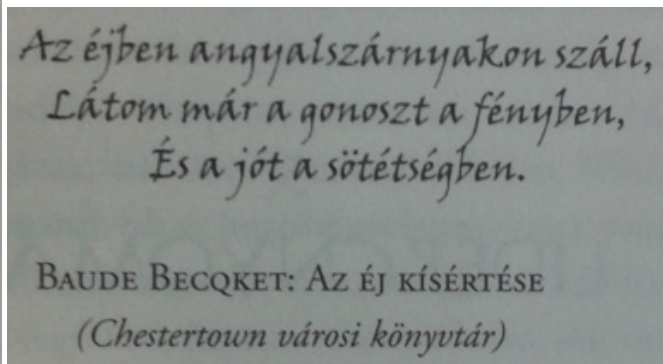
- Hát, ebben nem lesz hiány, azt megígérhetem. Az ajándéokra vágytál, amit már évszázadok óta hordoznak eme nemes férfiak.

- Igen, Szentatyám...

- Megkapod hát.

Mint valami sötét aura, Isaias teste folfénylett, majd a lény, ami évtizedeken át lakott a lelke helyén, kiszabadult börtönéből. János elhűlve figyelt, már nem hitte, hogy az örökkévaló dicsősége rejtőzik az események mögött. Érezte, hogy elveszett. A fiatalembernek még kiáltani sem maradt ideje, pedig iszonyatosan fájt, amikor lelkét kitepték a testéből, és elhajították, akár a szemetet.

Néhány pillanat múltán, mikor ismét néma csönd ereszkedett a virrasztóteremre, már nem egy fiatalember állt a ravatal mellett, hanem maga VI. Janus, az egyház új feje, az Örökkévaló földi helytartója.

LIDÉRCNYOMÁS

MAJD' KÉT NAPBA TELT, mire a csapat elérte a legközelebbi várost. Bár Quentin szerint még így is kevés idő telt el azóta, hogy úgy helybenhagyták a prefektust, minden bokor, fa mögé felfegyverzett katonákat képzelt, akik csakis őt akarták elkapni. Természetesen a hatóságok miatt mindannyian aggódtak, de mivel felszerelés és élelem hiányában voltak, nem tehettek mást, be kellett menniük a városba. Mielőtt emberek közé merészkedtek

volna, kiküldték Jew-t felderítőnek, hisz a lány nagyon értett az ilyesmihez, és amúgy is rendkívül élvezte, ha álruhában elvegyülhetett a pórnép között. Dorien sapkájával elrejtette vörös fürtjeit, vastag kabátot húzott magára. Tizenéves kölyöknek tűnt, senki nem figyelt fel rá.

Jew félóra alatt körbekémlelte a környéket, nyomát sem látta katonáknak, így a többiek is hamar elindultak Wychwood házai közé, Quentint és Dorient kivéve, mert bár utálták egymást, abban egyetértettek, hogy ők bizony ki nem teszik a lábukat az erdőből.

Brod, Eline, Cailie és Jew a város utcáit járva olyanok voltak, akár egy szép kis család. Ha bárki rájuk tekintett, bizonyosan ezt gondolta elsőként. Kissé alaposabb szemlélődés után pedig a következőt: család, csak kicsit furcsa. Az asszony szinte magasabb a férfinál,

tekintete pedig olyan, akár egy csapdát szimatoló vadállaté. Mintha nem li vásárolni jött volna a piacra, hanem ellenség után kutatna. A Férfi jó kedélyű, középkorú ember voli, bár ha valaki jobban megnézte magának, nemében hamisság csillogott. Ráadásul puskát hordott magánál, bár ez legalább azt bizonyította, hogy istenfélő, hin fegyvertartási engedélyt nem osztogattak csak úgy minden jöttmentnek, Nagyobbik fia, az a vékony siheder, elég furcsán festett hatalmas kabátjában, viszont a kisebbik, a kölyök, az legalább aranyos volt.

Elsőként az egyik lovat szerették volna eladni. Igavonó állat lévén nem számíthattak sok pénzre, Brod azonban így is megpróbálta a lehető legtöbbet kihozni az üzletből. Mivel idejük kevés volt, és a férfi egy fél napon keresztül tudta volna folytatni az alkudozást, kereken negyvenkét fonttal lettek gazdagabbak. Ez épp elég volt ahhoz, hogy új felszerelést vásároljanak maguknak, A legszükségesebbeken kívül Brod még vett magának egy horgászbót, régi kedvence a tűz martaléka lett. Ezenkívül a férfi elhatározta, hogy Cailie-t is felruhazza a maradék pénzből, így kötöttek ki azon standnál, ahol jó meleg, prémis kabátokat, mellényeket árultak. A kövér hölgy, aki még Brodnál is jobb üzleti érzéssel rendelkezett, azonnal megszimatolta a furcsa családban rejlő lehetőségeket.

- Ezt vegye meg a fiacskájának, ebben bizonyosan nem fog fájni. És kellőképp méretes is, évekig nőhet benne. És vannak kiváló nadrágjaim is, és zoknik, magam kötöttem őket. Nézze meg a cipőket, borjúbőr valahány, és a kesztyűcskék! Nézze csak, hisz kékre fagynak azok az apró ujjak!

- Majd zsebre dugja őket... - morogta Brod, akit már rendkívül bosszantott, hogy az asszony szinte minden áruját a nyakába sózza, 5 pedig úgy állt ott, mintha legalább öt gyerekre vásárolna. Aztán lenézett Cailie-re, szíve ellágyult, mint mindig, és hozzátette: - Ehh, adja ide a kesztyűket is!

Kis idő elteltével Cailie Jacobs egyáltalán nem hasonlított régi önmagára, hisz ilyen drága holmikat sosem hordott, mindig a bátyja után megmaradt ruhákat kapta. Most volt mindene, kabátja, sapkája, kesztyűje, puha, bélelt cipője. Mivel nem igazán tudta, hogyan fejezze ki háláját az ajándékokért, és amúgy sem beszélt sokat, ezért csak csillogó, jókedvű szemét mutatta Brod felé. A férfinak ez is elég volt, hisz semmi mást nem szeretett volna jobban, mint hogy az elgyötört fiúcska mosolyogjon kicsit.

A ruhavásárlás után egy csecsebecséket árusító stand mellett is elhaladtak, volt ott minden, ékszerek, fajtékok, édesség. Néhány ezek közül Jew zsebében kötött ki, aki továbbra is fenntartotta magának azon véleményét, hogy ő gyerekkorában sokat szenvedett a társadalom miatt, így jogában áll kárpótolnia magát ily módon. Ráadásul a lopott medvecukorból később Cailie-t is megkínálta.

A fiú a standon igen különös dolgot fedezett fel a kipakolt áru között. Apró, kesztyűs kezébe vette a bőrszalagra felfűzött okarinát. Az árus egyáltalán nem vette jó néven mindezt, ha Cailie egyedül lett volna, bizonyosan elkergeti.

- Hát te meg mit találtál? - kérdezte Brod, és szemügyre vette a hangszert. — Aha, cserépfuvola, szép.
- Apám is csinált ilyeneket, nagyon szép hangjuk van.
- És tudsz játszani rajta?
- Kicsit... -Hadd halljuk!

Cailie, ha kicsit pirulva is, de belefűjt az okarinába, a hangszer valóban szépen szólt. Brod elmosolyodott, és bár már valóban alig maradt néhány shillingje, megkérdezte a fiútól:

- Szeretnéd?

Cailie szeme felcsillant, és bólintott. Brod szó nélkül elővette a tárcáját, és leszámolta az árus kezébe a kívánt összeget, még csak nem is alkudozott. Így indultak vissza a többiekhez, Cailie megállás nélkül fújta a fuvolát, és bár dallamot nem tudott játszani rajta, csak különálló hangokat, így is kellemes volt hallgatni. Már akinek...

A megvásárolt felszerelés sokkalta könnyebbé tette a csapat estéjét, és bár Quentinnek a tábori ágy még mindig hiányzott, azért a jó puha, meleg takarókkal is beérte. A vacsorát ezúttal is ő készítette, bármennyire is fogadkozott, hogy eztán soha többet nem teszi. Új lábasban, igazi vadhússal, fűszerekkel pedig még ő sem tudta annyira elrontani az ételt, hogy bárki panaszkodjon. A tűz közelében, teli hassal mindenki jól érezte magát, még Cailie is, aki azóta megállás nélkül fújta az o kar inát.

- Uramatyám, ha ez így megy tovább, öngyilkos leszek — morogta Quentin. Cailie abbahagyta a fuvola gyötrését, és a felnőttekre nézett.

- Tetszik neki, most miért kell piszkálni?! — harsogta Brod. — Tetudsz rajta játszani?
- Nem. De biztos vagyok benne, hogy pár óra alatt megtanulnám.
- Akkor tanítsd meg neki is!
- Hülye vagyok én?

Brod legyintett, hogy Quentin esete orvosi szakkönyvekbe való, és teljességgel reménytelen, majd a gyerek felé fordult. Akarta mondani neki, hogy játsszon nyugodtan, ám addigra Cailie már a zsebébe süllyesztette a fuvolát.

Igazság szerint Brodnak fogalma sem volt, mi is lesz Cailie-vel a továbbiakban. Legkézenfekvőbb persze az lett volna, ha továbbra is együtt maradnak, ám a férfi egyáltalán nem érezte alkalmasnak magát egy ilyen kicsi gyerek nevelésére. Ráadásul Cailie annyira más volt, mint ők. Jew és Quentin is csavargó élethez szokott,

mielőtt hozzá kerültek volna, ez a gyerek viszont családban nőtt fel, hatalmas változás lenne neki az örökös vándorlás. Találnia kell valakit, akinek a gondjaira bízhatná. Ez az élet, a bizonytalanság, az állandóság hiánya nem gyereknek való. Mire Brod idáig jutott a gondolataiban, szörnyű köhögőroham jött rá, pár pillanatig úgy érezte, mintha valami rém ette volna be magát a tüdejébe, ami épp arra készült, hogy a torkán másszon fölfelé.

- Készítsek neked teát? - kérdezte Jew, Brod ekkorra már összeszedte magát valamelyest, és köpött egyet.
- Nem, köszönöm! Inkább ez - mondta mosolyt erőltetve, és kabátja zsebéből előhúzza az itókáját, amit még szintén a faluból zsákmányolt.

Dorien, szokásához híven, ezúttal is némán figyelte az eseményeket. Nem ez volt az első eset, hogy Brodra ilyen köhögőroham tört rá, és nem is az utolsó, ez bizonyos. Az elf fiú elhatározta, hogy a dolgok mélyére néz. Népe, azon kívül, hogy szeme, füle és szaglása jóval élesebb volt az emberekénél, rendelkezett még egy különleges képességgel.

Néhány tudományban jártas férfiú állította, hogy magát az embert, és voltaképp minden élőlényt, egy különleges erő vesz körül. Az elfek nem csupán elméletben, hanem gyakorlatban is megtapasztalhatták mindezt, ők tudták, hogy létezik, hisz képesek voltak meglátni azt. Dorien a mindennapjai során pontosan úgy látott, mint bárki más, ám ha kívánta, képes volt használni eme képességét. Most is így tett, a külvilág elmosódott számára, a fekete éjszakából különböző színű és formájú fények bontakoztak ki. Fehér, áttetsző tündöklés a fék felől, narancsos ragyogás az ágak és gyökerek közt megbúvó állatok testéből. Végül a kékes-lilás, vibráló fény, közép-pontjában Brod Walters alakjával. A férfi testén, egészen pontosan a mellkasánál, torz foltban megtört a remegő fénykavalkád. Brod beteg volt... és nem valami egyszerű megfázás vagy gyulladás ette a tüdejét, annál sokkal rosszabb. Dorien elszomorították a látottak.

Kisvártatva azonban valami egész más kötötte le a figyelmét. Az éles fényt kezdetben szeme sarkából érzékelte, majd oldalra fordította a fejét. Lenyűgözte az arany színű ragyogás, Cailie Jacobs úgy tündökölt, akár egy isteni jelenés. Dorien megdöbbsent, soha életében nem találkozott hasonlóval, még saját népe körében sem, pedig a nagy tudású, hosszú életű bölcsek mindig különleges fényben pompáztak.

Dorien elkapta a fejét, pár pillanat múlva úgy látott, akár bárki más. Hogy kinek mesélhetné el tapasztalatait, nem tudta. Először Brodra nézett, majd Eline-re. Végül csak összehúzta magát, és hallgatott, ahogy általában.

A köd mindenütt ott volt, körülötte, fölötte, alatta, gomolygott és kavargott, akár egy furcsa, sötét örvény. Cailie az orráig sem látott, megtorpant. A rém, ami egészen az erdő mélyéből, a romvárostól idáig követte, ott ólálkodott körülötte, szaglászta, méregette őt. A fiú nagyon egyedül érezte magát, arra nem is gondolt, hogy védelmezői ott lehetnek a közelében. Szíve a torkában dobogott, reszketett, majd végül mégiscsak elindult, hisz mást nem tehetett.

Előtte a sűrű ködben ösvény nyílt, itt már látta a fákat és bokrokat, nedves, rothadó avaron járt. Valami leste őt az árnyak közül. Csak a szeme sarkából látta, akár a halovány csillagokat az égen; ha odafordult, a rém is eltűnt. Elolvadt az árnyak között, vagy épp felröppent, ez a furcsa világ megtelt hangokkal, mintha ezernyi galamb szállt volna az égen. A szárnyak suhogása végül elhalkult, az árny pedig újból testet öltött. Cailie ezúttal közelebb érezte magához, mint eddig bármikor.

A fiú elszaladt, szeme sarkából látta, ahogy az a rém is utána vetette magát. Nem futón, hanem fekete szárnyát tárta szét, akár egy ősi démon. Szélsebesen mozgott, pillanatok alatt Cailie előtt termett, és elállta az útját. A lény mozdulatlanra dermedt, a gyerek mégis úgy érezte, mintha a hatalmas árnyék rátelepedne, összenyomná őt. A fehér parázsként izzó szempár felnyílt, a fiú pedig teli torokból sikított.

Cailie keserves sírása az egész tábor felverte; a hold már magasan járt, késő éjszaka lehetett. Elsőként Brod sietett a segítségére.

- Nyugalom, nyugalom, csak álmodtál — súgta a férfi, és kiszabadította Cailie-t a takarók alól, majd magához ölelte. Eli ne közöm* bösen szemlélte az eseményeket, ő volt az egyetlen, akit nem ébresztett fel a fiú sikoltozása, hisz épp örködött. Jew megilletődötten pislogott a takarója alól, Quentin rosszállóan motyogott valamit, majd pár pillanat múlva ismét visszaaludt. Az elf fiú olyan éberen pislogott a sötétből, mintha nem is aludt volna, szeme megvillant a tábornyílás fényénél.

—Nem akarok többé aludni — motyogta Cailie, miközben orrát a férfi kabátjába fúrta. Úgy kapaszkodott belé, mintha az élete múlna rajta.

- A szüleiddel *álmodtál*, ugye? - kérdezte Brod. - Ezek csak álmok, Cailie, nem árthatnak neked. Ha újból valami rosszat látnál, próbálj erre emlékezni! Mondogasd magadnak, ez nem valóság, biztonságban vagy. Meglátod, segíteni fog.

- Akkor sem akarok aludni!

- Úgyis elalszol majd, meglásd.

- Nem, nem fogok. Majd én örködöm, és ti alhattok.

- Na, még csak az kéne! - kacagta Brod, majd ismét betakargatta a fiút, végül Cailie úgy nézett ki, akár egy hernyó. Mivel a fiú meglehetősen nehezen mozgott a takarók súlya alatt, csupán két karját szabadította ki, majd a férfi felé nyújtózott. Nem szólt semmit, ám Brod ebből is megértett mindent, és a fuvalát Cailie kezébe nyomta.

-Tessék, de aztán nehogy fújd nekem, mert azok ott meglincselnek.

- Nem fújom, csak tartom. — Ismét néma csönd ereszkedett a tisztásra, Brod gondterhelten gubbasztott a tűz mellett. Úgy félóra múltán Cailie ismét álomba szenderült, bármennyire is küzdött ellene. A férfi csak eztán motyogta:

- Szegény kis pocok. - Eline-re tekintett, de a nő közönyösen meredt maga elé. Hogy mit gondolt, Brodnak ezúttal sem sikerült kifürkésznie.

Nem Cailie-t gyötörte egyedül lidércnyomás. Brod általában primán aludt, mindig színes, mozgalmas, tartalmas álomban pihente ki a nap fáradalmait. Bár mostanság, hogy egyre többet ivott, és kínozt a betegsége, az is gyakorta megesett, hogy egyszerű öntudatlanságba süllyedt.

Aznap álmában Brod egy kastély előtt találta magát. Az égen sötét fellegek gyűltek, és mintha a színek is visszahúzódtak volna, minden szürke és komor lett. Pár pillanat elteltével már az épületben járt, katonák szaladtak el mellette, fegyvereik és ruházatuk alapján egy régebbi kor gyermekei lehettek. Talán a tizenhetedik század környéké* ről. Brod próbálta megszólítani őket, de az álom nem engedte, egy hang sem jött ki a torkán. Így csak figyelte őket, figyelte dühtől és fanatizmustól eltorzult arcukat, figyelte a jól ismert szimbólumot, a vörös keresztet, ami ott díszelgett az egyenruhájukon és pajzsukon. Brod végigkövette a katonák ámokfutasát, mindent összezúztak, felborogattak, ami az útjukba akadt. A kastély emeletei felé haladtak, végül girbegurba csigalépcső fogadta őket.

Brod egy teremben találta magát, a kicsi, szűk, ablaktalan szoba az épület legtetetjén volt. A toronyszobában két alak gubbasztott, egy gyerek és egy felnőtt. A férfi rezzenéstelen arccal figyelte a fiúcska vonásait, ám váratlanul felkapta a fejét. A termet lezáró, vaskos faajtó hatalmasat döndülve megremegett, mintha a kintiek faltörő kossal ostromolták volna. Egy pillanat sem telt el, és máris jött az újabb roham, az ajtó ezúttal megrepedt.

A fiú nagyjából tíz év körüli lehetett, arcát szösze fürtök keretezték. .. Ám a gyermek hirtelenjében megváltozott. Cailie Jacobs kuporgott a sarokban. A férfi kezében pedig, aki arra hivatott, hogy védelmezze őt, egy tör pengéje villant.

— Ne! Neeee! — Brod teli torokból ordított, mégsem figyelt rá senki. Ő tulajdonképpen ott sem volt. Nem tehetett semmit.

A férfi idegen nyelven szólt néhány mondatot. Arca megrándult, majd egyetlen mozdulattal elmetszette a fiú torkát. Az ajtó szilánkokra tört, a toronyszobát előzönlötték a katonák. Brod kétségbeesetten kiáltozott, végignézte, ahogy a vérrel együtt Cailie élete is eltűnt az apró testből... Érezte, hogy neki kellett volna megvédenie a fiút, hogy ez lett volna a feladata, ezért élt, ezért létezett... de kudarcot vallott.

A nap első sugarai végül elűzték az álmokat, a jókat éppúgy, mint a lidércnyomást. A decemberhez képest egész kellemes idő várt az utazókra, a köd hamar felszállt. A csapat újból útnak indult eredeti célja, Chestertown felé. A napsütés, a madarak éneke mindenkivel elfeledtette, miféle gondok is nyomasztják. Brod nem töprengett azon, mi lesz Callie-vel hová teszi, milyen pártfogót keres neki, a fiú is megfeledezett rémálmairól, Jew és Quentin önfeledten vitatkozott, ugratták egymást, ahogy általában, bár a két fiatal valószínűleg eddig sem igazán izgatta magát a történetek miatt. Dorien is megfeledezett arról, amit az elte látott, még Eline is jobb kedvre

derült, vagy legalábbis úgy tűnt. Útjuk egy tó mellett vezetett, és mivel nem volt még olyan hideg, hogy fagyjon, így Brod végre hasznát vehette a horgászbotoknak. Egyiket saját magának tartogatta, a másikat Cailie kezébe nyomta. A fiú sokkal nyugodtabb lett, Brod pedig hatalmasakat kortyolt a friss, tiszta levegőből. Elsőként csalt kerestek, bogyókat és férgeket gyűjtöttek, majd órák hosszat vártak, hogy hal kerüljön a horogra. Cailie különösen élvezte a horgászatot, egyrészt azért, mert foglalkoztak vele, másfelől pedig kedves emlékeket csalt elő belőle, nem is oly régi emlékeket.

- Az apáddal horgászatok néha? — kérdezte Brod bizonytalanul. Nem tudta, jót tesz-e a fiúnak, ha a szüleiről kérdezi. A földből, feltorlódott nádból és törmelékből kialakult kis félsziget, ahol ücsörögtek, hosszan benyúlt a tó közepére, kiváló horgászhely volt. Körülöttük sűrű nádas nőtt, bár látni nem látták a többiekét, Quentin és Jew hangját semmivel sem lehetett összetéveszteni.

~ Brrrr... de hideg! - sikoltotta Jew a túloldaltól. - Pedig már olyan bűdös vagyok, mint a dög!

- Számból vetted ki a szót - dünnyögte a fiú.

- Majd mindjárt kiveszek valamit a szádból, a fogaidat! Tuskó! — Csobbanás hallatszott a nádtengeren túlról, Quentin méltatlankodva szitkozódott, Jew pedig felkacagott. Brod csak a szemét meresztgette, és ezt morogta maga elé:

— Uram, vegyél magadhoz!

A férfi igencsak meglepődött, mikor Cailie megszólalt mellette. Az iménti incidens miatt már-már el is felejtette, mit kérdezett a fiútól.

— Nem, apával nem. De Yvóval igen.

— O a bátyád, ugye?

— Igen. Nagyon hiányzik, jobban, mint bárki más.

— Még... a mamádnál is jobban?

— Azt hiszem. Vagy ilyesmit nem szabadna mondanom?

— A sorsunktól függ, kit választunk magunknak. Valaki a testvérét szereti a legjobban, valaki a feleségét, a gyermekeit. Vagy épp a lovát vagy a kutyáját.

— Yvo mindig rendes volt velem, sosem bántott... mindig magával vitt. És a titkomat is megőrizte.

Brod hangosan felnevetett.

— Bizonyára súlyos titkok lehettek. Rosszalkodtál, mi?

— Igen, az ilyen titkaim is megőrizte, de mást is. Anya... azt hiszem, félt volna tőlem, de talán apa is.

Brod abbahagyta a nevetést, komoly arccal nézett a fiúra. *Titkok? Miféle titkai tehetnek egy ekkora kölyöknek, amitől még a saját szülei is idegenkednének? Az éjszakai lidércnyomása jutott eszébe. A penge villanása, a fröccsenő vér... Megrázkódott. Az csak álom volt, semmi más.*

— És mégis milyen titok ez?

— Én sem értem igazán...

A férfi várt, hogy Cailie folytassa a meséjét, ám a fiú hallgatott. A víztükröt figyelte ott, ahol a zsineg eltűnt a békalencse közt.

— Nem kell elmondanod, ha nem akarod - jelentette ki végül Brod, már annak is örült, hogy egyáltalán szóra bírta a fiút. Bár nem a legokosabb összebarátkozni vele, ha egyszer úgyis elválnak az útjaik. Az ilyen árva kölykök olyanok, akár a kiskutyák, rettentően ragaszkodnak ahhoz, aki törődik velük. Brod erős rántást érzett, a horgászbótja majd kiugrott a kezéből.

- Ez bizony szép fogás lesz! - rikkantotta a férfi, és máris hozzálátott, hogy zsákmányát kiemelve a vízből. Cailie is izgatottan várta a végeredményt, bátyja gyönyörű halakat fogott az otthonuk közelében lévő tóból. Brod zsákmánya végül megadta magát, a zsineg kipenderült a vízből, ám a horgon csak jó adag moszat és törmelék csüngött.

- Hát, legalább nem konzervet fogtunk... vagy bakancsot — morogta csalódottan Brod, miközben hozzálátott, hogy a horgot megszabadítsa a növényektől. Cailie elmosolyodott, ő azt sem bánta volna, ha egész nap csak fadarabok jutnak nekik, nagy horgászoknak, hisz rendkívül jól érezte magát Broddal.

Egész nap horgászniuk kellett, hogy a csapatot elláthassák friss hallal. Mire a nyársra húzott vacsora megpirult a tűz fölött, már jócskán besötétedett, a hold pedig magasan járt. Míg a többiek lefekvéshez készülődtek, Eline, akit láthatólag cseppet sem érdekelt, hol hajtja álomra a fejét, különös dolgot tapasztalt. Dorien, az elf fiú, aki amúgy két szót sem szólt hozzá az át alatt, félrevonta és szinte a fülébe suttopta:

- Mondd csak, te mióta ismered őt? - Dorien Brod felé intett, aki épp Cailie-t bugyolálta be nyakig.

Eline gúnyosan elvigyorodott.

- Úgy egy nappal azelőtt szálltam fel a kocsira, hogy te is csatlakoztál hozzánk.
-Vagy úgy...

- Nem sokat beszélgettünk idáig, igaz-e?

-Hát...

- Egyébként mit akarsz? Miért kérdezed?

Dorien aznap délután ismét szemtanúja volt Brod egyik köhő-górohamának, és azóta nem tudott megnyugodni. Kinek mondhatná el, amit látott? Hogy segíthetne? Ki figyelne rá? Végül Eline-t választotta, hisz ő volt a legkomolyabb a csapatban, ráadásul egy nőtől sokkal több együttérzést várt, még ha ember is.

- Legutóbb, mikor arról beszéltél, hogy a mágia minden élő része... emlékszel?

-Igen.

Eline gúnyos mosolya meglehetősen elbizonytalanította a fiút, Dorien mégis folytatta:

- Szóval a népem képes rá, hogy lássa ezt a fényt, mi csak így hívjuk. A fény minden élő része, és ebből fakad a mágia, ám nem csupán emiatt fontos. Akár az anyagi test, éppúgy hozzátartozik egy lény személyéhez... és ha valami nincs rendben... sebesült vagy beteg az illető, azt képesek vagyunk meglátni. A fény mutatja.

Eline arcáról lehervadt a mosoly, szinte suttogta:

- Brod beteg, igaz?

Nem egyszerűen beteg, úgy hiszem... - Eline elfordult, mintha hallani sem akarná a következőket. — Neki nem mertem elmondani, nem hinném, hogy tudná, mennyire súlyos. És... volna itt még valami.

- Mi az? Bennem is láttál valamit?

- Nem, csak a fiú. Biztos ostobaság, az embergyermek talán mindannyian...

Az asszony szeme összeszűkülött, az elf fiú kis híján hátrált néhány lépést ijedtében.

- Mi van a kölyökkel? - suttogta Eline

- Láttam... soha életemben nem láttam olyan gyönyörű aranyszín ragyogást, még a népem legbölcsebbjei közt sem.

Eline ezúttal Cailie felé pillantott. A fiú és Brod épp szokásos esti csatáját vívta, a kölyök még mindig nem akart aludni. Nem mert.

Még sosem volt ilyen rossz azelőtt. Miközben Brod a Kik közt tört előre, azzal áltatta magát, hogy azért csinálja, nehogy felébressze a többieket. Valójában csak nem akarta, hogy foglalkozzanak vele, hogy sajnálják... hogy megtudják. Miközben a csapat álmát vigyázta, rettenetes köhögőroham jött rá, a közeli tó vizétől és hideg levegőjétől enyhülést remélt. Brod lekuporodott a parton, jó Ideig rázta a visszafojtott köhögés, pedig itt már nem hallhatta senki. Végül feladta a küzdelmet, rettenetes súly szakadt föl a tüdejéről. A férfi cseppet sem lepődött meg a vér fémes ízén a szájában, pedig ilyesmi azelőtt még nem fordult elő vele. Brod köpött néhányat.

- Mikor azt mondtam, vegyél magadhoz... csak tréfáltam.

A tópart csendes volt, a békák már rég az igazak álmát aludták. Csupán a nád susogott az éjszakai szélben. Brod megmosta az arcát, a víz rettenetesen hideg volt, jégvárta úszott a tetején, mégis nagyon jólesett neki.

- Mióta tudod? — jött egy ismerős hang a sötétből. Brod kis híján a vízbe pottyant ijedtében. Megfordult. Eline állt a háta mögött.

-Te aztán nem kertelsz, mi? — mormogta a férfi, és miután túltette magát a megrázkódtatáson, ismét a tó felé nézett. Az ezüst hold fénye csillogott a jéghideg víztükrön. - És egyáltalán, mióta szokásod utánam kémkedni?

- Mióta láttam, hogy rosszul vagy. És őrlizedenül hagyod a táborot.

- Akkor talán inkább ott kéne lenned, nem?

— Dorien nyitva tartja a szemét.

—Pompás... akkor már mindenki tudja, hogy eljöttem.

—Nem feltétlenül. A többiek alszanak. - Eline halványan elmosolyodott, ám ezúttal nem gúnyosan. A sajnálat és szánakozás is hiányzott a tekintetéből, emiatt Brod különösen hálás volt neki. - Nem vagyok gyógyító, nem értek hozzá. De biztos vagyok benne, hogy valaki tudna segíteni.

— És mégis kik? Az orvosok? Rám raknak több tucat piócát, eret vágna, aztán gyógyulna nyilvánítanak? Vagy tán az ájtatosmanók? Brod Walters se nem pap, se nem bíboros, se nem szent ember, hogy ilyesmire számíthasson. Sőt, lázadó eretnek. Hát ennyit róluk.

Eline Brod mellé sétált, ezúttal ketten bámulták az ezüsthidat, ami kettészelte a tó vizét.

— Ok tudják? — kérdezte végül a nő, és fejével a tábor felé bökött.

— Meglepne. Magukon kívül mással nemigen foglalkoznak...

— Nem igaz, szeretnek téged.

— Ehh, tudom. Igazság szerint jobb is, ha nem sejtik. Nem akarom, hogy tudják. Azért kicsit félek, hogy mi lesz velük, ha esetleg én már nem leszek.

— Elég nagyok már, tudnak vigyázni magukra.

— Vigyázni... ó, te jó ég! Majd ha Chesterbe érkezünk, magad is meglátod. Quentin minden létező ökölbe belefut, Jew pedig... kislány még. Na és Cailie...

— Vele mi a szándékod?

— Még nem tudom. Keresnem kell neki valakit. Egy családot.

— Árvaház mindenhol akad. — Eline továbbra is mosolygott, igazából ő maga sem gondolta komolyan a szavait, Brod pedig felháborodottan kiáltotta:

- Inkább magam fojtom meg, mint hogy az ájtatosmanók kezébe adjam! Annál rosszabbat aligha tudnék elképzelni. Van fogalmad róla, mi folyik ott? Rádásul azzal a billoggal a karján nem sok jóra számíthatna.

- Az már szent igaz. Úgy tűnik, kénytelen leszel magad...

- Majd találok megoldást! Sok ismerősöm van Chesterben

- Brod elhallgatott, sokáig egy szót sem szólt, csak hol a vizet, hol a csillagos eget bámulta. Végül ezt morogta maga elé: - Vajon hová jutnak az ilyen hiteden kutyák, mint én?

- Nem hinném, hogy hiteden volnál. Egy egész árvaházát cipelsz magaddal, valamiben hinned kell.

- Talán, de mostanság akkor is sokat gondolkodom róla. Mi van ha nincs igazam? Úgy értem, én mindig is hittem egy felsőbb hatalomban, ami meghatározza az életünk, viszont magától az egyháztól, az intézménytől hányingerem van! A papjaitól főleg. Ez az egész... nem helyes, rossz. Komolyan, mintha semmi lilás céljuk nem

volna, mint hogy megnyomorítsák a világot! És mégis... mi van, ha igazuk van? Mi van, ha valóban mindenki a pokolra jut, aki nem imádja őket és az Örökkévalót? Azt hiszem, kicsit félek.

- Pontosan ez az, amit kihasználnak - súgta Eline. - A félelmet. A félelmet a haláltól. Látod, még te magad is meginogtál, pedig erős, határozott ember vagy, és jól látod a dolgok összefüggéseit.

- Igazad lehet, te... olyan sok mindent tudsz. Hogyan lehetséges ez? Nem akarlak megsérteni, de az asszonyok, akikkel eddig találkoztam. . . aligha érdekelte őket más a főzésen és mosáson kívül.

Valószínűleg más is érdekelte őket, csak épp egy jó nagy pofont kaptak, ha beleütötték az orruk. - Eline elhallgatott, majd letelepedett a földre Brod mellé. A férfi is kényelembe helyezte magát, kinyújtózott, térdeit felhúzta. Sokáig csak ücsörögtek egymás mellett, mint két gyerek, akik zavarba jöttek a másik társaságától; Brod apró kavicsokat hajigált a vízbe, Eline pedig egy faágat talált és azt forgatta. A férfi végül mégis felvette a beszélgetés fonalát.

— Mi történt, miután... Mi történt a nővéred halála után?

— Mi történt, miután felnőttem? — kérdezett vissza az asszony. Arca és szeme ezúttal is megváltozott, ám Brod nem látott benne annyi gyűlöletet, mint legutóbb. Eline fogta a fadarabot és elhajította, olyan messzire, hogy egyikük sem hallotta a csobbanást.

És tüzek aljúitok, a látóhatárban, falvakban, városokban, a felföldön, fényük, elhomályosítá az ég csillaaait és az ezüst hold fényét, mintha nappal Volna, Balora, kegyes úrnő, elüzte fellegeit az égboltról, és elüzte Vadjait az erdőből, mezőről, hogy a halandók méltóképp ünnepelhessék Carlinden istennőt és jóságát. Ez volt az éj, melyen mindent szabad, halandoknak éppúgy, mint a Varázslényeknek., kik erdőkben, mezőkön és tavakban laktak. Muzsikaszó, Vidám ének szállt a széllel, mindenki mulatott, ivott és habzsolt,

táncolt vég nélkül, Hatalmas forgatag, kavalkád, füst, sült kenyér, hús illata, ez Volt a tavasz ünnepe.

Ám hamarost különös esemény Vetett Véget a Vendégsereg mulatságának. A tündöklő Ezüstarc fényét Carolinera, Gilbert és Cornélia gyermekére Vetette, és szó és falat fennakadt, mert amit láttak, egyszerre Volt rémisztő és malasztal teljes. A hold fényében egy jel futott szét a csöpp leány arcán, mint karmatcseppek a szőlő levelén. Mindenki látá Balorának, a hatalmas etainunak szent jelképét, a billogot, mivel megjelölte kiválasztottjait. A jel ragyogott, akárcsak az ezüst hold, majd az Arc elé felhő kúszott, s a jelenés is tovaillant. Sokaknak tán csak álomnak tetszett, ám jól tudták mindnyájan, mit jelent ez.

- Leányotokat kiválasztotta az Árnyaknak úrnője! Őt szolgálja majd eszével vagy karjának erejével! - lelkenedték az emberek, hiszen nem mindennap lekettük tanúi ily hatalmas csodának. De büszkék Voltak a leálynak szülei is, egyetlen gyermekük hatalmas tettekre rendeltetett. Bár tudták, tanulnia, élnie nekéz lesz, próbái pedig oly lehetetlenek, mit halandó tán nem is képzelhet."

ISMERETLEN SZERZŐ (magángyűjtemény)

ELINE TÖRTÉNETE

CSUPÁN PÁR NAP TELT EL Eline nővérenek temetése óta, az öngyilkos leány története sötét árnyékként borult a településre. Mindenki rossz jelnek tartotta, és milyen igazuk volt! Míg a falusiak átlagos mindennapjaikat élték, sok helyütt az éhínség tetőfokára hágott. A készletek elfogytak, nem messze Miliom megyétől sok városban éhen haltak az emberek. Ebben a zűrzavaros időszakban néhány megye felkent lovagjai, akik amúgy a rendet őrizték és terjesztették az Örökkévaló igéjét, csapatokba verődve portyáztak a vidéken, élelem és vagyon után kutatva. Kevés idő kellett hozzá, hogy a rablólovagok egy csoportja rátaláljon Miliom megye gazdagabb falvaira, ahol az elszigeteltségből adódóan még maradt élelem.

A támadás olyan váratlanul érte az embereket, akár egy nyári zápor. Az egyik pillanatban békében élték mindennapjaikat, jártak az utcán, vásároltak, dolgoztak, a következőben pedig tűz borította el a házakat. A lovagok hatalmas csataménjeik hátán szörnyetegként rohanták le a falut, nem kíméltek senkit és semmit, legfeljebb a magtárat és a polgármester házát, ahonnan a legtöbb vagyont remélték. Mindenkit megöltek, aki az útjukba akadt, nőket és gyerekeket éppúgy, ahogy a férfiakat, akik próbálták megvédeni családjukat és állataikat. Kevesen menekültek meg, elsősorban gyermekek, akik befutottak a közeli erdőbe, bár a lovagok néha még ide is utánuk mentek. A lányokat, akik már nagyjából abban a korban voltak, meggyalázták, a kisebbeket pedig egyszerűen agyonütötték. A faluból nem maradt más egyéb, mint csonkig égett házak és holttestek.

És hogy Eline Brewer hol volt ez idő alatt? Egy hatalmas tölgy ágai közt, ahol már vagy egy teljes napja tartózkodott. Senki nem vette észre, ő viszont mindent látott, a támadás kezdetét éppúgy, ahogy a végét, mikor a lovagok már a polgármesteri villát fosztogatták. Némán, könnyek nélkül szemlélte az eseményeket, még akkor sem érzett semmit, mikor Gordie Payton, nővére megrontóját véresen, a földön heverve látta. Mielőtt a

fiatalember megtért volna oly sokat emlegetett teremtményéhez, végignézte, ahogy anyjával és nővérével pontosan azt csinálták, amit ő Isabel Brewerrel néhány hónappal ezelőtt.

Órák múltán eljött a csönd. A lovak elvonultak, a madarak visszatértek a fák ágai közé és vidáman csiviteltek, mintha mi se történt volna. Eline lemászott a földre, majd sarkon fordult, és a meggyalázott, legyilkolt testek látványa elől befutott az erdőbe.

Eline egy hetet töltött a rengeteg mélyén, ekkorra már minden ereje és a remény is elhagyta. Ruhája lerongyolódott, koszos volt és sáros, leginkább úgy festett, mint akire egyszerű zsákot húztak. Fiúsan rövid hajába fűszálak és száraz falevelek tapadtak. Bár Eline sok időt töltött a természetben, ismerte a különféle gombákat *ét* bogyókat, mégiscsak egy kilencéves kislány volt, így nem tudott kellőképpen gondoskodni magáról. Az éjszakákat általában egy Fa tetején töltötte, fázva és reszketve, fogalma sem volt, miként gyújthatna tüzet gyufa és papír nélkül. Bár ahogy telt az idő, egyre kevésbé érdekelte, mi lesz vele.

Eline letelepedett az avarba, kis ideig csak ücsörgött, majd elfeküdt és összegömbölyödött, akár egy sündisznó. Rettenetesen fáradt volt, már arra sem maradt ereje, hogy felmásszon egy fára aludni. Néhány nappal ezelőtt minden egyes apró neszre felriadt, ám ezúttal semmit sem hallott meg a körülötte zajló eseményekből. Nem hallotta a száraz gallyak roppanását a súlyos léptek alatt, sem a modortalan szipogást és krárogást, pedig ott szólt egyenesen a feje fölé. Csupán a mogorva kiáltás riasztotta fel álmából:

— Hé, kölyök, te meg mit keresel itt? He?

A kislány zavartan pislogott, egy óriás állt föllette, arca csúf volt és rémisztő, a szaga pedig fullasztó. Mivel Eline nem felelt, a férfi lehajolt, és durván felráncigálta a földről.

— Kész szerencse, hogy észrevettelek, hallod-e? Na, beszélj, mondj már valamit! Tudsz beszélni?

Eline nem szólt egy szót sem. A férfi talán vadász lehetett, vállán íjat hordott, tegezében tucatnyi nyílvevő pihent. Tarisznájából egy döglött fácán feje lógott ki, üveges szeme a kislányra meredt.

— Már csak ez hiányzott nekem, fenébe is! Itt hagyhatnád, tudod-e? Senki nem vémé a szememre. Walter Wyatt azonban jó ember, ezt tudja mindenki! Remélem, te is hallottad odafönt! - A férfi tekintetét az ég felé emelte, mintha beszélne valakihez, végül ismét Eline-re pillantott. - Na, gyere, fiam, majd kitalálunk valamit odahaza. Megkeresem a szüleid, vagy ehhez hasonló.

A kislánynak nem sok választása maradt, az óriás oly szorosan fogta a karját, hogy amúgy sem tudott volna menekülni. Bár tán nem is akart. A lehetőség, hogy végre tűz mellett alhat, és ehét valami táplálót, igen csábító volt. Walter úr azonban félúton megtorpant, kigombolta a nadrágját, és minden lelkiismeret-furdalás nélkül könnyített magán.

- Huh, kezd hideg lenni - mormogta a férfi, miközben visszaöltözött. Közben Eline-re sandított.

- Na, neked nem kell? Nehogy aztán baleset történjen... - Mivel a kislány nem válaszolt, Walter úr csak elvigyorodott.

- Remélem, szobatiszta vagy.

A szoba emlegetése túlzás volt Mr. Wyatte részéről, hisz azt a hatalmas rendedenséget és fertelmes bűzt, no meg a düledező falakat senki nem hívta volna háznak. A férfi otthona az erdőben, ősrög, hatalmas fák közt állt. A deszkaviskó egybeépült egy gigantikus tölgy odújával, sőt, a gyökerei közt is megbújt egy rejtett szobácska, bár erről Eline mit sem tudott az első napokban. Mikor Mr. Wyatte otthonába léptek, a kislány tágra meresztett szemmel nézett körbe. A viskóban mindenütt állatbőrök hevertek, a rettenetes bűz is nyilván emiatt terjengett. Bár az évek óta halmozódó kosz, orrfacsaró alsóneműk és zoknik sem segítettek a dolgon. Walter úr valóban vadász lehetett, bár Eline rengeteg félkész nyílvevő is felfedezett a szoba túloldalán, jóval többet, mint amennyit egy ember használhatna.

- Érezd otthon magad, kis barátom - mormogta a férfi, miközben Eline-t a pad felé lökte. A lány azonnal leült, lába előtt egy lefelé vezető csapóajtót fedezett fel, de nem gondolkodott el rajta, mi lehet odalent.

- Nesze, csak ez van — mondta Walter úr, miközben jó adag kenyeret és szárított húst tett Eline elé. - Általában főzök magamnak, de most nincs kedvem. Te meg éhes lehetsz, akár a farkas.

A kislány ezúttal sem szólt semmit, csak falni kezdett, olyan gyorsan, hogy kis híján megfulladt tőle. Elpusztított mindent, amit kapott, a férfi pedig csak bámulta őt, mozdulatlanul. Walter úr végül mégsem bírta a tétlenséget, és pipára gyújtott, a dohány illata legalább elnyomott valamit a szobában terjengő bűzből.

- Azért megnyugtathatnád, hogy legalább beszélni tudsz — mormogta a férfi, közben két lábát földobta az asztalra, csizmájáról sár csöpögött. - Például elárulhatnád, hogy hívnak. Vagy hol laksz. Na? Hány éves lehetsz, úgy tíz körül? Az ekkora kölykök már tudnak beszélni, nem igaz?

- De, tudnak...

- Hát mondom én! Igazán köszönöm, hogy válaszra méltattál. Sosem kedveltem a locsogást, ám fagyos, téli estéken bizony megvallom, gyakorta hiányzott, hogy szóljon hozzám valaki. Pompás, így könnyebben segíthetek neked megtalálni az otthonod.

- Nincs otthonom — mondta Eline lehajtott fejjel. — Nem szöktem el hazulról, egyszerűen... nincs hová mennem.

- Mi történt? - kérdezte Walter úr. A kislány mélyet sóhajtott.

- A falunkba idegenek jöttek. Felgyújtottak mindent... és megöltek mindenkit.

A férfi elfintorodott, kemény arcán ráncok gyűltek össze.

- Hallottam róla. Azok a felkent szarjankók legalább három falut fosztottak ki az elmúlt héten. Pfuj! - Walter úr köpött egyet: olyan messzire szállt, hogy kis híján az oldalt lévő ablaküvegen landolt. - Most tudod, hol vagy? - Eline megrázta a fejét. - Miliöm és Sommerton megye határán, Falbrook városa kétóránnyira van innen. Délelőtt jártam ott, eladtam néhány holmit. Te amúgy... -

A férfi elhallgatott kis időre. Bármennyire faragatlan tuskó volt, ezt még ő is nehezen kérdezte egy elárvult kölyöktől: — Te hogy menekültél meg?

—Egy fán voltam éppen, nem láttak meg. Mikor elmentek, lejtöttem.

—Ahha... hát, szerencséd volt. Mit is mondtál, hogy hívnak?

Eline újból magába zárkozott. Nem akart hazudni, kitalálni valamit, ám úgy érezte, jobban jár, ha nem leplezi le magát. Jól látta, mit művelnek a férfiak az olyan korabeli lányokkal is, mint ő. Így inkább hallgatott.

—Na mi van? Nincs neved? Nem akarod elárulni? Szépen vagyunk, ez a hála, mi? Na mindegy, tudod, nem is érdekel! Úgy foglak hívni, mint a legjobb barátom. Toby! Szegény Toby kutya épp két hete lehelte ki a lelkét. — Walter úr valóban megsértődhetett, mert elhallgatott. Ő maga is némán megvacsorázott, majd odakint hasogatott néhány rönköt, amit a tűzre dobott. Legközelebb akkor szólalt meg, mikor Eline vette magának a bátorságot, és a kandalló mellé telepedett, hogy végre alszik egy keveset. A kislány Walter úr vakkan tásától összererezett.

—Hé, te! Van fogalmad róla, hogy nézel ki? Az micsoda rajtad, egy zsák? Na várj csak! — Pár perc keresgélés után a férfi egy nadrágot és inget halászott elő az ágya alatt lévő ládából, és a gyerek ölébe hajította. — Azt vedd fel! - Walter úr eztán teljes nyugalommal leült az asztalhoz, újból pipára gyújtott. Nem Eline-t figyelte, ám a szeme sarkából bizonyosan látta, mi zajlik a tűzhely közelében.

A kislány tétovázott, hogy vetkőzhetne le egy férfi jelenlétében? Végül a nadrágot akkor húzta fel, mikor a ruhája még rajta volt, az inggel pedig már nem kellett vesződnie, hisz lapos mellkasán semmit sem kellett takargatnia. Walter úr néha-néha újdonsült lakótársa felé pillantott, ám a zörgő bordákon kívül mást nem láthatott, így a gyanú szikrája sem merült fel benne. Eline végül elnyúlt a tűzhely mellett, és pillanatokon belül elaludt.

Valószínűleg maga a sors, vagy épp az égiek rendelték úgy, hogy aznap Walter Wyatte arra járjon és rábukkanjon Eline-re. Az első percben összefonódott az életük, jó hosszú évekre. Igen, talán túlságosan is hosszú évekre. Igazság szerint szegény Toby kutya halála után Walter úr egyedül érezte magát. És bár az atyaúristennek sem vallotta be, örült, hogy rábukkant arra a kis kölyökre. Volt kihez szólnia. És amúgy is, a férfiemberben, kiben előbb, kiben később, ám mindenképp felébred a vágy, hogy valakinek továbbadja tudását, tapasztalatát, vagyis saját magát és életét. Walter úrnak pedig volt bőven mit továbbadnia, pláne ötven felé közeledvén. A kutya után elnevezett Toby, az apátlan-anyádan fiúcska pedig tökéletes alanynak bizonyult.

A kölyök mindent szívesen tanult, a kardforgatást éppúgy, ahogy a nyílvesszők készítésének aprólékos folyamatát, hisz Walter úr valójában ebből élt. Igazi mester volt a szakmájában. Ahogy más területeken is, ám

Eline mindezekről sokáig nem szerzett tudomást. Legfeljebb csak annyit tudott, hogy gondviselője rendkívül furcsa ember. Persze, hogy mindketten titkolóztak, nem tarthatott sokáig. Különösen, ami Eline-t illeti.

Másfél évbe telt, mire a kislány óvatlanná vált és lebukott. Walter úr hatalmasra meresztette szemét, mikor a bokrok közt összetalálkozott a guggoló kölyökkel, aki épp könnyített magán. Köpni-nyelni nem tudott, majd hangosan elkáromkodta magát. Walter úr elviselte egy gyerek jelenlétét az otthonában, ám az, hogy egy fehérnéppel, kígyóval, bűnös démonnal, asszonyállattal kelljen megosztani hajlékát, még ha az oly apró is... ez már igencsak felbőszítette.

—Te...! Te...! Te...! - üvöltötte, mivel a lány szót még mindig nem tudta kiejteni a száján. Eline felhúzta a nadrágját, és összeszorított szájjal, reszketve várt.

Jó félórába telt, míg a férfi lecsillapodott, bár igazság szerint egész hátralévő életében képtelen volt megemésztetni, hogy másfél éven keresztül az orránál fogva vezették. *Egy lány! Egy kislány! Nem méltó szegény Toby kutya emlékére! Sem arra, hogy bármire is megtanítsa!* Walter úr fejében ezernyi gondolat keringett, a lista elején egy szép csendélet lebegett, ahol is a pimasz, hazug kölyök nyakig beásva a földbe várta borzalmas halálát az erdő vadjai által... Aztán mégsem tett semmit.

Megvetően végigmérte a kislányt, akinek szürke szemében ezúttal sem fedezett föl érzelmet, végül ennyit mormogott oda neki:

— Gyere, nunis!

—Eline-nek hívnak! — ordította utána a lány, pedig még cseppet sem érezte magát biztonságban. Ám a megszólítás olyannyira felháborította, hogy nem bírt parancsolni a szájának. És bizony ez a hangulat uralkodott kettejük kapcsolatán az elkövetkezendő, hosz-szú években is.

Walter úr sokat gondolkodott rajta, mi legyen Eline-nel. A képzése szépen haladt, mind a fegyverforgatás, mind az élet egyéb területein. Másfél éve tanította, hagyja kárba veszni? Akárhogy is, a kölyök piszkosul tehetséges volt, annak ellenére, hogy *csak* lány. Walter ur neveltetése révén semmire nem tartotta a nőket, a lányokat pedig annyira se, hisz azok még főzni sem tudnak. Nem tudta, megtartsa-e ifjú védencét. Egyrésről megszokta már, hogy a kölyök ott lábatlankodik körülötte, mert szeretni persze nem szerette, dehogy! Ő nem szeret senkit és semmit! Másfelől pedig valóban sajnálta a tanításába ölt másfél évet.

Végül Walter úr úgy döntött, próbára teszi Eline-t. A közeli városban kardot rendelt az egyik középszerű fegyverkovácsból, majd vásárolt egy hihetedenül ronda babát, amiről azt hitte, fodros ruhácskája miatt bizonyára minden kislány álma. A két ajándékkal együtt Eline elé állt, és szokásos mogorva stílusában kijelentette:

- Hoztam neked valamit. Ajándékot. A városból.

A kislány gyanakodva tekintett föl pártfogójára, soha nem kapott tőle semmit. Walter úr kabátja alól elővette a kardot, Eline felé mutatta, majd mielőtt még a lány érte nyúlt volna, nemes egyszerűséggel a földbe szúrta.

- Na, mi az? Csak nem képzelted, hogy azt neked hoztam? A te ajándékod itt van. - Azzal Walter úr ezúttal előhalászta a babát, és Eline felé nyújtotta. A kislány nem mozdult. Egyrészt azért, mert ilyen ocsmány babát még világéletében nem látott, másfelől pedig hihetetlenül csalódott volt. *Hát ennyit ér ő? Ezt kapja? Egy rusnya babát? Hát valóban ennyit számít ő, aki csak egy lány a nunis...* Eline duzzogva karba fonta a kezét, apró orrocskája fintorba torzult. Walter úr felvonta a szemöldökét.

- Mi van? Nem kell?

Mivel a kislány megtartotta jó szokását, hogy keveset beszélt, ezúttal is csak megrázta a fejét. A férfi és Eline is lepillantott a földből előfityegő kardra.

- Inkább az kellett volna? - kérdezte Walter úr, a kislány ezúttal bólintott. - Hát, ha nagyon akarsz. Nesze, a tiéd lehet. De aztán nehogy azzal pucold a zöldséget!

Eline boldogan vette magához élete legelső fegyverét, amivel, ezt már kiválóan érezte, tovább folytathatja megkezdett tanulmányait. Az öröm mellett más érzés is eltöltötte. Akkor még nem tudta, mi az. A kard magabiztosságot és erőt adott neki. Felsejlett előtte az az évekkel ezelőtti nap, Gordie Payton és a nővére tárgyalása, a bíboros arca, a gusztustalan, hahotázó nevetés a teremben, az emberek, férfiak és nők egyaránt. Eline úgy érezte, most már elég hosszú a karja, hogy elérje őket.

Walter úr nem szólt egy szót sem, csak morogva elindult a ház felé, ám Eline ebből is értett mindent. Tudta, maradhat, végleg, a férfi elfogadta őt. A baba pedig kiváló célpontnak bizonyult, mikor Eline az íjászatot gyakorolta.

Walter úr magának való ember volt, akit senki sem kívánt még a háta közepére se. Egyre inkább félt, hogy legyőzi az idő, öregkorára pedig csak egy fehérnépre támaszkodhat majd. Ettől könnyen előjött énjének sötétebbik oldala. Eline nagyon magányosan élt mellette, úgy érezte, az évek vánszorogtak. Senkivel sem tudta megbeszélni a problémáit, a kétségeit, pedig amint a felnőtté válás útjára lépett, egyre inkább szüksége lett volna rá. Walter úr mindenre gorombán reagált.

- Hé, nunis! Megsérültél? — kérdezte egyszer Eline-től gyakor-latozásuk közben, mihelyst észrevette, hogy a lány nadrágja véres. Hátul, a combja körül.

- Nem! — prüszkölte Eline dühösen. Annak idején a nővérével mindent megbeszéltek egymással, így most kiválóan tudta, mi zajlik a testében. - És nem vagyok nunis!

- Hát dehogynem! - hahotázta Walt, miközben a kardjára támaszkodva pihent kicsit. Bár a lány vérben forgó szeméből már amúgy is láthatta volna, hogy aznapi edzésüknek vége. Eline kis híján gutaütést kapott, úgy felbosszantotta magát, ész nélkül üvöltötte:

- Ha még egyszer kimondod, elvágom a torkod álmodban! Ezt jól jegyezd meg!

- Hűű... most aztán behugyoztam! — Walter úr még mindig nevetett, jót mulatott a lányon, aki dühöngve visszavágtázott a házikó falai közé, pedig jól tudta, érezte, hogy Eline fiatal kora ellenére igenis képes volna rá. Azok a szürke, üres szemek... valószínűleg emiatt volt oly kitűnő tanítványa. Ha férfinak születik, hetedhét ország legkiválóbb katonája vált volna belőle. Walter úr abbahagyta a röhögést, és elgondolkodott. Életében először úgy ítélte meg, jobban jár, ha visszafogja csipős megjegyzéseit.

A felnőtté válás kezdete a legnehezebb időszak volt Eline életében. És nem csupán a női lét nehézségei, illetőleg pártfogója faragatlan-sága miatt. Ekkor kezdődtek különös álmai, és Walter úr titkaira is fény derült.

Eline soha nem járt a ház alatt lévő kis szobában, pedig már évek óta lakott fölötté. Az odalent lévő sötétség, a csapóajtó mindig is megrémisztette, hogy pontosan miért, azt ő maga sem tudta. Egyszer, mikor Walt a városban járt, rávette magát, hogy felfedezze az alagsort, ám a létra legfelső fokánál tovább nem jutott. A rettenetes üresség, sötétség, ami alatta tátongott, minden porcikáját átjárta. A lámpás fénye kialudt, a kislány érezte, hogy valami szörnyű bűbáj vert tanyát odalent. Soha többé nem próbálkozott a szoba felfedezésével.

Eline visszatérő álma is ekkortájt kezdődött. Álmában egy furcsa szobában járt, a mennyezetről, a falakból és földből vaskos gyökerek tekergőztek elő, mintha barlangban vagy föld alatti üregben lett volna. Félelmetes, nyomasztó hely volt, ám érdekes módon Eline cseppet sem félt. A sötétből bútorok és egy kis emelvény képe bontakozott ki. A lány kezében hirtelen lámpás termett, melynek fénye bevilágította az egész helyiséget, így a föld alatti üreg a legapróbb titkát is feltárta előtte*

Az emelvényen hatalmas, nyitott kódex állt, mögötte régi, viseltes páncél és fegyverek sorakoztak. A lány nem mozdult, mégis úgy érezte, mintha közelebb lépett volna a kardhoz, melynek markolatán különös szimbólumot látott: három férfi ült egy ló nyergében.

A terem vége halványkéken derengett, mintha a falak mögött valami fénylene. A ragyogás felerősödött, Eline hunyorgott, és az álom továbbrepítette.

Egy roppant méretű csarnokban állt. Templom lehetett, ősrégi és elfeledett, a falakon lévő festmények, faragások megkoptak, a padok során és az oltáron vastag por ült. A kék derengésen kívül homály borult az egész teremre. Eline elindult a fény felé, vonzotta, egészen a tudata legmélyére hatolt. Az a kéklő valami... pontosan az oltár fölött lebegett, és úgy fénylett, hogy amint a lány közel ért hozzá, alig bírta nyitva tartani a szemét. Eline mégis küzdött, látni, tudni akarta, mi az. A hatalmas fényáradat közepette lassan felsejlett a különös tárgy körvonala, ám mielőtt még többet láthatott volna...

Eline kinyitotta szemét, és felült az ágyában.

Eleinte nem tulajdonított nagy jelentőséget az álomnak, ám ahogy teltek a hónapok, rá kellett döbbsennie, nem utoljára látta azt a különös, fénylő tárgyat.

Walter úr öt teljes év után úgy döntött, kiteragegi féltve őrzött lapjait. Egyik nap morcosan annyit mondott tanítványának:

- Velem jössz. Most!

Eline, aki a maga tizennégy évével már valamelyest megtanulta, hogy felülemelkedjen Walter úr feragatlanságán, ezúttal sem beszélt vissza, csupán elfintorodott, majd követte pártfogóját.

Mindketten megváltoztak az elmúlt évek során. Walter úr megöregedett, arcán sokasodtak a ráncok, fűrtjeinek java része őszbe fordult, ifjúkori teljesítménye megkopott. Ezzel szemben Eline egyre efősebb, gyorsabb és kitartóbb lett. „*Ha nem volnál lány, jobb is lehetnél*” - mondogatta Walter úr Eline-nek, pedig tudta jól, idővel a lány még nála is kiválóbb harcossá válik. Különösen, ha féltve őrzött titkát is rábízta, így elhatározta, hogy felnyitja a csapóajtót, és leviszi a pincébe.

Mikor Eline az első létrafokra lépett, rögvést érezte, hogy valami megváltozott. A sötétség, ami odalent lakott, az a félelmetes bűbáj... eltűnt. Egyszerűen semmivé foszlott. Eline bizonytalanul haladt lefelé, mikor talajt ért, döbbsenten nézett körbe. O már járt itt. Sokszor. Az álmaiban. Walter úr hagyta, hogy a lány kedvére felfedezze a föld alatti titkos szobát. Ki az, akit nem nyugöz le a múlt? Az a teljes páncélzat ott a sarokban már majd hétszáz éves, és a fegyverek, köztük a mives kard, csodás ereklyék. No meg a könyv...

Eline tátott szájjal bámulta azt, amit álmában már sokszor láthatott, így persze teljesen más volt, kevésbé homályos és bűbajos... mégis csodás. Emlékezett egy furcsa szimbólumra, ami álmában folyvást előtte lebegett. Egy lovon három katona vagy lovag, ez a különös pecsét mindenhol ott volt. Ezt ütötték a páncél mell vértjébe, a kard markolatára, a könyv mives gerincére és borítójára.

— No, mi az? — vakkantotta Walter úr, Eline pedig zavartan pislogott, nem akart beszélni a látomásairól.

— Semmi, csak...

- Már nem érzed, igaz?

- Micsodát?

A férfi gúnyosan elmosolyodott, majd sétálni kezdett a szobában. Az emelvényhez lépett, ahol a hatalmas könyv várakozott.

- Én csináltam. Nem volt kedvem hozzá, hogy egy taknyos kölyök idelent randalírozzon. így hát... Használtam egy kicsit a tudományom.

- Miféle tudományt?

- Azt, amit hamarosan veled is megosztok. - A könyv közelében vasból készült tartóban jó tucat, alig használt gyertya állt. Walter úr kérges tenyerét feléjük nyújtotta, majd halkán, de határozottan ezt mondta: - In Flammo! - Szavai és mozdulata nyomán apró lángocskák keltek életre, Eline szája pedig tátva maradt a

csodálkozástól. Azonnal rájött, miféle ember a pártfogója, és bár életében a mágia oly ritka volt, akár a fehér holló, csodálat helyett haragot érzett. Eline durcásan karba fonta a kezét.

- Vagy úgy. Ez aztán szép. Már értem, miért tartott nekem majd egy óráig begyűjtani a kandallót, neked meg egy percedbe se telt. Biztos vicces volt nézni, ahogy szerencsédnekedem!

Walter úr elmosolyodott, tetszett neki a lány hozzáállása, más fehérnép, sőt, a férfiak többsége is, hanyatt-homlok menekült volna a bűbáj láttán.

- Nos, igen, valóban vicces volt.

- Tudsz még mást is?

-Tudok, de ne szaladjunk ennyire előre! Kölyök, ugye jól tudod, mi történik azokkal, akik bűbajt használnak, és nem viselnek sem csuhát, sem reverendát?

- Tudom. A mágia Istentől való, és csak az ő szolgálai használhatják. Minden más az ördög műve. A bűnösök pedig kínhalált halnak.

— Így igaz, ezt hiszik a tudatlanok. De az én házamban sürgősen felejtsd el ezt a baromságot! Legalábbis ami a vasvillával hadonászó ördögöket illeti. Ha azt akarod, hogy tanítsalak, mások előtt tartsd a szád, ám védj jól az eszedbe, a varázslás nem bűn. Természet adta joga minden élőnek. Olyan ez, mint bármely más képesség, mint az olvasás. Bárki megtanulhat olvasni, az viszont, hogy verseket, rímeket tudsz-e faragni, vagy esetleg regényeket írni, az már a te képességeiden múlik. Mint minden másra, erre is születni kell,

— És úgy gondolod, én erre születtem?

- Fogalmam sincs! Talán ügyetlen Imrl, ntm tudom, mennyi ész szorult beléd, talán tehetséges vagy, Ez majd kiderül.

Eline teljes nyugalommal tekintett pártfogójára, hideg, szürke szeme meg se rezdült.

— Soha nem találkoztam olyan emberrel, aki értett volna a varázslás tudományához. Legfeljebb csak a falu papjával, bár szerintem ő sem értett máshoz, mint a misebor eltüntetéshez,

— Mit akarsz ezzel?

— Csak kíváncsi vagyok, neked ki tanította? És ezek a holmik... -A lány újból végignézett a szoba berendezésén, különösképp a fegyvereken és páncélon. — Talán felkent lovag voltál? Valamikor?

— Hogy én?! Lovag? Ez most csak vicc volt, ugye? Úgy nézek én ki?

— Hát nem...

Walter úr nem tudta eldönteni, nevéssen vagy dühösen ordítson.

— Nem, soha életemben nem jártam templom közelében. Amit tudok, a nagybátyámtól tanultam, Ől nem, ő sem volt lovag. Ezek a holmik itt... igazság szerint, nemigen tudom, honnan származnak. A családon belül vándoroltak nemzedékről nemzedékre, és a nagybátyám mesélt is róla, csak már olyan rég volt- Emlékszem egy rendre, templáriusoknak hívták, de már rég nem létezik, nagyjából a keresztes háborúk óta. A páncél és a kard ebből az időből származik, bűbajos erejükön nem fogott az idő. Ahogy a könyvön sem, rengeteg varázslat bújik benne, sajnos a legtöbbjét képtelen voltam megtanulni. - Walter úr elhallgatott, olyan érdeklődve figyelte a kard markolatába ütött szimbólumot, mintha még életében nem látta volna. — Nos? — kérdezte végül Eline-re pillantva. — Mit mondasz?

— Mikor kezdjük? — mosolyogta a lány.

— Most rögtön, ha akarod. De figyelmeztetek, nem lesz könnyű. Eline némán, fegyelmezetten várakozott.

Néhány pillanat múltán

azonban mégiscsak elkalandozott a tekintete, és a férfi válla fölött a faldísznek használt kardra nézett.

— Mi az? — kérdezte Walter úr.

— Semmi... csak a falon túl esetleg van még valami?

— Micsoda?

— Hát, talán még egy terem. - A lány jól emlékezett visszatérő álmára, a kék ragyogás egyenesen onnan jött, a falon túlról, az ősi, elfeledett templomból.

— Nincs ott semmi - mormogta a férfi, őszintén meglepődött a kérdés hallatán. - Miért?

— Nem érdekes. - Eline belelapozott a nyitott könyvbe, mives, kézzel írt betűket és színes illusztrációkat látott benne. A legutolsó oldalon egy vár vagy erődítmény térképét találta. A termék, szobák, folyosók labirintusában azonnal kiszúrta magának a föld alá vezető járatot, melyet furcsa szimbólummal jelöltek: szárnyas teremtmény ölelt át egy ragyogó, kék gömböt. A borító belső felén neveket látott és a hozzájuk tartozó évszámokat:

SIMON THIBAUT 1145-1172

GÁBRIEL HACQUEVILLE 1172-1193

JAKUB FREIUCH 1193-1198

A hosszas felsorolás egy ismerős névvel ért véget:

WALTER WYATT 1843-

A lány végül elfordult a könyvtől, és mesterére nézett: -Tanulni akarok, azt a tűzvarázst, azt nézzük először! Hogy én is könnyedén begyűjthassam a tűzhelyet. — A lány ártatlan arca nem árulta el, ám korántsem ez volt a legelső gondolata. A tanácsterem, ahol a nővérét elítélték, hamarabb lángba borult a képzeletében, mint a kandallóban összegyűjtött száraz gallyak.

- Tűzvarázs, mi? — morogta Walter úr, és olyan képet vágott, mintha a fogát húzták volna. Kis híján kiszaladt száján a „nunis” szó, de aztán még időben megemberelte magát.

Az évek teltek, soha senki nem szerzett tudomást az erdőben lakó furcsa páros titkos üzelmeiről. Bár néhanapján, sötét éjszakákon vagy akár fényes nappal is meglehetősen különös fények táncoltak a fák fölött. A környékbeli falvak polgárai ártó szellemeket, lidérce-ket sejtettek a jelenségek mögött, és mivel kellőképp messzire esett tőlük, nem is foglalkoztak a dologgal. Hogy az ágrólszakadt vénember, a vadász és íjkészítő mester, no meg tanítványa, az a furcsa lány, boszorkánymesterkedésre adták volna fejüket, ezt senki nem gondolta. És hogy Eline-bc mennyi tehetség szorult? Nos, azt lehet mondani, átlagos. Se nem tehetséges, se nem buta, ha a világ szabad utat engedett volna a mágának, az emberek többsége valószínűleg

ezen a szinten használta volna képességeit. A lány azonban már így *is* jóval túltett mesterén.

Walter úr addig is kiállhatatlan, mogorva ember volt, ám amint rászokott az italra, egyszerűen senkit nem tűrt meg maga mellett. Attól kezdve pedig, hogy a férfi önmagát siratta, és egyre gyakrabban nézegetett a pohár fenekére, mindkettejük élete pokollá változott.

A lány sokáig tűrt. Élete nagy részét Walt közelében töltötte, nem tudta elképzelni, hogy változtasson, elszökjön, elköltözzön. A férfi volt a családja... de miféle család az, ahol folyton csak veszekednek, sőt, verekednek? Igen, bizony ez is sokszor előfordult, ha Walter úr leitta magát a sárga földig. Ilyenkor a férfi nekiveselkedett, hogy móresre tanítsa elkanászodott tanítványát. A csatározásokból azonban rendre Eline került ki győztesen, egy-egy verekedés alkalmával alaposan helybenhagyta részeg pártfogóját.

Hideg, őszi este volt, a kopasz fák ágai közt gonosz szél nyargalászott, füttyült és sivalkodott, messze, a hegyek felől farkasok éneke szólt. Eline a kunyhó bejáratánál állt, az erdőben életre kelő árnyakat figyelte. Még idekint, a sötétben is több nyugalmat és melegséget talált, mint odabent, a kandalló mellett. Walt már órák óta vedelt, orra hatalmasra duzzadt és kivörösödött. Kedve változott, hol eget rengetően hahotázott és viccelődött, hol pedig teljesen magába roskadt. Hogy melyik a jobb, Eline nem igazán tudta eldönteni. Ölében a felhasogatott rönkökkel még sokáig ácsorgott a ház előtt végül rászánta magát, hogy visszamenjen.

Walter úr egész összetöpreődött, az alkohol arcvonásait is eltorzította, most már inkább tűnt részeges csavargónak, mint harcosnak és bűbájtudónak. Eline megfigyelte, hogy amióta az ital rabja volt, Walter úr egyeden varázslatot sem tudott kicsikarni magából. Valószínűleg bódult elméje és remegő keze lehetett a ludas a dologban.

Ám nem csupán a férfi változott: Eline valóságos nővé cseperedett az elmúlt évek során.

Eline Brewcr húszas éveit taposta, és ha valaki jól megnézte magának, férfigúnyáján és hatalmas köpönyegén át is láthatta, milyen szemrevaló teremtség vált belőle. Finom vonásai, hollófekete haja és szürke szeme bárki szívét megdobogtatták volna. Ám aki belenézett ebbe a közömbös, hideg tekintetbe, akaratlanul is megborzongott. Ráadásul Eline-nek amúgy sem volt kedve senkihez és semmihez, talán szándékosan, vagy tudat alatt, mindenestre igen sikeresen építette fel maga köré azt a bizonyos falat, melyen senki nem törhetett ÉL

— Mi tartott ennyi ideig? - morogta Walter úr. Eline nem válaszolt, némán a tűzhely mellé térdelt, és a felhasogatott rönköket a lángok közé dobta. A férfi mormogott még valamit, majd ismét a pohara felé fordult.

A lány rengeteg bűbájt megtanult, amivel móresre taníthatta volna, például ha a kupa hirtelenjében felforrósodik a kezében, az bizonyosan véget vetett volna az ivászatnak. A váratlanul megbokrosodott serpenyő szintúgy. Eline végül semmit nem tett, egyszerűen ő is asztalhoz ült, és elköltötte a vacsoráját. Majd' félórán keresztül némán ültek egymással szemben, csupán a tűz pattogott, és a szél zúgott odakint.

Walt vörös képpel, mogorván gubbasztott, tekintete Eline-re terelődött. Bár régóta tisztában volt vele, valamiért soha nem tudott úgy nézni rá, mint lányra. Talán a legelső év, amit együtt töltöttek, túlságosan meghatározó volt. Eline hiába érett csinos nővé, a férfi nem látta... egészen addig. Most tanakodva fürkészte tanítványa csinos arcát, majd tekintete lejjebb siklott. Eline formás, kerek keblét még a bő ing sem tudta teljesen eltakarni. A lány valószínűleg már ekkor megérezte, miféle gondolatok kavarnak pártfogója fejében, mert egy hirtelen ötlettől vezérelve köpönyegét is magára terítette, teljesen eltakarva a testét.

—Hideg van - motyogta magyarázatképp. Nem értette, mi történt, Walter úr soha nem nézett rá így azelőtt.

—Hideg, bizony! - rikkantotta Walt. - Esetleg megmelegíthetnénk egymást egy kicsit.

—Lefekszem aludni. - Eline most már bizonyosan érezte, hogy valami nagyon nincs rendben. Felállt az asztaltól, ám a férfi elkapta a csuklóját.

—Várj csak, hát hová mész? Nincs kedved egy kicsit... ideülni az ölembe... így ni...

—Nem, nincs. Engedj el! — Eline gyűlölettől szikrázó tekintetétől bárki visszahőkölt volna, bárki, aki nem részeg. Walt csak jót kuncogott a dolgon.

—Ejnye, na... gyere csak!

—Azt mondtam, engedj!

—Héj, héj! Elöttem nem kell megjátszanod magad, tudom, mi vagy! Lehet, hogy átvertél, de most már tudom!

—Hát ez pompás, gratulálok. Most pedig lefekszem aludni, neked is ezt javaslom. - A lány kiszabadította magát Walt szorításából, majd szegényes fekhelye felé indult. Az elmúlt tíz év is kevés volt hozzá, hogy pártfogója egy rendes ágyat eszközöljön össze neki.

—Na várj csak, esetleg... beszélgethetnénk kicsit. - Walt valóban nem volt magánál, föltápaszkodott az asztaltól, botladozó léptekkel Eline után indult, majd gátlás nélkül magához ölelte a lányt. Keze máris lejjebb, a melle felé csúszott. Ennél több nem történt, nem történhetett, hisz Eline magából kikelve ordított:

- Ne merj hozzám nyúlni! - Walt valószínűleg józanul sem tudta volna megvédeni magát, a támadás olyan váratlanul érte. Eline a karjánál fogva elkapta, majd egyetlen lendülettel átdobta a válla fölé. A férfi nyöszörögve ért földet, ám a megtorlás még korántsem ért véget. A lány ezúttal ököllel esett neki, és olyan kegyetlenül csépelte, mintha homokkal tömött zsák lett volna. Walt szeme előtt hamar elsötétült a világ.

Mikor a férfi magához tért, minden porcikája sajgott. Dereka hasogatott, feje lüktetett. Ám ami a leginkább fájt neki... az a tegnap este volt. Pontosabban az, amit művelt. Miközben igyekezett, hogy feltápaszkodjon az ágyából, azon töprengett, miként tehetett ilyen szörnyűséget. Soha nem nézett Eline-re nőként. O csak... egy lány volt. Az, aki elviselte a rigolyáit, aki teát főzött neki, ha átfagyva érkezett meg az erdőből. Aki mindig csak ücsörgött a sarokban és figyelte őt, azzal a jéghideg, szürke szemével. Olykor napok is elteltek teljes szótlanságban, és nem csupán azért, mert összevesztek. Egyszerűen ilyenek voltak ők ketten. Soha nem érezte a lánnyal, de örült neki, hogy rátalált. És most mit tett? Soha életében nem tudta, miként fejezze ki az érzelmeit, senki nem tanította meg rá. Ezúttal azonban mégis késznek érezte magát arra, hogy bocsánatot kérjen a lánytól.

- Eline... — mormogta, miközben kikecmergett a takarója alól. Emiatt is lelldismeret-furdalás gyötörte. Igaz, hogy a lány alaposan ellátta a baját, mégis ágyba fektette őt, sőt, be is takargatta... Szegény Eline! Szegény kis núnis, nem ezt érdemelte tőle. - Hé, Eline, mi volna... Mit szólnál hozzá, ha többé nem innék egy kortyot sem?

Walt a lány ágya mellé bicegett, de a takaró alatt nem feküdt senki, csupán a párna. Delelt a nap, bizony igencsak sok ideje volt rá, hogy összecsomagoljon és elszökjön. Némi kutatás után a férfi rájött, mely dolgok tűntek el a házból. Egy hátizsák, némi élelem, összepórolt pénzük fele, takarók, lámpás, csupa olyan dolog, ami egy vándorát során szükséges lehet. És még valami.

A titkos szobában tartott bűbajos kardnak is lába kélt. Walt közömbösen vette tudomásul öröksége elvesztését. Kicsit úgy érezte, az este történetek után Eline-nek joga volt mindenhez a házban. Ráadásul amúgy is rá hagyta volna. Ki másra?

Walter úr rádöbben, hogy végleg egyedül maradt.

A Kard. Igazság szerint Eline sem értette, miért érezte mindig úgy, hogy hozzá tartozik. A bűbajos fegyver, amit a rozsdá elkerül és éle sohasem tompul. A kard, melynek markolata alatt ott a különös szimbólum, a három lovas. Walter úr szerint az örökség családról családra szállt, eredete azonban a múlt homályába veszett. Eline mégis határozottan érezte, hogy valamiért ez a varázslatos penge őt illeti. Elhozta hát, vele együtt szökött, és hordozta is rendületlenül, éveken át.

Mióta eljött Walter Jutói, Eline élete voltaképp nem sokat változott. Ugyanolyan magányos, szótlan maradt, emberekkel keveset érintkezett, ideje java részét erdőben és kietlen mezőkön töltötte. Ha mégis település közelébe került, vagy épp egy városon haladt keresztül, a szokásosnál is megközelíthetenebb lett. Bár nem volt csúnya leány, mégis úgy kerülte mindenki, mintha döglött patkányokat aggatott volna magára, szürke, gyűlölettől szikrázó tekintett elől a legbátrabb férfiak is kitértek. Eline szerényen élt ezekben az időkben, munkát sehol sem kapott, bár nem is igen próbálkozott vele, hisz tudta, reménytelen. Mégis, mit csinálna? Mossa a férfiak szaros gatyáját, vagy főzön, esetleg vigyázzon az ostoba kölykeikre? Ez nem neki való munka volt.

Nem gyűlölte a férfiakat, vagy legalábbis nem azért, ami a nadrágjukban volt. Inkább a gondolkodásmódjuktól berzenkedett, bár ezt a fajta fanatizmust és vallásos önteltséget gyakorta az asz-v/onyokban is megtalálta. Tehát még inkább magát az embert gyűlölte. Eline évekig tengődött a saját maga építette fal árnyékában. Egészen addig, míg valami szokatlan dolog törte át ezt a kőkemény burkot. Maga a múlt.

Eline évek óta nem gondolt nővérére. Pontosabban, mindig ott érezte őt a szívében, ám saját nyugalma érdekében a múlt képeit egész mélyre rejtette a tudatalattijában. Ennek ellenére, mikor a hintó ablakában fölfedezte az ismerős arcot, azonnal eszébe jutott minden, de legfőképp kimondatlan fogadalma.

Vallásos ünnepet, körmenetet tartottak Asscott városában, mindent elborítottak a virágfüzerek és egyéb ízléstelen dekorációk. Az emberek gyertyákat és fáklyákat égettek, akik nem vonultak utcára, az ablakokból, teraszokról vagy épp a háztetőről figyelték az eseményeket. Eline hatalmas, csuklyás köpenyével tökéletesen elvegyülhetett az ünnepségre érkezett zarándokok és kolduló szerzetesek között.

Amilyen nyomorúságos állapotok uralkodtak Asscott sikátoraiban, szegények lakta utcáiban, olyan pompával vonult fel a papság és egyéb tömjéndobálók szervezete. A menet úgy tekergett át a főtéren, akár egy hosszú aranykígyó. A fontosabb egyházi személyek, elsősorban a bíboros úr, pompázatos hintóban ücsörögve mutatkoztak híveik előtt. A legapróbb szegecstői kezdve a lószerszámokig mindent arany borított, a menetet csillogó páncélba öltözött gárdisták őrizték, annyian voltak, mintha magát a pápát kísérték volna.

Athcrton bíboros, ez a jó kedélyű, idős férfiú, nem is érintkezett híveivel, legfeljebb csak akkor, mikor kénytelen-kelletlen elhagyta menedékét, és gyalog caplatott fel a katedrális lépcsőjén. Az öregúr ilyenkor megszorított néhány feléje nyújtott kezét, áldást osztott. A bejáratnál elégedetten nézett szét a téren összegyűlt híveken, mindenki szerette őt, mindenki rajongott érte, az emberek egymást taposták, hogy beférhessenek a misére. A körmenet valóban megdobogtatta a hívek szívét, még ha amúgy elégedetlenkedtek is a magas adók vagy szigorú intézkedések miatt. Ám ezen a napon, az Örökkévaló dicsőségét zengve, mindannyian elfeledték sérelmeiket.

Mégis akadt egyetlen arc, melyen nyoma sem volt az örömmek, avagy vallásos kábulatnak. A jéghideg, szürke szempár egészen addig kísért a bíboros urat, míg gárdistái társaságában el nem tűnt a katedrális bejárata mögött. Eline csupán eddig várt, rögvest sarkon fordult és átküzdvé magát a hívek tömegén, az egyik mellékutca felé vette az irányt.

Kellemes, kora nyári este volt. A bíboros úr idegenkedett az éjszakai természettől, ám ezúttal ő sem tudott ellenállni az illatos szellőnek. Rezidenciája a város szélén, hatalmas fallal körülvett birtokon állt, az apró sikátorok, a piac büze messze elkerülte otthonát. A parkban színes, ritka virágok nyíltak, a gyümölcsfák is ontották magukból varázslatos illatukat, a bokrokban, gondosan nyírt fűben pedig ezernyi tücsök muzsikált. Az öregúr kinyitotta ablakát, persze csak egész kicsit, hisz szörnyen rettegett tőle, hogy huzatot kap fenséges kobakja. Mélyet szippantott a friss levegőből, az égen ragyogó csillagoknak is szentelt némi figyelmet, majd visszatípett az ágyához. Késő este lévén már hálóingbe öltözött, súlyos, díszes köntösét csak hanyagul magára terítette. Lefekvéshez készülődött, és mivel valóban rettegett tőle, hogy maradék, ősz fűtjeit is elveszítheti, hálósipkáját is a fejébe nyomta. Minden olyan volt, mint általában, nyugodt, békés, csendes., az öregúrnak meg sem fordult a fejében, hogy valaki figyeli őt.

Atherton úr épp eloltotta az éjjeliszekrénykén pislákoló lámpát, mikor nyitva hagyott ablaka kivágódott, a szoba közepére pedig egy sötét árny érkezett. Az idegen úgy mozgott, akár a macska, gyorsan, nesz nélkül. Mire az öregúr felocsúdott, már egy tör szegeződött a torkának.

— O, Uram, segíts meg... — nyöszörögte a férfi. Gyönyörű telihold világolt odakint, fénye az egész szobát beragyogta, a bíboros úr a csuklya alatt egy fiatal nő vonásait fedezte fel.

— Ne emlegesd nekem az égiet, nyomorult! — sziszegte a lány, szeme valósággal villámokat szórt.

— Vidd.., vidd, amit csak akarsz! A széfkulcsa...

— Kussolj, rohadék! — A penge még szorosabban simult az Öregúr nyakának. — Nem kell a pénzed!

— Akkor... akkor mit...

— Nekem az kell, hogy emlékezz! Emlékezz egy lányra, akit ártatlanul ítéltél, megaláztál, meggyaláztál! Emlékezz! Tizenkét évvel ezelőtt! Miilom megye, Cherrsom, Isabel Brewer! Emlékezz a szavaidra! „Hibáztatható-e a macska, amiért elviszi az orra elé kirakott húst? Hibáztatható-e a méh, ami rászáll a virágra? Hibáztatható-e a légy, ami bűnös mohóságában a sörünkbe fullad?” Emlékezz a szavaidra!

A lakosztályra némaság borult, Eline elhallgatott, a bíboros úr pedig megnémult a döbbenettől. Bár a helyre és személyre már nem emlékezett, szavaira annál inkább, hisz számtalan perben alkalmazta őket. Ez a lány itt... már elég idős volt hozzá, biztosra vette, hogy egy elítéltjével van dolga.

- Leányom... a törvény... a szent erkölcs...

—Ne pofázz nekem erkölcsről, te szarházi! Megfizetsz! Esküszöm, megfizetsz! — Eline újból elhallgatott. Míg arra várakozott, hogy besötétedjék, miközben a katonák elől bújt a bokrok rejtekében és falak árnyékában, ezerszer is eltervezte, miként fogja fölmetszeni az öreg torkát. Kíméletlenül lemészárolja, akár egy állatot, a vére ömleni fog, az utolsó cseppig, ő maga pedig végignézi, ahogy a szeméből kihuny az élet... Igen, ezt teszi majd, és utána sokkal jobban érzi magát, megszabadul, megszabadul kimondatlan fogadalma alól... Am most, hogy itt állt... nem tudta megtenni. Egy reszketeg öregember volt a kezei közt, aki kis híján maga alá vizelt a félelemtől. Percek teltek el. Eline végül eltette törét, a bíboros urat pedig durván a földre lökte. Ám amint hátat fordított a férfinak, és elindult az ablak irányába, valami megváltozott.

Az öregúr nyöszörögve tápáskodott fel a földről, felült, ám tekintete már nem egy fáradt, rémült öregemberé volt. Szemében vad düh, bosszú csillogott, teste megfeszült, arca egész eltorzult, miközben ezt rikoltotta:

— Sacra Fiammá!

Minden a pillanatok törtrésze alatt zajlott, miközben a bíboros úr varázslata életre kelt, a rettenetes lángok özöne a lány felé zúdult, Eline megpördült és kiáltotta:

- Scutum Cutis!

Ragyogó, áthatolhatatlan burok óvta meg a lányt az öregúr bubájától, néhány pillanat múltán mindkét varázs szertefoszlott.

A bíboros úr csak szuszogni tudott, nem emlékezett rá, mikor hajtott végre ily hatalmas varázslatot... talán harminc éve? Az átok az utolsó csepp erejét is felemésztette.

- Boszorkány! Sátán szajhája! - üvöltötte. Egy asszony, aki ily hatalmas, magas szinten űzi a mágia tudományát... ragály, kórság... szentségtörés! - Boszorkány! Őrség! Ide mindenki!

Eline szívében ismét fellángolt a gyűlölet, a férfihoz ugrott, törét a nyakának szegezte. Atherton úr ezúttal egy szemernyi félelmet, megbánást sem mutatott, káromlások és átkozódások özönlöttek a szájából, Eline már épp készült rá, hogy elhallgattassa... Ám nem volt szükség rá. Az öregúr arca megrándult, bőre kivörösödött, száját eltátotta, majd hörögve a padlóra zuhant.

Eline súlyos léptek zaját hallotta a folyosóról. A lakosztály ajtaja valósággal berobbant, az uruk segítségére siető gárdisták ellepték a szobát. A kapitány, aki elsőként rohant a tetthelyre, még látta az ablakon keresztül távozó idegent.

A birtok felbolydult méhkasszá változott, minden teremtet lélek a gyilkost kereste. Eline-nek össze kellett szednie a tudományát, hogy megszökhessen üldözői elől. Mivel a katonák nem számítottak rá, hogy a titokzatos idegen bűbájt használ ellenük, védekezni sem tudtak: rettenetes, szembántó fény gyúlt, mely szétzilálta a járőröző csapatokat. Eline pók módjára, villámgyorsan mászott át a birtokot körülvevő falon, egy újabb varázslat segítségével pedig úgy eltűnt a közeli erdőben, hogy még a vadászkutyák sem bukkantak a nyomára.

Bár azon az éjszakán megmenekült, a nyakába varrt gyilkosság Eline egész hátralévő életét megbélyegezte. A helyszínre, a holttesthez kirendelt bűbájtudók könnyedén kiderítették, mi történt, ám rendkívül kényelmes helyzet volt ez. A boszorkány, a kórság, a szentségtelen személy sokkalta több fejavadász figyelmét felkelti majd, ha egy bíboros meggyilkolásával vádolják. A lány arcképe, amit mágiával szereztek meg a halott öreg elméjéből, hamarosan ott díszelgett minden körözőplakáton. Eline élete meneküléssel telt.

Az ország azon részén csupán egyetlen város akadt, ahol kicsit szabadabban mozoghatott, bár a fejavadászok előszeretettel tanyáztak itt is, legalább a hatóságoktól nem kellett tartania. A hely pedig a Chestcrtown nevet viselte.

7.

EZÜSTARC

BROD BETEGSÉGÉN KÍVÜL VOLT MEG VALAMI, ami nem hagyta Eline-t nyugodni: Dorien beszámolója Cailie *fényéről*. Míg együtt utaztak, az asszony többször is elgondolkodott rajta, mi lehetett az, ami ennyire feldühítette az inkvizíciót. Eline jól tudta, hogy a legapróbb hiba is óriásira nőhet az illetékesek szemében, valamiért azonban úgy érezte, ebben az esetben nem ilyesmiről volt szó. Valamit érzett a fiú közelében... Cailie Jacobs különleges. Dorien meséje csak megerősítette ezt, és hogy pontosan mi is az, ami furcsa ebben a kisfiúban, már ezt is sejtette.

Úgy gondolta, hogy Cailie igen hatalmas adománnyal született, talán tudtán kívül olyan dolgokat művelt, amit más, babonás ember csak a boszorkányság szóval illethetett. A fiúnak valószínűleg nagy tehetsége van a varázslás tudományához.

Pár nappal később Eline magához rendelte a kis Cailie-t, hogy igazolja a sejtését. Tőle meglehetősen szokatlan, kedves hangon szólt hozzá.

- Szeretném, ha megpróbálnál valamit — súgta Eline, és leguggolt Cailie mellé. — Megmutatom, aztán elmagyarázom. In Flammo!

Eline mozdulata nyomán apró lángnyelv kelt életre a gyújtós galy-lyak közt.

Cailie megszeppenve nézte a jelenetet, mit is akar tőle ez a nő? Egész út alatt úgy kerülgette őt, mintha mérföldekről búzlott volna, és ha szólt is hozzá, a durva pokrócoktól is több kedvességre számíthatott.

— Én... ezt nem szabad — motyogta a fiú. — Csak szent emberek varázsolhatnak. Pokolra jutok miatta.

— Azt hiszem, ezzel már kicsit elkéstél, fiacskám - röhögte Quentin, aki túlon túl kíváncsi volt ahhoz, hogy kihagyja ezt az érdekes kísérletet.

Eline szigorúan összehúzta a szemét, megszorította Cailie csuklóját.

—Nincs mellébeszélés, csinálod, amit mondok, világos?

—Ez... ez fáj!

—Hé! Mi folyik itt?! — Brod azonnal a fiú segítségére sietett, de mihelyst meglátta, hogy Eline kínozza a kis Cailie Jacobst, rögvest visszavonulót fujt. Ha mondjuk Quentin teszi ugyanezt, Brod bizonyosan egy hatalmas jobbegyenessel vett volna rajta elégtételt. Így azonban csak ennyit kérdezett: — Mit csinálsz azzal a gyerekkel?

—Nem lesz semmi baja. Csak meg kell tudnom valamit. Jól figyelj rám, kis ganéj!

—Nem vagyok ganéj! - kiáltotta Cailie. - Akkora agyad van, mint egy dió! Apa mondta! Minden asszonynak akkora az agya, mint egy dió!

—Ezt most hagyd abba! — Eline a vállánál fogva megragadta Cailie-t, és alaposan megrázta. Ezt már Brod sem nézte tétlenül.

—Na, na! Elég legyen ebből, Cailie Jacobs, nem sértegetjük a hölgyeket, és tudd meg, pontosan akkora az agyuk, mint bárki másnak. Eline, te pedig leszel szíves elengedni a kölyköt?

- Akkor segíts! - kiáltotta az asszony. - Mondd neki, hogy csinálja, amit mutatok! Nekem nem fogad szót!

- Hát azt nem csodálom. Talán nem úgy kellett volna kezdened, hogy „te kis ganéj”... - Brod Cailie-hez fordult. ~ Fiam, Eline nem akar rosszat neked, csupán kíváncsi valamire. Fogadj szót neki!

- De amit mond... nem szabad csinálnom. Pokolra jutok.

- Nem fogsz pokolra jutni, ezt én ígérem neked, na rajta! Legyél jó gyerek!

Cailie elfintorodott, ám tekintete tökéletesen elárulta, mit gondol: „*Hát legyen, ha te mondod...*” Az elkövetkezendő percekben Eline Brewer fölcsapott varázsoktatónak, minden tudományát megosztotta a fiúval. Miközben magyarázott, Jew is érdeklődni kezdett:

- Es mi a fontos? A kiejtés? A hanglejtés? A mozdulat? Az összpontosítás?

- Ugy nagyjából mindez egyszerre — válaszolta az asszony, majd a fiúhoz fordult. - Most próbáld meg te is! Eline semmiféle eredményt nem várt, neki is hetekbe telt, mire megtanulta ezt a bűbájt.

- Felőlem... — vont vállat a fiú, még mindig nem értette, miért olyan fontos ez a felnőttek számára. Kezét kinyújtotta, flegmán, félhangosan kiáltotta: — In Flammo!

Cailie szava és mozdulata nyomán valóságos lángorkán csapott fel a föld felől, mintha egy hatalmas fújtatóval felélesztették volna a tüzet. Quentin nadrágja azonnal lángra kapott, a fiú pedig úgy ropta a táncot, akár egy igazi, vérbeli felföldi táncos.

- Segítség! Égek! Segítsetek! — ordította. Olyannyira megrémült, hogy a többiek nélkül bizonyosan szörnyű tűzhalál t halt volna. Szerencsére Brod és Jew észnél volt, a földre teperték Quintint, majd takarókkal eloltották a nadrágját. Bizonyára Eline-nek is akadt valami jó kis varázslata a tarsolyában, ő azonban csak karba fonta a kezét, és rendkívül élvezte az eseményeket.

A látvány meglehetősen szánalmasra sikeredett, már ami Quentin hátsóját illeti, a nadrágján hatalmas lyuk tátongott, a bőre pedig vöröslött.

—Azt hiszem, jöttök nekem egy új nadrággal - hebegte a fiatalember.

—Én inkább egy új feneket javasolnék... - mondta Jew kuncogva.

—Ez... ez én voltam? — suttogta megilletődötten Cailie. — Sajnálom, nem akartam rosszat.

Döbrent csönd ült a tisztásra. Eline sem tudott napirendre térni a látottak fölött, pedig ő már sok mindent megélt. Hogy valakinek elsőre, minden gyakorlás nélkül sikerüljön egy varázslat, ráadásul ekkora erővel, ez lehetetlennek tűnt. Eline sejtése beigazolódott, sőt, a fiú túlszárnyalta a várakozásait. Most már nyilvánvaló volt, hogy a falubeliek miért akartak megszabadulni tőle.

—Mondd csak, kik voltak a szüleid? — kérdezte Eline.

—Apám fazekasmester volt, anyám pedig... mosott és főzött, és takarított... és varrt...

Amit a fiú tudott, ősi varázslócsaládok leszármazottainak is a becsületére vált volna. Persze az is előfordulhat, hogy a képesség minden előzmény nélkül felbukkan egy nemzetségben.

A döbbenet jó időre elnémította a tábor, csupán Jew próbálkozott a varázsigével, teljesen hasztalan, órákon keresztül ismételte, suttogta:

—In Flammo! In Flammo!

Quentin nyöszörgött, mert a kenőcs, amit Dorientól kapott a fenekére, túl lassan hatott. Eline a többiektől félrevonul tan, magába zuhanva elmélkedett, Brod is hasonlóan tett. Bár a férfinak sokkalta nagyobb gondok nyomasztották a lelkét. Kinek kell majd egy olyan gyerek, akin ott az inkvizíció pecsétje? Ráadásul néhány mozdulatával akár felgyújthatja az egész házat. Vajon ha már ő nem lesz, Jew és Quentin képesek lennének megállni a lábukon a kis Cailie-vei?

Álmában Cailie Jacobs sűrű ködben állt, az orráig sem látott. Gerincén borzongás futott végig. Itt volt, mint korábban annyiszor. Az Árny Követte őt az, ami évszázadok vagy akár évezredek óta lakott a romváros labirintusának mélyén. Ami sorban elvette az őt üldöző katonák életét.

Ellenállhatatlan kísértést érzett, hogy elfusson, meneküljön, ám olyan fáradt és elcsigázott volt... Bár az álmok útján járt, legszívesebben elnyúlt volna a fuserszagú avaron, hogy végre aihasson kicsit, így Cailie nem mozdult, várt. *Nem érdekel, ha meghalok, vigyél el végre*, gondolta a fiú, és életében először pontosan arra tekintett, ahol üldözőjét sejtette.

A köd lassan oszlani kezdett körülötte, bár leginkább úgy tűnt, mintha egy kis ösvény nyílt volna közte és az árny közt. Igen, az út végén ott állt, aki elől heteken át menekült, akitől rettegett. Nem szörnyeteg volt, hanem valami más, egy lény, aki első pillantásra emberinek tűnt. Az asszony áttetsző, finom szövésű ruhát hordott, bőre szürke volt, mint a holtaké, és csillogott, akár a márvány Hosszú, fekete haja leért az avarba, körbeölelte az arcát, a vállát és mellét, mely felsejlett az áttetsző ruha alatt. Az árnyék, ami körbevette, sőt, úgy tűnt, a lényé része, most megelevenedett, és hatalmas, fekete szárnyak bontakoztak ki a ködből. Az angyal parázsszemét Cailie-re villantotta.

A fiúcska csak állt, sután és reszketve, a furcsa borzongás még nem távozott a gerincéből, ám mégsem érezte veszélyben magát.

Épp kezdte volna megérteni, mit lát, mikor az álom, mint valami szappanbuborék, kipukkadt, és szertefoszlott a semmibe.

Cailie zihálva ébredt, izzadt homlokkal, csatakos fürtökkel ült fel a földről. Már amennyire takarói engedték, hisz Brod ezúttal is alaposan bebugyolálta. A férfi úgy horkolt mellette, akár egy medve. Cailie a tűz felé fordult, a lángok fölött összetalálkozott Dorien álmatag, szép arcával.

- Ujabb lidércnyomás? - súgta Dorien. Gyakorta őrizte az embergyermek álmát, valahogy úgy érezte, kötelessége. Mintha megóvhatná a láthatadan rémtől, ami üldözte, vagy épp attól, ami csupán a képzeletében létezett. Egyre inkább érezte, hogy a fiú valamiféle útjelző számára, fény a sötétben, ám még mindig nem tudta, hová is vezetné, ha követné.

— Nem, végül is... nem volt olyan rossz. Talán csak hozzászoktam, hogy felébredek. — Cailie is sutogott, nem akarta felébreszteni a többieket. Így is hallgathatta elégszer, hogy mennyire zavaró és nemkívánatos a jelenléte.

— Készítek neked egy teát, ha akarod.

- Nem, köszönöm, hamar visszaalszom. — A fiú, hogy elkerülje a további kérdezősködést, gyorsan visszabújt a takarója alá, és lehunyta a szemét.

Dorien még sokáig figyelte az apró embert, látta rajta, hogy csak megjátssza magát, és valójában képtelen visszaaludni, mégis békén hagyta. Helyette inkább az erdő neszeire figyelt, éles fülével olyasmit is meghallott, amire az ember képtelen lett volna. Sokáig hallgatta a farkasok bús énekét, majd hirtelenjében különös dologra figyelt fel. Egy idegen szagát hozta a szél, de nem emberé volt. Az emberek szaga nehézkes, bűzös, érződik rajtuk a hús és vér, amit nap nap után elfogyasztanak. Az erdőből sokkal inkább édeskés, kellemes illat ékezeit, rég nem érzett már ehhez hasonlót. Mintha egy testvére rejtőzött volna a fák közti

Dorien feszülten figyelt: az illat csupán néhány pillanatra csapta meg az orrát, majd tovaillant. A fiú nem is tudta eldönteni, valóság volt-e vagy csupán káprázat. *Az illatok nem tűnnek el csak úgy nyomuk marad, így bizonyára érzéki csalódás volt. Talán honvágy igen, azotthon maradottak emléke.*

Dorien az égre emelte a tekintetét, Ezüstarc ezúttal gúnyosan, kis híján tele vigyorral nézett le rá, mintha csak ezt súgná: *99 Már nincs sok időd, barátom*"

Nem csupán Cailie Jacobsot gyötörték álmok aznap éjszaka. Eline ismét a kis föld alatti kunyhóban, majd a kápolnában járt. Kezét hiába nyújtotta az ismerős, kék ragyogás felé. Jew repült álmában, a fellegek közt járt, a

legtökéletesebb szabadság érzése töltötte el. Egy sólyom szárnyai vitték előre. Brod sötét, szénporos bányavárosban járt, a levegő fojtogatta, köhögött tőle, kis híján megölte.

A legkülönösebb lidércnyomás azonban az ifjú Quentint gyötörte. Bár talán nem is rémálom volt, inkább valami furcsa látomás.

A fiatalember egy ködös, árnyas erdő mélyén járt. Nem tudta, ám álma nagyon hasonlított Cailié-hez. Kezdetben az orráig sem látott, aztán egy kis ösvény bontakozott ki előtte, ő pedig az útra lépett. Miközben haladt előre, feszülten figyelt, hallgatózott.

Már akkor érzékelte a különös, bús dallamot, mikor még a fülével nem is hallotta. A szívében, a lelkében rezgett, lüktetett, a zene volt az élete, a hangszerek pedig a végtagjai. A fiatalember, miután már fülével is hallotta a furulyaszót, megszorította lépteit.

Hamarosan kiért egy tisztásra: mintha egy apró szigeten lett volna, amely áthatolhatatlan ködbe burkolózott. Középen, egy sziklatömb tetején kuporogva egy angyal játszott a dallamot. Hamuszürke bőre csillogott, akár a márvány, hosszú, fekete haja kavargott, mintha a szél borzolta volna. Ám a legfélelmetesebb hatalmas, szurokfekete szárnya volt.

Az angyal csontfútyán játszott, Quentin megdöbbenve ismerte fel saját hangszerét, amit mindig magánál hordott. *Ha most a zsebébe nyúlna, vajon megtalálná?* Ezen azonban csupán egy pillanatra gondolkodott el, a földöntúli dallam lebilincselte, béklyóba kötötte az elméjét. Az angyal párszor elismételte a dalocskát, mintha azért játszana, hogy a fiatalember megjegyezhesse, majd fölnézett, parázsló tekintetét Quentinre emelte.

A fiú megborzongott és elbizonytalanodott. Ám mielőtt még pánikba eshetett volna, minden eltűnt a szeme elől. Az angyal, a szikla, a köd...

A való világban a tábor némasága fogadta és Dorien kutakodó pillantása. A csontfútyát is megtalálta: ott volt, ahol hagyta. A zsebében.

Füst rettenetesen dühös volt magára, kis híján leleplezték, Elf szülője miatt szaglása élesebb volt az emberekénél. Élesebb, ám korántsem tökéletes. Mikor megközelítette a tábort, az ifjú elf azonnal megérezte őt. Hogy miként, azt nem értette. Messze járt még, és a széljárásra is ügyelt. A fiú tisztavérű, talán emiatt lehettek képességei oly élesek. Talán. Bár Füst, amikor a tábor közelébe ért, néhány pillanatra maga is megérezett valami rendkívül furcsát. Az elf fiú... más volt.

Mindenesetre nem az ő dolga, ennek semmi köze a küldetéséhez. Szerencsére még idejében észlelte a veszélyt, és bűbáj segítségével könnyűszerrel megszökött. Néhány elmormogott szó után teste jelentéktelenné vált, akár egy kísértete. Nem csapott zajt, szaga tovaillant, az árnyak pedig úgy elrejtették, mintha valóban egy lett volna közülük. A férfi így már nyugodtabban járhatott a tábor körül, egy fa tetejéről szemügyre vehette az

erőviszonyokat is. Három felnőtt, két kölyök és az elf. Nem ellenfelek. Füst jó harcos volt, bár a lesből való orvtámadáshoz még jobban értett. Ennek ellenére tudta, ez az éjszaka már nem alkalmas arra, hogy cselekedjék. És ha akart is volna tenni valamit... az újabb felfedezés alaposan eltántorította a tervétől.

Ólalkodott valami a tábor körül, valami, aminek a jelenlétét azonnal megérezte. Füst az ágak közül, mozdulatlanul leste az alant történtekeket, a bokrok és fák sötétjében egy lény bújt meg. Hatalmas volt, karcsú és nagyon gyors. Füst úgy hitte, nem akad párja rejtőzész és kémkedés terén, legalábbis a halandók körében. Igen, az a valami ott lent... nem ember volt, és nem is egy a sok faj közül, melyek titokban a földet járták.

Egy démon ólalkodott a tábor körül. Füst tehetetlennek érezte magát, sokáig attól félt, hogy az a szörnyeteg mindenkivel végez odalent, még a fiúval is. Am a lény nem mozdult, csupán figyelt.

A férfi szinte még lélegezni sem mert, tudta, a legapróbb hiba elárulhatja. Soha nem fordult elő vele hasonló, egészen pirkadatig nem mert lekúszni a fák tetejéről, mikor a hajnali fénnel együtt a rém is távozott.

Dorien ártatlan, szép arcával, kisleányos félénkségével, nyúláns, vékony testével a légynek sem tudott ártani. Nem csoda hát, hogy mindenkinek feltűnt, mikor viselkedése változni kezdett. A legelső jeleket Eline vette észre. Sokszor tűnt úgy, hogy az elf fiú jobban megérteti magát a lovakkal, mint embertársaival, az állatok szerették, bíztak benne és hallgattak is rá. Aznap azonban a lovak „kerülni kezdték” Dorien társaságát. Elhúzódtak tőle, később pedig egyenesen idegesítette őket a jelenléte. Ha az elf fiú a közelükbe ért, nyugtalanul forgatták fejüket, kapálták a földet, felnyerítettek.

Aznap estére, mire megfelelő táborhelyet kerítettek maguknak, a helyzet már szinte elviselhetetlenné vált. Jew, aki még mindig megengedte Doriennak, hogy mögötte üljön a nyeregben, alig bírta visszafogni hátasát. A ló felágaskodott, kis híján a földre vetette őket.

— Tohonya! — kiáltotta a lány. Szerencsére igen jó lovas volt, Dorien pedig jól tudott kapaszkodni. — Mi van veled?!

Brod is érezte tova idegességét, ezért Cailie-vel együtt gyorsan leugrott a földre. Már besötétedett, ahogy az elmúlt napokban mindig, most is farkasok éneke szállt a széllel, talán ezért bokrosodtak meg a lovak is.

— Nyugalom, nincs baj — súgta Jew, miközben Tohonya orrát simogatta. Az elf fiú, aki mindig az állatok védelmére kelt, ezúttal semmit nem tett, egyszerűen lekuporodott a földre. Jew csodálkozva nézett utána, de nem szólt semmit. *Mindenkinek lehet rossz napja.* Márpedig Doriennak bizonyosan az volt, míg megtalálta a számára ideális helyet egy öreg fa gyökerei közt, Cailie-t kis híján fellökte, majd a kisujjai sem mozdította, hogy száraz ágakat gyűjtsön. Pedig korábban mindig szívesen segített. Enni sem evett semmit, mondjuk ezt Jew megértette, Quentin főztjét tekintve... *Ettől függetlenül akkor is furcsán viselkedett!* Dorien egyetlenegyszer szólalt meg az este folyamán, bár akkor is inkább kiabált:

— Én kezdem az őrséget! - A vitát az robbantotta ki, hogy Quentin, önző módon, már lefoglalta magának az éjszakai őrség első, legkényelmesebb óráit. Az elf fiú olyan gyűlölettel, határozottan mondta mindezt, hogy a többiek lélegzete elakadt. Még Quentin is azonnal visszakozott:

- Jól van, jól van, nem kell leharapni a fejem. Micsoda egy önző alak! - A fiatalember ezt már csak magának motyogta, bár Dorien éles fülével bizonyosan hallotta.

A csapat aludni tért, nyugalmaikat csak egy elf szempár őrizte. Bár ahogy telt az idő, Dorien is úgy távolodott el mindattól, ami önmagává tette. Az arcára sötét árnyék ült, ajka kiszáradt, tekintete inkább már egy vadállatra hasonlított.

Do rien érezte, hogy nem várhat tovább. Gyönyörű, kerek Ezüstarc nézett le rá a fekete felhők mögül. A bőre alatt elvkelhetetlen forróság tombolt, mintha belülről égett volna, fejét majd szétrepesztette a fájdalom. Valóban nem várhatott tovább, szerencsére már mindenki aludt körülötte. Így fölpattant, majd zihálva bevetette magát az erdő sűrűjébe.

Mihelyst Dorien eltűnt a fák mögött, Cailie szeme felnyílt. A fiú úgy ült föl, mintha bolha csípte volna. Furcsállva bámulta a rezgő ágakat, ahol az elf fiú utat tört magának. *Hová ment? Mi baja van? Nem tudja, hogy milyen veszélyes odakint? A tűz nélkül?*

Bár rémálmai már szelídültek, Cailie még mindig érezte az Árnyat, ami hetek óta követte őket. Nem szólt róla senkinek, tudta, úgysem hinnének neki, csak kinevetnék. Emiatt lehetett, hogy ezúttal is hallgatott. Brod mellette horkolt, de Cailie mégsem ébresztette föl. Kibújt takarói alól, és elindult arra, amerre az elf fiú ment.

Vissza akarta hozni Dorient, egyáltalán nem félt. Valami vonzotta, hívta, csalogatta.

Amikor Cailie utolérte Dorient, az elf fiú a földön térdelt, a telihold fénye halványkék derengéssel vonta be. Rettenetesen nézett ki, didergett, mégis hatalmas izzadságcseppek peregtek a homlokán. Görnyedten öklendezett, tagjai görcsbe rándultak.

Dorien felüvöltött, Cailie úgy látta, a ruha lehasadt róla. Valójában a bőre szakadt fel ezernyi apró csíkra, alóla pedig sűrű, ezüstszürke szőr burjánzott elő. Mindeközben az elf fiú alakja is megváltozott, vékony, vézna teste megizmosodott és eredeti magasságának kétszeresére nőtt. Szép vonású arca eltorzult, egy farkas rettenetes, üvöltő pofájává változott.

Ezután Dorien, vagy inkább a vérfarkas, amivé lett, elhallgatott és két lábra állt. A szörnyeteg beleszimatolt a levegőbe, majd megfordult, sárga szemével Cailie-re pillantott. A fiú biztonságérzete, amit akkor tapasztalt, amikor a fák közé jött, szertefoszlott. *Egyáltalán... mit is keres ő itt? Valóban úgy érezte magát, mintha álomból ébredt volna. Vagy lehetséges, hogy épp most álmodik? Egy újabb rémálom?*

A szörnyeteg elrugaszkodott a földről, és egyetlen ugrással a fiú előtt termett. Cailie egy fa törzsének lapult, képtelen volt elfutni. A vérfarkas egész közel hajolt hozzá, érezte dögszagú leheletét, látta az ínye alól előbukkanó hatalmas tépőfogait. Ám semmi nem történt. A farkas nem mozd

Végül Cailie mégis összeszedte magát és elfutott. Rohant, amerre látott, a szörnyeteg követte őt, hol a háta mögött, hol a mellette lévő bokrok közt szaladt. Játsozott vele.

Ekkor kiáltás harsant:

- Kölyök! A kezed! - Cailie megtorpant, a hang a feje fölül jött. A fák ágai közül Eline nézett le rá. A fiú azonnal elfogadta a felé nyújtott kezét, az asszony pedig minden nehézség nélkül felhúzta ma» mellé a fára. - Tovább! - kiáltotta Eline, és a kölyök grabancát markolva föltornászta magát egy magasabb ágra.

A farkas azonnal utánuk vetette magát, hatalmas körmei mély barázdát szántottak a kéregbe, ahol próbált megkapaszkodni. A szörnyeteget megvadította az asszony szaga, veszett dühvel, üvöltve esett neki a fa törzsének. Az öreg, vaskos tölgy szerencsére szilárdan állta az ostromot. Mindeközben Eline és Cailie elég magasra jutott, megpihentek egy ágon.

- Te meg mi a fenét képzelsz? — ripakodott rá az asszony. — Mi ütött beléd? Bolond vagy? Eddig a szád se merted kinyitni, most meg egyedül kóborolsz?

- Én csak... láttam, hogy... Nem akartam, hogy baja essen, visz-sza akartam hívni!

- Visszahívni! Ha lesz rá lehetőségem, letöröm a derekát!

- Ugye... ugye nem fogod megölni?

- Miért ne tenném? Őt sem igazán érdekelte, mi lesz velünk az átváltozása után! Már napok óta gyanús volt nekem! Nagy szerencséd, hogy a fél szemem mindig rajtatok tartom, ha nem jövök utánatok, már halott lennél!

A fa ismét megrezdült alattuk, a szörnyeteg nem adta föl, hogy elérí őket. Az asszony és Cailie a fatörzsnek bújva kapaszkodott. A fiú kétségbeesetten súgta:

- Azért szökött el, hogy ne bántson minket.

- Elszökött? Azt a néhány lépést nem nevezném szökésnek. Egy elf vérfarkas... sok mindent láttam már, de ez... Ha tudom, hogy havonta leölk mindenkit, aki a közelemben van, nem utazom társasággal! Főleg nem egy gyerekkel!

A fa állta a szörnyeteg ostromát. Eline sok mindent megélt már, harcolt fegyverrel és mágiával, olyan lényekkel találkozott szemtől szembe, amikről az átlagember úgy hitte, csupán a mesékben léteznek. Annyira ostoba azonban ő sem volt, hogy egymaga ugorjon

neki egy felbőszült vérfarkasnak. Így Cailie és Eline menedékükön, a vaskos faágon maradtak, jó pár órán keresztül. A szörnyeteg végül kellőképp kitombolta magát, és rájött, hogy fölöslegesen döngeti az öreg fa törzsét. Elhalt kéregdarabkákon és ágakon kívül más nem pottyant az ölébe.

Már hajnalodott, amikor a farkas bevette magát a fák közé. Egyenesen a tábor felé.

A tisztáson néma csend honolt. Hajnalodott, az égen fekete fellegek sorakoztak, gyakorta a teliholdat is eltakarták. Csupán a távoli horizonton derengett némi fényesség. A tűz már csak parázslott, a takarókon, letaposott fiúvön harmat csillogott.

Brod és két ifjú társa mélyen aludt. Az órákkal ezelőtti farkasüvöltést talán meghallották, ám nem ébredtek fel rá egészen, csak beleszöttek az álmukba. Nem úgy a lovak panaszos, rémült nyerítését, ami pillanatokon belül mindannyiuk szeméből kiverte az álmot.

- Mi az?! - Brod kiugrott a takarói alól. Első pillantása a fiú hült helyére esett, a második a puskájára, amit rögvest magához is vett. Jew legszívesebben megnyugtatta volna Tohonyát, de inkább Quentinnel Brod mellé húzódtak, mert ott nagyobb biztonságban érezték magukat. A lovak már valóságos táncot roptak a tisztáson, ha nincsenek kikötve, bizonyára világgá szaladtak volna.

- Talán el kéne engedni őket! — sikította a lány.

- Maradj, ahol vagy! - kiáltott rá Brod. - Hol a fiú?! És a másik kettő, mi folyik itt?!

Valami kirobbant a fák közül, hatalmas volt és gyors. A látvány mindhárójukat letaglózta, hiszen soha életükben nem láttak vérfarkait, talán nem is hitték, hogy léteznek ilyen lények. Márpedig ez az itt tagadhatatlanul igazi volt. Brod szinte önkívületi állapotban emelte a puskáját, csupán néhány pillanat választotta el attól* hogy valóban meghúzza a ravaszt...

A szörnyeteg megtorpant a tisztás szélén, egyenesen a csapatra bámult. A vad láng kihunytt a tekintetéből, helyében sárga, ismerős szempár maradt. Brod ujjá megállt a ravaszon.

- Lőj már, mire vársz?! - kiáltotta Quentin. A szörnyeteg elpusztításához nyilvánvalóan ezüstgolyó kellett volna, ám ha Brod pusztán a szeme közé lő, valószínűleg azt sem köszöni meg. A férfi azonban nem mozdult, és milyen jól tette, a szörnyeteg ugyanis hirtelenjében panaszos mordulással összeesett. A hatalmas test a ropogó avarba zuhant és változni kezdett. A sűrű, ezüstsötét bunda visszahúzódott, helyébe új bőr nőtt, az izmok eltűntek, a test összement, elvékonyodott. Hamarosan már nyoma sem volt a szörnyetegnek, egy fiatal fiú feküdt helyette az avarban. Bár a veszély elmúlt, Brod és védenői úgy közelítették meg, mintha még mindig támadástól tartottak volna. Végül a férfi a lábával hátára görgette a testet.

- Ó, anyám! Dorien hevert előttük.

- Hát ez szép, mondhatom — mondta Quentin csípőre tett kézzel. Miután leplezetlenül végigmérte Dorien testét, ezt is hozzátette: -Nagy és szőrös, persze nem ott, ahol kéne. Te jó ég, az összes elfnek ekkora? Még mindig ő kell neked, Jew?

- Pofa be! Tűnj a szemem elől! — A lány elvörösödött, és akkorát taszított a fiún, hogy Quentin az avarban kötött ki. — Különben bánni fogod, hogy nem tépett szét!

Jew dühre hamar aggódásba váltott át, leguggolt Dorien mellé. Broddal közösen a parázsló tábortűz mellé húzták az elfet, és betakargatták; a fiú már ekkor ébredezett, ám még beletelt néhány percbe, mire teljesen öntudatára ébredt. Dorien pislogva, kábultan nézett végig társain, akik Quentint kivéve ott térdeltek mellette.

—Hogy... kerültem ide? - kérdezte halkan.

—Miért? Úgy tervezted, hogy az erdőben ébredszen? - mormogta Brod, hisz ő is nagyon dühös volt rá. Nem tudott ennél nagyobb felelőtlenséget és önzőséget elképzelni. *Miért utazott velük, ha jól tudta, micsoda ő?*

—Szóval tudjátok... — sóhajtott Dorien.

— Ugy érted, azt, hogy esténként marha nagy vérfarkassá változol, és kis híján kinyírtál minket? Megfordult a fejünkben — gúnyolódott Quentin a háttérből.

—Csak holdtöltekor...

—O, bocsánat! *Csak* holdtöltekor.

—Elég legyen! - kiáltotta Brod. — Hol van Cailie? Ha csináltál vele valamit...

—Hogy én?

—Ki más?!

—Én nem emlékszem rá, hogy bántottam volna...

—Vannak emlékeid Üyenkor? — kérdezte Jew halkan, és egy hajtincset félresimított a fiú homlokából. Ezt leginkább azért tette, hogy Quentin sárguljon az irigységtől,

—Igen. Homályosak, akár az álmok, de... Ha bántanék valakit, tudnék róla. A számban... érezném a vérért.

Brod elsápadt. Dorien nyilvánvalóan valós emlékekről, megtörtént eseményekről beszélt. Régebben megölt valakit... Ki tudja, hány halál szárad a lelkén? A férfi leizzadt, jobban, mint amikor a rém elővágtázott a sötétből. Hová tűnhetett a kölyök? Talán úgy megrémült, hogy befutott az erdőbe, talán Eline utánament... Talán...

Ekkor megzörrentek az ágak, a bokrok közül Eline és Cailie lépett elő. Brod az első neszre ismét fölkapta a puskáját, ám amikor meglátta az érkezőket, megkönnyebbülten felsóhajtott. Az asszony a tábornívhöz vezette a fiút, hóna alatt kisebb csomagot hozott, amit Dorien ölébe dobott.

- Nesze! — A fiú megilletődötten pislogott. - A ruháim...

- Bizony.

- Mindig levetem őket, mielőtt...

- Micsoda előrelátás! — mormogta Quentin. — Persze, sokba is kerülne havonta újakat venni.

Az elf fiú bambán meredt maga elé, majd gyorsan felöltözött. Zilált fűrtjeivel, sápadt arcával, cserepes ajkával úgy festett, akár egy hajótörött.

- Mióta? — kérdezte Eline.

- Nagyjából egy éve — sutogta Dorien. - Bocsássatok meg nekem ezért! Nem akartalak bántani titeket, csak olyan jó volt... hogy végre nem kellett egyedül lennem.

- Ezért hagyta el a fajtát, igaz? - kérdezte újból az asszony. A fiú csak bólintott, ám tekintete ennél is többet elárult. Nem ő maga hagyta el az övéit, sokkal inkább elűzték, elkergették.

- Miért akartál Hamptone-ba menni? — kérdezte Brod.

- Nem akartam. Kitaláltam... Nem megyek sehová... Nincs hová mennem. — A férfi elhúzta a száját. Mióta az elf kölyök visszaváltozott a szemük láttára, semmi másra nem gondolt, mint hogy minél előbb szabaduljanak meg tőle. Felelősséggel tartozott Jew, Quentin és Cailie iránt, Dorien pedig maga volt a két láboa járó veszedelem. Most azonban, hogy ott ücsörgött a földön, reszketve, könnyes szemmel, nagyon megszánta. Úgy érezte, szörnyű lelketlenség lenne elkergetni, magára hagyni. Olyan volt, mint egy gyerek...

- Hogy történt? - kérdezte közben Jew. Apró kezével Dorien hátát simogatta. A fiú halkán mesélni kezdett:

- Azon a napon már hajnaltájt éreztem, hogy valami történni fog. Szokásos sétámat tettem az erdőkben, őriztem a fáinkat és állatainkat. Ti, emberek, rettenetes, halálos csapdáitokat szórtátok szét otthonunkban, minden áldott nap. Ha rábukkantunk ilyesfajta szerkezetekre, mindig eltávolítottuk, vagy megrongáltuk, ám aznap elkéstem. A vasszörnyeteg fogai közt egy farkas kínlódott, mellső lábát már kis híján lerágta, hogy szabadulhasson. Nem késlekedtem, szétfeszítettem a csapdát. Az állat... azt hittem, hálás lesz, és gondolatai a fülemben csengenek majd... De nem hallottam semmit. Hála helyett a karomba mart. Alig tudtam szabadulni tőle, végül elengedett... Különös tekintete még napokig kísértett. Rögtön az első holdtöltekor átváltoztam, az átokkal gyógyítóink sem bírtak el.

- Úgy hallottam, a vérfarkasok mind úgy néznek ki, ahogy te. Két lábon járnak és hasonlítanak az emberre - suttozta a lány. - Bár mostanáig nem igazán hittem, hogy léteznek.

- Ez a dolog,, az átok több szakaszból áll. Voltaképp egy körforgás. Ahogy telnek a hónap napjai, a farkas lelke egyre inkább eluralkodik rajtam. Ez egy folyamat, ami holdtöltekor teljesedik ki, mindig, minden hónapban, kivétel nélkül. Az utolsó napokban már érzed, változol, változnak az érzékeid, a szagod, a tűz szinte felemészti a tested... A legrosszabb a küzdelem. Harcolsz a benned lakó farkassal, ám mindig elveszted a csatát. Egy idő után örökre.

- Örökre? - A lány hatalmasra nyitotta a szemét. Dorien már egyetlen szót sem tudott kipiéselni magából. Szemében könnyek csillogtak, ajka remegett. Helyette Eline beszélt.

- Egy idő után, akik vérfarkas kórságban szenvednek, végleg farkassá változnak. Emberi alakjukat teljesen elveszítik, ahogy tudatukat is. Vadállatként kóborolnak az erdők mélyén, ám harapásuk még ekkor is fertőző. Dorien barátunk minden bizonnyal egy ilyen lénnel találkozott egy évvel ezelőtt.

Jew megsemmisülten kérdezte:

- És mennyi idő, míg valaki teljesen farkassá válik?

- Ez változó. Attól függ, milyen erős a személyisége, a lelke. Általában néhány év. Talán egy, talán kettő. Bár előfordulhat, hogy valaki a fél életét így éli.

- Sokat tudsz erről a dolgról... - mormogta Brod.

- Igen, sokat. Egy munkám során... találkoztam hozzá hasonlóval.

- Es biztosan nincs rá ellenszer? — kérdezte a lány. — A világon minden betegségnek van ellenszere, csak meg kell találni...

- Ez nem betegség. Átok. A legkorábbi időkből.

- De ki tette, és miért?

Eline sem tudott többet. Az elmúlt években jó pénzért olyanokkal dolgozott együtt, akik a bűbájos világ ismerői voltak, hallott legendákat hatalmas mágusokról, meséket a régi időkről. Sűrű erdőkben, a városok alatt húzódó csatornarendszerekben olyan lényekkel találkozott, amikről más ember nem is hitte volna, hogy léteznek. Ám a farkasemberek legendája olyan régi volt, hogy senki sem emlékezett rá. Az ősi tudás birtokosainak nagyját már évszázadokkal ezelőtt kiirtotta az egyház, a könyveket pedig elégették.

Dorien újból mesélni kezdett:

- A legkorábbi időkben, mikor az őseink még gyermekek voltak, az emberek népe pedig nem létezett, az etainuk nagyobb befolyással bírtak az anyagi világ történéseire. Ekkortájt született a varázsvilág nagyja, a mágia, a teremtmények java, a mezőkön unikorni-sok legeltek, a tengerekben hatalmas szörnyek éltek, az égen sárkányok röptek. Sok mese született ekkoriban az etainuk viselt dolgairól, közülük is legismertebb Balora és a hős Gijjom története. Mivel ezekben az időkben nem csupán a varázslények, hanem az alvilág teremtményei is szabadon létezhetek, rengeteg háború dúlt. Balora, aki nem csak hatalmas etainu volt, hanem édesanya is, aggodott leánya biztonságaért. Míg a halandókat segítette bubájával, nem tudott kellőképp figyelni rá, ezért a hős Gijjom segítségét kérte. A férfi az elfek népének hőse volt, valóban nagyszerű, rettenthetetlen harcos, bátorságát, dicső tetteit énekek zengték, ám sötét oldalát kevesen ismerték. Balora leányának, Eweelyennek szépsége megbabonázta és legmélyebb ösztöneit csalta elő. Mivel Gijjom úgy vélte, az asszony nép egyetlen haszna e vüágban, hogy kedvét töltse rajtuk, Eweelyennel sem bánt másként, folyvást üldözte és fenyegette, egészen Balora visszatértéig. A hatalmas etainu éktelen haragra gerjedt, mivel erőszakra nem került sor, meghagyta az ifjú vitéz életét, viszont szörnyű átokkal sújtotta. Megfosztotta eredeti alakjától, és egy farkas testébe zárta, hogy szent teremtményeihez hasonlóan örökre őt szolgálja. Gijjom azonban nem nyugodott bele a büntetésbe. Farkas alakjában felkereste Hannayt, a boszorkányt, és segítségét kérte. Mivel Hannay már régóta vágyott Gijjom szerelmére, minden csepp erejét összeszedte, ám egy etainu varázslatával nem dacolhatott. Annyit azonban sikerült elérnie, hogy az átkot megváltoztatta kissé, Gijjom visszakapta eredeti alakját, ám ezzel még szörnyűbb teher került vállára. Lelke két részre szakadt, eztán két lény élte életét testében, a hős Gijjom és a farkas. A két fél körforgásként vívta örököt csatáját egymással, minden hónapban, holdtöltekor a vadállat felülkerekedett Gijjomon, és rettenetes szörnyeteggé változtatta. Ám Gijjom maga volt a kórság, harapása, karmainak nyoma a rettenetes átkot továbbplántálta minden halandóba, akik keresztezték az útját. A hős Gijjom volt az első vérfarkas, Balora teremtménye. Azóta, ki e kórságban szenved, megváltásra vár, ám nincs bocsánat.

A táborhelyre csend telepedett. Eljött a reggel, a köd felszállóban volt. Dorien úgy reszketett, mintha meztelenül ült volna a deres fűben.

- Balora. Talán véletlen volna? — morfondírozott Brod, majd pillantása a zubbonya zsebére esett, ahol a különös medalion pihent. Eszébe jutott a hatalmas farkas, ott, az út közepén, miközben a falu felé tartottak... Ez már túl sok volt ahhoz, hogy véletlen egybeesés legyen csupán.

Hát még ha tudta volna, mi jár az ifjú Cailie fejében.

A különös vihar és a farkasok, akik őerte jöttek... A fiú megborzongott, mikor erre gondolt. Különösen, hogy azóta rájött, ez az esemény kelthette fel az inkvizíció figyelmét, ezért veszítette el a családját. Pontosabban az ő ostobasága miatt. Miért nem szaladt el a farkasok láttán? Miért kellett megérintenie őket? Miért nem tudott úgy viselkedni, ahogy más gyerek? Aztán eszébe jutott mentőangyala is, a farkas, aki a fák útvesztői közt vezette őt, egészen a különös romokig. Véletlen volna?

Bár Eline és az elf fiú búvalbéleltsége eddig is rányomta bélyegét a hangulatukra, az éjszaka eseményei után valóban úgy festettek, akár egy gyászmenet. Dorien még mindig sápadt volt és reszketett; Jew rendkívül megrendült a hallottak után. *Hogy ez a helyes fiú ilyen kínokat él át minden holdtöltekor, átok ül rajta, és hamarosan örökre farkassá változik...*

Brod gondolataiba mélyedve ült a nyeregben, mögötte Cailie szakadatlanul fújta a fuvolát. Eline némán poroszkált a lovával, csak épp ő kis híján fejbe kólintotta a fiút, mert már nem bírta elviselni ezt a szörnyű muzsikálást. Még Quentin is hallgatott, pedig általában ő szórakoztatta a csapatot, hol zeneszóval, hol a megjegyzéseivel. Már jó ideje tűrte Cailie kontár játékát, nagyjából azóta, hogy a kölyök megkapta azt az átkozott fuvolát. Általában a hideg futkosott a hátán, ám most... A fiú leginkább összefüggéstelen hangokat játszott, ezúttal azonban gyenge dallamfoszlányok is kibontakoztak a kavalkádból. Mintha a gyerek épp most tanulna egy dalocskát... egy dalt, amit Quentin jól ismert. Illetve hallotta valahol: az álmaiban. Igen, az a földöntúli furulyaszó határozottan arra emlékeztette.

- Igazából a farkasok csodás teremtmények — motyogta várada-nul Dorien Jewnak, aki most is előtte ült a nyeregben. - Ha át kell változnom... örülök, hogy ilyen nemes állat bőrét kapom. Viszont rettenetesen félek. Félek, hogy elvesztem önmagam, az emlékeim, a tudatom...

- Hogyan tovább, ha elérünk Chestertownba? - kérdezte Brod Dorientől.

- Nem tudom - válaszolta a fiú. - Mikor eljöttem otthonról, mikor kitaszítottak... a népem egy bölcse azt javasolta, hogy keressem fel a testvéreinket, akik a Bolondok városában élnek. Mert ők talán befogadnak maguk közé, nem kell egyedül lennem.

- Nem tartom túl jó ötletnek. Ha holdtöltekor ott elszabadulsz...

- Tudom. Nincs helyem köztük. A Vér átka van rajtam.

- A Vér átka... ez az átváltozásod? - kérdezte Brod.

- Nem. A népem nem olthatja ki olyan élőlény életét, ami vérez-j jcépes. Soha. Még akkor sem, ha az otthonunk forog veszélyben.

Aid ezt mégis megteszi, fejére vonja a Vér átkát, és örökre kitaszítják a közösségből.

- Nem ölhettek? Még akkor sem, ha az életetek veszélyben van?
- Nem.
- Furcsa törvényeitek vannak.
- Rettenetes dolgot tettem. Átkozott vagyok. Nincs helyem sehol, legfeljebb az országúton.
- És tőlünk minél távolabb... - dűnnyögte Quentin. Mivel az elf fiún kívül senki nem hallotta, így botrány

sem kerekedett belőle.

- Sokszor gondolkodom rá - folytatta Dorian -, hogy talán a legjobb volna... ha nem élnék. Viszont ugyanakkor mást is érzek. Sorsszerűséget. Odahaza Threan apó, a család bölcse, jéről beszélt. Még a legöregebbek sem hallottak olyasmiről, hogy Gijjom átka megfertőzött volna valakit közülünk. Egy farkas lelke van bennem. Threan apó szerint ez jel. Jel, hogy az Elfeledettek talán visszatérnek.

- Az etainuk?
 - Igen.
 - Nos... még van egy hónapod, hogy átgondold, mihez kezdesz - mormogta Brod. - A városban, az emberek és a tieid közt semmiképp sem maradhatsz. Ha a medalliont sikerül eladnunk, lesz egy kis pénzed. Vehetsz felszerelést és...
 - Például láncokat! - így Quentin.
- Pofa be! — Jew kihúzta a lábát a kengyelből, és bokán rúgta a fiút. Vörös arccal hátrafordult, együtt érzően megszorította Dorian kezét. Quentin is elpirult a dűhtől.

8.

A REJTETTEK

VÉGÜL MÉGISCSAK ÚGY ADÓDOTT, hogy néhány nap elteltével a csapat teljes létszámban poroszkált be Chestertown városkapuján. Cailie ezúttal is Brod háta mögött utazott a nyeregben, a roppant épületek és a rengeteg ember látványa olyannyira megszállította, hogy jó időre furolájáról is elfeledkezett. Soha életében nem látott mást, mint szülőfaluja apró házeit, nem gondolta volna, hogy az égbe vesző malom épületénél van hatalmasabb a világon.

Chestertown első pillantásra nem sokban különbözött más nagyvárosoktól, az utcákon szekerek, postakocsik, hintók futottak, minden talpalatnyi helyet árusok, vásárlók, tovasiető polgárok és munkások foglaltak el. A macskaköveken széna, lótrágya, sár, disznó és egyéb háziállatok ürüléke fogadta a betérő látogatókat. Cailie még soha életében nem érzett ilyen fertelmes, dögletes szagot, a város bűzlött, akár egy döngút. Másfelől viszont hiheteden finom illatok, kolbász, sonka, sült hús, kenyér illata kavargott a levegőben.

A belsőbb utcákon végig szajhák álltak a falak mentén, koldusok kéregettek, ifjú zsebmetszők próbálgatták tudományukat. Az egyik üzlet mellől vidám harmonikaszó szállt. A szerencsejátékosok is felütötték sátraikat, a jövődömondók és kuruzslók nemkülönben. Ám ami a leginkább meglephette az idelátogatókat, az a fajok sokszínűsége volt. Chestertownban valósággal nyüzsgtek a félemberek, ám a szemfüles utazó találhatott itt tisztavérű elfet, orkot, sőt, még fekete bőrű embert és sárgát is vágott szemmel, pedig ők valóban a világ legvégéről jöhettek. Minden és mindenki, akit a társadalom vagy sokkal inkább az egyház kivetett magából, üldözött, itt talált menedéket, a Bolondok városában.

Amikor kiértek a főtérre, Brod megállította lovát. Legutóbb a szekéren gördült be Chestertown kapuján, volt pénze és terve a jövőre nézve. Már akkor is érezte, hogy valami szorongatja odabent a mellkasát, de semmiségnek tűnt.

A férfi elmosolyodott, és színpadiasan intett a kezével.

—Nos, hölgyek és urak, a Bolondok városa köszönti önöket. Bár a szekér idáig nem jutott el, elnézést is kérek a mélyen tisztelt utasoktól, azért remélem, elégedettek voltak Brod Walters szolgáltatásaival. — Quentin fintorgott, Jew felkuncogott, Cailie is elmosolyodott Brod mögött a nyeregben. Eline szürke szeme megcsillant, a férfi mindig jókedvre derítette, bár ezt magának sem vallotta be egykönnyen.

Dorien tágra nyílt szemmel ücsörgött Jew mögött a nyeregben, még soha életében nem látott ekkora várost, hömpölygő tömeget. Ennek ellenére biztonságban érezte magát, megnyugtatta a társai jelenléte és a felfedezés is, hogy nincs egyedül a hatalmas forgatagban. Akár a sapkáját is levehette volna, érezte a fajtársai jelenlétét.

Brod így folytatta:

- Szóval, ha gondolják, továbbra is kalauzolhatom önöket Chestertown utcáinak útvesztőjében. Ajánlom például törzshelyemet, a

Ledér Asszonyságot.

- Mi a terved a medalionnal? - kérdezte Eline. Bár a színjáték megmosolyogtatta, nem csatlakozott hozzá.

- Van egy régi jó barátom, akinek megmutatnám. De csak azután vagyok hajlandó foglalkozni vele, hogy ettem, ittam és kipihentem magam.

- Akkor itt leszünk egy hónapig... - dünnyögte Quentin. Brod úgy tett, mintha meg se hallotta volna.

- Hamarosan okosabbak leszünk. Ha el tudjuk adni, megosztozunk a pénzen. Addig is javaslom, hogy maradjunk együtt. Chestertown elég nagy város, bajba keveredhetnek azok, akik nem járatosak erre-felé.

- Akkor lássuk a törzshelyedet! - mondta Eline. Brod mosolyogva bólintott, és lovával elindult a közeli utca felé.

A Ledér Asszonyság pontosan olyan volt, akár maga Chestertown: bűdös, zsúfolt, mégis hihetetlenül érdekes. Cégére, a fedetlen keblű, sört védő asszony, akár egy rossz bordély jelképe is lehetett volna, persze akik

ismerték a helyet, jól tudták, Mr. Didcot bármit és bárkit felhajt vendégei számára, ha azok kellőképp megfizetik. Jelenleg azonban Brod semmi másra nem vágyott, mint egy jó ebédre és talán fürdőre. Miután lovaikat az istállófiú gondjára bízta, a kis csapat betért a fogadóba, majd rögvest helyet is foglalt a kandalló közelében lévő asztalnál.

Bár Jew és Quentin is járt már a környéken, mégis csupán Brod vette magának a fáradságot, hogy köszönjön az ismerőseinek. Vadásznak, a lusta ebnek, aki annyit szunyókált a tűzhely előtt, hogy már szinte belekötött a padlóba, vetett néhány falatot a tarisznyájából. A söntés mellett ücsörgő cimboráját meghívta egy italra, ám a legtöbb figyelmet mégis magának Mr. Didcotnak szentelte.

A fogadós régi, öreg barátja volt, legalább egy éve nem látták egymást, így igencsak örült a társaságának. Jack Didcot mindig nyitva tartotta a szemét, így azonnal értesülhetett a pletykákról, mendemondákról, melyek közszájon forogtak Chestertownban. Miután ügyes-bajos dolgaikat megvitatták, Brod ebédet rendelt a társaság-nak és szobát is bérelt egy teljes hétre. Megköszönte barátja kedvességét, majd a szobakulcsot zsebre vágva elindult vissza az asztalukhoz. Kicsit rosszul érezte magát, újabb köhögőroham fojtogatta, de a többiek messziről csupán annyit láttak, mintha a férfi csuklott volna néhányat.

A Ledér Asszonyság szobáit rendben tartották, mikor ebéd után a kis társaság benyitott az ajtón, tiszta, felsúrolt padló, leporolt bútorok, üres éjjeliedény, alig használt ágynemű fogadta őket. Sajnos a fogadó egyeden kiadó szobája csupán négyágyas volt. Eline rögvest el is foglalt egyet, vele senki nem mert ellenkezni. Brod, mint rangidős és Cailie, mint gyerek szintén kapott egy-egy fekhelyet, ám hogy az utolsó kit illet, nos, már cseppet sem volt egyértelmű. Quentin és Jew hamarosan torkuk szakadtából üvöltöttek egymással, össze is verekedtek, csípték, rúgták, harapták egymást, majd ahogy az lenni szokott, Brod szétválasztotta őket: a lány megkapta az ágyat, Quentin pedig káromkodva kirobogott a szobából *JÉn ide többet be nem teszem a lábam!*" felkiáltással. Hogy rajtuk kívül volt még valaki, aki igényt tarthatott volna az ágyra, az már nem érdekelte őket, bár láthatólag maga Dorien sem igen foglalkozott vele, hol tölti az éjszakát. Egyszerűen csak lekuporodott a földre.

Brod úgy ítélte meg, az elmúlt hetekben túlfáradt sokat szenvedtek, idegeskedtek, áztak-fáztak, most végre eljött a pihenés ideje. Ugy tervezte, jó időt eltöltenek a városban, ráérnek azon tanakodni, miként szerezzenek pénzt, vagy hogy mitévők legyenek a talált, különös amulettel. Így aztán rögtön aznapra programot szervezett barátainak, vásárolt négy jegyet a közeli színház esti előadására. A plakátja izgalmat, kalandot, ármányt és szerelmet ígért, no meg egy cseppnyi bűbajt. Jew és Eline örült az ötletnek, Cailie is, mivel még soha nem járt színházban, Quentin és Dorien azonban nem akart jönni.

Chestertownnak valódi színháza volt, nem egy összetákolt, városi színpad, vagy a főtér közepén felvert sátor tenger. A kőből épült, emeletes ház külsőre igen elegánsnak tűnt, a bejáratához lépcső, majd boltíves terasz vezetett, szárnyas angyalok, vízköpők, tekergőző virágmotívumok hada sorakozott az oszlopok tetején és az

épület homlokzatán. Az udvart gondosan rendben tartották, a formára nyírt sövény valóságos szörnyetegnek tetszett a gázlámpák fényében.

Az épület belseje azonban már korántsem volt ily impozáns. A vakolat málladozott, néhol még látszódott az ősrégi tapéta maradéka, bár azt is fekete penész borította. A padló recsegett-ropogott; örültek, hogy jegyük a földszintre szólt, egyáltalán nem hiányzott, hogy az egyik rozoga páholy beszakadjon alattuk.

A fából készült ülések kényelmetlenek voltak, a molyrágta szín-padfiuggönyt már csak a jószerecske tartotta össze. Persze a közönségnek mindez tökéletesen megfelelt. Mindenféle népség képviseltette magát a nézőtérén, elegánsabb hölgyek és urak éppúgy, mint a koszos, elnyűtt ruhát viselő munkások, vihogó csitrik, becsípett diákok, mert az olcsó, húszpennys belépőt sokan meg tudták fizetni, Eline alaposan meglepődött, mikor jó pár asszonyság, úr vagy épp fiatal kölyök keze ügyében paradicsomot, tojást fedezett fel* Ki a zsebeibe tömte* ki kosárban hozta, nyilvánvalóan nem rágcseálnivalónak az előadás alatt;

- Huh, nem lennék színész erre felé — mormogta Eli ne. Jew folyamatosan fészkelődött mellette. A lány hosszú idő után először egy egész csinos ruhát vásárolt magának, és mivel nem szokott hozzá, kicsit kényelmetlennek érezte. Itt, a Bolondok városában senki nem szólt volna meg férfigúnyája miatt, így már készletet sem érzett a lázadáshoz. — Egész jó pénz lenne, ha rohadt paradicsomot és záptojást árulnánk idebent.

- Az már szent igaz! - kacagta a lány.

- Azért remélem, nem kerül rá sor - mondta Brod. Maga mellé ültette Cailie-t, aki épp cukrozott almát majsolt, amit még a színház előtt vettek neki.

- A nép, ami a szívéen, az a száján - mosolyogta Eline, és elhallgatott, mert kezdetét vette az előadás.

Végül a tojás- és paradicsomdobálásra mégsem került sor, a történet kellőképp izgalmas volt, a színészek játéka tűrhető. A közönség zokogott, amikor kellett, és nevetett, ha eljött az ideje. Cailie Jacobs különösképp beleélte magát a látottakba. Mikor Serafina, a gyönyörű elf leány egy erdőben bujkált üldözői elől, hisz fenséges mostohaanyja az életére akart törni, a kisfiú szíve majd kiugrott ijedtében.

- Vigyázz! Ott van a hátad mögött! - kiáltotta váratlanul, amikor már nem bírta nézni tovább, ahogy a szegény leány egy patak partján ücsörgött, támadója pedig kivont karddal osont felé. Cailie kiáltása hosszan visszhangzott a teremben, a fiú még fel is pattant a székéből, és ész nélkül hadonászott, mutogatott. Brod kis híján elsüllyedt szégyenében, mikor tucatnyi szempár szegeződött rájuk.

- Hé, kölyök, ülj már le!

- De ott van a háta mögött! Mindenki látja, és mégsem szólnak neki! - Mivel Cailie-t a karjánál fogva nem tudta visszarángatni,

Brodnak is fel kellett állnia, hogy erejét latba vetve visszanyomja a kölyköt a helyére.

- Ez nem valóság, csak színelőadás. Mese, érted?

Időközben az orgyilkos beérte áldozatát, lesújtott, ám a leány végül érzékelte a rá leső veszélyt, és ádáz csata kerekedett a színpadon.

- Talán mégis inkább a Pinokklót kellett volna megnéznünk — súgta oda Eline Brodnak, mivel rendkívül mulattatta a kínos jelenet. Jól látta a színésznő arcán végigfutó aprócska mosolyt, amikor Cailie kiáltozni kezdett, hogy megóvjá az életét.

Az előadás tizenegy óra után ért véget, ezután az elégedett, ám felettébb álmos közönség birkanyáj módjára tódult ki az utcára. Csípős, hideg éjszaka fogadta őket, szemerkélt a hó, ám mindez még hangulatosabbá tette sétájukat a gázlámpák fényében.

- E z i gazán pompás előadás volt - mosolyogta Brod, miközben Cailie kezét szorongatva baktatott a járdán.

- Tényleg jó volt - mormogta Jew, és hatalmasat ásított. — Az pedig különösen, hogy Serafina szerepét egy lány játszotta, nem valami kamaszfiú, akinek már bajsza is nőtt.

- Pár nap múlva megnézhetnénk valami mást is - mondta Brod. Eline arcán hamiskás mosoly kúszott fel.

- Csak nem a Pinokkiót?

- Neeem! Láttam kiplakátolva, hogy műsorra tűzik a *Szentivánéji álmot*. Ritkaság. Megkockáztatom) hogy évszázadok óta az első társulat, aki játszani meri.

- Mi az a *Szentivánéji álom* — kérdezte Cailie. A felnőttekkel ellentétben ő cseppet sem tűnt fáradtnak. Ha egy kicsinyt ásítózott is kifelé jövet, a hideg éjszaka azonnal minden álmodást elűzött a fejéből.

—Egy színdarab Shakespeare mester tollából. A tiltott és égetni való művek listáján szerepel, így nem lehet színpadra vinni. Sőt, olvasni sem.

—Miért?

—Mert boszorkányok vannak benne, tündérek, manók és varázslat.

—Azért furcsa ez az egész. — Eline rosszállóan megcsóválta a fejét. - Pontosabban, nem értem. Miként lehetséges, hogy ez a város így működik? Olyan, akár egy sziget.

—Dermot Beckley nagy hatalmú férfiú. Bár látszólag törvényes rend uralkodik a városban, a csendőrség, és akad néhány egyházi küldött is, a szálakat valójában Beckley mozgatja, és ezzel mindenki tisztában van.

—Ki ez a Beckley? És mit tud, hogy ilyen ügyes?

—A helyi tolvajklán feje. A keze mindenhová elér, nem dolgozik tisztességes eszközökkel, de látod, ez a hely még így is jobban működik, mint a kinti világ. Bár az igaz, hogy az országból minden mocskok itt gyűlik össze. Itt békén hagyják őket.

—Szóval ennek a Beckley-nek vannak emberei, és gondolom, nagy hatalmú varázstudói is.

—Ezt beszélük,

—Akkor sem értem. Ez a hely valóságos mótely az ország szívéen, miért nem füstölík ki őket? Biztos vagyok benne, hogy a papságnak volna hatalma rá.

Brod erre már nem felelt azonnal, Eline-nek igaza volt. Valami másnak is kellett lennie a háttérben. Bármennyi boszorkánya és mágusa, vagyona és gazdagsága lehetett Beckley-nek, az egyházzal nem dacolhatott örökké.

—Talán... van egy ütőkártyája, amiről nem tudunk.

—Biztos vagyok benne.

Időközben, míg beszélgettek, kiérték a színház utcájából, a következő fordulónál pedig már látták a fogadó kivilágított épületét. Átverekedték magukat a részegek és szajhák tömegén, akiket úgy vonzott a fogadó fénye, akár éjjeli lepkéket a lámpások. Bár ezúttal legalább értelmet nyert a Ledér Asszonyság cégérén szereplő festmény. Az emeleti szobákban szerencsére eltompult a földszinten zajló dáridó, Eline hatalmasat sóhajtott, ahogy belépett az ajtón. Dorien ugyanúgy gubbasztott, ahogy órákkal azelőtt tette, Quentin pedig az egyik ágyon fetrengett, hatalmas monoklival a szeme körül.

—Uramatyám... — mormogta az asszony. Olyan dühösen lépkedett, hogy a köpenye csak úgy surrogott utána. - Két hulla van idebent, vagy mi? Nem, az egyik még nyöszörög...

Cailie, aki időközben Quentin ágya mellé somfordált, megszeppenve kérdezte:

—Ki vert meg?

—Egy batár nagy állat, de akkora, mint egy ház... egy templom... katedrális...

—És miért vert meg?

—Ehh... megtudod, ha nagy leszél...

Jew gúnyosan felnyögött a háttérből, láthatólag cseppet sem hatotta meg a fiú állapota. Sőt, valójában arra készült, hogy lependeríti az ágyról.

Eline mormogott valamit, letelepedett a saját ágyára. Lélekben már felkészült rá, hogy Quentin és Jew ismét megmérkőzik egymással. Nem kellett sokáig várnia rá, bár a harc ezúttal igen rövidre sikeredett. Jew rikácsolva lerángatta Quintint az ágyról, a fiú pedig szánni való nyögdécselések közepette elkotródott onnan. Minden bizonnyal túl rosszul volt egy újabb verekedéshez.

Másnap Brod úgy gondolta, eljött a tettek és vizsgálódás ideje. Mivel ifjabb korában éveket töltött a városban, így nem csupán az ivó környékén szerzett barátokat és hasznos ismerősöket. Hogan Mar-shall-lal, a rendkívül agyafürt műkereskedővel és orgazdával ezúttal sokkalta elegánsabb helyen találkozott* az Aranycsésze nevezetű teaházban.

Hogan Marshall, a fura, szemüveges öregúr valóságos hóvihart hozott magával, amikor belépett az ajtón. Sálját, keménykalapját és kabátját a fogasra akasztotta, majd asztalhoz ült. Miután túlestek a szokásos formaságokon, kézfogáson, vállveregetésen, és az időjárást is kellőképp megvitatták, Brod rátért jövelete céljára.

Miközben azzal foglalatostkodott, hogy a medalliont kihalássza a zsebéből, és kicsomagolja a fekete selyemkendőből, öreg barátja hümmögetve kortyolgatta a teáját.

—Jó rég volt, mikor csecsebecskéket adtál a kezem alá — mosolyogta Hogan úr.

—Az már biztos. Ezúttal is a segítségedet kérném. — Brod a medalliont az öregúr térfelére tolta, oly elegánsan, mintha kockacukorral kínálta volna.

Percek teltek el, a férfi nem mozdult, még ráncos arcának vonásai sem árulták el, hogy mit szól a szerzeményhez.

—Nos? — kérdezte végül Brod.

—Pontosan... mi is a szándékod ezzel a kis csecsebecsével

—Először is arra lennék kíváncsi, kinek és mennyiért lehetne eladni...

Hogan úr arcára ezúttal mosoly kúszott fel.

—Eladni? Nem. Ilyesmivel még én sem foglalkozom. Egyrésztől azért, mert nem szeretem magam beleártani a Szentszék ügyeibe. Bár itt élek, a paráznság és szabadság városában, cseppet sem érzem magam biztonságban. Másfelől meg... ilyen holmira úgysem találnék vevőt, bármily értékei is. - A férfi egész közel hajolt Brodhoz, *és* szinte suttogta: - Te magad tudhatnád a legjobban, mágikus holmival nem jó kezdeni. Veszélyes.

- Tudom. És igazság szerint számítottam rá, hogy ezt mondd majd. Ellenben... a tudásodra mégiscsak szükségem volna. Szeretném kideríteni, hogy mi ez.

- Pontosan hol is találtad, ha nem vagyok tolazkodó?

- Hosszú történet. Legyen elég annyi, hogy egy régi város romjainál.

- Egy város romjainál — mormogta Hogan úr, majd a medalliont visszatolta Brod orra elé. — Nos, ha valóban úgy döntesz, hogy beleártod magad ebbe a dologba, én a helyedben körülnéznék... a Rejtettek közt. — Az öregúr mellénye zsebéből előhalászott egy érmét, és azt is Brod elé tolta. — Tessék! Mikor a könyvtáros elé lépsz, ezzel kezd a beszélgetéseket.

Brod átvette Hogan úr ajándékát, a nagyjából shilling méretű ezüstpénzt. Az érmén egy bekötött szemű angyal játszott valami hárfaféle hangszeren. A férfi kissé hunyorított, nem tudta megmagyarázni, miért, de hirtelenjében valami egész különös érzés kerítette hatalmába.

- Ez valami... itteni fizetőeszköz? — kérdezte végül. Hogan úr csak somolygott.

- Nem mondhatnám, igen ritka holmi. Ez egy megállapodás köztem és Mr. Keeble közt. Ha valaki igénybe kívánja venni a szolgáltatásait, ezzel az érmevel bizonyítja, hogy jó ember küldte. Vagyis én.

- Értem. Hallottam már a Rejtettekről, de soha nem gondoltam, hogy egyszer szükségem lesz rájuk. És ez a Mr. Keeble, gondolom, nem ingyen nyújtja a szolgáltatásait.

- De nem ám! Jó ideje már, hogy kunceaftot küldtem hozzá, azóta az árai bizonyára megváltoztak kicsinyt.

De ne aggódj, néhány ezüstöcske bizonyára megteszi.

Brod erre már csak dűnnyögött magában, hisz igencsak szerény, vékonyka tárcájára gondolt. Ám szűkös anyagiak ide vagy oda, öreg barátja teáját és a rendelt süteményeket ő maga fizette, hiszen ezt diktálta az illendőség.

Másnap este Chestertown a gázlámpák fényében fürdött. A mutatványosok, tűznyelők előadása varázslatos hangulatot kölcsönzött a zsúfolt vásártérnek, ahol még a hideg ellenére is olyan sok ember zsúfolódott össze, hogy lépni is alig lehetett. Bár mindenfelé szajhák, részegek, hangoskodók, hatalmas felnőttek vették körül, Cailie mégsem félt. Nem volt egyedül, Brod vigyázott rá. Járták a vásárteret és a mutatványosok sátrait, mindketten igen jól érezték magukat. A városiak forгатaga azonban oly hatalmasra duzzadt, hogy a tülekedés közepette elvesztették egymást szem elől.

Cailie fiircsállva nézegette a körülötte hömpölygő tömeget, tekintetével öreg barátját kereste. Az ismeretlen férfi úgy bukkant elő a semmiből, akár egy árny. Egyszer csak, hirtelenjében ott termett a fiú előtt, leginkább hajléktalan csavargónak tűnt, sötét foltok ültek az arcán, a kabátján és sapkáján, jobb vállára elnyűtt, degeszre tömött tengerészszakot vetett. Az idegen szeme megvillant a fényben, ám nem tartozott sem az elfek, orkok vagy más, ritkább teremtmények közé, ember volt... vagy mégsem? Cailie dermedten állt, csak bámulták egymást, a tömeg valósággal hömpölygött mellettük.

- Mit csinálsz itt? - kérdezte Brod, majd pillantása a furcsa ismeretlenre esett. Az idegen még mindig nem mozdult, tekintetével szinte átfúrta a fiút.

- Semmit — motyogta Cailie, leginkább úgy festett, mint aki álomból ébredt. - Azt hiszem, egy kicsit elvesztettük egymást.

- De el ám! Na gyere! — Brod kézen fogta a fiút és elvezette, néha hátra-hátranézett és fenyegető pillantásokkal illette az idegent, aki megbűvölten bámult utánuk. Eztán Brod akkor sem engedte volna el a fiú kezét, ha pisztolyt nyomnak a halántékához.

Aznap este Cailie nem bírt aludni, kikelt az ágyából, és rövid sétára indult. Az ablakhoz ment, térd alá érő ingjében, meztelen talpával úgy festett, akár egy kis vézna angyal. Cailie *felült* a párkányra, lenézett az utcára. Odalent, a gázlámpák fényében egy alak ácsor-gptt. Egy férfi. Egy ember... ám a szeme, akárcsak a macskáé, zölden villant a sötétben. A fiú megborzongott, mégis képtelen volt rá, hogy megmozduljon, pár pillanatra farkasszemet nézett az idegennel. Erre a férfi fogta magát és villámgyorsan eltűnt a falak árnyékában. A járása is furcsa volt. Cailie felismerte: az idegen, vele találkozott odalent, a téren. Igen, biztosra vette, hogy ő volt az. Akkor nem tulajdonított különösebb jelentőséget neki, de most szörnyen félt. Ki az, aki meghallgatná, megvédené?

Cailie Brodhoz szaladt. A férfi felnézett az újságból, a fiú holtápadt, rémült arcával találta szembe magát.

- No, mi az? — kérdezte Brod.
- Aludhatok veled? Akkor valaki megkaphatná az ágyam, nem kéne a földön aludnia...

Brod természetesen adatott védencén, nem pusztán jószívűségből ajánlotta fel saját fekhelyét. Félt. Ahogy általában mindig, most is megszánta, de nem annyira, hogy az ágyába engedje.

- Ehhez már kicsinyt nagy vagy, nem gondolod?
- Nem...
- Maradj csak a saját ágyadban, ott éppolyan biztonságban vagy. Nincs mitől félned.
- Én nem is félek, csak... - Cailie ismét az ablak felé tekintett. Nem tudta, hogy elmondja-e, mit látott

odakint. Egyáltalán mit is látott? Egy férfi ácsorgott az utcán, na és? így inkább hallgatott róla.

- Naaa, kérlek, csak most az egyszer! Csak most! A tábortűznél is melletted aludtam...
- Az más.
- Miért?
- Mert ott nem volt ajtó, amit kulcsra zárhattunk volna.
- És ha valaki bejön az ablakon?
- Senki nem fog bejönni az ablakon.
- És ha mégis? — Brod ismét az újságjába temetkezett, a továbbiakban már nem volt kíváncsi a kölyök

rimázkodására. Valójában nem lett volna nagy tragédia, ha vele alszik, ám úgy ítélte meg, az a leghelyesebb, ha minél előbb megkezdik az elválás roppant kellemetlen folyamatát. A fiú már így is túlon túl közel került hozzá, nem hagyhatta, hogy még jobban ragaszkodjanak egymáshoz.

Szegény Cailie megszeppenve ült le az ágyára, bebújt a takarója alá. Még egy ideig figyelte a felnőtteket, nagyjából félóra után Brod felkelt, és maga is az ablakhoz lépett. Kitekintett az utcára, ám semmi különöset nem tapasztalt. Mindenesetre a hideg, szeles, téli éjszakára felkészülve az ablaktáblákat is becsukta és lezárta.

A város, a környék csendesen aludta borgőzös álmát, a dáridó, ahogy általában, éjszakába nyúlt, ám előbb-utóbb az ópiumszívók és a részegek is nyugovóra tértek.

A szobában is csönd honolt, valami hihetetlen csoda folytán Brod nem horkolt. Eline is oly biztonságban érezte magát, hogy szokásos ébersége helyett ezúttal mélyen aludt.

Eline álmában újból gyerek volt, hálóingben ácsorgott egy sötét, dohszagú terem közepén. Az első pillanatokban vaksötét vette körbe, az orráig sem látott, aztán, ahogy már annyiszor, éles, kék ragyogás jelent meg fölötte. A kislány felnézett, a fény beragyogta őt és a kápolna girbegurba, töredezett márványpadlóját. Eline lábujjhegyre állt, hogy megérinthesse a ragyogást, holott tudta, nagyon távol van tőle.

Pár lépést tett előre, ekkor vette észre, hogy a padló elfogyott alatta, meztelen talpa alatt friss hó ropogott. A templom képe és a fény is eltűnt, már egy sötét erdőben járt, és újból felnőtt volt. Még mindig hálóinget viselt,

ennek ellenére nem fázott, a testét ostromló szélről tudomást sem vett. A fákat figyelte, némelyik törzsén furcsa, vöröses fény ragyogott, mintha lámpást akasztottak volna rá: Eline igen hamar rájött, hogy valamiféle útjelzőket lát. Elindult, követte a fényeket. A fák között keskeny ösvény nyílt, az útja erre vezetett.

Hirtelen megtorpant, mert furcsa hangot hozott a szél: - Első... - suttogta az ismeretlen, bár Eline nem volt biztos benne, hogy ember hangját hallotta. Talán csak az éjszakai erdő játszott vele. Mozgást látott a szeme sarkából, odakapta a fejét: mintha egy csapat varjú röppent volna fel, a szárnyak suhogását is hallotta.

Az asszony ismét elindult, az ösvény hamarosan véget ért, ő pedig kiért egy tisztásra. Megtorpant, a lába előtt fekete mélység tátongott. Leguggolt, valamiért az az érzés gyötörte, hogy van odalent valami, valami fontos. Az üregben egy épület kupoláját látta.

Ekkor újból fényesség támadt. A tisztásra a telihold fénye vetült, az üregbe süllyedt templom építményei felragyogtak. A hang ezúttal odalentről szólt:

- Első... - Eline megdermedt, távolról zajt hallott, mintha egy tükör zuhant volna a földre. Valaki felsikoltott. Megpördült vele a világ.

Rettenetes csörömpölés közepette valami berobbant az ablakon. Jew felsikított, Quentin felordított, mert a földön aludt egy pokrócon, és az a valami átbucskázott a feje fölé. Brod fölkapta a puskáját, Eli ne szeme felpattant és azonnal kiáltotta:

- Luxem Alquiem! — A varázslat nyomán gyönyörű, fénylő galamb suhant tova a szobában, mintha csak tollait hullajtotta volna el, világosságot hintett maga körül a sötétben. A fény azonban nem sokat segített, sőt, most, hogy látták, mivel van dolguk, ledermedtek a döbbenettől. Jew abbahagyta a síkírást, takaróját egész az orráig húzta, Brod felemelte a puskáját, ám moccanni sem tudott. Quentin és Dorien rémülten pislogott a szoba túlfeléről.

A padlón egy férfi kuporgott, bőrét fölhasították a szilánkok, a kemény ablaktábla szétzúzta az arcát. Betegnek tűnt, reszketett és izzadt, a levegőt kapkodva vette, és a szeme... Az idegen tekintetét egyenesen Cailie-re szegezte, aki Jewhoz hasonlóan a takarója mögül pislogott. Az ismereden férfi tekintete zölden megvillant, ajka szétnyílt, láthatólag igen nehezeire esett, hogy az emberi szavakat kipréselje a száján. Végül mégis sikerrel járt, jobb kezét Cailie felé nyújtotta, és ezt üvöltötte:

- Segíts! Segíts!

Többre nem volt ideje, a teste görcsbe rándult, változni kezdett. Bőre felhasadt, alóla sűrű, fekete bunda burjánzott elő, alakja összement, arca megnyúlt, hamarosan a jól megtermett, felnőtt férfi eltűnt, és helyébe nem maradt más, mint egy szűkülő farkas.

- Lődd le! Lőj már! Mi a fenére vársz?! - üvöltötte Quentin. Bár a hold odakint csupán ezüstös sarlóként világlott az égbolton,

a fiú biztosra vette, hogy egy újabb vérfarkas átváltozásának lehettek szemtanúi. Brod azonban nem lőtt, csak ült dermedten.

Az átalakulás után a farkas zöld szemét még utoljára Cailie-re vetette, majd úgy távozott, ahogy jött, az ablakon keresztül. Brod ezúttal összeszedte magát és a párkányhoz rohant, még látta, ahogy az állat végigfutott a szobák mellett sorjázó cseréptetőn, leugrott az utcára, majd pÜlanatok alatt eltűnt a sikátorok sötétjében.

- Mi a fene volt ez?!- bödült el Quentin. - Ezt nem hiszem el! Egy adag ember élete során soha nem találkozik vérfarkassal, el sem hi-szi, hogy léteznek! Nekünk meg pár hét leforgása alatt ez a második!

- Megtennéd, hogy nem üvöltesz? - morogta Eline. Megidézett galambja időközben felült a szekrény tetejére, és onnan pislogott le a jelenlévőkre.

- Igenis üvöltök! Jogom van hozzá! Egy vérfarkas épp most szánkázott el a fejem fölött! És... - A fiú lenézett a tenyerére, az aláhulló szilánkok több helyen megsebezték. — És vérzem... lehet, hogy én is megkaptam! Megfertőződtem!

- Mit gondolsz, mi ez, valami nátha? Megharapott? -Nem...

- Akkor fogd be!

Brod időközben Cailie mellé sétált, leült az ágya szélére, és meglapogatta a fiú fejét.

- Jól vagy?

- Igen... - válaszolta a gyerek, holtápadt volt, és tekintetét még mindig arra a pontra szegezte, ahol az idegen átváltozott a szeme láttára.

- Hisz nincs is telihold - kapcsolódott be Jew a beszélgetésbe. Hosszú idő után először Dorien is megszólalt:

- Az utolsó bármikor megtörténhet, akár nappal is. Soha többé nem lesz ember, farkas marad, örökre. - A fiú megborzongott. *Hát ez vár rá is. Hamarosan.* Jelnek tekintette, saját sorsa előképének.

Brod is rossz óment sejtett az idegen felbukkanása mögött. Láthatólag mindenki a rém átalakulásával és szökésével foglalatoskodott, neki azonban a szerencsétlen fickó utolsó szavai jártak a fejében. *Miért kért Cailie-től segítséget? Talán megzavarodott. Talán nem tudta, mit csinál, ahhoz fordult, aki a közelében volt. Talán. De ha nem...*

Eszébe jutott a piactéren látott férfi. *Ő lett volna? A vonásait nem ismerte fel, hiszen az üveg és a kemény ablaktábla rettenetesen össz-szezúzta az arcát. Az idegen már régóta figyelte a fiút? Miért? Mit látott benne? Minek látta?*

Brod tekintete Cailie-ről az éjjeliszekrény fiókjára terelődött. Még a vaskos farétegen keresztül is sütött a bűbáj, akár a fehér parázs, a medalion varázsereje.

Brod maga sem értette, pontosan miért is titkolta társai elől, miféle bevetésre készült. Talán egyszerűen nem volt kedve beszélni róla. Délután gondolataiba mélyedve, magába zárkózva ült az asztalnál, Cailie aggódva figyelte gondviselője mogorva ábrázatát, tudta, jót nem jelenthet. Jew pedig megsértődött, amikor Brod elhessegette magától, akár egy szemtelen legyet. A csapat két ifjú titánja nem sokat törődött a férfi viselkedésével, Quentin egy szajha ölében ült, Dorien pedig a szoba sötétjében kuksolt.

Jew unaloműzőként megtanított pár kártyajátékot és -trükköt Cailie-nek, lejátszottak néhány partit, majd csadakoztak a városiakhoz, akik az ivó közepén táncmulatságot tartottak. A fiatal lánynak nyilvánvalóan jobban tetszett volna, ha egy csinos fiatalember kéri föl, például olyasvalaki, akinek szép szőke haja van és hegyes füle, ám a kis Cailie mozgásán, vidám kacagásán olyan jól mulatott ő maga is, hogy egy pillanatig sem unatkozott.

Brod gondterhelten tekintett a sötét fülött ketyegő órára, még csak fél öt körül járt az idő, mégis teljes sötétségbe burkolózott odakint minden. Végül elszánta magát, felkelt az asztaltól, és a kijárat felé indult.

- Hová mész? - kérdezte Eíine.

- Könyvtárba - válaszolta Brod, és egy mosolyt küldött az asz-szony felé. Ennél többet nem árult el küldetéséről, felvette a kabátját, és kilépett az utcára.

A hajdani, előkelő villában berendezett könyvtár ablakaiban lámpások világítottak, az ajtón feldíszített koszorú fogadta a betérőket. Az udvarban, ahol a magas fák és formára nyírt bokrok tompították a szél erejét, gesztenyeárus kínálta portékáját, a rikkancsok pedig a helyi lapot próbálták rásózni az arra járókra. Brod mindkettőből vett, gesztenyét azért, mert szerette és melengethette a kezét, az újságot pedig azért, hogy szerencsédén kölykök minél előbb hazamehessenek.

A forró gesztenye a könyvtár előterében is jól jött, bár kétségkívül nem volt olyan farkasordító hideg, mint odakint, Brod mégsem vette le a kabátját. Lehelete a könyvtárban is látszódott.

A pult mögött álló Mr. Keeble-t már az első pillanatban kiszúrta magának, ám nem akart feltűnést kelteni, így ellátogatott a szomszéd termekbe, szétnézett a felhalmozott könyvek között. Chester-townban valóban olyan ritkaságokat őriztek, amiket sehol *máshol* nem lehetett beszerezni, például Shakespeare mester összes művét. Szegény fickó, ha előre látta volna kínhalálát egy roppant nagy máglyarakás közepén, kétszer is meggondolta volna, miket íráljon. Bár a későbbi korok művészei sem jártak jobban, egy Victor Hugó nevezetű úriember éppen börtönbüntetését töltötte regénye miatt. A *párizsi harangozó* vagy a *Notre-Dame harangozója*, valami ilyesmi címe volt a műnek.

Brod visszatért az előcsarnokba. Mr. Keeble idős, hatvanas évei végén járó férfiú volt, és cseppet sem bizalomgerjesztő, nem épp könyvtárosnak való. A betérő vendégeket gyanakodva méregette, összehúzott szemöldökkel, lebiggyesztett ajakkal. Megcsonkított lábát és kezét hosszú köpönyeg alá rejtette, arcának sebeit gondozatlan szakáll takarta. Azt beszéltek, hogy az inkvizíció tette vele még ifjúkorában, a rettenetes kínzások

pedig nem csupán a testét, hanem a lelkét is megnyomorították. Itt, a Bolondok városában azonban neki is jutott hely.

- Miben lehetek a szolgálatára? — kérdezte Mr. Keeble, mihelyst Brod megtorpant a pult előtt.

- Jó estét, szeretnék... egy pillanat... — Brod lázasan kutatóan a barátjától kapott érme után. Mikor végre rátalált, óvatosan a férfi elé tolta. — Szükségem volna néhány ritkább iratra.

- Ertem. — Mr. Keeble közelebből is megvizsgálta az érmét, majd visszaadta Brodnak. - Félóra, két schilling. Ez így megfelel?

- Igen.

- ~~Alk~~ Kövessen! Mr. Keeble, anélkül, hogy körülnézett volna, ~~hán~~ vendég tartózkodik az épületben, sarkon fordult és eltűnt a szemközti lévő ajtó mögött. Brod azonnal követte, bár igen erős fenntartásokkal. Szűk, alacsony folyosón haladtak keresztül, mintha csak a bérházak között húzódó sikátoron osontak volna. Ahol semmi más *nincs*, csupán irdatlan mennyiségű por és patkányürülék, meg poloska.

Végül kiértek egy kisebb terembe, ahol már emberibb körülmények uralkodtak, volt világítás, és a fal mellé kanapét állítottak. Itt Mr. Keeble megtorpant.

- Uram, a kabátját legyen szíves letenni - fordult Brodhoz. - Van magánál papír és ceruza?

- Várjon csak! Ceruza van, de papír... ha esedeg kérhetnék öntől, nagyon megkö... — Brod legnagyobb meglepetésére az ügyel-bajjal előhalászott ceruzát Mr. Keeble azon nyomban elkobozta tőle, majd a saját zsebébe süllyesztette. *Ez aztán a vendégmarasztaló.*

- Nem készíthet semmifajta másolatot a bent található dokumentumokról - harsogta a férfi, majd az ajtóhoz csoszogott, kulcsával kinyitotta a zárat, az ajtót pedig kitartha Brod előtt.

A titkos terem nem volt túl nagy, nagyjából a fele lehetett egy-egy kinti részlegnek. Ám ezt a kisebb szobát is úgy telezsúfolták könyvekkel, iratokkal, tekercsekkel, hogy a betérő vendégek mozdulni is alig bírtak. Brod egymásra tornyozott újságok, kódexek közt járt, nem mert tüszszenteni, mert attól félt, hogy akkor valóságos homály borulna rá a sok portól.

- Két schilling lesz — mondta nyersen Mr. Keeble, miután lámpát gyújtott odabent.

- Uram, itt van tíz, mert félóra... az nekem semmire sem elég.

- Ahogy gondolja. Most magára hagyom. Az ajtót bezárom, ha megbocsátja. Ha ki akar jönni előbb, akkor furakodjon oda a csövekhez, és üssön rájuk néhányat, meg fogom hallani.

- Hát... köszönöm - mormogta Brod, majd elfordult, és ismét a könyvespolcokra tekintett. Egy csattanás, majd kattanás, az ajtó bezárult mögötte.

Brod cseppet sem csodálkozott, amiért ezt a kis gyűjteményt csak így emlegették: a Rejtettek. Olyan könyveket halmoztak fel itt, amelyeknek birtoklásáért biztos halálra számíthatott volna a tulajdonos, ha épp nem

a Bolondok városában tengeti életét. Sőt, tán még itt sem érezhette tökéletes biztonságban magát, máskülönben miért kellett a titkos érme?

Brod látott könyveket, melyek a régi idők mítoszairól szóltak, vaskos köteteket tele varázsigékkel és rontásokkal, kódexeket, amelyek teljesen másként mesélték a régi korok történelmét, mint ahogy azt manapság az iskolákban tanították. Minden itt volt, tanulmányok a varázsfajokról, a mágia tudományáról, legendák, mesék, prófécia a régi istenekről... és ez volt az, amit Brod keresett.

Brod a vaskos kódexben régi mítoszokat olvashatott az Elfeledettekről, az ősi istenekről, vagyis az etainukról, ahogy az elfek népe hívta őket. Minden egyes fejezet egy istennel, a róla szóló mesékkel, legendákkal, jóvendölésekkel foglalkozott: ott volt Norgales, akit Dorien otthonában tiszteltek, Carlinden, a mesés leány, akit a természet védelmezőjeként emlegettek, és a régi idők emberei hozzá fohászkodtak jó termésért, esőért és enyhe télért. Hafgar a háború istene volt, állítólag szellemalakban, néhol álruhában járt az emberek közt, hogy viszályt és ellenségeskedést szítson. Mogo a halottakért felelt, a lelkeket kísérte az alvilágba, ám sokszor a pestis terjesztőjeként is emlegették. Mogo alakja meglehetősen félelmetes volt, aszott arcú öregemberre emlékeztetett, szekerét pedig száz fekete patkány húzta. Andar műveltséget, tudást, mágia tudományára való fogékonyságot csöpögtetett a halandók fejébe, mielőtt azok megszülettek volna.

Brod minden etainuról majd' száz oldalt elolvashatott volna, ám mivel ideje szorította, rátért a lényegre. A **B** betűnél annak rendje és módja szerint rátalált Balorára, az egyik főistenre a számtalan Elfeledett közül. Rögvest a legelső oldalon ez a kép fogadta: meztelen, karcsú leány állt egy fa tövében, köréje az erdő vadjai, elsősorban farkasok gyűltek. A kódexet illusztráló művész komor színeket használt, szinte kizárólag feketét és kéket, mintha az egész társaság, a lány és a farkasok, árnyékban rejtőztek volna. Amint Brod beleolvasott a szövegbe, ennek is megértette az okát. Balora az éjszaka istennője volt, ha egy halandó szólni kívánt hozzá, este a holdhoz, nappal pedig az árnyakhoz kellett fohászkodnia. Balora a leghatalmasabb etainu volt mind közül, a régi időkben megszámlálhatatlanul sok hívet tudhatott a magáénak, holdfényből és árnyakból épült palotáját sokszor megépítették idelent a földön is. Ezen szentélyek természetesen csupán fából és kőből épültek, ám mindannyiukban rejtőzött egy különös kápolna is. Itt a hívek az árnyak előtt hódolhattak, és bemutathatták áldozataikat. Ezeket a szentélyeket világszerte csak így emlegették: Hoidtemplomok.

Balora születése, a mítosz a kezdetekről, így szólt:

Balora a legelső istenek közt született, atyja a földnek árnyéka, anyja a vízen megcsillanó holdfény. A kezdetekkor testvérhúga-val, Carlindennel osztottak a világon: Carlindené volta nappal, a fény az állatok és varázslények, kik a világosságot választották, Baloráé pedig az éjszaka és az árnyak sötétje, az erdő vadjai, kik éjjel indultak portyára, hogy éhségüket csillapíthassák. Egyik rész sem több vagy kevesebb a másiknál, s nem is jobb, hisz az egyen-súly a két világ harmóniája. Akkor még más volt minden, az ember nem rettegett a sötétől, mert ismerte és tisztelte.

Balora, mivel kegyes úrnő volt, és mindig odaadással fordult hívei felé, sokak szívét megnyerte magának. Az emberek áldozatait

örömmel fogadta és egyengette sorsukat, hisz ezen időkből, mivel a hívek imádata őszinte volt, hitük pedig megingathatatlan, a nagy istenek is kényükre-kedvükre tevékenykedhettek az anyagi világban.

Aztán korok múltával megérkeztek a többiek is.

Az etainuk azokból a kalászszemekből pattantak ki, melyek a földre érkező csillagokból sarjadtak. Norgales, az ifjú, kinek páncélját és kardját harmatból és holdfényből kovácsolták, egy ezüstkalászból született; Andar, a Bölcs, aranyból; Hafgar otthona vörös volt, akár a vér; Mogo kalásza pedig satnya és penészes, beteg, akárcsak ő maga és a rettenetes fertőzések, mit a halandók világába hozott. Am egyik etainu sem volt jobb vagy különb a másiktól, hisz az élet éppúgy hozzátartozott az egyensúlyhoz, akárcsak a halál.

Az istenek után sorban megérkeztek az angyalok és a felsőbb szférák védelmezői, a szeráfok, kerubok, kalászból születtek ők is, akárcsak a nagy etainuk. A világ egyensúlyba került.

Ám egy nap újabb jövevények érkeztek. És minden megváltozott.

Akkortájt, a legelső korokban, az etainuk nem mutatkoztak az emberek előtt, ám a két világ közt létezett átjáró. A hatalmas istenek lakhelyére, Llefav Nawydba haláluk után kerültek az emberek vagy más fajok gyermekei: attól függően, hogy milyen életet éltek. Ám ha egy halandó nem bírta kivárni, hogy a nagy etainuk színe elé kerüljön, még mindig akadt néhány lehetőség.

Az Árnyak csarnoka, ez a hatalmas, végeláthatatlan alagútrendszer egyenesen a másvilágba vezetett. Ám ezen utat csupán a legbátrabbak kockáztatták meg, hisz rettenetes csapdák, szörnyetegek lestek rájuk minden kő mögül. A másik átjáró a Lelkek útja volt, egy gigantikus lépcsősor, ami rögvest az istenek égi palotájá-lm vezette a halandókat. Ez az út biztonságosabb, ám felettébb hosszú volt, a vándoroknak hét esztendőig kellett bandukolniuk a végeláthatatlan lépcsőkön. Ám azok, akik végül sikerrel jártak, nagy jutalmat kaptak, gazdagságot, egészséget, segítséget kérhettek az eta inuk tói.

Történt egyszer, hogy a halandó Brigit, kinek gyermeke rettenetes, ismeretlen kórságban szenvedett, felkerekedett, hogy megmássza a Lelkek útját, és segítséget kérjen az istenektől, fia életéért könyörögjön. Az asszony rendületlenül járta a lépcsőfokokat, hét éven keresztül meg sem állt, pedig a homályból szellemek kísértették. Otthon maradt szeretteit látta, apró leánykái sírtak, könyörögtek, hogy térjen haza hozzájuk.

Am Brigit hajthatatlan volt, és a hetedik esztendőre meg is érkezett Llef av Natuyd kapujához. A hatalmas istenek azonnalfogadták, hisz ritkán történt, hogy halandó látogatott el hozzájuk a Lelkek lkján keresztül. Brigit az etainuk csarnokában adta elő kérését:

—Hatalmas istenek! Nem kérek gazdagságot, szépséget, hosszú életet magamnak, sem más egyéb gyarlóságot. Az egyetlen kívánságom, hogy gyógyítsátok meg a fiam!

—Miféle betegség az, amivel az emberek sámánjai nem bírnak? - kérdezte Balora, aki maga is anya volt, így különösképp együtt érzett a halandó asszonnyal. — Ha papjaid hozzám imádkoznak, úgy is segítettem volna, nem kellett volna megtenned ezt a fáradtságos utat.

- Hatalmas istennő! Nem véletlenül járultam színed elé! Az én világomban mindent megtettünk, amit tudtunk. Papjaink, távoli földek sámánjai legerősebb varázslataikat vetették be, ám hiába.

_ Mesélj erről a különös kórságról!

—Pontban azután történt, hogy a fiam betöltötte tizenhatodik életévét. Testvéreivel az erdőben jártak, és ahogy mesélték, egy különös hasadékot találtak. Szívükbe rettenetes félelem költözött, mikor a végtelen sötétségbe bámultak... hazaszaladtak. Másnapra a fiam megbetegedett. Es csak ő, a többieknek, a kisebbeknek nem esett bajuk. A fiam... megváltozott. A szobája mélyén, az ágyán kuporog, lesoványodott, bőre sápadt... Ha segíteni akarunk rajta, őrzöngeni kezd, és rettenetes ocsmányságokat vág a fejükhöz, ha nem kötözzük meg... talán megölne minket álmunkban. Kérlek, hatalmas istennő, segíts!

tíalora sokáig hallgatott, átgondolta az asszony szavait. Végül úgy döntött, személyesen jár utána ennek a különös betegségnek.

—Induljunk hát házadhoz!— mondta az istennő, és harcos sze-ráfjai segítségével, kik trónszéken hordozták őt, pillanatok alatt visszajutottak az emberek világába.

Brigit és gyermekei az erdő szélén, egy kis kunyhóban laktak. Babra napnyugtakor érkezett, hisz nem állhatta a napfényt, első útja a beteg ifjú szobájába vezetett. Minden úgy volt, ahogy azt az asszony elmesélte, fia haldoklott, tagjait különös, furcsa erő mozgatta.

—Hagyjatok magunkra egy kicsinyt — kérte az istennő. Brigit és leányai azonnal kihátráltak a szobából.

Halóra, mihelyst egyedül maradtak, a fiatalember szemébe nézett.

—Ki vagy te? És honnan jöttél? — kérdezte, mert már jól tudta, hogy valami gonosz szellemféle költözött a fiú testébe. A lény, vagy sokkal inkább a test, amit mozgató, hangosan felkacagott.

- Csak nem képzeled, hogy elárulom a nevem? Ahonnan én jöttem, a név igazi lényegünk, leghatalmasabb titkunk! Csak mi ismerjük, és senki más!

- Miért gyötröd ezt a halandót? Ha tovább folytatod, meghál

- És?Majd keresek másikat magamnak!Jogom van hozzá, hogy itt legyek! Jogom van hozzá, hogy megtapasztalhassam az anyagi világ élvezeteit! Vagy tán te többre tartod magad minálunk?

- Tehát többen vagytok.

- Pha! Most aztán lelepleztél! Igen, oly sokan vagyunk, hogy el sem tudnád képzelni! Testvéreim, szolgálaim és rabszolgáim is hamarosan erre a földre teszik a lábuk! Csak ők nem voltak oly szerencsések, mint én! Rögvest azután, hogy megérkeztünk, rátaláltam erre az emberre!

- Ez a mi világunk, nektek már nincs hely.

- Azt majd meglátjuk. Most pedig takarodj innen! Nincs több dolgom veled!

Az istennő még szemlélte kis ideig a lényt, értette már, miféle sötétségmozgatja. Am semmit sem tehetett. Ezt hamarosan Brigittel is közölte, aki keserves sírásra fakadt.

- Hatalmas Úrnő! Kérlek, ne hagyd elveszni gyermekem! Kell hogy legyen gyógyír! A világon mindennek megvan az ellentétje! Minden betegségnek a gyógymódja! Ez az egyensúly! Hisz mindig ezt tanítottad nekünk!

- Való igaz, Am most... ez az egyensúly felbomlani látszik.

- Kell hogy legyen megoldás!

Talán... tehetünk valamit. A démon, ami a hasadékból érkezett, más, mint mi. Nem tartozik a felsőbb szférákba, és nem is halandó. Ezen világban csupán lopott testben létezhet. Ha tudnánk a nevét... kiűzhetnénk. Brigit, kedves halandóm! Elég bátor vagy? Talán... volna egy módszer.

—Megteszek akármit!

—Elküldhetlek egy olyan világba, ahol egyenlő félként küzdhetsz meg a démonnal, ami fiad testét bitorolja. Az álmok birodalmában ragadj fegyvert, hatalmas pallost, és győzd le a szörnyet! Testét szaggasd szét ezer darabra, vágd ki szemét, morzsold szét koponyáját, és odabent... megtalálod a nevét.

—Soha... soha életemben nem harcoltam, nem fogtam fegyvert.

—Az álmok birodalmában nem számít, halandó tested mit tud. Csupán a lelked. Az a fontos. Nem tudsz róla, ám többet harcoltál, mint fajtád férfijai. Harcoltál, mikor gyermekeid a világra hoztad, mikor testedből tápláltad őket. Az ágyuknál virrasztottál, mikor betegek voltak. Erős vagy!

A hatalmas etainu szavai önbizalmat adtak Brigitnek, így az áldását adta a tervre. Am ha az asszony biztosan tudja, hogy szemernyi esélye sincs fia megmentésére, akkor is megpróbálta volna.

Így történt hát, hogy Balora varázsereje segítségével átjuttatta a halandó asszonyt az álmok világába. Odaát Brigit teste megváltozott, eggyé vált az árnyakkal és sűrű köddel. Mindkét kezében szablya termett, melyeket oly könnyedén forgatott, akár a legkiválóbb harcosok. Brigit fia álmában járt, így hamarosan összetalálkozott a démonnal

A szörnyeteg undorítóbb volt a legocsmdnyabb férgeknél is, melyek a fold mélyében teremtek. Kezdetben meglepődött az asszony láttán. Aztán döbbenete hamar dühbe csapott át, velőtrázó ordítással vetette magát a betolakodóra.

Ádáz csata vette kezdetét, a táj, mi leginkább egy ködös, dögletes mocsárra emlékeztetett, visszhangzott a két teremtmény üvöltéséről

Ám Balom nem tévedett, tudta, mily erő lakik a halandó asszony szívében. Brigit hosszú küzdelem után győzedelmeskedett a démon felett. Testét szétszaggatta, koponyáját összezúzta, ujjai az undorító kocsonyába túrtak és odabent ráakadt arra, amit keresett. A szövetek közül apró, fekete agyagtábla bukkant elő, rajta különös, ismeretlen rúnák, ám Brigit mégis el tudta olvasni.

Diadalittasan ordította:

- Malchiale! MalchiaUI!

Így történt, hogy lelepleződött az első démon neve, ki a halandók világába tette lábát Brigit legyőzte ugyan a szörnyeteget, ám olyannyira legyengült, hogy az álmok birodalmából már nem tudott visszatérni. Teste meghalt, ám jutalma nem maradt el. Balora kiűzte Malchialelt a fiú testéből, az anyát pedig magához emelte.

Brigitből szeráf lett, a nagy istennő személyes védelmezője, új nevet is kapott, eztán így hívták: Briannar, az Őrző.

Am Balorára várt még egy feladat. Pontosabban a hatalmas etainukra, hisz ez a küldetés még az istennő erejét is meghaladta, így hát közös erővel megkeresték és lezárták a hasadékot, mely kapu volt a halandók

világa és a sötétség közt. Megtették, mi tőlük telt, az átjáró lezárult, ám már így is elkéstek. Egyes démonok kiszöktek a világba, és bár kevesen voltak, így is hatalmas zűrzavart okoztak. Megtalálták maguknak azokat, kik fogékonyak mutatkoztak gonoszságuk iránt. Az emberek és más halandó népek megtanulták, hogy miként szólítsák magukhoz a démonokat abból a sötét másvilágból.

Brod elgondolkodva nézte a történet illusztrációit, az etainuk szent szimbólumai egy kört alkottak a lap közepén; Briannar, a harcos szeráf kivont kardokkal, kitárt, fekete szárnyával óvta Llef av Nawyd

bejáratát. A halandók egy varázskör fölött imádkoztak, mely tölcsér-szerűen benyúlt a föld szívébe, odalent, a sötétben démonok százaai várták, hogy az út megnyíljon számukra.

- Brod lapozott párat, és belekezdett egy másik történetbe.

- Évszázadok teltek el, a világ valóban megváltozott. Hafgar isten ekkoriban mutatta meg valódi arcát, hisz a halandók közt kirobbant háborúk és mészárlások különösen kedvére voltak. Mivel a harcosok és katonák mind szaporodtak odalent a halandók gyermekei közt, Hafgar egyre nagyobb hatalmat kapott, mind többen imádkoztak hozzá győzelemért és oltalomért. A hatalmas isten tehát egyre inkább elgondolkodott azon, milyen pompás volna azt a bizonyos egyensúlyt a saját javára fordítania. Ha már a világban zűrzavar uralkodik, az isteneknek is szükségük van egy vezetőre, és ki volna nála alkalmasabb? Hafgar, a jóisten, Llefav Naivyd egyetlen uralkodója! Nem sejtette, hogy egyesek kifürkészték szándékát, és arra törekedtek, hogy nagyravágását, hiúságát kihasználják, a maguk javára fordítsák.

- Egy napon rút, töpörödött öregasszony kereste fel Hafgar istent saját hajlékában. A halandó egyenesen a Lelkek útján keresztül érkezett, hét évet vándorolt hát, hogy a hatalmas etainuval beszélhessen. Az asszony azonban nem kért sem gazdagságot, ifjúságot, még csak azt sem, hogy fai épen, egészségesen térjenek haza a háborúból. Helyette saját jóslatát, látomását osztotta meg Haf-garral.

- -jófigyelj szavamra, Hatalmas! Korok múlnak, évezredek, és eljő a te királyságod! Rettenetes háború lesz égen és földön. Mi régen volt, és úgy hittük, örökké létezik, elpusztul, az enyészeté lesz, a koromból és füstből új világ születik! Ha elég erős, gyors és furfangos vagy, az új rend uralkodója lehetsz! Testvérekből ellenségek lesznek, ellenségből pedig barát! A sorsod, hogy a leghatalmasabb légy!

- Hajgar kedvtelve hallgatta a számára oly kedvező jóslatot, mert bár az etainuk roppant varázserővel rendelkeztek, a jövőbe nem láttak. Hisz hogy is láthatnának olyasmit, ami minden apró bogárszárnyának rezdülésétől megváltozik? Az öregasszony jövődölését pedig megtartotta magának, és várt, elvégre mi az a néhány ezer év egy halhatatlannak?

- Am nem a Hajgar uralmáról szóló prófécia volt az egyetlen, mi halandó száját hagyta el azokban a régi korokban. Történt egyszer, hogy rendkívül különös társaság érkezett az istenek palotájába. Az ilborok furcsa népség voltak, a szél szárnyán utaztak. Nem tartoztak sem a felsőbb szférák lényeihez, sem a halandókhoz, talán a démonokkal együtt érkeztek az ismeretlen sötétségből. Mindenesetre semmi kárt nem okoztak, csupán éltek megbotránkoztató, ám felettébb különös életüket, tehetségük a pénz és kincsek felhalmozásában,

kamatoztatásában legendássá vált. Némi szóbeszéd járta ugyan, hogy az ilborok halandók gyermekeit, csodaszép leányait elrabolják, ám erre senki sem talált bizonyítékot. Mindenesetre, mikor Ghovan ilbor mutatványosai, csodaszép, ledér táncosai, ifjú légtornászai és angyali kórusa fellépést tartott az etainuk csarnokában, senkinek sem jutott eszébe, hogy a gyermekek után érdeklődjék. Az előadás lenyűgözte az isteneket, egy szám pedig különösképp elnyerte a tetszésüket.

- Az ifjú Iwandelion halandó fiúcska volt, ember gyermeke, mégis, hangja a legtökéletesebb angyali kórust is felülmúlta. Régi idők kissé szomorú énekeit adta elő, közben hárfán játszott. A varázslatos dallamok betöltötték a csarnokot, az embergyermek hangja mindenkit megbabonázott. Ghovan ilbor már dörzsölte a tenyerét, hisz tudta, ezért hatalmas jutalmat kap majd az elégedett istenektől. Ám ekkor különös dolog történt. A fiúcska elnémult, keze megdermedt, szeme fennakadt, apró ajka pedig egy próféciaát suttogott:

- — Hamarosan eljö az istenek alkonya. Nem marad más, csak az ember és a hamis isten, akit a világ feltétel nélkül imád, meghal minden, mit ismertek. A sötétség úgy szól majd hogy ő a fény, az ellenség barátjának tetteti magát. Ki jó és szép, ő a szörnyeteg, milliók halnak, mert másként szólnak vagy tesznek. A világ elfelejt titeket, Hatalmasok, hamarosan eljö az istenek alkonya.

— Micsoda alávalóság ez?!— kiáltották az etainuk.

— Bocsássatok meg, hatalmas istenek! — szabadkozott Ghovan ilbor, és a fiút elkezdte kivonszolni a teremből. — Bocsássatok meg neki, hisz gyengeelméjű! — Néhányan az istenek és őrzőik közül zavartan felnevettek, a többiek sértődötten kiabáltak és mozgolódtak trónszékükön.

- Csupán Balora maradt mozdulatlan és jéghideg, akár a befagyott tó vize. A fiú szavai elgondolkodtatták.

- A hatalmas istennő titokban, hogy társai meg ne tudják, Ghovan ilbor után lopózott, és a különös, halandó gyermekért egy egész vagyont kínált. Így történt, hogy az ifjú Iwandelion Llefav Nawydban, az istenek palotájában maradt, varázslatos énekével gyakorta járt úrnője kedvében. Balora az idő előrehaladtával igen megkedvelte a gyermeket, úgy nevelte fel, mintha sajátja lett volna. Mikor pedig eljött az idő, és a harcok énekmondó halálát lelte egy csatában, Balora magához emelte, Iwandelion-ból pedig angyal lett, a hatalmas istennő legkedvesebb teremtménye.

- Am a jóslat sem merüli feledésbe. Míg a többi etainu csak dühöngött, vagy épp kuncogott a gyermek bolondságain, addig Balora felkészült. Tudta jól, hogy a fiú különleges, látó, és bár hihetetlennek tűnt, hogy egyszer ők, a Hatalmasok elűzetnek eföldről és elfelejtik őket, az istennő furmányos tervet szőtt.

- Roppant erejű, varázslatos ereklyét készített, amit aztán elrejtett a világ egy pontján, őrzésével pedig leghűségesebb szerd-fját, Briannart bízta meg. Ha mégis úgy esne, hogy valóban eljö az istenek alkonya, az Ereklýe utat mutat majd a halandóknak, Balora prófétája pedig szent énekével megnyitja a mennyeknek kapuját.

- Ha eljö az istenek alkonya...

- A hatalmas etainuról olvasott mítoszok ugyan érdekesek voltak, ám Brod ezzel még nem jutott előrébb. Miközben pár percnyi szünetet tartott, pihentette a szemét, zsebéből elővette a különös meda-liont. Halványan elmosolyodott. Talán ez lehet az ereklye, amiről a mítoszok mesélnek? Badarság. Ez a tárgy, bár nem tegnap

faragták és az értéke is szinte felbecsülhetetlen, nem lehet a mesékben emlegetett ősi, nagy hatalmú, szent Erekye. Ezcsak... egy ékszer, semmi több.

- Brod csalódottan csukta be a kódexet, a felszálló portól vissza-foj ihatatlan köhögőroham tört rá. Miután összeszedte magát, tanácstalanul nézett körbe. Eztán mitévő legyen? Zsebóráját előhúzta a kabátja alól, nagyjából félidőnél járhatott. Ha már egyszer ennyit fizetett érte, nem megy ki korábban.

Brod újból a polcokhoz lépett. Belekukkantott néhány varázskönyvbe, talált szakirodalmat a vérfarkasokról is. Úgy tűnt, a tanulmány írója még Doriennél is kevesebbet tudott a dolgok mibenlétéről, a farkasemberek keletkezésének mítoszáról semmit sem hallott, eredetüket így írta le: „*a régi idők homályába vész.*” Mindenestre egyetlen dologban egyetértettek mindannyian: eme kórságra nincs gyógyír.

Brod rosszkedvűen csukta be a könyvet, újból az órájára nézett. Már nem volt sok ideje, és türelme sem. Épp indult volna az ajtó felé, amikor a szeme megakadt egy vékonyabb kötet gerincén. Azon a helyen, ahová a kiadó, a mecénás jelét szokták ütni, egy aranyozott, szárnyas angyal nézett vissza rá. Brod végighúzta a mutatóujját a barázdált vonalakon, majd kihúzta a könyvet a többi közül. Furcsállva méregette a bőrkötésű kódexet, és föllapozta. A legelső oldalon ez állt:

Rufus Anderson utazásai az Átkozott földre, a rémségesnél rémségesebb homályba.

(Dacolván előljáróival és fityiszt mutatva támogatóinak, akik egyetlen pennyt sem szántak az útra.)

Ez a könyv nem nyomdában készült, kézzel írták, valószínűleg ez volt az egyetlen példány belőle. Rufus Anderson... Valami rémlett neki, hogy a férfi misszionárius és felfedező volt. Többnyire az európai vidékeket járta a pogányság írmagja után kutatva. Szerencsétlen évekig kilincselte a Szentszéknél, hogy finanszírozzák tengeri felfedezőútját, ám természetesen elutasították. Hiszen ki pénzelne egy olyan expedíciót, ami eleve halára ítélt. Szegény Rufus úr pedig hiába esküdözött, hogy elővigyázatos lesz, és nem fognak lepottyanni a világ végén.

Brod belelapozott a könyvbe. Rufus úr útinaplójában, az illusztrációk közt rábukkant egy ismerős képre. Cailie Jacobs medalionját ábrázolta, hajszála pontosan. A férfi visszaült az asztalhoz, pedig alig maradt már ideje. Mindegy, legfeljebb még fizet néhány shillinget.

1795. április. 3., Middlesign

En, Rufus Ismail Anderson, a nemes, ám elszegényedett és felettébb ájtatos Anderson család sarja, elhatároztam, hogy naplóban jegyzem fel utazásaim körülményeit. Mivel életem céljául tűztem ki, hogy a pogányságnak

csíráját is kiirtom a világból azon túl minden létező zugot feltérképezek, ahol ember még nem járt, elhatároztam, hogy hosszú, olaszországi utam után egyenesen arra a földre teszem lábam, amitől minden jóézésű hívő retteg.

Az ország nyugati csücskében, Harcrow megye határán van egy hely mely az Átkozott fold nevet viseli immáron évszázadok óta. Miért is hívják így? Mi történhetett itt egykoron? Míg világunkban az Örökkévaló igéjét terjesztették minden országban, minden nép közt, ezen vidéken oly sűrű a régi, pogány világ megnyilvánulása, hogy egyetlen józan hittérítő sem tette be ide a lábát. Kinek van kedve trollokkal, ogrékkel, tündékkal csatázni? Ki olyan bolond, hogy szembeszálljon az erdő mágikus, szentségtelen hatalmával? Mindez jó kérdés, kedves híveim. Ki olyan bolond? Hát én, Rufus Anderson, aki mindennél jobban vágyik rá, hogy végre megkaphassa jól megérdemelt doktori címét, és azt a támogatást, amivel nekivághat leghatalmasabb felfedezésének, a végtelen óceánnak. Köztünk szólva, kedves híveim,

elárulhatom elképzeléseim ezen utat illetően. Szóbeszéd járja, hogy a nagy vízen túl egy hatalmas, elfeledett kontinens fekszik.

Tán maga a legendás Atlantisz? Mindenesetre biztosan tudom, hogy az örökkévaló támogatását élvezném egy ilyen nagyszabású felfedezőút alatt, és nem pottyannék bele a Pokol legmélyebb bugyrába, mint ahogy azt mecénásaim sopánkodva állították.

Brod jó tucat bejegyzést olvasott az út előkészületeiről, Mr. Anderson mindent pontosan feljegyzett, listát írt a felszerelésükről, csapat tagjairól, továbbá hosszasan ecsetelte a különféle mágiku holmik előnyeit. A parázna nimfák távoltartására például több zsáknyi marharépat vittek magukkal az útra, bár Mr. Anderson szemér mességére hivatkozva végül nem árulta el, ezen tárgyak miként használatosak.

1795. április 29.

A Sunpointfolyó partján, a révészlakban

Mr. O'Berry ugyan vonakodva, de végül rendelkezésünkre bocsátotta mind tutaját, mind pedig szakértelmét, így holnap átkelünk a sebes sodrású, a tavaszi esőzésektől megduzzadt Sunpoint folyón.

Mr. O'Berry kifogásolta úti célunkat, hisz szerinte az Átkozott földre épeszű, jámbor hívő nem teszi a lábát. Ráadásul pletykák keringenek arról, hogy a megye szélén épült apró falvakat ismeretlen eredetű, rút szörnyeteg tartja rettegésben. Mr. O'Berry beszámolója alapján egy mocsári trolira gyanakszom, persze nincs

félnivalónk, míg fegyvereinkkel bánni tudunk, Mr. Cooper pedig a tűzrnágia elismert szakértője.

1795. április 30.

A Sunpointfolyó partján... illetőleg benne.

A folyó ereje még Mr. O'Berryt is megtréfálta, a rettenetes sodrás, örvények, jóval a szemközi stégen túlra űzött minket, sőt fiiszerelésünk java része, köztük Mr. Turley, a jeges vízben kötött ki. A holminkat kimentettük a túlparton, köztük térképész barátunkat, ám a kakukkfű elázott, a sátrak úgyszintén, a marharépa zsákja pedig kibomlott, és az egész Sunpoint folyó szakaszát úszó répák lepték el. Sajna, ezután nem lesz, ami megóvhatna minket a nimfák támadásától!

1795. május 5. Marshvillfalu

Valóban igazak a hírek a környéken garázdálkodó rémről, a megye prefektusának emberei meg is érkeztek, hogy rendet tegyenek. Mivel minket kinevettek, és nyomatékosan megparancsolták, hogy hagyjunk fel bolond elképzeléseinkkel, és eszünkbe ne jusson folytatni utunkat az erdő irányába, így valósággal szöknünk kellett.

Brod sokat átugrott a bejegyzések közül, néhányat, amin hírte-
njében megakadt a szeme, elolvasott.

1795. július 8.

Valahol az erdő sűrűjében

Most, hogy már hetek óta ezen a pogány jblldön tartózkodunk...

Kedves híveim, most már én is érzem, miféle helyre csöppentünk. Az erdő, a fák lombkoronája oly sűrű, hogy alig jut át rajta világosság, nappal is fáklyát kell gyűjtanunk. Mintha egy rémálomban járnánk, vajon valaha süt még ránk a nap fénye? Az örökkévaló kegye és szeretete?

1795. július 22. A Romváros

Kedves híveim! Úgy tűnik, elérkeztünk utunk sarkalatos pontjához Pontban délután öt óra harminckét perckor a sűrű aljnövényzet és lombkoronák mögül egy régi. romvárost pillantottunk meg. Soha életemben nem tapasztaltam ilyesfajta rettegést, mint ezen szentségtelen kövek közt! Igen, kedves híveim, itt minden egyes apró zugból a sátán les ránk! Az ősi várost, amely Mr. Turley szerint nagyjából ezer éve az enyészet prédája, egy pogány istennőnek szentelték egykoron.

Hogy pontosan kinek, nem tudom, elvégre hatalmas szégyen volna, ha úgy fújnám a pogány korok mítoszait, akárcsak a példabeszédeket. Mindenesetre ezt a parázna, mezítelen nőszemélyt a továbbiakban csak Farkasúrnőként fogjuk emlegetni, mivel e szentségtelen démont hívei leggyakrabban ezen vadállatok társaságában ábrázolták.

1795> július 23. A Romváros

Félnapos kutatómunka után rátaláltunk egy hasadékra, ami egyenesen a hely kápolnájába vezetett minket! Nem tudom, mi történhetett itt egykoron, talán csupán a föld mozdult meg, vagy épp maga az örökkévaló temette el, ám az építmény egy barlang üregébe került. A falak kiváló állapotban vannak, ahogy a kupola is, és a falakat díszítő mozaikok, szobrok és faragások.

Egy apró megjegyzés: úgy érzem, valami figyel minket az éjszaka sűrűjéből. Ezen a helyen nem csoda, ha rémeket látok, és az erdőben hemzsegek a farkasok, de ez mégis más...

1795. július 24. A Romváros

Ez a hely éjszaka a legkülönösebb. A kápolna teteje, a kupola, tudom, szentségtelen építményről beszélek, ám kétségkívül szemet gyönyörködtető, amikor a cserepek, racsok és faragások közt átvi-láglík a hold fénye.

És mindez még semmi! A kupola tüzetesebb vizsgálata után Mr. Turley váltig állította, hogy valami bonyolult mechanika rejtőzik a rajzolatok, faragások mélyén. Mintha, az ő szavaival élve, tárcsarendszer volna. Talán valamiképp mozgásra lehetne bírni ezen ősi szerkezetet? Mivel bizonyosak vagyunk benne, hogy a kápolnát a Hold imádatára hozták létre, a továbbiakban csak így emlegetjük: Holdtemplom.

1795. július 26. Holdtemplom

Már minden tagom sajog, kedves híveim! Az üreg hideg és nyirkos, kemény köveken alszunk, bár legalább biztonságban vagyunk¹. Mr. Turley ezúttal újabb kutatásba vetette bele magát: nemrégiben a kövek közt, a sárban egész különös kis tárgyra bukkantunk.

Az apró szobor, hogy mit ábrázolhat, nem tudom, mindenesetre valószínű, hogy egy medalionról van szó, pogány, erkölcstelen jel-képről. Motívumrendszere hasonló a kápolnáéhoz, Mr. Turley bizonyos benne, hogy valamiképp köze van az ősi szerkezethez. Vagy a mozaikképekhez. Ez az apró jószág pedig szintiszta, mágiával megmunkált szurokkristályból készült.

Rossz érzésem továbbra sem szűnt. Váltig állítom, hogy valami figyel minket. A zöld, világló szempár gyakorta tűnik fel az üreg környékén, szinte minden éjjel látom.

Brod percekig bámulta Mr. Turley tollrajzát a különös medalionról. Vajon a férfi végül rájött, hogy mit is rajzol tulajdonképpen? Egy meztelen, stilizált női alakot? A romvároson is elgondolkodott. A díszítőelemek, motívumok hajszára egyeztek azzal, amit ők is találtak Cailie otthona közelében, pedig a két hely sok száz mérföldre volt egymástól. Vagyis mindez egy olyan ősi kultúra része lehetett, ami az egész szigetet behálózta. Sőt, talán az egész világot. Hihetetlennek tűnt, hogy a régi emberek sok istenben hittek, vajon az etainuk valóban léteztek? És ha igen, hová tűntek? Elfelejtettek őket: ez lehetett az istenek alkonya.

Fogyott az ideje, szinte hallotta Mr. Keeble lépteit. Brod visszalapozott, következő pillantása a térképre esett, ami két oldalt is elfoglalt a könyvből.

- Ej, kedves uram... — mormogta magában a férfi, majd minden szívfájdalom nélkül kitépte a térképet, és a zsebébe süllyesztette. — Ha adott volna papírt, most nem kellett volna megrongálnom a becses tulajdonát.

Ezután Brod villámgyorsan visszatette a naplót a helyére, majd ártadan képpel várta, hogy Mr. Keeble kiszabadítsa. A férfi nem vett észre semmit, Brod a lopott térképpel a zsebében kísétált a könyvtárból. Későre járt, a gesztenyeárusnak csupán hűlt helyét találta, ellenben az újságárus fiúk még mindig a közelben tekeregtek. A könyvtár kapuját elhagyták már, és kimerészkedtek az utcára, bár itt sem találtak sokkal több vevőt. Brod, bár biztosra vette, hogy a kölykök emlékeztek rá, azért újból vett tőlük újságot.

Elmájában a visszafelé vezető úton a könyvben olvasott mondat zengett: „*szent énekével megnyitá a mennyeknek kapuját*”. Útját koldusok, szerencsétlenek, szajhák szegélyezték, hirtelen azonban valami mégis megtorpanásra késztette. A gázlámpák tompa fényében lidércnyomásként tűnt fel az árnyék. Furcsa, formátlan alakja mozgolódni kezdett, és ekkor Brod felismerte: az árny egy angyalt mintázott. Amint kitért a hatalmas szárnyát, mintha még a tollak suhogását is hallani vélte volna.

Aztán a férfi felnézett, a mellette lévő erkélyen egy asszony állt. A hideg ellenére elegáns, ujjatlan, piros ruhát hordott, áttetsző selyemkendőjét éppen akkor terítette a vállára... *Igen, akárcsak a szárnyak. Az ő árnyékát látta odalent, az úton.* Brod olyan sokáig, leplezetlenül bámult a nőre, hogy az elmosolyodott, majd kedvcsen megkérdezte:

- Jó estét, uram, talán társaságra vágyik?

- Nem... most nem... majd talán máskor... - motyogta zavartan a férfi, majd továbbindult. A fűtyülő szélben már alig hallotta maga mögött az asszony hangját:

- Milyen kár!

Brod másnap a társaság elé járult felfedezésével és az ellopott térképpel. Jew-t és Quintint az újabb felbukkanó szurokkristály érdekelte: ahol egy van, ott többnek is lennie kell! Egyszerűen mondvá, azonnal készen álltak a kincsvadászatra.

Eline-t a kincs nem izgatta túlságosan. Az esze ezt mondta: *mi szükség egy újabb medálra, amit nem lehet eladni? Ott csillog a szemük előtt egy egész vagyon, és semmit sem kezhetnek vele.* Szíve azonban azt súgta neki, hogy útra kell kelnie. Almai, melyek gyerekkorában kezdődtek, szinte nap nap után gyötörték. Brod legújabb beszámolója pedig különösen felkeltette a figyelmét. A férfi csupán megemlítette, miközben áttanulmányozta a térképet.

- Ha minden igaz, könnyen odatalálunk. Az expedíció megjelölte az utat; amerre jártak, bőrdarabokat ütöttek a fák kérgébe. -Eline összehúzta a szemét. Jól emlékezett a furcsa álomra, melyben a megjelölt fák mutatták neki az utat. A vörös lidércfényű, kis lámpások kitörőhözhatóan beleégtek az emlékezetébe. Brod a mutatóujját végigfuttatta a megsárgult papíron. - Hosszú út lesz, és kemény. Azon a tájon csak kisebb falvakat

találunk, Harcrow megyét elhagyva pedig a civilizációnak is búcsút inthetünk. Ruíus úr szerint eten az Átkozott földön olyan sűrű erdőség nő, hogy nappal is lámpást kell gyűjtanunk.

- Ez nem hangzik túl biztatón... — motyogta Dorien.
- Valóban nem. És javaslom, hogy mindenki gondolja át kétszer is, vállalkozik-e az útra.
- Talán érdemes lenne várnunk tavaszig - töprengett Quentin. Brod arca megkeményedett, határozottan kijelentette:

- Én nem várok.
- Pedig talán nem ártana...

- Ne pimaszkodj velem! — Brod ennél jóval többet is némán tűrt Quentintől az utóbbi években, ám most elfutotta a méreg. Utána már megbánta, amiért ráförmedt, de egyszerűen hallani sem akart az egészségről. Mindenesetre meglepte, hogy a fiúnak egyáltalán eszébe jutott, aggódott miatta, és szóvá is tette, még ha sután is. Pedig nem tudhatta, hogy...

- Jól van, bocsánat, hogy élek... - dűnyögte Quentin.
- Szóval, hány személyre vásároljak? - Brod elsőként az elf fiúra nézett.
- A városban nem maradok. Veletek tartok, ha nem bánjátok -mondta Dorien. A férfi bólintott, majd Eline felé fordult. Az asz-szony megvonta a vállát.

- Érdekei a medalion titka, sok a rejtély körülötte. Márpedig ahol *rejtély* van, ott kincsnek is lennie kell. Vagy legalább egy ősi ereklyének. - Felvonta szemöldökét, karba fonta kezét, ennél többet nem árult el a céljáról és önmagáról, higgyék csak róla, hogy a kincs miatt kel útra. Az álmain túl azonban volt még valami, ami arra készítette, hogy a többiekkel tartson. Az ifjúsággal ellentétben ő nagyon is jól tudta, Brod a betegsége miatt akar útnak indulni, és ezért nem várhatja meg a tavaszt. Úgy érezte, hogy a férfinak szüksége lesz rá. És ott akart lenni. Bár ezt önmagának is nehezen vallotta be.

A felnőttek és a serdülők szépen megegyeztek hát újdonsült céljaikat illetően. *Ám mi legyen a legifiabbal?* Brod érezte, hogy leginkább Cailie-nek volna köze a romváros titkához. *Ám akárhogy is, egy gyereket nem vihet ilyen veszélyes útra! Tél van és hideg, az erdőben talán rettenetes veszély lesne rájuk. A fiúnak biztonságra, állandóságra van szüksége, új otthonra. Nem pedig egy csavargó bandára, akik áthurcolják a fél országon keresztül. Ráadásul ez a sok véletlen és jel... valami tán vonzza őket végzetük felé?*

Furcsaságok ide vagy oda, Brod elszánta magát az útra, arra pedig még inkább, hogy az ifjú Cailic-nek új otthonot találjon. Volt is egy használható terve. A fogadás, Mr. Didcot és felesége már hat gyermeket felneveltek tisztességben, arra gondolt, hogy a fiúnak jó helye lenne náluk. Chestertownban nem zaklatnák az egyházmegye emberei, mindig lenne mit ennie, és munkája is akadna, pénzt kereshetne. Brod még aznap este beszélt öreg barátjával és annak feleségével, akik hamar beleegyeztek, hogy befogadják az apádan-anyádan fiúcskát. Saját gyermekeik már felnőttek, és a legtöbbjük kirepült a családi fészekből, volt hely náluk bőven, még a régi ruhákat

is megtartották. Ráadásul a fogadóban mindig jól jött a dolgos kéz. Cailie Jacobs sorsa tehát eldőlt, és bár Brod tudta, hogy jó helye lesz, azért lelkiismeret-furdalás is gyötörte.

Eline és Brod a fogadó lépcsőjén vánszorgott fölfelé, az asszony komoran, de határozottan lépkedett, a férfi pedig úgy mozgott, mintha köszvény gyötörné. A folyosóra érve megtorpantak, a szobájuk bejárata előtt két kis alak gubbasztott. Éppen azon igyekeztek, hogy a lehető leghalkabban és leggyorsabban feltörjék az ajtó zárját.

- Ti meg mi a csudát műveltek? - kiáltotta Eline. Jew és Cailie megdermedt a rémülettől. A lány villámgyorsan felpattant, törét a háta mögé rejtette, majd elővette legártadanabb arckifejezését.

- Csak... gondoltam, megtanítom a kölyköt néhány dologra. Hasznos dologra... - hebegte Jew.

- Hasznosra, mi? - Az asszony undorodva megragadta a fiú kar-át, és betuszkolta a már nyitott ajtón. - Befelé!

Jew, aki az utóbbi napokban egyre inkább szívébe zárta a kölyköt, és úgy tekintett rá, akár az öccsére, vörös arccal kiáltotta:

- Ha meg tud szökní valahonnan, mert ismeri a zárok működését, az igenis hasznos dolog! Brod, mondj már valamit! Volt idő, mikor semmi kifogásod sem...

- Elég — intette le a férfi. — Most nem ezért vagyunk itt. - Nagyot sóhajtott, majd folytatta: - A fogadás Mr. Didcottal megegyeztünk az ifjú Cailie sorsát illetően. Magához veszi, fiaként neveli... a kölyöknek jó helye lesz itt.

Jew döbbenten tekintett a felnőttekre.

- De... azt hittem, te magad fogod... Hisz minket is...

- Igen, tudom. De már nem érzek elég erőt magamban ilyesmihez. És különben is... Te meg Quentin már azelőtt is csavargó élethez szoktatók, hogy hozzám kerültetek volna. Cailie családban nőtt fel, megszokta az állandóságot és biztonságot. Most is erre van szüksége. Az út pedig, amire készülünk, nagyon kemény lesz.

- Szerintem meg arra van szüksége, hogy önállóságot tanuljon! És szabadságot! Különben ilyen kis szerencsétlen marad! Szaladgálhat a koszos tányérokkal egész életében!

Brod arca megkeményedett.

- Erről nem nyitok vitát!

Belépett a szobába. Jew és Eline tekintetükkel érdeklődve követték. Kétségtelen volt, hogy a lány fule pillanatokon belül az ajtóra tapad majd... már ha az asszony hagyja.

Cailie az ágyán kuporgott. Mióta átélte azt a sok borzalmat, csöndes, szomorú tekintetű gyerek volt, aki minden lépését, mozdulatát megfontolta, hisz úgy érezte, egyetlen hiba, és újból magára marad.

A csillagokat is lehozta volna az égről, ha ez a feltétele, hogy pártfogóival maradhasson. Most is rettenetesen aggódott amiatt, amit odakint műveltek, amit Jew mutatott neki. A lány azzal érvelt, hogy az ilyesfajta

tudományban nincs semmi rossz: *ha valahová nem engednek be, menj be magad! Ha nem ad senki, vedd el!* Ám látva Eline és Brod arcát... a záruk feltörése mégsem lehetett olyan jó dolog.

- Ne haragudj, nem akartam rosszat — kezdte szabadkozását a fiúcska, kis híján elsírta magát.
- Nincs semmi baj, tudom, hogy az a kis boszorka vett rá, de... most nem erről szeretnék beszélni veled.

Ugye tudod, hogy holnap útnak indulunk?

- Tudom! Már össze is pakoltam a holmim! Nézd meg! — Cailie-t hirtelenjében mintha kicserélték volna, felpattant az ágyról, és csillogó szemmel mutatta dugig tömött hátizsákját.

- Igen, hát... ez igazán rendes dolog tőled. Jó gyerek vagy, nagyon jó. De... Gyere csak, ülj le ide mellém! Így ni. — Brod nagyot sóhajtott, kezét a fiú vállára tette. — Holnap útra kelünk... de nélküled,

Cailie elsápadt, szeméből eltűnt a fény. Reszketni kezdett, a világa összedőlt. Újból.

- De... de miért? Rossz vagyok? Haszontalan? Bosszantó? Ígérem, megváltozom!
- Nem! Nem erről van szó! Nincs veled semmi baj, jó gyerek vagy... talán túlságosan is, — Brod belekezdett a magyarázatba, amit *már* jó párszor előadott mind magának, mind pedig társainak, a magyarázatot a nehéz útról, az állandóságról, a családról... Persze a hu egyetlen szavát sem értette, akár a falnak is beszélhetett volna.

- De én veletek akarok lenni! Miért mentettetek meg, ha most eldobtok magatoktól? - kiáltotta Cailie. Patakozottak a könnyei. -

Hazudtatok nekem! Hazudtál! Azt mondtad, veletek maradhatok! örökre!

- Soha nem mondtam ilyet!
- De úgy csináltál!

Brod felsóhajtott, ebben volt némi igazság. Túlságosan jól bánt a fiúval, ruhát vett neki és játékot, magához kötötte, soha nem érezte vele, hogy az útjaik elválnak. Ostoba volt és *felelőtlen*. *De ez semmin sem változtat. Mentegethetné magát, 6 is ordíthatna, és akkor a kölyök bizonyosan halálra rémülne, és többet egy szót sem szólna...* Am nem vitte rá a lélek.

- Sajnálom - mondta egyszerűen, és kivonult a szobából. Odakint, a folyosó félhomályában Eline és Jew tekintetével találkozott össze. Az asszony arcán megkönnyebbülést látott, a lányén némi szomorúságot.

Eljött a búcsú pillanata. A kis társaság a fogadó előterében várakozott, Cailie fent duzzogott a szobában. Pontosabban nem is duzzogott, ahhoz túl jó gyerek volt, inkább valami hihetetlen keserűség szorította össze a szívét. Brod és társai már útra készen álltak, vastag kabátban, dugig tömött hátizsákkal. A férfi szó nélkül apró erszényt vett elő a zsebéből, és végighordozta a többiek előtt. Már napokkal ezelőtt megbeszélték, hogy „összedobnak” némi pénzecskét az elárvult Cailie Jacobsnak, ha már egyetlen vagyonát, a varázserejű medalliont elkobozták tőle. Ennek ellenére Jew olyan értedekedő képpel bámult Brodra, mintha fogalma sem volna

semmiről. A többiek részéről felcsillant egy-egy fényes ezüstshilling, ami aztán az erszényben landolt, a lány azonban nem mozdult. Végül szemforgatva a többi közé dobott valamit, ám igencsak gyanús körülmények között, így Brod azon nyomban ellenőrizte. Nem tévedett, a shillingek közt egy rozsdás, viharvert penny hevert. - Jól van na! - kiáltotta végül a lány, mert társai igencsak szúrós szemmel néztek rá. Miután nagy nehezen összegyűjtötték az ifjú Cailie örökségét, Brod Mr. Didcot felé fordult.

— Ezt tedd el a fiúnak! Még jól jöhet. — Megbízott öreg barátjában, tudta jól, ha az a pénz a fiúé, nem vesz el belőle egyetlen érmét sem.

Ekkor azonban ismerős hangocska szólt a lépcső felől.

— Nem kell a pénzetek.

A férfi zavartan figyelte, ahogy a fiú lesétált az emeletről. Hasonlóan sápadtnak, elgyötörtnek tűnt, mint azon az éjszakán, amikor megmentette. *A pénz semmi más nem volt, mint vezeklés.*

— Jól jön még, majd meglátod. — Brod a fiú elé lépett, lehajolt hozzá. — És ha úgy esne, hogy a medalion titka némi vagyonkához juttatna minket, megkapod belőle a részed, ezt megígérhetem.

Jew természetesen felhorkant, Cailie azonban csak megvonta a vállát.

— Szóval látlak még titeket?

— Hát persze! Legkésőbb... ha elolvad a hó, visszatérünk. Várj tavaszig!

— Miért? Utána mi lesz? Talán magaddal viszel?

Brod erre már nem tudott mit mondani, csak megsimogatta a fiú kobakját.

— Viseld jól magad! - Azzal sarkon fordult és elindult a kijárat felé. A többiek is így tettek, bár akikbe szorult némi jóindulat, illetőleg egy kevéske kötődés az Ifjú Cailie iránt, azok mormogtak némi búcsúfélét, jew játékos csókot is küldött a fiú felé, bár legalább ellensúlyozta Ellne közömbös viselkedését. Az asszony úgy lépett ki az utcára, hogy egyetlenegyszer sem nézett vissza.

//,// vége, elmentek, gondolta a fiú, miután az ajtó becsukódott a társaság mögött. Hihetetlen keserűség szorította össze a szívét. Az ember, akiben megbízott, könnyörtelenül, megállíthatatlanul menetelt odakint az utcán. Amikor a nehéz kéz a vállára nehezedett, Cailie összerezzent.

- Nos, fiam... talán megismerkedhetnénk kicsit, ha már a nyakamon maradtál.

A fiú felnézett a mellette álló férfira, Mr. Didcot elmosolyodott.

- A feleségemmel még nem is találkoztál. Mától a mi fiunk vagy... hacsak úgy nem döntesz, hogy a nyakadba veszed a világot. De te okosabb kölyöknek tűnsz. — A fogadás, hogy folytassák ismerkedésüket, elhatározta, megmutatja Cailie szobáját. Pontosabban azt a helyet, ahol aludni fog.

Mikor az ajtó feltárult előttük, Cailie hatalmasra nyitotta a szemét, hisz nem máshol, mint a kamra bejáratánál álltak. Mr. Didcot jót nevetett a fiún, majd beljebb vezette.

- Meglátod, milyen jó dolgod lesz. Éjszaka, ha megéhezel, egyszerűen csak leakasztasz magadnak egy kolbászt, onnét, a gerendáról, és máris falatozhatsz! - hahotázta a férfi, miközben Cailie lehuppant a megvetett ágyra. Kényelmes volt és puha. Igazából jól érezte magát, a kolbász, szalonna, sonka illata régi emlékeit csalogatta elő. A szemközti falnál szekrény állt, Mr. Didcot kitárta az ajtaját, és a benne tárolt ruhákra mutatott. — Úgy hiszem... még nagyok rád, de biztos találsz magadnak valamit, amit elhordhatsz.

Cailie savanyúan pillantott újdonsült tulajdonára, valahogy úgy érezte, nem sok hasznukat veszti. Ahogy a szobának sem.

- No, jól van, rendezkedj be, pihenj kicsit, aztán megmutatom az egész házat, és hogy mi lesz a dolgod. - Mr. Didcot újból vállon veregette a fiút, majd magára hagyta, még a kamra *ajtáját* is becsukta.

Cailie egyedül maradt a lógó kolbászok és szalonnák közt. Néhány percig valóban megpróbálkozott vele, hogy megszokja új környezetét, aztán a férfi után indult. Hiszen tudta már. *Eztán a fogadóstól és feleségétől remélhet oltalmat, védelmet, kitudja, tán jobb is így. Az a különös csapat, egy boszorkány, egy elf, az út, ami szinte álomnak tűnt, a varázslat és veszély már a múlté.*

Újból visszatért a megszokott világba, és furcsa módon már a különös árny jelenlétét sem érezte. Bár igaz, hogy a nap még magasán járt, és olyankor sosem kísértette, mert mintha a fény elűzte volna.

9 TŰZ ÉS VÉR

CAILIE JACOBSNAK az első munkanapján rengeteg tennivalója akadt. Szombat este megtelt a fogadó, nemhogy szabad asztalt nem találhatott a betérő vendég, még a söntéshez is úgy kellett odaforakodnia, ha inni kívánt valamit. Chestertown hiába volt a Bolondok városa, az élet ugyanúgy folyt, mint más vidékeken: gyárak, üzemek nyitottak, a hét utolsó munkanapján pedig mindenki igyekezett alaposan a pohár fenekére nézni. A heti bérek ilyenkor tűntek el a kártyapartnerek, csalók, tolvajok zsebében vagy a szajhák ölében.

Mr. Didcot ugyan alkalmazott egy Betty nevezetű ifjú hölgyet a vendégek kiszolgálására, ám az aznapi rohamot mégsem bírták. Cailie vigyázott a tűzre, begyűjtötte a koszos tányérokat, letörölte az asztalokat, sőt még pincérnek is felcsapott, tálcákkal, söröskorsókkal lavírozott a hullámzó embertömeg közepén. Aznap este a Ledér Asszonyosság ivójában önjelölt muzikusok húzták, fújták a talpalávalót, az épület valósággal beleremegett, amikor a jókedvű suhancok táncot jártak a terem közepén, a részegek pedig a söntést verték, hol öklükkel, hol pedig üres korsójukkal.

És hogy Cailie Jacobs miként érezte magát új közegében? Nem jól, sőt, meglehetősen kellemetlenül és idegenül. Odahaza, kis falujában néhányszor előfordult, hogy apja a hóna alá csapta őt, amikor a kocsmá felé igyekezett, azt is rettenetesen utálta. Az ordibálás, hajnalig tartó dorbézolás, a bűz, a részegek száralmas

tántorgása megrettentette, és lám, ezen a helyen háromszor annyit láthatott belőle, Sokáig tartott, míg a csapra vert hordók kiürültek, és a vendégereg kellőképp elbódult, az meg főként, mire Mr. Didcotnak az utolsó dülöngélő részegét is sikerült kiebrudalnia az utcára, és végre bezárhatott. Hajnali egy körül járhatott az idő, Cailie kis híján összeesett a fáradságtól, az ágyáig alig bírt elbotorkálni. Pillanatok alatt elaludt, a rémálmai ezúttal nem kísértették.

Sokára borult a városra csend. Chestertownban a rend őreinek mindig is nehéz dolguk volt, ám szombat esténként különösen. A fogadó utcájához vezető árkádsornál szolgálatot teljesítő csendőrök egyetlen percet sem pihenhettek, rohantak zsebtolvaj után, megakadályoztak egy késelést, több verekedést, továbbá elzavartak egy csapat kölyköt, akik csúzlival lövöldözték a lámpaburákat, egy ember pedig a feleségét készült kidobni az ablakon. Ez a két férfi jellegzetes sisakjával, fényesített övcsatjával, egyenruhájával úgy festett a búzló sikátorokban, akár a szemétdombra hajított, hibátlan viaszbábu.

Hajnal felé a csendőrök végre megpihenhettek, az utca kiürült, a házak elcsendesedtek. Váratlanul az egyik férfi fölkapta a fejét, és lámpásával a szemközti oszlopra világított. Már épp készült rá, hogy kiáltson: „*Állj, mutasd magad!*”, de torkára fagyott a szó. A túloldalon egy pillanatra, az árnyak közt parázsló szempár verte vissza a lámpás fényét, majd eltűnt, mintha ott sem lett volna.

— Uramisten — motyogta a férfi.

Társa azonnal felfigyelt rá, és 6 Is AZ oszlop felé világított. -Mi az?

_ Volt ott valami... láttam a szemét.

- Talán egy macska.
- Jó nagy macska lehetett.

Az oszlop körül a frissen esett, kevéske hó érintetlen volt: órák óta nem járhatott arra senki.

- Pedig láttam valamit, esküszöm — morfondírozott a csendőr, miközben próbálta figyelmen kívül hagyni társa szánakozó, lesajnáló pillantását. — Talán egy vérszopó volt!

- Nem vagyok kíváncsi az újabb rémtörténetedre! Nincs elég sötét? Nincs elég hideg? Nincs elég, amitől félnünk kell? Megint vámpír?

- Az nem mese volt! Igenis láttam! Nyári éjszaka volt, ott térdelt a földön, a kislány fölött, és a nyakából szívta a vért...

Befognád végre?

A két férfi szóváltása hosszan visszhangzott az árkádsor oszlopai között, lépteik alatt recsegett a hó. Ha jobban figyeltek volna, lámpásaik fényében újból láthatták volna az árnyat, ahogy egyenesen az utca végi fogadó, a Ledér Asszonyág felé vette az irányt.

Cailie Jacobs, bár rettenetesen fáradt volt, felriadt az éjszaka közepén. Olyan félelem szorította össze a szívét, amit rég nem érzett. Szíve a fiülében dobolt, esze azt súgta neki, fusson, meneküljön, vagy legalább bújjon el, ám tagjai nem engedelmeskedtek neki. Csak feküdt az ágyában, bénultan, a kamra ajtaját figyelve.

Füst könnyűszerrel bejutott az épületbe, a fogadó kezdetleges zárját egyetlen pillanat alatt feltörte. Elhaladt az asztalok mellett, majd egyenesen a kamra felé vette az irányt: az elmúlt napokban kifürkészte a fiú újdonsült otthonát. *Nem akart feltűnést kelteni, nem akart halált hagyni maga után, felesleges fáradozás. Egyszerűen csak elvégzi a dolgát, amivel meghízták, és már el is tűnik.* Számításába azonban hiba csúszott.

Mr. Didcot tán megérezte, hogy idegen jár a háza táján? Hogy veszélyben van a nevelt fia? Mindenesetre a sötét folyosón szembetalálkozott az idegennel, aki lámpása fényében démonnak tűnt. Nem maradt ideje felkiáltani.

Füst nem fáradt azzal, hogy elrejtőzzön az ajtó mögül felbukkanó férfi elől, csupán egyeden pillanat, egyetlen mozdulat, és pengéje máris átmetszette a fogadós torkát. Mr. Didcot teste tompa puf-fanással ért földet, a kezében lévő lámpás csörömpölve szilánkokra tört a padlón. A szétfolyt petróleum azonnal lángra kapott, ahogy a régi, szúrágta hajópadló is. A zajra Mrs. Didcot előbotorkált a hálósobából: ugyanúgy végezte, akárcsak a férje, még arra sem maradt ideje, hogy megértse a körülötte zajló eseményeket. Füst a kamra-ajtó felé futott, mögötte az éledező tűz falni kezdte a fogadó bútorait.

A fiú odabent feküdt az ágyában, éberén figyelt, nem mozdult.

Füst már az ajtóból hallotta a szívverését, érezte a félelmét, a sötétben is látta arcának ártatlan vonásait, rémülten pislogó szemét. A kardot, amivel elvette a két ember életét, ezúttal visszacsúsztatta a hüvelyébe, és törét kapta elő, A pengét a gyermek vállába vágta, kicsit meg is forgatta, hogy a vér, amiért jött, bőséggel folyjon a sebből.

A törét visszarántotta, már épp készült rá, hogy... ekkor azonban megérezte. Megjelent még valaki a szobában. A félig nyitva hagyott ajtón keresztül, az ivó felől érkezett. Valaki vagy valami, amivel Füst már találkozott egyszer. Odakint, az erdő sötétjében.

Cailie nem kiáltott fel, amikor a tör a húsába mart, csupán halkán felnyögött. Látta a sötétben felvillanó sólyomszemet. Ismerős tekintet volt ez, akárcsak Doriéné.

A fiú biztosra vette, hogy az első döfés után jön a többi, ez az ismeretlen elveszi az életét... ám az idegen úgy repült oldalra, akár egy szalmabábu, valami különös erő a sarokba hajította. Cailie a sötétben csupán árnyakat, körvonalakat látott, ám biztosra vette, hogy az a valami, a szörny, oldalról ugrott neki a férfinak, és elsodorta. Majd nekiesett, oly ádázul, akár egy éhes farkas. Valamelyikük ordított, élet-halál harcot vívtak.

Cailie végre megmozdult. Az ajtó felé rohant, mire kiért az előtérbe, a fél ivó már lángokban állt. A fogadó vendégei közül többen is felébredtek a fustszagra, néhányan az emeleti ablakokat törték ki, mások lerohantak a lépcsőn, és fuldokolva az utcára futottak. Cailie senkivel és semmivel nem törődve kivágta a szabadba,

percekig rohant, majd egy sikátorba húzódott. Szíve kis híján kiugrott a helyéről. A falnak dőlt, majd a fáradtságtól lehuppant a földre, rettenetesen fázott, sem kabátját, sem cipőjét nem hozta magával. Az a különös szempár és a lángok táncoltak a szeme előtt. Dideregve, mezítláb ücsörgött a sötétben, a mocsokban, lassan legyűrte a fáradtság, és lehunyta a szemét. Az utolsó emléke az volt, hogy úgy érezte, a vérével együtt az élete is kiszökik a testéből.

Míg odakint, a fogadó ivójában kiáltások harsantak, és a rémült vendégek hanyatt-homlok menekültek, addig a kamrában, Cailie Jacobs elhagyott szobájában élet-halál harc dúlt. Füst még soha életében nem találkozott ehhez fogható erővel, érezte ellenfele bőrét, hallotta hangját, mintha tucatszám lélekharang csengett volna a miében.

Mégis, mintha egy testetlen jelenéssel hadakozott volna. Semmit nem tehetett, csak hanyódott ide-oda a sötétben, húsát hegyes fogak marcangolták, mellkasát karmok tépték föl. Ám még ilyen szorongatott helyzetben sem feledkezett meg kötelességéről. Az egyetlen fegyvert, ami a keze ügyében volt, még tán saját magánál is jobban óvta.

A férfi jól tudta, csupán egyetlen esélye maradt. Szabad kezével a tarisznyája után nyúlt, de a lény újból támadásba **lendült**. Füst súlyos kösziklaként csapódott a padlóra. Felnyitott tarisznyájából minden kiömlött, térképek, papiros, ceruza, az étel és a kristály. A kő zöldes, foszforeszkáló színe valóságos megváltásként érkezett. Füst egyetlen pillanatot sem tétozva, az elgurult kristály után nyúlt, ujjai hegyével épphogy elérte. Miután a követ vértől maszatos tenyerébe zárta, teli tüdőből ordította:

- Vellum Ventuss! - A kristályt szétroppantotta az ujjai közt, teste pedig a pillanatok törtresze alatt semmivé foszlott. A szobára csend és sötétség ereszkedett.

Elérkezett a reggel, Cailie kinyitotta a szemét. Elsőként a sikátor falát pillantotta meg, majd a mocskos utcakölyköket, akik azonnal szétrebbentek a szélrózsa minden irányába. A fiú sokáig nem értette, mi történik körülötte.

Végignézett magán, rajta volt a kabátja, sálja, kesztyűje, még a cipője is, pedig ezeket a fogadóban hagyta. Cailie reszketve megpróbált felülni, szörnyű fájdalom hasított a vállába, arca fintorba torzult, szeme elhomályosult. Kissé kigombolta a kabátját, hogy megnézze a sérülését, ekkor látta, hogy valaki a sebét is bekötözte. A fiú hamarosan összeszedte magát, és feltápáskodott a földről. Egy riadt szempár leste az utca túlfeléről.

A *kislány* sokáig bámulta őt; rongyos, koszos, szánalomra méltó kis teremtes volt. Tekintetében félelem és bizalmatlanság ült. Ez minden bizonnyal az utcagyerekek sajátja, ám Cailie jól érezte, hogy a kölyök ezúttal valóban láthatott valamit.

- Csodafuri árnyékok van neked, hallod-e! - kiáltotta a lány, szipogott néhányat, majd Ő is a nyakába szedte a lábát és eliramodott. Cailie értetlenül bámult utána. *Mitől Jelenek ezek? Tőle? Nagyon megijedhetek, ha még a*

cipőjét, kabátját sem merték lelopni róla. Persze igazuk van. Jobban is teszik, ha minél messzebbre szaladnak tőle, mielőtt még velük is történik valami. A fiú elmorzsolts néhány könnycseppet. Hát szörnyű átok ül rajta? Mindenki meghal körülötte? Balszerencsét hoz az emberekre, és nem marad utána más, csupán lángok, por és hamu.

Cailie tűnődve bandukolt a járdán. Kevésre emlékezett az éjszaka történetéből, azt azonban tudta, érezte, hogy újdonsült nevelőszülei meghaltak. Néhány utcával arrébb meglátta a porig égett fogadót, a tűzoltók és csendőrök még mindig az elszenesedett törmelések közt tébláboltak. Az egész környéket füst és pernye lepte be. Cailie kis ideig szemlélte az eseményeket, egy volt az összesereglett kölykök közül, bár míg a többiek abban reménykedtek, hogy láthatnak egy jó kis összeégett hullát, addig őt a sírás kerülgette.

Végül nem bírta tovább, átküzdötte magát a tömegen, majd nekilátott hosszú vándorútjának. Hogy hova megy, nem tudta. Abban viszont biztos volt, a városban egyeden percet sem marad.

Enyhe téli idő volt, a nap hosszú időre előbukkant a felhők mögül, és bár ereje alig jutott el a földön didergő halandókhoz, a havat, jeget olvadásra bírta. A csapat lovai latyakban, sárban haladtak előre, persze ezt senki nem bánta, örültek az enyhe időnek, jó jelnek tartották. Jew levette szőrmesapkáját, és hagyta, hogy vörös fürtjeit szanaszét borzolja a szél, Quentin a kesztyűjétől szabadult meg kis időre, hogy eljuttassa azt a dallamot, ami már hetek óta a fejében járt, amivel álmodott, de aztán feladta. Cailie Jacobs nélkül valahogy feleslegesnek érezte.

Brod szótlánul ült a nyeregben, a napsütés ellenére rossz kedve volt, a furulyáról a kis Cailie jutott eszébe. Bár az utóbbi időben bármerre nézett, bármit tett, minden a kölyökre emlékeztette. Gyötrődött, hogy rosszul döntöttek.

Éjszakára lehúzódtak az útról, és a fák közt ütöttek tábor. Némán lenyergeiték a lovakat, tűzifát gyűjtöttek, szinte egy szót sem szóltak egymáshoz egész este. Minden olyan üresnek tűnt. Ahogy az elmúlt hetekben, ezúttal is őrséget állítottak, elsőként Jew vigyázta a csapat álmát, majd éjfél körül felkeltette Quintint.

— Ha elalszol... — suttogta a lány, miközben bevackolta magát a hálósákjába. Ujját végighúzta a torka előtt, jelezve, mi lesz Quentin sorsa, ha mégis elbóbiskolna.

A fiú legyintett, dűnnyögött valamit az orra alatt. Visszakívánta azokat az időket, amikor nyugodtan durmoltak a tábortűz mellett, és egyiküknek sem kellett éjszakáznia. Amikor nem tartott velük egy boszorkány, akit isten tudja, hányan üldöztek, és nem tartott velük egy nyavalyás hegyesfülű, aki holdtöltekor felfalhatja őket, A prefektus és emberei is eszébe jutottak.

Quentin járkált egy keveset, lába alatt ropogott a fagyos avar. Mivel Jew azt nyávogta a hálósákjából, hogy maradjon végre nyugton, ezért letelepedett a tábortűz mellé, maga alá húzta a térdét és várt. Kis idővel később arra gondolt, hogy nem lehet baj belőle, ha kényelembe helyezi magát, elnyúlt a földön, és így vigyázta a tábor

álmát. Tíz perc múlva már a fejét támasztotta a tenyerével, egyre laposabban pislogott, újabb tíz perc elteltével pedig semmit nem érzékelt a külvilágból, édesdeden aludt.

Senki nem vette észre, hogy valami járt a tábor körül. És ezúttal olyan közel ment hozzájuk, mint soha azelőtt. A lovak kissé nyugtalankodtak, ám nem csaptak zajt, csupán megrázták magukat néhányszor, tekintetükben zavarodottság csillogott, hiszen látták azt, ami az emberi szem számára rejtve volt. Látták az árnyat, ami a közelükbe óvakodott, látták a láthatatlan kezét, ami kifűzte a kantárjukat. A lovak engedelmesen útnak indultak, mintha valami vezette volna őket, pillanatok alatt eltűntek a sötét erdőben.

Az ágak, gallyak roppanására Dorien fiúle megmozdult, álmában hallotta a hangokat, de képtelen volt kinyitni a szemét. Eline is átfordult a másik oldalára, homlokát összeráncolta, küzdött, de végül alulmaradt, ő sem ébredt föl.

Néhány órával később Quentin szeme felpattant, szíve hevesen vert, mintha rémálomból ébredt volna. Az első pár pillanatban kifújta magát, mindenki aludt körülötte, ezért azt hitte, megúsza, hogy már megint elaludt az őrségben. *Senki nem tudja meg!* Aztán ahogy körülnézett, elsápadt. A hú felugrott, rémülten kiáltotta:

— Nem, nem, nem! Basszus! Basszus! — A fákhöz rohant, ahol a lovaikat hagyták, az állatoknak hűlt helye volt.

- Mi történt? — kérdezte Eline. Hamarosan mindenki felébredt, az egész társaság ott tolongott Quentin körül. A fiú lázasan gondolkodott, hogy valamiféle hihető magyarázatot találjon, de semmi értelmes nem jutott eszébe.

- Hol vannak a lovak? - kérdezte Brod.

— Ehh... hát talán... lementek inni a patakhöz. Itt kell lenniük valahol a környéken! - A férfi épp azon volt, hogy megragadja Quentin gallérját, ám Eline megelőzte.

- Nem a kölyköt kellett volna a városban hagyni, hanem ezt a rakás szerencsétlenséget! - ordította. Kirángatta a fiút a fák közül, emelte az öklét, de aztán az utolsó pillanatban meggondolta magát.

- Nem vagyok szerencsétlenség! Azért aludtam el, mert... mert... Biztos bűbáj volt! — tiltakozott Quentin, miközben kezével az arcát védte.

- Bűbáj, mi? - mormogta Brod. - Milyen érdekes, hogy ezek a bűbajok csak és kizárólag akkor hatnak, amikor te vagy őrségben!

— Akkor is az volt!

Eline elengedte a fiút, letaszította a földre. Haragjában utánarúgott, de Quentin előbb eliszkolt a közeléből.

— Még nem lehetnek messze - mondta Jew, aki Doriennel már a fák közt ácsorgott, tette készen. Tekintetét Quentinre villantotta. — Ha Tohonyának bármi baja lesz, soha többet nem szólok hozzád!

— Nagy veszteség... - dünnyögte a fiú, és nézte, ahogy társai eltűntek az erdőben. Pár pillanattal később hangos füttyszó jelezte, hogy Jew merre járt, a lány rendületlenül kereste Tohonyát, kiáltoz-ta a nevét, ám mindhiába.

A csapat kora reggelig kutatott az elveszett lovak után, végül feladták. A nyomokat az erdő széléig követték, ezután jó ideig az úton haladtak, hátha beérik a tolvajokat, ám az órákig tartó gyaloglás után belátták, semmi esélyük. Visszamentek a táborhelyre, a paráznál megmelegedtek kicsit, majd összeszedték a holmijukat.

Jew könnyes szemmel, vörös arccal csomagolta össze a hálózsájkát és takaróit, valóban azt tervezte, hogy soha többet nem szól Quentinhez. Eline még mindig fortyogott, bár ahogy jobban belegondolt, talán mégsem csak a kölyök hibájából történt. *Neki is fel kellett volna ébrednie a zajra: ellopták a lovaikat, idegenek jártak köztük ezt észre kellett volna vennie!* Nem is hánytorgatta fel többet a dolgot, bár azt megbeszélték, mi legyen a következő lépés. Ches-tertownba nincs értelme visszafordulniuk, a pénzük nem fog szaporodni út közben, azt a keveset a következő faluban is el tudják költeni. Legalább egy szamarat vesznek, ami a holmijuk nagyját cipelheti. Bár számárból úgyis kijutott nekik; mielőtt elindultak volna, Jew odarobogott Quentin elé, és a fogadalmát megszegve rákiáltott:

- Nesze! — A legnagyobb csomagját a fiú kezébe nyomta, majd otthagyta.
- Ez is itt van — dühnyögte Eline, és újabb hátizsákot dobott Quentinre.
- No, meg ez is. - Miután Brod is adott némi cipelnivalót, a fiú alig látott ki a torony mögül, amit társai rásóztak. Quentin szitkozódva indult útnak: félt ellenkezni, Eline bizonyára ellátná a baját. *Talán át is változtatná valamivé, mondjuk, számárrá...*

Este a tűz narancsos lángjai vidáman pattogtak, ez volt az egyetlen szín a fekete éjszakában. És tán az egyetlen hang is. Még Dorien éles füle sem hallott mást, csak a parázsló gallyak roppanását és néha-néha egy-egy huppanást, amikor a hó leszánkázott a csupasz fák ágairól.

Jew és Quentin hamar elaludt, Brod szokásához híven azon igyekezett, hogy minél hamarabb álomba ringassa a zsebében lapuló flaska. Csupán két szempár vigyázta a tábor álmát. Eline néhány vaskosabb ágat dobott a tűzre, Dorien éberén kuporgott egy fa tövében, hiába hegyezte fülét, ezúttal nem hallotta a farkasokat a hegyek felől. *Vajon mi történhetett? Hová mehettek?* ŰÁt rettegéssel gondolt arra a pillanatra, amikor örökre átváltozik majd, elveszti önmagát, ezen nemes vadak szabad, bús éneke valahogy mégis megnyugtatta. *A testvérei, igen, hamarosan egy lesz közülük.* A fiú éppen ezen elmélkedett, komor ábrázattal figyelte a lángokat, mikor zajt hallott. Felkapta a fejét.

- Valaki jár az erdőben - suttogetta. - Felénk tart.
- Egy állat? - Eline is hallgatózott, ám ő még semmit nem hallott.
- Nem... ember. Egyedül van.
- Ki a fene jár az erdőben egyedül? Ilyenkor? — Eline nem várt választ, felpattant a földről, kardját előkapta. Az **elí** fiú is kibújt a takarója alól, feszülten várakozott.
- Mi történt? — nézett föl Brod, már csak néhány korty hiányzott hozzá, hogy istenesen kiüsse magát.
- Valaki jár az erdőben.
- Mi? Kicsodák? Talán a prefektus és az emberei.

- Nem. Egyedül van. - Ahogy múltak a percek, már az asszony is hallotta a sietős léptek zaját, harcra, ugrásra készen várakozott. Amikor az ismereden a táboruk közelébe ért, felkiáltott: - Állj! Mutasd magad!

Egy apró árny bukkant elő a sötétből. Az alak megcsúszott, és egyenesen Eline lábai elé esett.

- Auu... — motyogta a fiúcska.

- Cailie Jacobs? - kérdezte Brod döbbenten, azonnal kijózanodott.

- Ezt nem hiszem el - morogta Eline, majd eltette a fegyverét. Bár gondolt rá, hogy a kölyköt kardlappal kéne elvernie..,

- Mit keresel itt?! - Brod felugrott és Cailie-hez futott. Felsegítette a földről, a kabátjáról és nadrágjáról kissé lesepregette a havat; mivel úgy látta, hogy a fiúnak nem esett baja, ismét ráförmedt: - Mit művelsz? Mit keresel az erdőben? Egyedül? Éjszaka?

- Jó kérdés — morogta Eline.

- Beszélj! Mit keresel itt?

- Láttam a tüzet a fák közt... nem gondoltam, hogy ti vagytok... nem hittem, hogy beérlek titeket... - A fiú holsápadt volt, már jó egy napja útra kelt Chestertown városából. Hogy hová tartott, maga sem tudta. Persze titkon reménykedett benne, hogy régi pártfogói nyomára bukkanhat, ám esélye igen kevés volt. Ő gyalog, ők lóháton. Ezért amikor a kis társaság lába elé csusszant, maga is meglepődött.

- Valami rettenetes történt - folytatta a fiú.

- Jaj, mamám — suttogta Eline, amikor haragja lassan csillapodott. Dorien halkan megjegyezte:

- A fiú megsérült.

- Micsoda? - Brod arca elsápadt.

- Érzem a vére szagát.

- Te jószagos ég! Megütöttem magad? - A férfi leguggolt, és tüzetesebben megvizsgálta a kölyköt: kabátja bélése és inge is véres volt, ám úgy tűnt, hogy valaki már bekötözte a sebét. Brod leültette a fiút a tábornűz mellé, Dorien közelebb óvakodott hozzájuk, és ő is megnézte Caiiie-t. A sérülését szakszerűen ellátták, ám úgy gondolta, hogy ideje volna kötést cserélni, így a táskája után nyúlt, melyben a gyógynövényeit tárolta. Lefertőtlenítette, majd bekötözte a fiú vállát. Brod némán nézte végig a jelenetet, nagyon szégyellte magát, kis híján megpofozta szegény kölyköt. Valóban rettenetes dolog történhetett, és nem véletlenül szökött utánuk.

Miután a sebét ellátták, Cailie beszámolt az elmúlt napok eseményeiről. Mindent elmondott, amit tudott, sok magyarázattal azonban így sem szolgálhatott, hisz ő sem értette, mi zajlott körülötte. A kölyök sérülését látva Brod az egyházmegye embereire gyanakodott, ám ők nem szerepeltek a történetben. Ellenben felbukkant egy új figura, valami félemler, aki nyilvánvalóan Cailie Jacobs életére tört.

- Tudtam, éreztem, hogy nem lett volna szabad otthagynunk -mormogta Brod. - Meg akarták ölni, de kik? És miért? Tán azt hitték, hogy nála van a medalion...

- Ha meg akarták volna ölni, megtették volna. Valami más céljuk lehetett - morfondírozott Eline. - Nem dőfök vállon egy kölyköt, ha azt akarom, hogy életben maradjon. És ha elvérzik? Tán mégis a halálát akarták, és úgy hitték, majd a tűz bevégzi a munkát. Na és az a másik... az az árny, ahogy fogalmaztál. - Az asszony a fiúra tekintett, aki úgy ücsörgött Brod közelében, akár egy bocs a hatalmas, vén medve mellett. - Egyáltalán... ember volt vagy állat?

- Talán mindkettő - motyogta Cailic. Azt a furcsa érzést, a hangokat, a milliónyi lélekharangot, ami a fölében szólt, nem tudta szavakba önteni. Ott, a kamrában, a sötétben, az árnyak közt, valami hatalmas volt: erős, más, nem e világi... Furcsa módon mégsem gondolt rá félelemmel. Már nem.

- Mindkettő - horkant fel Quentin. - Talán egy vérfarkas.

- Vértfarkas, mindenhol vérfarkasokat látsz! — kiáltotta Eline.

- Tényleg? És vajon miért?

Brod közbevágott, akadt még egy fontos dolog, amit tudnia kellett.

- Jack és a felesége... róluk mit tudsz?

- Meghaltak - suttogta a fiú, rettenetes lelkiismeret-furdalás gyötörte, anélkül, hogy tudta volna, mi történik körülötte. Csupán

érezte: azok az emberek miatta haltak meg.

- Láttad... láttad őket?

- Nem, de tudom. — Brod ennél többet nem kérdezett, vigasztalásképp magához ölelte a fiút. Lelkiismeret-furdalásában ő is osztozott, együtt nézték a táncoló lángokat, táborhelyükre néma csend telepedett. *Valóban hatalmas ostobaság volt Cailie-t magára hagynia, vagy sokkal inkább idegenekre... persze még mindig kevésbé örültebb dolog, mint télvíz idején kincsvadászatra indulni egy ekkora kölyökkel, egy gyerekkel, aki már amúgy is túlon túl ragaszkodott hozzá. Hát eztán mihez kezdenek? Talán ez is egy jel. Így kellett történnie.* Hosszú percek után Cailie törte meg a csendet:

- Hol vannak a lovaitok? - kérdezte. Először Brodra nézett, majd a többiekre. Eline gúnyosan elmosolyodott.

- Jó kérdés.

Kora hajnalban Jew arra ébredt, hogy valami nedves ért az arcához. Először nem törődött vele, aludni akart még, így megfordult, és takaróit a fejére húzta. Kis ideig nyugta volt, de aztán az a valami újból bökdösni kezdte, ezúttal türelmeden horkantásokat is hallott. A lány ásítva a hátára fordult, kinyitotta szemét: egy óriási, fújtató orr nézett vissza rá, a serték az arcát csiklandozták.

-Tohonya! - kiáltotta Jew, anélkül, hogy kibújt volna a hálósákjából, felült és átölelte a lovat. Tohonya ép volt és egészséges, ráadásul nem is egyedül érkezett, a tisztás szélén három társa várakozott. A lovak békésen ácsorogtak a fák mellett, néha-néha beletúrtak az avarba, hátha találnak valami ennivalót.

A többiek is felébredtek, Brod ámulva mászott ki a takarója alól, és a lovakhoz sétált. Megsimogatta az orrukat, ezután átvizsgálta őket, nem esett-e bajuk. Egy karcot sem talált rajtuk, az állatok olyan nyugodtak

voltak, mintha az éjszakát egy kényelmes, meleg istállóban töltötték volna. Brod nem értette a dolgot, megfordult, tünődve nézte a csapat ifjait. Jew örömeiben répával kínálta Tohonyát, Cailie is csatlakozott hozzá, így együtt, kacagva nézték, ahogy a ló pillanatok alatt eltüntette a csemegét. A fiú jó színben volt, szeme csillogott, egyáltalán nem látszott rajta, hogy sebesült lenne, vagy megviselték volna az elmúlt napok történései. Brod úgy érezte, minden a helyére került.

Füst teste már akkor megjelent a kápolna padlóján, amikor a lángok még el sem harapóztak a távoli Chestertown fogadóiban. Elsőként a templomszolga látta meg a fényt, ami zöld lidértcáncként kavargott a padsorok előtt, majd a forgatagból előbukkant a félemler ösz-szetört, szétmarcangolt teste.

Füst még öntudatánál volt, sólyomszemével a kápolna mennye-zetét, a festményeit, az aranyozott csipkéket figyelte. Tudta jól, hogy még nem a mennyeknek kapujában jár, fájdalma, a márványpadló hidege, vére szaga nagyon is valóságos volt. Ahogy a fiatal fiú rémült kiáltása is, majd meztelen talpának csattogása, amint segítségért rohant. Füst nem érzékelte, mennyi idő telhetett el, köréje néma csend borult. Fölötte az angyalok sokasága, a Szent Könyv jelenetei, mindmind régi életére emlékeztették, azokra az időkre, amit öszentsége városában töltött. Ifjúkora, tanulóévei, mestereinek szava a fülében csengett, a véget nem érő felolvasások és énekek, kántálások, szent szövegek, éjjel és nappal, melyek elméjét átmosták örökre, és gondolatait elfordították népétől. Végül ismét sietős léptek zaja töltötte be a termet, ezúttal örök tucatjai érkeztek, és egy ismerős hang: - Hát visszatért! — Éjszaka lévén, és mivel az ágyából ugrasztották ki, VanGaldar bíboros hálóköntösben, sípkában sietett a helyszínre. Viszolyogva nézett a haldokló félemlerre, a sárga sólyomszem rossz érzéssel töltötte el. Visszatérő rémálmára emlékeztette, az álmra, amikor egy ezüstsínű farkas járt a nyomában. Az állatnak is ilyen szeme volt. VanGaldar úr megrázta magát, majd a törre összpontosított, amit Füst még mindig nem eresztett. - És sikerrel járt!

Mr. Brickford, aki a katonáival érkezett, leguggolt a haldoklóhoz, és kezéből kifeszítette a véres pengét.

- Ez az ő vére?

-Igen - suttogta Füst kötelességtudóin. Mr. Brickford a véres tört átnyújtotta a bíborosnak, aki átszellemült arccal tekintett végig a rubinpiros pengén.

-Elkezdhetjük hát! - kiáltotta VanGaldar úr. - Egyetlen percet sem késlekedhetünk! Az időpont tökéletes! - Azzal futásnak eredt a padsorok közt, ki a templom udvarára.

Mr. Brickford pár pillanatig némán bámult utána, majd ezt kiáltotta:

- Atyám! És ezzel... ezzel itt mi legyen?

A bíboros a templom bejáratánál torpant meg.

- Nincs időm ilyesmire. És amúgy sem hinném, hogy tehetnénk éne valamit. Jól szolgált, bűnös lelke megbocsátásra lel az Örökkévaló jobbán.

- Az egyik legjobb emberem. Talán még hasznát vehetnénk.

- Tegyen belátása szerint, Mr. Brickford, hívasson felcsert vagy varázstudót! — Azzal a bíboros úr kiszaladt a teremből.

Mr. Brickford ismét az elgyötört, véres test mellé térdelt, egyetlen intésével útjára szalajtott a templomszolgát. Miközben a gyógyítóra várakozott, ismét a sólyomszemekbe nézett.

- Mi történt? - kérdezte halkan. Füst, bármily rettenetes állapotban volt, engedelmesen felelt, legjobb tudása szerint.

- Valami... valami a fiú nyomában járt... Valami rettenetes... nem e világi. Először úgy hittem, az életére tör... ám sokkal inkább a védelmezője... nem tudom, miféle... de nappal sosem jön elő... az árnyakban bujkál...

- Hát igaz - morfondírozott Mr. Brickford. - Az őrző is felébredt. Hogy nézett ki?

- Nem tudom. Sosem láttam. Mintha teste sem volna. Ám fogai és karmai... a pengék a keze helyén... Épphogy elszöktem előle. A lángok... — Füst sólyomszeme hatalmasra nyílt. — A fiú... lehetséges, hogy bevégeztem az egész küldetést, elrontottam mindent! Ha a gyermek meghalt a lángok közt...

— Nem hinném, hogy így történt, a Szentszék már tudna róla.

Mr. Brickford felkelt a földről, és utat engedett az újonnan jöttéknek. A város szolgálatban lévő orvosa és a kápolna lelkésze sietett a sebesült segítségére. Füstöt hordágyra rakták, majd kiszállították a teremből.

Mr. Brickford észrevett valamit a földön. Az oltár előtt, a lépcső tövében nem maradt más a fēlemler után, csak a vértócsa... és egy tárgy. A férfinak közelebb kellett hajolnia, hogy megnézzze magának. A márványpadlón rubinköves gyűrű hevert. Bár eddig is sejtette, most már biztosan tudta, hogy az orvos és bűbájtudó hiába munkálkodik a sebesült ellátásán.

A béklyógyűrűk csak akkor hagyták el hordozójukat, ha az már élet és halál közt lebegett.

10. BETOLAKODÓ

MR. FALVEY NAGYJÁBÓL TÍZ ÉVVEL EZELEŐTT JÁRT Chestertown-ban először és utoljára. Épp akkor kezdte hivatali idejét, és a megye ügyes-bajos dolgai ide szólították. Dermot Beckley már ekkor a város teljhatalmú ura volt, és ahogy azokban az időkben, Northmoor prefektusa most sem értette, miként lehetséges ez. *Miféle földi pokol nyitotta meg száját ezen a helyen? Miért nem érdekel senkit a városfertője? Mi folyik itt? Miért hagyja ezt a megye előljárója, vagy épp a Szentatyja? Ez a város maga a gonosz, és semmibe nem kerülne kifüstolni őket. Milyen szép feladat is volna, dicsőség az Örökkévalónak.* Mr. Falvey ezen morfondírozott, miközben embereivel végigléptetett a főutcán. Megjelenésük rémületet keltett, a város lakói elbújtak előlük, akár a patkányok. Persze nem csoda, az inkvizíció szent jelképe még a Bolondok városában is félelemmel töltött el mindenkit.

Mr. Falvey azokat az embereket kereste, akik csúffá tették őt még odaát, a megyében. Mind a testét, mind a lelkét megtiporták, az önérzetéről nem is beszélve. Azokat kereste, a vándorkereskedőket, akik magukkal vitték a fiút. Jó ideje követte már a csapat nyomát, azóta új erőre kapott, bár a lába még kétségtelenül sajgott, és erősítést is rendelt maga mellé. Tisztában volt vele, hogy eltolták az ügy felgöngyölítésétől, ám nem érdekelte. Tudta, olyasmibe tenyerelt, ami nem mindennapi, és kötelességének érezte, hogy a dolgok végére járjon.

Mr. Falvey és katonái megállították lovaikat a leégett fogadó előtt. A tragédia napokkal ezelőtt történhetett, a megmaradt, fekete csonkokat itt-ott már belepte a hó. Munkások rakodták szekerekre az elszenesedett gerendákat. Mr. Falvey összehúzott szemmel méregette a körülötte forgoló emberek, rendkívül bosszantotta, hogy senki nem sietett a fogadására, márpedig ez így lett volna illendő. Vagy ha a városi bunkóktól nem is várhat semmit az ember, legalább a hatósági személyek ismerhették volna az etikettet.

-Mi történt itt? — kérdezte Mr. Falvey a saját fennhéjázó stílusában.

A munkálatokat irányító felügyelő jó ideig mozduladan maradt, majd kellenül odamorgta neki:

- Leégett a fogadó, mint azt láthatja.

Mr. Falvey arca elvörösödött. Kihúzta magát a nyeregben, ám valójában nagyon is félt. Cseppet sem érezte biztonságban magát ebben a városban, még emberei körében sem.

- Igen, látom. Mi történt?

- Mi köze hozzá? Miért érdekl a megyét egy leégett épület?

- Az egyházmegye küldötte vagyok, ne pofázzon nekem, bolhás senkiházi! Kérdeztem, és maga válaszol!

- Egyházmegye. - A felügyelő úgy mondta mindezt, hogy ak^ köphetett is volna hozzá. - Nézze, uram! Egyelőre fogalmunk sinö. miért égett le a fogadó.

Mn Falvey újból felszegte a fejét, és lovával visszaugratott az emberei mellé. Igen* neki olyasvalakire van szüksége, aki mindenről tud, ami a városban történik, Elkiáltotta magát:

- Beszélni akarok Dermot Beckley-vel! Most!

Dermot Beckley, a Fél szemű* Beckley, a Fekete Róka. Ezek voltak Chestertown urának legismertebb ragadványnevei. Mr. Falvey személyesen győződhetett meg róla, hogy helyel-közzel mindkettő megállja a helyét, vagy legalábbis közel jár a valósághoz. Az elegáns úriember arcát hollófekete fürtök keretezték, sűrű hajkoronája, méregdrága öltönye és gyémánttal kirakott nyakkendőtüje királyi külsőt kölcsönzött neki. Felületes szemlélődő számára úgy tűnhetett, hogy Beckley vak a jobb szemére, ám Mr. Falvey-nek alkalma adódott rá egész közről és alaposan megnézni ezt az embert. Embert... Beckley átkozott félelme lehetett, bár inkább negyedrészt buzoghatott benne valami parázna népség vére. Bal szeme sárga volt, akár a sólyomé, a jobb pedig halványkék, vagy inkább szürke, a vakokéhoz hasonlatos, emiatt történhetett, hogy Beckley-re idejekorán ráragadt a fél szemű elnevezés.

A lakosztálya pompáját még egyházi személyek sem engedhették meg maguknak. A legdrágább bútorok, szőnyegek, antik tárgyak, festmények: mind-mind tisztelgés és áldozat a paráznaság oltárán. Mivel Mr. Falvey ez idáig szent ikonokon és oltárképeken kívül mást nemigen látott, tekintete sokáig időzött a kandalló fölé akasztott, díványon pózoló, meztelen leány portréján.

- Ha gondolja, küldethetek magának egyet. A festőm pár nap alatt elkészülne vele. — Beckley az íróasztala mögül vigyorgott a zavarodott, vörös képű prefektusra. Mr. Falvey úgy tett, mintha meg sem hallotta volna az ajánlatot. A férfi vigyorogva folytatta: - Nos?

- Miben lehetek a szolgálatára, Arthur Bemard Falvey, Northmoor első prefektusa?

Mr. Falvey tekintete megvillant, jól emlékezett arra az éjszakára. Mikor a főember felkereste őt a helyi pap hajlékában. Ő is pontosan így szólította, ugyanebben a stílusban, ugyanezzel a hanglejtéssel. A vérét senki nem tagadhatja le.

-Egy küldetésen munkálkodom. A Szentszék megbízásából. A nyomok ide vezettek. Ha az értesüléseim helyesek, maga mindenről tud, ami a városában történik. Éppen ezért követelem, hogy legyen a segítségemre.

-Így igaz. Mindent tudok. - Beckley láthatólag elsiklott a „követelem” szó fölött. Helyette inkább italt töltött magának, majd ráérősen egy szivarra is rágyújtott. — Tudok, látok, hallok mindent. Bár ezúttal, be kell valljam, kissé összezavarodtam. Mikor megjelent a városomban, Mr. Falvey, abban reménykedtem, hogy talán maga szolgál némi magyarázattal.

-Miről beszél?

-Sok mindent láttam már erre felé. Tavaly például meggyült a bajunk pár figurával, tudja, olyanokkal, akik éjszaka vadásznak, nappal pedig kriptában szunyókálnak. Aztán volt vérfarkasunk is. A durvább fajta, amelyik holdtöltekor zargatja a jónépet. Most azonban... nem igazán tudom hová tenni a dolgot. Mibe tenyereltek maguk odaát, a megyében?

Mr. Falvey elsápadt. Eddig is sejtette, hogy nem mindennapi ügybe keveredett.

-Ezt fogom kideríteni.

-Az embereim egy furcsa árnyról beszéltek. Egy főember pedig minden gond nélkül átjutott az ellenőrző pontjainkon, szinte füstként mozgott. Aztán jött a tűz.

-Én egy fiút keresek és a tette társait. Az asszony...

- Ó, igen, a kölyök. Már nincs a városban. Ahogy a többiek sem.

- Mikor távoztak?

- A csapat öt napja, a fiú a tűz után.

- Különváltak?

- Úgy tűnik. A fiúnak köze van ezekhez a... dolgokhoz? Ki ő? Miért keresik?

- Ez már nem a maga dolga.

Beckley sólyomszemével az íróasztalán tartott holmikra pillantott. Virágszirom alakú tartóban áttetsző, barnás kristálygömb ült, ahhoz hasonlatos, amiket a vásári mutatványosok, jövőmondók használtak a trükkjeikhez. Ez az egy azonban igazi volt, ám Beckley korántsem a jövőjét kutatta benne. Nagy hatalmú varázstudóinak bubája az egész várost átszötte, az ilyesfajta golyóbisokban rögzíteni tudták, ami az utcákon történt. Beckley nem csoda, hogy mindenről tudott a háza táján, hisz bármikor felidézhetette az eseményeket, mintha egy trükkös optikai játék lencséjébe bámult volna.

Márpedig, amit mostanság látott, meglehetősen nyugtalansággal töltötte el.

Beckley felpillantott, kis ideig töprengett, megossza-e tudását a prefektussal. Ez az ember egy senki, nem tud semmit, fogalma sincs a dolgokról. Persze kinek van? Ezen a világon csupán két személy ismeri Chestertown titkát. Maga Beckley és... Rég volt már, mikor az a szövetség megkötött. Pontosabban, nem is szövetség volt. Zsarolás a javából.

Megtehetette volna, hogy elfelejti a fiú esetét, minden bizonnyal ez lett volna a legjobb, ám kíváncsisága mégis felülkerekedett rajta. Éppen ezért úgy határozott, nem hagyja, hogy a prefektus egyedül távozzék a városból.

- Maga mellé adom néhány emberem. És az egyik varázstudóm. A biztonság kedvéért,
- Nincs szükségem az embereire!
- Űgy gondolja? Vetne erre egy pillantást? - Beckley a gömböt a prefektus felé nyújtotta.
- Vigye az orrom elől az átkozott pogány vackait! - kiáltotta Mr. Falvey, ám amint meglátta, miféle rém les rá a kristály belsejéből, azonnal elsápadt. A város utcáin egy árny kísértett. Űgy tűnt, *nincs* anyagi teste, ám szeme parázsként izzott. Néha-néha, mikor egyik tetőről a másikra repült, mintha hatalmas, koromfekete szárnyak repítették volna.

- Tudtam - üyögte Mr. Falvey. - Soha életemben nem találkoztam a gonosz illetén megnyilvánulásával.
- Szóval, az embereim magával tartanak. Mr. Ingwood pedig leginkább az állatok elbájolásához ért, ám kiváló méregkeverő is egyben. Meglátja, hasznát veszi.

Mr. Falvey-t kirázta tőle a hideg, hogy bármiben is együttműködjön ezzel a haramiával, ám egyértelműen erősítésre volt szüksége, és nem késlekedhettek többet.

Brod és társai Rufus úr Holdtemplomig vezető térképét követve megérkeztek Litdechildebe. Apró kisváros volt a Sunpoint folyó déli partján, fából épült házait és lakosságát tekintve tán sokkal inkább a falu elnevezést érdemelte volna. Mindenesetre város vagy falu, a fáradt utazóknak édes mindegy volt. Brod különösen örült, hogy végre fogadóban tölthetik az éjszakát, elsősorban a fiú miatt. Másodsorban pedig saját maga miatt, mert bár ezt társainak a világ minden kincséért sem vallotta volna be, egyre kevésbé bírta a megpróbáltatásokat. Betegsége elhatalmasodott rajta, nehezen vette a levegőt, éjszakánként előfordult, hogy kis híján megfulladt. De

ki segíthetne rajta? Csupán az egyháziak, akiket mélységcsen megvetett, így hát tűrt, mert bizony egyre komolyabb fájdalom is kínozta, ilyenkor ivott, amennyi belefért.

A fogadó pont olyan volt, akár a városka, apró és amolyan „vidéki.” A vendégeket egyetlen szobában, hatalmas, dunyhás ágyakban szállásolták el, a nők fekhelyét ormótlan faparávánál választották el a többtől. A falat különböző méretű színes tányérok és korsók díszítették, no meg az örökkévaló szent jelképe, az egyenlő szárú, vörös kereszt, melyben egy búzakalász növekedett. Az ivóban, a kandalló fölött tróféák sorakoztak, akár egy vadászlakban, Dorien gyomra alaposan felkavarodott a látványuktól. Folyvást kérdezgette, hogy az emberek vajon saját fajtársaik fejét is kiteszik-e a kandalló fölé, ám úgy tűnt, senki nem vette komolyan a felháborodását.

Az első nap és éjszaka nyugalomban telt, a maradék pénzüket is elköltötték, hogy feltöltsék készleteiket. A térképek szerint Little-child volt az utolsó, valamirevaló település az Átkozott föld előtt, így mindenképpen be kellett szerezniük a szükséges holmikat.

Amikor Brod kinyitotta a szemét, úgy érezte, mintha valaki egy óriási üllőt ejtett volna a mellkasára. Odakapott, hogy megszabaduljon a súlytól, ám semmit nem talált, a tüdejét szorító érzés a testében volt. Fuldokolva ült fel az ágyban, lábra állt, de azonnal összeesett. Hörögve öklendezett, míg végül a súly felszakadt a tüdejéről, száját nyálka és a vér fémes íze töltötte be. Néhány pillanattal később világosság gyúlt körülötte, egy fénylő galamb ült fel a szekrény tetejére. Ellnének gyorsabb volt megidéznie a madarat, mint lámpást gyújtania.

- Nincs semmi bajom, jól vagyok - nyögte Brod, miután társai körbevették. A férfi hadonászott, hogy távol tartsa magától a nem kívánt segítők, ám újabb roham tört rá.

- Szent ég... — motyogta Jew döbbsen. Brod fehér ingén, a nyaka alatt apró, piros rózsa bontogatta szirmait, a lány az első pillanatokban azt hitte, hogy barátját valaki leszúrta. Aztán az újabb rohamnál rájött, hogy vért köhög. Cailie fehér arccal ácsorgott a szoba közepén, úgy érezte, minden erő kiszökött a lábából, remegni kezdett, kis híján összeesett. A bátyja jutott eszébe, a szájából előbuggyanó vér. Azt hitte, hogy Brod is ott hal meg a szeme láttára. Eline és Quentin felsegítette Brodot a földről, és ágyba fektették.

Dorien, bár értett a gyógyfüvekhez, ezúttal nem tudta, mihez kezdhethet. Egy köhögéscsillapító tea receptjét ismerte, ám nem hitte, hogy az használna.

- Mit... mit tehetünk? 4 kérdezte Jew sápadtan. Eline rá se nézett, úgy motyogta:
- Egy orvos tán nem jönne rosszul.
- Kirángatom akár az ágyából is! - kiáltotta a lány, és rögvess elszaladt.

A doktor úr teljes felszerelésével, táskájával, hóna alá csapott dobozzal, vastag okuláréval és felettébb bölcs, magabiztos ábrázatával érkezett. Kizavarta a bámészkodókat a szobából, csak a furcsa asszonynak engedélyezte,

hogy „férjeurával maradhasson, mivel biztosra vette, hogy házasok. Ezután meghallgatta a beteg szívverését, tüdejét, megkopogtatta a bordáit és egyéb csontjait, közben vég nélkül hümmögött.

- Volt-e láza az urának? — kérdezte végül az asszonytól, nem is tudván, hogy ezzel voltaképp az életét tette kockára. Eline más körülmények közt vérengzést rendezett volna egy ilyen kérdés miatt, ám ezúttal nyugodtan tűrt. Válaszolni azonban nem maradt ideje, Brod elgyötörten motyogta:

- Nem, nincs lázam, és nem is volt.

A doktor láthatólag nem örült, valószínűleg láz hiányában fogalma sem volt, miféle nyavalyával néz szembe. Betegének természetesen nem vallhatta be tudatlanságát, így továbbra is csak hümmögött, majd gyorsan kiötlötte a gyógymódot is.

- Ugy hiszem, a rossz vér okozhatja a panaszai java részét, uram. Pihenésre van szüksége, és több hetes fokhagymakúrára, az kitisztítja az egész szervezetét* Ezenkívül, amit most tehetek^, igen jó piócáim vannak. Nemes állatok, melyek még nemesebb férfiak vérért csapolták.

- Na nem... azt aztán nem — nyögte Brod. Legszívesebben megmondta volna a doktornak, hová tegye a piócák, amik valószínűleg egy nemesúr hájas seggét szipolyozták annak idején. Az orvost nem kellett sokáig győzködni, ő sem hitte, hogy használna ez a fajta gyógymód, betegét fél lábbal a sírban látta. Ráadásul nem is számíthatott nagy fizetségre az utazó házaspártól. A késői vizitért elkért néhány shillinget, és jobb ötlete nem lévén, nyomatékosan szigorú pihenésre szólította fel betegét.

Eline kikísérte a szobából a doktor urat, még mindig tovább játszotta a feleség szerepét. Amint a folyosóra értek, és az ajtó becsukódott mögöttük, az orvos komor ábrázattal megragadta Eline kezét.

- Súlyos kórság eszi a férje tüdejét, asszonyom. Mást nem mondhatok, mint hogy pihenjen és imádkozzanak. Nem idevalósiak, ha szeretné, hogy az ura még néhány hónapot ebben a világban töltsön, akkor maradjanak a fogadóban. Ha odahaza, a szülővárosában szeretné... induljanak útnak mihamarább! Sajnálom, és az örökkévaló áldja meg önöket!

A férfi magára kanyarította köpenyét, és elindult a kijárat felé. Útközben összetalálkozott a „háaspár gyermekeivel: Cailie, Jew, Quentin és Dorien úgy kuporgott a lépcsőn, akár a szüleik után leselkedő kölykök. Arcukon döbbenet és kétségbeesés ült. Eline, mielőtt visszatért volna a szobába, még látta, ahogy a lány fölugrott és elszaladt. Nem tudta, mit mondhatna nekik.

Quentin követte Jew-t: az egyik ajtó mögül hangos hüppögés szűrődött ki. A fiú jó ideig várakozott a bejárat előtt, gondolkodott, mit is mondhatna, végül benyitott. Jew egy apró szobában talált menedéket magának, ahol tisztítószereket és egyéb szerszámokat tartottak.

A lány egy söprű mögül kandikált ki. Quentin beljebb óvakodott, és letelepedett mellé. Jew megtörölte szemét és orrát, próbálta abbahagyni a sírást.

— Nem hiszem el, ez nem lehet... — motyogta hüppögve. — Mindig ő vigyázott ránk... nem lehet, hogy itt hagyjon bennünket!

A fiú nem tudta, mit mondhatna, csak átölelte a lányt. Jew más körülmények közt egy óriási fejbe kőlintással válaszolt volna, ám ezúttal hagyta magát. Sőt, kis idő múltán Quentinhez simult, arcát a vállába fúrva zokogott tovább.

A fiú torkát is sírás fojtogatta, arra gondolt, hogy hamarosan talán csak ők maradnak... ketten. Sokat ugratták, bántották egymást, de ez nem volt mindig így. Eszébe jutott az a régi história, amikor a lány évekkel ezelőtt megpróbálta megszégyeníteni, ő pedig kinevette, és örök életre magára haragította. Ezerszer is megbánta már, de sosem tudta, hogyan hozhatná helyre. Odabent, a kamra sötétjében úgy érezte, talán megfelelő volna a pillanat, hogy bocsánatot kérjen, mégis hallgatott.

Másnap reggel a csapat rettenetes hangulatban készülődött. Az este történetek óta nem beszéltek egymással, mégis mindenki tudta, hogy folytatják az útjukat. Brod jobban érezte magát, arcszíne visszatért, nem köhögött, holmiját úgy pakolta fel a lova hátára, mintha semmi sem történt volna. Eline is így tett, bár ő néha belerúgott a körülötte lévő tárgyakba: az útjába akadó vödör felborult, a sáros csizma átrepült az istálló túlfelébe. Doricn, Cailie és Quentin az orrukat lógatták, Jew pedig úgy tűnt, Eline-t választotta példaképül, mert duzzogott, mormogott, káromkodott, rugdosott.

- Te! - A lány apró ujját Brodra szegezte. - A kincsből, amit találunk! Gyógyíttatod magad! És nem érdekel, hogy mit gondolsz az ájtatosmanókról! Igenis, gyógyíttatod magad! Világos? ~ Ööö... igen... - mondta Brod megilletődve. A kis csapat kiporoszka a városból, szeles, hideg napon folytatták útjukat a remélt, mesés gazdagság felé. Bár meglehetősen kevesen voltak, akik valóban hittek a kincs létezésében. Jew és Quentin a maga gyermeki énjével bízott benne, hogy valami értékesre bukkanhatnak az ősi romok között. Többet nem beszéltek róla, ám mindketten tisztában voltak vele, most már nem csupán az a tét, hogy tudnak-e újabb szekeret venni maguknak. Eline útközben sokszor figyelte öreg barátját, szerette volna kifürkészni, mi jár a fejében. Ő vajon hisz-e a kincs létezésében? Bíz-e benne, hogy meggyógyulhat? Brod próbált olyan lenni, mint általában: türelmes, mosolygós. A tekintetét azonban nem tudta elrejteni, Eline ürességet látott benne és fájdalmat. Cailie Jacobs, bár gyerek volt, semmiben sem hitt. Sem a kincsből, sem abban, hogy Brod Walters meggyógyulhat bármiféle mágia vagy orvosság segítségével. Nem lepődött meg, hogy a férfinak már csupán hónapjai lehetnek hátra. Talán keményen hangzott, de úgy érezte, kezd hozzászokni, hogy mindenki meghal körülötte. Nem csodálkozott, nem sírt, csupán a szeme csillogott valami különös, szomorú *fénnyel*. Miközben néma csendben, a sűrű, hajnali ködben kilovagoltak a faluból, azon járt az esze, hogy legjobb volna egyedül folytatnia az útját, vigyen az bármerre is. Szentül hitte, ő hozta a szerencsétlenséget pártfogói fejére, ám elszökni tőlük mégsem tudott. Rettenetesen félt, nem akart egyedül lenni, ezért hát csak hallgatott, és követte barátait. Szörnyű előérzet gyötörte, tudta, hogy veszélyben van.

A kis Róbert, mióta az eszét tudta, árvaházban élt. Pontosabban az a kifejezés, hogy „élt”, meglehetősen erős túlzás az ott uralkodó állapotokhoz képest. A fiúcska semmi mást nem ismert, csak a kegyetlen üdegeket és kemény munkát, mintha az intézményt vezető apácáknak az Örökkévaló külön utasításba adta volna, hogy egyetlen céljuk legyen: a gyermekek gyötrése. Na és az ige hirdetése. Igen, ez volt a harmadik dolog, amit Róbert ismert, a kápolna hideg kövét, a rettenetes, félelmetes szobrokat, melyekkel a falakat teleaggatták, és a miséző pap fáradhatatlan kántálását hajnalok hajnalán.

Most pedig félájultan érezte, ahogy az élete lassan elcsordogált belőle. A combján ejtett sebből indult, végigfutott meztelen mellkasán, majd a nyakán és arcán. Végül megállapodott a földön lévő edényben. Az élete, a vére.

Két napja emberek jöttek érte, és sok más társával együtt elhozták őket az árvaházból. Ide kerültek mindannyian. Egy pincébe. Meztelenül, a lábaiknál fellógatva, akár a vágóhídon az állatok. Mielőtt Róbert örökre eszméletét veszítette volna, egy arc bontakozott ki előtte a sötétből. Az öregúr érdeklődve figyelte őt, elegáns holmit hordott, jó illata volt, és izemében nem volt szájalom.

VanGaldar bíboros érdeklődve sétált le a pince sötétjében, körülötte tíz év körüli fiúk és leányok lógtak a mennyezetről. Többségük a vérvesztéstől már elvesztette az eszméletét. Üres testek voltak csupán, hófehér héjak, lefelé csüngő jégcsapok.

- Eme fiúk és leányok áldozata nem lesz hiábavaló — mondta a bíboros úr, miközben büszkén végigtekintett a pincében munkálkodó segédjein. A növendékek szorgalmasan ürítették a vérrel telt szent edényeket, egyetlen cseppet sem hagytak kárba veszni. — A legszentebb ügyért halnak! A szertartás hamarosan kezdetét veheti.

Igen, a szertartás. Azóta készült rá, hogy az a nyomorult félelmes megérkezett a tőrrel. Már csupán a hozzávalók kellett.

A szentélyben felépített, sekély kútban tizenkét gyermek lecsapolt vére forrt. Nem tűz, lángok szították az építményt, hanem az egész termet betöltő mágia. Oly tapintható volt, akár egy lehetetlen szövet, mint a pók hálóját. A sötét varázslathoz hatalmas erő kellett, olyasfajta, amit egyetlen ember nem birtokolhatott. Így a szentélyben tucatnyi, bekötött szemű növendék is segédkezett. Az ifjak még képtelenek voltak rá, hogy az örökkévalótól kapott erőt kellőképpen uralják, így nem láthatták a Szörnyeteg születését.

VanGaldar úr ellenben teljesen biztos volt önmagában, így félelem nélkül kezdett hozzá a szertartáshoz. Ajka szent liturgiákat, énekeket zengett, a félelmetől szerzett tört a kút fölé emelte.

A penge hideg volt, akár a jég, rajta még ott száradt a folt. Cailie Jacobs vére hirtelenjében felmelegedett, lüktetett benne az élet, majd az értékes csepp aláhullott és eltűnt a tucatnyi gyermektől rabolt vérforratban. A kút mélyéről felemelkedett egy alak, olyan volt, mintha egy hatalmas vulkán kráterében kelt volna életre az izzó lávafolyam és kipattanó buborékai. A vérből lévő, torz szobor akkorára nőtt, hogy elérte a mennyezetet, majd

hirtelen visszahullott a kút mélyére, akár a vízesés. A láthatatlan szörnyeteg kiszabadult a vér fogságából, mindenki érezte a jelenlétét, ősi volt, megfoghatatlan, ártó, szentségtelen... *Ám megesik, hogy a gonosz ellen éppen maga a gonosz a legmegfelelőbb fegyver.*

Amerre a lény járt, hideg fuvallat követte, mely megdermesztette a tanítványok szívét. Majd a varázslatnak engedelmeskedve ismét a mennyezet felé tört: az apró repedéseken keresztül hamar utat talált a szabadba, és belevetette magát az éjszakába.

Későre járt, a csapat már az igazak álmát aludta a tábortűz melegénél, csupán Eline őrizte a többieket. Arcát megvilágították a lángok, szeme le-lecsukódott, ahogy a fáradtsággal küszködött. Nem értette, mi történik vele. Az álom ostromolta az elméjét, ám ő ezt nem engedhette! *Micsoda szégyen lenne, ha a többiek reggel felkelnének, és azt látnák, hogy ő ott hortyog a parázsló tűz mellett. Nem alhat el!* Már jó ideje érezte, hogy ez nem egyszerű álomosság, valamiféle bűbáj állhatott mögötte, ő pedig hiába harcolt. Emlékei közt alkalmas varázslat után kutatott, ám hamarosan arra is képtelen volt, hogy megmozdítsa tagjait. Félig lecsukott szemmel, félálomban még végignézett társain, jól tudta, hogy köztük jár valami. Valami láthatatlan és gonosz. .. Az egymás mellett alvó Brodot és Cailie-t látta utoljára, mielőtt elszenderedett.

Cailie Jacobs álmában egyedül volt. Egy mocsár kellős közepén ácsorgott, és minden olyan valóságosnak tűnt: a bűz, a ködpermet az arcán, a lábát lehúzó sár. Félt, pedig az utóbbi időben egyre inkább megbarátkozott különös éjszakai látogatójával. Megszokta, hogy figyeli őt furcsa, kutakodó tekintetével, ám ezúttal nem érezte a jelenlétét.

Cailie kis ideig várakozott, majd úgy döntött, útra kel. Térdig elmerült a sárban, így araszolgatott előre, végül kiért egy tisztásféltre, ahol szilárd talajt érzett a lába alatt. A mocsár halott volt, nem énekeltek benne békák, nem éltek benne sem madarak, sem bogarak, sem más állatok. Csupán körülötte a nádas zizegett kísértetiesen.

Aztán meghallotta. Valami morgott a háta mögött. Cailie megpördült, egy szörnyeteg tartott feléje a nádasból. Először úgy hitte, torz, összenőtt testeket lát: a démon négy mellső és két hátsó lábán járt, mellkasa és háta is olyan széles volt, mint az egymás mellett menetelő igáslovaké. Ám a testhez csupán egyetlen fej tartozott, az is sokkal inkább torz koponyának tűnt, a két szemgödörben vörösen izzó parázs ült.

A démon lassan átgázolt a vízen, kiért a szárazföldre. Karmos, hatalmas mancsa mély nyomot hagyott a sárban. Cailie valósággal eltörpült a lény előtt, moccanni sem tudott a félelemtől, nagyra meresztett szemmel bámulta a fekete testet, mely csillogott, akár a csiszolt szurokkristály.

A szörnyeteg elrugaszkodott a földtől, és a fiúra vetette magát. Ám az ugrást mégis elvétette. Valami oldalba taszította, így nehéz teste a sárba csapódott. Megpördült, fujtatva szembenézett támadójával. Egy farkas volt. A démon valóságos bikaként öklelte fel ellenfelét, ám ezután sem maradt ideje rá, hogy a fiúra vesse magát. A magasból, az átláthatatlan ködből két sólyom

csapott le rá: olyan gyorsak voltak, mintha puskából lőtték volna ki őket. Éles csőrüket, karmukat a démon húsába mélyesztették, a feje körül röpdöstek, hogy szemét kivájhassák.

Cailie futásnak eredt. De hová menekülhetne? A közelben egy öreg, kopasz tölgy állt, valóságos szigetként emelkedett ki a félhomályból. A szörnyeteg lerázta magáról három támadóját, majd újból a nyomába eredt. Cailie épp be tudott csusszanni a fa gyökerei közé, a borotvaéles karmok már nem érték el. Érezte, itt biztonságban van... legalábbis egy ideig. A fiú zihálva körbenézett, mindenhol erős, olykor karvastagságú gyökerek óvták, a szörnyeteg nyúszítva kaparta a földet, hogy elérhesse őt. Cailie beljebb csusszant, amennyire csak tudott. A fa gyökere azonban néhol elszáradt, elsorvadt, mintha valami betegség gyötörte volna. *Vajon meddig bírja a szörnyeteg ostromát?*

Eline tanácstalanul állt: hirtelenjében egy ködös mocsár kellős közepébe került. *Hol vannak a többiek? És hogy jut ki innen?* Ráadásul posztóvértje helyett könnyű inget viselt, kardját sehol sem találta, még a csizma szárában tartott törét sem érezte. Csatazajt hallott a távolból, hörgést, vonyítást, mintha két kutya verekedett volna, ám az egyik üvöltésében volt valami ijesztő, nem e világi... Eline rohanni kezdett.

Ahogy kikeveredett a sáros posványból, épp időben érkezett, hogy mindent lásson. Láta a sólymok, a farkas és a szörnyeteg csatáját, és ahogy egy fiúcska bemenekült a közeli tölgyfa gyökerei közé. A gyerek...

- Cailie - suttogta Eline. Hirtelen minden megváltozott. Kardja súlyát érezte a markában, könnyű, ám erős páncélt hordott, olyasformát, amit sosem engedhetett meg magának, csupán a leggazdagabb lovagok kiváltsága volt. Arcát és fejét sisak óvta. Ezzel egy időben a szörnyeteg is megfordult, és egyenesen ránézett. Eline utoljára még látta a gyökerek közt bújó fiú rémült tekintetét, ezután már csupán a harcra összpontosított.

Eline úgy küzdött, akár egy valódi lovag. Földöntúli erő költözött karjába, a hatalmas szörnyeteg állkapcsát pusztá kézzel tartotta távol magától, miközben kardjával többször átdöfte a csillogó, éjfékete bőrt. A farkas közben sebeket ejtett a démon oldalán, az egyik sólyom pedig kivájta a szörnyeteg bal szemét.

A küzdelem sokáig tartott, Eline mégsem érzett fáradtságot. Düh, vadság tombolt benne, gondolatai messze szálltak, csupán az erő maradt, a hús, vér, összeroppanó csontok reccsenése. Arra eszmélt, hogy a földön fekvő tetem koponyáját összezúzta, kesztyűs keze a kocsonyás agy szövetei közt matatott... Hamarosan valami kemény tárgy akadt a markába, Eline zihálva nézett az apró, fekete táblácskára, melyen izzó betűk bontakoztak ki. Soha nem látott ehhez hasonló rúnákat, mégis értette a jelentésüket.

— Argabel... — suttogta az asszony.

Az erő és vadság távozott a testéből, most már hihetetlen fáradtságot érzett. A farkas eltűnt a nádasban, a két sólyom pedig továvitorlázott a ködben. Eline tekintete a tölgy gyökerei közt bújó fiúra esett. Cailie is őt nézte.

A nap már magasan járt, amikor Eline kinyitotta a szemét. Rémműlten ült fel, bár még mindig az álom hatása alatt volt, rögtön arra gondolt, hogy Quentin vagy Jew gúnyos képével találja szemközt

magát, amiért elaludt őrségben. Aztán szétnézett a táborban, legnagyobb megdöbbenésére a többiek még javában húzták a lóbőrt. Kicsit megnyugodott, nem esik hát csorba a tekintélyén. Rögvest fel is pattant, és a csizmája orrával megmoszogatta a közelében alvó

fiút:

- Jóóóreggelt, fiatalúr!

Quentin dagadt arccal, kócos hajjal nézett az asszonyra.

- Mi van?

- Hasatokra süt a nap, az van!

—Miféle nap? - Jew dideregve húzta össze magán takaróját. - Itt csak jég és hó van.

—Ez amolyan szófurdulat volt a részemről - rikkantotta Eline hetykén, és mint egy őrmester az újoncok közt, végigfutott a tábortűz körül, hogy kíméletlenül mindenkit felverjen.

—Mennyi lehet az idő? — Brod előkereste az óráját a zsebéből, dél volt. - Te jó ég, hogy aludhattunk el így? Egyáltalán... hogy hagyhattad?

—Ugy ítéltem meg, szükséged van a pihenésre — mentette ki magát Eline. — És akkor már a kölyköket is hagytam. Az ember mindig annyit alszik, mint amennyire szüksége van.

—Hát ez remek. Most megint sötétben kell kutyaolnunk

—Talán pihenhetnénk egy napot.

—Nem! Eleget pihentem. Mennünk kell. — Brod köhögött kicsit, de aztán összeszedte magát, és máris hozzálátott, hogy összecsomagolja a holmiját. Cailie szótlanul ücsörgött a földön, tekintete találkozott az asszonyéval. Eline-nek valamiért az volt az érzése, hogy mindent tud az álmairól.

A csapat végül mégis összeszedelődzködött, a csomagolás szokatlan némaságban telt. A csöndet csak Quentin ásítózása törte meg. Mielőtt Jew felpattant volna lovára, azt mondta:

—Álmomban sólyom voltam. Érdekes.

11.

AZ ÁTKOZOTT RENGETEG

AZ ÁTKOZOTT FÖLD ERDEJE pontosan olyan volt, mint ahogy azt Rufus úr a naplójában elmesélte. A rengeteg körül nem nőttek bokrok vagy kisebb cserjék, a hatalmas, ősreg fák úgy szökkentek elő a földből, mintha minden átmenet nélkül ültette volna őket egy láthatatlan kéz. Az áthatolhatatlan lombkoronák fölött varjak köröztek, károgásuk hosszan visszhangzott a szürke tájban.

A rengeteg belseje felé keskeny földút vezetett. Eline lovagolt be elsőként, a többiek sorban követték.

Hamar úgy érezték, hogy az erdő összezárult mögöttük, csapdába ejtette őket, a nappal fénye szinte eltűnt a szemük elől. A sűrű lombkorona miatt lámpást kellett gyújtaniuk, ha látni akartak valamit. A hó sem jutott át a levelek közt, így a lovak száraz földúton haladhattak.

- Nem tetszik ez nekem... nagyon nem - dünnyögte Quentin, miközben jobb kezét folyamatosan a fegyvere markolatán nyugtatta.

- Na mi van? Már nem tetszik a kincsvadászat? - vetette hátra Eline. - Pedig a kincsek köztudottan az ilyen sötét helyeken rejtőznek. Ki tudja, talán még egy sárkány is szunnyad valahol a mélyben.

- Sárkány? Ó, anyám...

Brod rosszállóan megcsóválta a fejét, letekintett a mögötte ücsörgő gyerekekre. Cailie érdeklődve, nagyra meresztett szemmel fürkészte az erdő sötétjét, nem látszott rajta, hogy félt volna. Eline tovább folytatta:

- Vagy ha sárkány nem is, néhány ősrög troli bizonyosan lakik a közelben.

Brod fáradhatatlanul kémlelte az út mellett sorjázó fákat, a megfeketedett, mohával borított kérgeket egymás után világította meg a kezében lévő lámpással; Rufus úr és csapata megjelölte a fák törzsét, amikor az expedíció erre haladt évtizedekkel ezelőtt. Brod kitartása meghozta gyümölcsét, hamarosan rábukkant az első útjelzőre, ami kikandikált a burjánzó moharéteg alól. A férfi törével kicsit megtisztogatta a kérget, ekkor vált bizonyossá, hogy a pirosra mázolt, fel-szögeit bőrdarabra találtak rá. Furcsa volt látni az első kézzelfogható bizonyítékot, hogy a szóban forgó társaság valóban erre járt. Eline szódanul baktatott Brod mögött, lámpását a magasba tartotta, hogy többet lásson az előttük kanyargó útból. Egyre inkább érezte, hogy ő már járt itt. Az álmaiban. Ha lehunyta szemét, most is látta a fák törzsén világító vörös lidércfényeket. Már közel jártak.

Ezután a csapat napokon keresztül a h átrahagyott útjelzőket követte, bár némelyeket teljesen belepte a vaskos moharéteg, másokat az erdei állatok dörzsöltek le a fák kérgével együtt Rúfus úr és társti azonban igencsak szorgalmasan jelölgették, merre vitte őket útjuk, így elegendő nyomot biztosítottak az utánuk jövőknek.

Már fél napja pihentek egy forrás közelében, amiről Rúfus úr is írt az útinaplójában. Sokszor nem tudták, nappal van-e vagy éjszaka, mintha egy teljesen más világba csöppentek volna. Brod és Jew a megjelölt fákat keresgélte környéken, Quentin céltalanul bóklászott a patak mellett, egy bottal az apróbb kavicsokat piszkálta. Itt, a sötét rengetegben valóban megállt az idő, még az állatok is másként viselkedtek. Mit sem törődtek a téllal, az avar felől valami békaféle vartyogott az ágakon madarak csiviteltek. Ekkor csendült fel az ismerős dallam: elő-előbukkant az összefüggéstelen, olykor kellemetlen, hamis hangok közepette. Quentin felnézett. Cailie egy kisebb vízesés mellett, a szikla tetején ücsörgött. A fiúcska úgy kuporgott a köveken, akár egy manó, egyik lábát lelógatta, a másikat felhúzta, szeretett cserépfuvoláját két marokra fogta, mintha hatalmas trombita vagy kürt lett

volna. Quentin jól emlékezett az angyalra... az álmából. Az a fura lény, is pont így ült a szikla tetején. *Véletlen volna?*

Cailie is észrevette Quentint. Mivel a fiatalember sosem viselkedett vele kedvesen, sőt, általában ledorongolta, amiért kontár módon muzsikál, így kissé megszeppenve maga mellé eresztette a fuvoláját. A szidás azonban elmaradt.

- Honnan ismered ezt a dalt? - kérdezte Quentin. A fiúcska megvonta a vállát.
- Nem tudom. Azt hiszem, álmodtam vele.
- Ahha! - Quentin láthatólag valóban nem tudta, mitévő legyen. Körbenézett, majd miután megbizonyosodott róla, hogy még mindig egyedül vannak, senki előtt nem kell szégyenkeznie, fogta magát, megmászta a sziklát, és letelepedett Cailie mellé.

- Mutasd csak azt a kis szörnyeteget - mormogta,

Cailie semmit sem értett, ennek ellenére átadta a fuvolát. Quentin vigyorogva forgatta a hangszert, amit otromba külseje miatt valóban szörnyetegnek tartott. *A hangszerek különlegesek szépek kecsesek ez az egy it.* *olyan pórias volt* A szájához emelte, párszor belefújt, ujjai végigsiklottak a lyukacsákakon. - A síprész ferde, a rések nem egyenletesek, kissé hamis,, gyerekjáték. Nálad erőtlén a hangja, mert nem fújod jól. Így kell. Látod? Hallod a különbséget?

A fiú elmosolyodott. Nagyon lelkes tanítvány vált belőle; és egész tehetséges.

Végül a csapat elérkezett Rufus úr expedíciójának legutolsó állomáshelyéhez, a Holdtemplom romjaihoz. Napok óta ez volt az első alkalom, hogy látták a napfényt. Az ősi város egy tisztáson állt, a borostyánnal, mohával, gazzal benőtt kövek és oszlopok úgy olvadtak a tájba, hogy csak éles szemű megfigyelő vehette észre geometrikus formájukat.

A csapat egyetlen helyet talált, ahol nem nőttek fák: a földben egy méretes lyuk, hasadék nyílt. A közelben lévő ágak, lombkoronák mintha úgy fejlődtek volna, hogy a város ezen pontján utat engedjenek a fönről jövő fénynek.

- Hát ez az. A hasadék — mondta Brod, és a mélybe bámult. A nap fénye egy épület kupoláját világította meg, az üreg többi részére sötétség borult.
- Odalent van a kincs - mondta Quentin karba font kézzel.
- Akkor köteleket elő! - rikkantotta Jew, és már előre dörzsölte a tenyerét, hogy végre függeszkedhet, mászhat kicsit, mert már rég nem tehetette, és úgy érezte, kezd kijönni a gyakorlatból.

Míg a csapat egy része leereszkedett a hasadékba, Cailie, Brod és Dorien a felszínen várt. Néma csend vette körül őket, csupán egy-egy hókupac szánkázott le az ágról. Jó félóra is beletelt, mire Eline feje ismét felbukkant a hasadék szélén.

- Ezt látnotok kell - mondta szokatlan csillogással a szemében. Brodra tekintett. - Mit gondolsz? Elég erős vagy hozzá, hogy...

- Még szép — morgolódott a férfi, és az üreg széléhez sétált. Cailie azonnal a nyomába szegődött. — A fiú is jöhet?

- Igen, a barlang biztonságos, nincsenek üregek, ahol megbújhatna bármi is. Az igazat megvallva, éjszakai menedéknek keresve sem találhatnánk jobbat.

- Hát akkor rajta!

A csapat másik fele is leereszkedett az üreg aljára. Az első kötél a kupola tetejéig ért, Cailie Jacobs cipellői halkán koppantak a kissé megkopott, ám még mindig *fenséges* márványon. Innen újabb kötél várt rájuk, amit az egyik díszesre faragott kiszögel léshez rögzítettek. Ez már valóban a hasadék aljára vitte őket.

Brod kissé nehézkesen ért földet, alaposan kifulladt, kifáradt a kötélbe kapaszkodva, így a végén már nem bírta tartani magát és a porba zuhant. Cailie mellette ért földet, ügyesen, ruganyosan, akár egy macska. Őt már csak Dorien múlta fölül. Az elf fiú szellemként siklott a félhomályban.

- Jól vagy? — kérdezte Cailie, és Brod mellé térdelt.

A férfi köhögött kicsit, de aztán rámosolygott a gyerekekre.

- Persze, semmi bajom, csak már... kijöttem a gyakorlatból.

- Igen, gyakran másztunk le mély üregekbe - élcelődött Quentin, miközben hetykén körbejárta a helyet. Most, hogy már tudta, semmi veszély nem leselkedik rájuk, rögvest visszatért az önbizalma. Közben Brod is feltápázkodott, kezét Cailie vállán nyugtatva szájátva nézett végig a barlangban.

- Luxem Alquiem! — kiáltotta Eline, és fénylő galambja azonnal megjelent a semmiből, hogy megvilágítsa a barlang legapróbb zugát is. A madár felült a kupola tetejére, onnan pislogott le teremtményére.

Ahogy Rufiis úr a naplójában is írta, a mély üreg belsejében egy kápolnát találtak: fehér márványból csiszolt falai, oszlopai ragyogtak a föntről jövő napfényben. Az épület kitűnő állapotnak örvendett, nem dőlt meg, egyetlen, hatalmas kupolája nyomát sem mutatta, hogy megsüllyedt volna. Nem, ez a kápolna nem a felszínről került ide. Itt építették, idelent. Hogy miért, rejtély volt. Első ránézésre úgy hitték, a természet vájta ki a barlangot, de aztán rájöttek, minden túl szabályos, a fák gyökerei nem törtek utat maguknak, ráadásul fekete föld helyett halványsárga, leginkább agyaghoz hasonlatos réteg fedte a falakat.

A kápolnának nem volt ajtaja. Boltívek, oszlopok sorakoztak az alsó szinten, fölöttük csodaszép, aprólékos munkával elkészített mozaikképeket láttak, ám ezen mestermű nem azért készült, hogy imádkozzanak a

belsejében. Úgy tűnt, mintha egyetlen márvány-tömbből faragták volna, belsejét mégis üregesnek vélték, miután néhányszor megkopogtatták az oldalát. Akár egy hatalmas doboz.

A legkülönösebb mégis a kupola törzsét adó tárcsarendszer volt. Kovácsolt vasból készült gyűrűk alkották a tornyot, ezeket a gyűrűket pedig további részekre osztották. A részek furcsa alakokat ábrázoltak, olyan volt, akár egy hatalmas, díszes kerítés. *Tán ezek a gyűrűk mozogni is képesek, tán egy szerkezet van a kápolna belsejében, úgy, ahogy a fogaskerek sokasága az óramű dobozában.*

A mozaikok többsége fekete, mélyvörös és kék kövekből készült, szárnyas lények, farkasok népesítették be a kápolna falát, mind közül azonban a mezítelen istennő vagy papnő érdemelte a legtöbb figyelmet. Pompázatos homlokdíszé közepén hosszúkás lyuk tátongott, pontosan akkora, mint a medalion. Bár a mozaikképeknek több köve is elveszett az évszázadok során, egyértelmű volt, hogy a mágiával csiszolt szurokkristály oda illik.

- Adjátok ide! - mormogta Jew, és megkapta Cailie Jacobs tulajdonát, a fekete medaliont. Nyakába akasztotta, majd megindult fölfelé.

Elsőként a kötelet használta, majd mikor elérte a torony alját, átszökkent a kápolna falára. Vékony párkány, faragott oszlopok siettek a segítségére, a papnő mozaikképén is talált elegendő kapaszkodót.

Jew felkúszott a meztelen leány derekáig, majd továbbmászott. Amikor keze a papnő kerek, méretes keble körül matatott, Quentin ezt kiáltotta odalentről:

—Nekem kéne ott lennem!

—Hallgass, vagy fejbe doblak valamivel! — prüszkölte Jew, majd leemelte a medaliont a nyakából, és helyére illesztette. Mindenki feszülten várakozott, ám semmi nem történt.

—Hát... túl egyszerű lett volna — sóhajtott Brod.

—Próbáld újból! Ütögesd meg! — kiáltotta Quentin.

Jew öklével többször ráütött a medalionra, talán beljebb is tuszkolta kicsit, ám ekkor sem történt semmi. Végül a kristályt ismét magához vette, nyakába akasztotta, és elindult visszafelé.

—És most? — kérdezte, amikor földet ért.

—Nem tudom — mormogta Brod. — Nincs jobb ötletem. Talán...
nincs is itt semmi. Feleslegesen jöttünk.

—Ó nem! Megnézhettük ezeket a csodás romokat, tényleg! Életem legnagyobb élménye! - gúnyolódott Quentin, majd mérgében belerúgott egy kőbe. - Egyáltalán, mi a fenét keresünk itt? Miért éjszakáztunk hóban-fagyban heteken keresztül?

—A kincstért... - suttogta Jew.

Kincs! Milyen kincs? Itt nincs semmi! Várjatok! Esetleg szedhetnénk belépőt az ide érkező látogatóktól, úgy biztos meggazdagsunk! - A fiú elhallgatott, tekintete Brodra tévedt. Elsápadt. Szemét zavartan forgatta. *Ha nincs kincs...*

Eline érezte a csapaton elhatalmasodó kétségbeesést, még az elf fiú is elszontyolodott, pedig az ő népe egész másként gondolt a halálra, mint az emberek. Végül, hosszú percek után az asszony ennyit mondott:

- Rakjunk tüzet, idelent éjszakázunk.

A gyermekkori álom visszatért. Eline újból kislánycént állt Walt otthonában, a föld alatti üregben. A szemközti falon ott volt a kard, a könyv, a páncél, ám mindez hamarosan eltűnt, Eline pedig a jól ismert kápolna kövén lépdelt. Az oltár fölött ragyogó, kék fény lebegett, a lány pedig még soha nem érezte ilyen közel magához. Úgy hitte, ha kinyújtaná a karját, megérinthetné... megérinthetné azt, ami a fényben bújt. Ám akárhogy is igyekezett, bármennyire is hunyorgott, nem tudta kifürkészni, mi lakik a szent ragyogásban.

Cailie nyugodtan ébredt, úgy érezte, valami felkeltette... valami, ami az arcát csiklandozta. Felnézett. A kápolna és kupolája gyönyörű ezüst fényben úszott, a hold bevilágított az üregbe. Mintha sugarait valami különös bűbáj gyűjtötte volna egybe, a kupola törzse ragyogott, akár egy világítótorony; A tárcsarendszer kis rekeszei, a furcsa szimbólumok és figurák hatalmas árnyékokat vetettek a hasadék falára. És ezek az árnyak... mintha éltek volna. Cailie úgy érezte, ha kinyújtaná a kezét, elfoghatná őket. Hívták, beszéltek hozzá...

A fiú közelebb húzódott Brodhoz, zsebéből kilopta a medaliont, és elindult a kápolna felé. Nyugodtan tehetne, hisz Quentin volt őrsgben, aki békésen hortyogott. Cailie, akárcsak Jew, felkúszott a kötélén, végigmászott a párkányon, majd a kápolna rozoga kövei közt kúszva megközelítette a mozaikkép tetejét, a papnő homlokát.

Néhány apróbb kavicsot Cailie leverte a földre, mire Eline felriadt. Tekintete rögvést a fiúra esett.

- Mit művelsz?! - kiáltotta.

-Nem aludtam! Nem aludtami - Quentin azon nyomban felpattant a földről, riadtan nézett körbe. Néhány pillanat sem telt el, és az egész csapat felébredt.

- Mi van már megint? — nyávogta Jew.

- Cailie Jacobs! Mit csinálsz odafönt?! - Brod a kápolna falához futott, mintha megakadályozhatná, hogy a fiú lepottyanjon. Cailie azonban senkivel nem törődött, a medaliont fél kézzel helyére illesztette.

A kristály, ami keményebb anyag volt, mint a gyémánt, cseppfolyóssá vált, két oldalt szétfutott a díszes tiara ágai felé. A fekete anyag eltűnt, majd könnyekként tűnt fel a mozaikfigura szemében. A fekete könnycseppek patakokká gyűltek a töredezett arcon, majd újból szétfutottak, betöltöttek minden egyes kis repedést.

Mély morajjal, csikorogva kelt életre a kupola, majd a torony belsejében lassan, akár az évtizedek óta porosodó óramű, a fogaskerekek és gyűrűk dolgozni kezdtek. A tárcsarendszer minden eleme külön utat járt, némelyik balra forgott, a másik jobbra, egyik csigalassúsággal, a másik gyorsan, akár a szél. Az árnyékok szédítő tempóban váltakoztak a barlang falán, kezdetben nem voltak többek egyszerű képeknél, ám kisvártatva megváltoztak. Elhagyták a keretet, lecsúsztak, megszöktek a hasadék girbegurba falairól, hogy önálló életet éljenek, és meséljenek.

Eline döbbenetesen figyelte a lóháton vágató harcost, aki elszárgult mellette, az árnyéklovag zászlaján és vértjén ott volt az egyenlő szárú, fecskefarkú kereszt szimbóluma. A harcost egy egész sereg követte, majd egy fallal körülvett város képe következett. A tornyokon holdsarló díszelgett.

- Ez Jeruzsálem — suttogta Brod.

- Én ismerem ezt a szimbólumot - jelentette ki Eline rezzenéstelen arccal, amikor újabb kép szárgult el mellette. Három lovas egy nyeregben.

— Honnan? — kérdezte a férfi.

Eline nem válaszolt, csak elővette Walter úrtól elhozott kardját a köpenyege alól. A markolatot és a rajta szereplő szimbólumot társai felé mutatta. Cailie lemászott a kápolna faláról, Brodhoz futott, és együtt csodálták a különleges forgatagot. Lovagok, nagy ütközetek, harci szerkezetek, démonok árnyképei kavargtak körülöttük, ám mindez tökéletes, fegyelmezett, érthető rendszerben.

Az árnyaszínház kezdetét vette.

12.

ÁRNYJÁTÉK

KÉT FÉLHOLD RAGYOGOTT JERUZSÁLEM FALAI FÖLÖTT. Egyik az égbolton járta útját, elő-előbukkant a felhők mögül, ezüst fényét már korok óta vetette a halandó világra. A másik csapdába esett a templom csúcsán, bronzból készült és ember alkotta, bár éppoly fontos volt, akárcsak égi társa. A sivatagban messze szállt Jeruzsálem védőinek éneke, mikor a szent Holdsarló ünnepét ülték, és Úrnőjükhöz, Balorához imádkoztak oltalomért.

A várost körbeölelő pusztában sátrak százait verték fel, a tábornokok apró lámpásokként világítottak. Csend és béke honolt mindenütt, csupán a kövek közt száradó vér, a falak alatt temetetlenül maradt holttestek és az ostromgépek ütötte lyukak meséltek az elmúlt órák szörnyűségeiről.

Fernand Folquet lovag a sátrában pihent, durva vonásait megvilágította a tűz fénye. Úgy festett, mint aki nyitott szemmel alszik, egyetlen pontot bámult valahol a sátor túlfelében. Csend honolt körülötte, csupán a parázs pattogott. Nem messze a férfitől egy tizenéves fiú gubbasztott. Etienne Sandry, lord Folquet fegyverhordozója és segédje, hasonló hallgatásba burkolózott, mint ura. Tudott volna mit csinálni, az ifjak megfékezhetetlen nyugtalansága tombolt benne. Legszívesebben kiült volna a tábor szélére, hogy az ostromlott

falakat vagy a csillagokat figyelje, esetleg a fegyverforgatást gyakorolja, ám nem mehetett egy tapodtat se, a lovagnak bármikor szüksége lehetett rá.

Órákig ültek a sátorban, Fernand úr csupán akkor mordult a fiúra, ha újabb kupa bort kért, vagy a tűzre kellett hajítani néhány rönköt.

- A helyiek szárított teveszart dobnak a lángok közé, lassan nekünk is csak az jut - mormogta a férfi, miközben szigorúan felügyelte a fiú minden mozdulatát. Etienne túlságosan lassú lehetett, mert lord Folquet istenesen farba rúgta. A fiú a könnyeivel küszködött. - Itt veszteglünk már egy hónapja, Hafgar dicsőségére!

Épp ízesen káromkodott volna, amikor egy fiatalember óvakodott be a sátrába.

- Uram! A követek megérkeztek.

A férfi és a fiú is felnézett, tekintetükbe élet költözött.

- Csakhogy! Hetek óta várunk rájuk, rohadt senkiháziak! -A lovag felpattant az ágyáról, kényelmes párnáit szerteszét hajigálta, végül hamar megtalálta, amit keresett. Fehér, vörös kereszttel díszített köpenyét magára terítette, és máris vonult a fiatalember után. Etienne azonnal követte.

A lovagot már várták a nagymester sátrában. Etienne csupán a bejáratig mehetett, itt ura megálljt parancsolt neki. A fiú egyedül maradt az örökkel és a hátrahagyott apródokkal. A sátor árnyékában várakozott, hol a tábor fényeit, hol a csillagokat fürkészte.

Furcsa alakok bukkantak fel a sötétből, a fáklyák fényében arcvonásaik leginkább a hitetlenekre emlékeztették a fiút. *Tán árulók? Megtértek, akik felismerték, Hafgar az egyetlen, igaz isten, és minden más bűnös, pogány, romlást hozó.* Etienne feszülten figyelte az érkezőket. A felfegyverzett férfiak sorban bemasíroztak a sátorba, egyikük azonban megtorpant pár pillanatra, és a fiú felé nézett. A tekintetük találkozott, Etienne-ben meghűlt a vér. Mintha vörös fátyol ereszkedett volna a szemére. A követ mozdulatát áttetsző láng, vörös köd kísérte, arcvonásai megnyúltak, kicsontosodtak, mintha nem is ember lett volna... ám Etienne épp csak pislogott egyet, és a látomás máris szertefoszlott.

A férfi elmosolyodott, majd a gyerek keze után nyúlt. Valamit a tenyerébe csúsztatott.

— Ez is szépen csillog, akárcsak a szemed, ifjú barátom. Egy csillag a sok közül. — A fiú reszketett, megnézte, mi van a kezében. Áttetsző, csiszolt kristály, valami drágakő lehetett. Félt, nem értette, hogy egy idegen miért adna neki ilyesmit, zavartan motyogta:

— Uram... — A férfi közelebb húzódott hozzá, megfogta a vállát, majd a csillagok felé mutatott.

— Ahonnan én jövök, minden csupa pompa és gazdagság, az aranyló tornyok kupolája a felhőkbe veszik, az étek istenek eledele, a bor mézédese, a táncosnők oly gyönyörűek, hogy egyeden pillantásukkal megbabonáznak. Talán egy napon neked is jutna ott hely. Figyeld az éjszakai égboltot, fiú! A tüzes szekér eljön érted, ha itt az ideje. - A férfi mosolyogva sarkon fordult és a sátorba lépett.

Etienne nagyot nyelt, semmit nem értett az idegen szavaiból, reszketve ismét a tenyerébe pillantott. Tetszett neki a szép kő, a szeméhez emelte és belenézett. A kristály belsejében megtört a tábortűz fénye.

A hold már magasán járt, amikor a követek és a lovagok távoztak a nagymester sátrából. Nemes, hős férfi volt valahány, már évtizedek óta hordozták Hafgar isten szent szimbólumát. Lord Folquet a rend nagymestere után bújt elő a sátorból, pillantása rögvest apródjára esett.

- Hozd a lovam! - vetette oda nyersen, Etienne pedig máris rohant érte.

Fernand Folquet lova, Táncos, hatalmas, világosbarna csatamén volt, gazdája oldalán sok ütközetben vett részt. Ideges természete miatt kevesen tudtak bánni vele, gyakran rúgott, ágaskodott. Etienne mégis megtanulta kezelni ennek a haragvó óriásnak a szeszélyeit, nyakát simogatva könnyedén lecsillapította, Táncosra felkerült a lószerszám, lord Folquet pedig nyeregbe pattant. A fiú tágra nyílt szemmel figyelte a gazdáját, könnyű páncéljában, hófehér köpönyegében valóságos hősnek látta. Hősnek, amilyen egyszer ő is szeretett volna lenni.

Úgy tűnt, a lovagok titkos küldetésre készültek, a nagymester vezetésével nyolcan kívántak nekivágni az éjszakának. A harcosok ezúttal apródjaikat, fegyverhordozóikat hátrahagyták, ezért Etienne meglepődött, amikor ura egyedülként ráfordult.

- Gyere! - mondta a férfi nyersen, és kezét a fiú felé nyújtotta.

Etienne megilletődve pattant fel a nyeregbe mestere mögé, gondolkodni sem maradt ideje, és máris a sivatagi szél borzolta a haját Táncos valósággal száguldott a csillagok alatt.

A lovagok elhagyták a tábornak, kilovagoltak a hegyek felé. A csoport végül megállapodott egy barlang bejáratánál, az idáig vezető út rendkívül nehéz, göröngyös volt, kövekkel és sziklákkal teli, így a lovagok hátasait hátrahagyták. Etienne biztosra vette, azért hozták magukkal, hogy vigyázzon a lovakra, ám mestere intett neki, hogy kövesse.

Fáklyákat gyújtottak és a barlangba léptek. Az üreg nem nyúlt mélyen a hegy gyomrába, rövid, szűk folyosó után egy tágasabb terembe jutottak. A falakon fáklyák égtek, a középkorú, bíborszínű talárt viselő férfi pedig épp akkor egyenesedett fel a földről, amikor a csapat megérkezett. Akkor püspöke egyedül várakozott a barlang mélyén, körülötte a földön kört formázó, csillogó kristályok tündököltek.

—A követek megérkeztek — mondta lord Folquet köszönés helyett.

—A könyv? — kérdezett vissza a püspök.

A lovag bólintott, majd a tarisznyájából elővett egy csomagot, és átnyújtotta a férfinak.

- Reménykedjünk benne, hogy az áldozatunk nem lesz hiábavaló, atyám. Átkozott démonfattyak! Ezer gyermek... - suttozta, majd visszahátrált társai közé.

- Efelől nyugodt lehetsz, nem lesz hiábavaló - mosolyogta a püspök, miközben kibontotta a csomagot. A selyemkendő egy kódexet rejtett. — Ezen az éjszakán minden eldőlt, a mi sorsunk éppúgy, ahogy a hitetleneké.

Etienne a többi lovaghoz hasonlóan csendben figyelt. Nem értette, mi történik körülötte. *Kik voltak a követek? Miféle áldozatról beszéltek? És mi van abban a könyvben?*

Akkor püspöke varázslatra készült. Az ostrom során már sokszor bebizonyította, micsoda rettenetes erő lakik a testében, mily hatalommal ruházta fel Hafgar, az Egyetlen. Az atya a jó ügyért harcolt vérrel és verítékkal, most azonban... A kántálás, az ének, szent szövegek, melyek elhagyták ajkát, rettegéssel töltötték el Etienne szívét.

- Acherumon! Acherumon!

Akkon püspöke százszor is elismételte ezt a különös szót, és bár a fiú semmit nem értett a liturgia szövegéből, biztosra vette, hogy ez valamiféle név lehetett.

- Acherumon! Acherumon!

A szertartás majd' egy órán keresztül tartott, ez idő alatt a kört formázó kristályok felragyogtak, rózsaszínes fényük betöltötte az egész termet. Végül csend lett és teljes sötét. A fáklyák maguktól elaludtak, füstszag töltötte be a termet, és valami más is... kissé édeskés, mégis kellemesen illat. Miután percekig semmi nem történt, a lovagok fészkelődni kezdtek, végül lord Folquet elindult abba az irányba, ahol a püspök urat sejtette.

- Atyám... - motyogta bizonytalanul, és kinyúlt a sötétbe. Nem tévesztette el az irányt, tenyere a férfi vállát érte. - Atyám... sikerült?

A fáklyák lángra lobbantak. A lovagok összerezzentek az első pillanatban, ám ijedelmük nem tartott sokáig, hiszen Akkon püspökének semmiség volt egy efféle kis varázslat.

- Hogy sikerült-e? - rikkantotta a püspök, és megfordult.

A lovag hátrált pár lépést. Az atya megváltozott, valahogy más lett, a tekintete és a hangja is... de hát ez minden bizonnyal természetes. Természetes, hiszen a legnagyobb erőkkel találkozott néhány pillanattal ezelőtt. A legnagyobb és legsötétebb erőkkel.

- Ennél jobban nem is sikerülhetett volna, minden pontosan úgy történt, ahogy terveztem! - mondta a püspök úr.

- Akkor megnyerjük a csatát? Hafgar isten dicsőségére... bevesszük Jeruzsálemet?

- Ahogy mondod, lovag uram! Halál minden hitetlenre! És azokra is, kiknek szíve kétséggel teli!

- Máskor a lovagok üdvívalgás közepette visszahangozták volna ezeket a mondatokat, ám most képtelenek voltak megszólalni. Érezték, hogy valami rettenetes történt. Etienne reszketve bújta gazdája mellé, bár tudta, akkor sem lenne biztonságban, ha a világ végére szaladna.

Lord Folquet bizonytalanul kérdezte:

- Atyám... a szertartás... véget ért? Távozzunk?

- Még nem! Még van egy kis dolgunk. - A férfi újból magához vette a kódexet, fellapozta, olyan gyorsan pörgette a lapokat, mintha csak az évszázadok óta összegyűlt port akarta volna kirázni belőle. Végül a könyvet a földre hajította, és egyetlen mozdulattal lángra lobbantotta.

Újabb szertartás kezdődött, ugyanazok az énekek hangzottak el. Etienne legszívesebben elfutott volna. A püspök úr újabb neveket kántált, pontosan kilencet, és a kristálykör újból *felgyúlt*.

A fiú érezte, hogy valami megtámadta. Valami irtóztató, nem e világi... Érezte, de nem a testével, hanem a lelkével. Mintha a hatalmas sivatagi oroszlán rontott volna a báránysereg felé, Etienne felsikoltott és hátraesett. Ám a láthatatlan lény is porul járt, mintha roppant erős pajzsra futott volna neki, amit nem tudott áttörni. Pedig többször is próbálkozott, Etienne minden alkalommal úgy érezte, mintha darabokra szaggatnák a bensőjét. Végül az ostrom abbamaradt. A fiú könnyes szemmel,

zihálva figyelte a körülötte zajló eseményeket; a lovagok felordítottak, ám nem zuhantak a földre, küzdöttek, derekasan állták a láthatadán lények támadását...

A barlang elcsendesedett. Etienne felnézett a mellette tomyosuló lovagra, a férfi is visszanézett őrá: ám ez az ember már nem a gazdája volt. A fáklyák fénye hatalmas, megnyúlt árnyékot varázsoltt mindannyiuknak, ám a lovagok árnyképe hirtelenjében semmivé fozzlott. Mintha elmenekültek vagy elüldözték volna őket, és helyettük nem maradt semmi. Etienne a püspök úr relé tekintett: ő is árnyék nélkülivé vált*

A férfi tekintete találkozott a fiúével, szemében hitetlenkedés csillogott. Villámgyors léptekkel Etienne mellett termett, nyakánál fogva elkapta a gyereket, és fbiemelte a földről. Ugy bámult rá, mintha a titkait akarná kifürkészni; a fiú a levegőben lógva fulladozott, kis híján eszméletét veszttette. A lovagok közömbösen bámulták a jelenetet.

- Hány éves vagy? — kérdezte végül a püspök úr. Etienne fulladozva válaszolt:

-Tizenhat... uram...

—Hány éves vagy? — A jéghideg kéz még jobban megszorította a fiú torkát.

—Tizennégy... és fél... atyám...

—O, vagy úgy! — A püspök úr torz arca ismét visszanyerte emberi formáját, láthatólag igencsak tanakodott, mitévő legyen a kölyökkel. Végül elengedte, Etienne fulladozva a földre esett. - Hasznodat vehetem, úgy hiszem. Jó, engedelmes fiú vagy, Etienne Sandry. Egyházam rád építem majd. Halljam, ki az egyetlen, igaz isten?

- Hafgar, a Hatalmas! Hitetlenek pusztítója, a sivatag ostora, a há... - A püspök úr mutatóujját az ajkai elé tette.

- Többet nem mondhatod ki ezt a nevet. Nem nevezzük nevén, mert nem vagyunk méltók rá, mától ő az örökkévaló! Jól jegyezd meg! Haragom sújtson le mindenkire, ki eztán nevén szólítja az Egyedet! Most pedig térjünk vissza a táborba! Be kell vennünk Jeruzsálemet, meg kell nyernünk a háborút a pogányok ellen.

Etienne még utoljára gazdájára pillantott, ám a férfi már nem szólt hozzá. Soha többet.

A fiú kibotorkált a barlangból, fejében egymást kergették a gondolatok, szívében káosz tombolt. Tudta, hogy valami borzalmas történt azon az éjjelen, ám a püspök úr továbbra is a pogányok elleni háborúról szónokolt. És nem csupán beszélt, ezt hamar bebizonyította.

Nem csak a lovagok, de Etienne is úgy tért vissza a táborba, hogy megváltozott. Úgy érezte, küldetése van, fontos feladattal bízták meg. Vele volt Akkon püspöke és a rend legmegbecsültebb lovagjai: az Árnynélkülvalók.

Hajnalban, amint a nap első sugarai felragyogtak a látóhatáron, Jeruzsálem ostroma elkezdődött. A lándzsával, szablyával felfegyverzett védők az ellenség előrenyomulását várták, a tornyokba rendelt íjászok a keresztes sereg katonáit tizedelték, akik az ostromgépeket kezelték, vagy létrákkal igyekeztek fölfelé a falakon. A város évszá-

zadokon keresztül rendületlenül állta hol az időjárás, hol az ellenség támadását, ám úgy tűnt, ezen hatalmas, ódon falak sem tartanak ki a végsőkig.

A város védői a pogánynak kikiáltott Holdistennő, Balora kegyében bíztak, és hozzá imádkoztak, miközben hol a haji tógépek, hol a keresztes sereg máguspapjai kö- és tűzesőt zúdítottak rájuk. A vidék parázsló hasadékká változott; eleven kígyónak tűnő tűzoszlopok ostromolták a tornyokat, sziklányi lövedék roncsolta össze a városkaput. Balora beavatottjai is ismerték a varázslás tudományát, ám az Arnyak kegyelmét nappal aligha kérhették. Ellenségeik pedig sosem támadtak éjszaka.

A védőknek nem csupán a halandók hatalmával kellett szembenézniük: a veszedelem északról érkezett, sötét árnyak tűntek fel a horizonton. Hatalmasak voltak, akár a sárkányok, óriási szárnyukkal siklottak a forró sivatagi szélben. A démonok a városfalon egymás után ölték le az íjászokat és a ballisztákat kezelő katonákat, hamar áttörték a védelmet, majd a menekülőkre vetették magukat. Semmi nem állta útjukat, csupán a város szívében álló templom. Az épületben összegyűlt emberek szaga megvadította a lényeket, veszett dühvel vetették magukat a falaknak, de egyedül nem juthattak be az erődítményhez hasonló szentélybe.

Újabb szörnyetegek tűntek fel a láthatáron, léptük alatt döngött a föld. Az óriási démonok akkorára nőttek, hogy könnyűszerrel felkapaszkodhattak a külső védőfalon, úgy, ahogy más a kerítésen ugrik keresztül. Nyomukban bogárszerű, skorpiótestű démonok jártak, mintha egyenesen a sivatag homokjából bújtak volna elő, majd fürgén felfutottak a falakon. Az ember méretű, fekete kísérlethez hasonlító teremtményeknek még ezzel sem kellett megküzdeniük, ott bukkantak fel, ahol épp kedvük tartotta. Hatalmas sarló fegyverük minden egyes suhintása újabb emberéletet követett, a város védői sehol sem bújhattak el előlük.

Balora elzárt szentélyében kezdetét vette a mészárlás.

A város hamar elcsendesedett, a legutolsó robaj, ami visszhangzott a véráztatta kövek közt, a leengedett városkapu hangja volt. Az ostromló keresztes lovagok már hetek óta várták ezt a pillanatot, vadállatok módjára özönlöttek el a templom előtti teret. Jeruzsálemben újból élet költözött: rettenetes, de élet. A katonák feldúltak mindent, ami az útjukba akadt, a házakat és holtakat kifosztották, a Hokiistennő oltárait, szobrai ledöntötték, szétrombolták.

Csupán egyetlen épület állta útjukat: a szentély.

Etienne Sandry rezzenéstelen arccal fürkészte az óriási épületet, cirádás faragványait, éjsötét kupoláját. A bejáratot mázas mozaikok díszítették, parázna, szárnyas teremtmény nézett le a betolakodókra, szemét csillogó holdkőből rakták, mely fehér parázként izzott a napfényben. Az ostrom már órák óta véget ért, a fiúnak nem akadt teendője, így csak bámészkodott, unalmában a drágakövet is elővette, amit az idegentől kapott néhány héttel azelőtt. A férfi égi szekeret, mézédess bort és táncoslányokat ígért neki. Etienne a követ nézegette, szívesen figyelte, ahogy a nap fénye megtört a csiszolt kristályon, gyakorta belenézett, és rajta keresztül fürkészte a világot, mintha egy távcső lencséjébe bámult volna.

A fiú megváltozott az elmúlt hetekben, tekintete megkeményedett, arca keskenyebb lett, mintha hirtelenjében felnőtt volna. Már nem sok választotta el attól, hogy lovag váljék belőle, addig is új mestert kapott, és Akkon püspökének feltétlen bizalmát élvezte.

- Betörni! - kiáltották a tömegből, és Etienne arrébb húzódott, hogy a katonák odaferjenek a faltörő kossal. A szentély kapuja hamar megadta magát.

A katonák és Etienne berontottak a templomba. Azonban a keresztesek magabiztossága nyomban semmivé foszlott, mihelyst elhagyták a fény világát, és beléptek egy olyan birodalomba, ahol nem volt más, csupán sötét... és vér és zsigerek szaga.

Miközben Etienne a vértől sikamlós padlón járt, Akkon püspökének szavai jutottak eszébe: „*Ne várjátok meg, míg lemegy a nap, mert valódi erejét én magam sem ismerem.*” A fiú még nem értette, hogy az atya miről vagy kiről beszélt, tekintete hol a széttépett tetemekre, hol a falak árnyékába húzódott démonokra siklott. Aztán észrevette az oltár felett lebegő alakot és a kék fényt, amit védelmezett.

A Holdistennő, Balora szentélyében egy angyal lakott, hatalmas szárnyai árnylepelként ölelték körbe testét, óvó karja közt egy tárgy pihent, az ősi Ereklýe. Fénye oly erős volt, hogy halandó szeme nem láthatott át rajta.

Etienne nem érzett félelmet, sokkal inkább örömet és mámort. Csak nézte, nézte ezt a törekény, csodálatos teremtest: ő volna legfőbb ellenségük? Az utálat, rettegés, félelem maga? Nem, a félelmet már jól ismerte, odabent, a barlang mélyén. Talán...

Ám nem juthatott tovább gondolataiban, mestere kezét érezte a vállán. Mindketten kihátráltak az épületből, a fényben pedig, Akkon püspökének közelében, Etienne újból megfeledkezett önálló gondolatairól.

Briannar, az őrző, évezredek óta pihent ezen a helyen. Kezdetben egyedül volt a barlang mélyén, majd halandók jöttek, akik falakat, tornyokat húztak föl, várost alapítottak, őt pedig a szentélybe zárták. Nem foglyul ejtették, hanem tisztelték és védtek. Bár az angyal mindent érzékelt maga körül, semmit sem tett, csupán őrizte az Ereklýét, melyet Úrmője bízott rá. Hiába érezte a világon mind jobban elhatalmasodott káoszt, hiába érezte, hogy Balora és más istenek is végőrájukat járják. Sőt, ez még inkább megerősítette abban, hogy semmi másra nem szabad figyelnie, csupán küldetésére.

Az istenek alkonyát még soha nem érezte ennyire közel magához. Az emberek fejvesztve menekültek körülötte, százával haltak egyetlen pillanat alatt, ő mégsem mozdult. Aludt.

A szentély kupolája megremegett, óriási démonkéz markolta meg, majd félrehajította, mintha csak egy borosüveg dugója lett volna. A sivatagi nap lángnyelvként égette az angyal bőrét, aki éles sikoltással ébredt évezredek álmaiból. Nem volt visszaút. Tudta, menekülnie kell, mert a fény ellopja erejét, nem lesz több egyszerű halandónál, és akkor az utolsó remény is elvész. Az Őrző kitérte angylaszárnyát, majd az ég felé rugaszkodott. Teremtmények százai vetették utána magukat, összemarták a testét, megtépték tollát. Briannar derekasan küzdött, varázserejű szablya termett a kezében, ám

nem arra törekedett, hogy ellenfeleit elpusztítsa. Csupán menekülni akart. Minden erejét összeszedte, kiröppent a szabadba, megszökött az óriások lendülő ökle elől, majd a nyílzápor sem állhatta útját.

Az őrző így hagyta el Jeruzsálem városát, gyengén, több sebből vérezve, nyilvesszőkkel a mellkasában. Szárnyas démonok hada üldözte, ám ő még erejét veszítve is gyorsabb volt. A várostól messze lévő, kacsaringós barlangrendszerben húzta meg magát, ahol jótékony homály borult rá, akárcsak Úrnője csarnokában. Amint megszökhett a napfény elől, teste máris gyógyulni kezdett.

Vére árán teljesítette a feladatát. Megóvta az Ereklýt, melynek kék ragyogása betöltötte a barlangot. Ám tudta, a világ végérvényesen megváltozott. Őt pedig keresni fogják, égen és földön.

Egy hét telt el a sikeres ostrom óta. A városban megkezdődtek a helyreállító munkálatok, a tornyokból lekerültek a szentségtelen félholdak, helyükbe az Örökkévaló jelképe, a kereszt került. Hafgar helyett mindenki úgy emlegette az Istent: Örökkévaló, Úr, Egyetlen. Az újdonsült törvények értelmében az Örökkévaló valódi nevét csupán botozás ellenében vehették szájukra a botor halandók. így, érthető módon, hamar leszoktak róla.

Akad még egy fontos feladat, ami nem tűrt halasztást. Akkon püspöke minden létező követ megmozgatott, hogy csapatai, emberei, felszabadult keresztes vitézei a jeruzsálemi templomból megszökött démon nyomára bukkanjanak. Hajtotta, üzte őket, Etienne Sandrynak és mesterének, a melléjük kirendelt lovagoknak és katonáknak is ezt a feladatot adta. A sivatagban, Jeruzsálemtől vagy kétnapi járásra ütötték fel táborukat. Egyetlen cél lebegett a szemük előtt: megtalálni az Ereklýt és őrzőjét.

Aznap este Etienne úgy lépett be Akkon püspökének sátrába, hogy semmi rosszat nem gyanított. Minden alkalommal, amikor a férfi színe elé járult, borzongás szorította össze a szívét, de valahogy... hozzászokott. Talán ez a szent életűek, a hatalmasok sajátja. A fiú gyanútlanul lépdelt végig a mintás szőnyegen, elhaladt a testőrök sora mellett, majd megtorpant a trónszék előtt.

—Hívattál, atyám — suttogta Etienne. Az öregúr csak bámulta őt, kutakodó tekintete egészen az elméje mélyére hatolt. A püspök úr intett, mire szolgálai és testőrei mind kihátráltak a sátorból.

Egyedül maradtak, csak a tűz ropogott. A fiú derekasan küzdött, hogy elfelejtse a barlangi eseményeket, most mégis felsejlett előtte az a tekintet... a vad, villogó szem, az örület... amikor Akkon püspöke kis híján kiszorította belőle a szuszt.

A feszült légkör ellenére az öregúr nyájasan elmosolyodott.

—Nos, Etienne Sandry! Te hazug, mocskos kölyök. - Olyan kedves hangsúllyal beszélt, mintha simogatást szánt volna az előtte reszkető gyerekeknek.

Etienne szeme kikerekedett.

—Atyám...

—Csitt! Már régóta volna valami, amit meg kell beszélünk, kis barátom. Nagy jövőt szánok neked. Ám mindez csupán úgy lehetséges, ha biztosítasz engem feltétlen hűségéről.

-Bár...

—Csitt! Gyere közelebb! - Etienne tett pár lépést. - Közelebb. - Néhány tétova lépés után Akkon püspöke ismét intett, így a n^u végül felbaktatott az emelvény lépcsőjén, és hamarosan ott állt közvetlenül a trónszék előtt. Az öregúr nem szólt, csak figyelte őt, árgus szemmel, majd meglendítette a karját, és akkora pofont adott a fiúnak, hogy az kis híján az egyensúlyát veszítette.

Etienne hitedenkedve meresztgette a szemét, nem tudta, hogy mit tehet, és mit nem. Legszívesebben az arcához kapott volna, érezte, hogy vére apró patakokban csordogált a sebből, amit a püspök úr méretes pecsétgyűrűje okozott. — Elmehetsz — mondta az öregúr meglepő közömbösséggel. Etienne sarkon fordult és kirohant a sátorból. Kis híján elsírta magát, ám nem a fájdalom miatt. Semmit sem értett, nem tudta, miért történt mindez, mi rosszat tett... Ráadásul azt is érezte, hogy valami végérvényesen befurakodott a testébe. Talán mérég? Valami fertőzés? Nem... ez a valami a lelkét kötötte gúzsba.

Etienne Sandry csak hónapokkal később fedezte fel, mi történt az arcával, amikor a városban járva tükörbe nézett. A püspöki pecsétgyűrű mintázata szinte tökéletesen a bőrébe égett, mintha meg-billogozták volna, akár az állatokat. A seb sosem gyógyult be, nem volt csúnya látvány, sokkal inkább furcsa, vagy azokhoz a tetoválásokhoz hasonlatos, melyeket a pogányok hordtak isteneik tiszteletére. Hogy mivel érdekelte ki mindezt, mire volt jó... éveken, évtizedeken át nem értette. A lelkében, az elméjében még a varázslatnál is nagyobb gát volt. Miután pedig szakállt növeszthetett, még sebééről is elfeledkezett.

Etienne sokáig úgy gondolta, Akkon püspöke kiválasztotta őt. Megjelölte, hogy mindenki számára tudassa, hűsége megingathatadán és megkérdőjelezheteden. O igen, az volt, megingathatatlan, de még mennyire. A fiú valóságos fanatizmussal imádta jótevőjét és annak minden tettét. Akkon püspöke a pogányságnak írmagját is ki akarta irtani a világból, ártatlanok ezreit ölette le, falvakat, városokat rombolt porig, de Etienne fejében meg sem fordult, hogy ez helytelen. Akik nem imádják az Örökkévalót, nincs helyük e világban, származásuk csupán, pogányok, lázadók. Veszélyesek. Irmagjuk sem maradhat, és ha a mocskot és vért elmossa az eső, sosem látott béke költözik a világba. Az Aranykor. A Rend.

Akkon püspöke Jeruzsálem után a következő városok felé fordította keresztes seregét, nyomában tűz és halál maradt. A pusztában lakó népek vándorútra keltek, hogy a hegyekben elrejtőzzenek, ám a vesztükbe rohantak ők is. Az utakat, földeket temetetlenül maradt holttestek borították. Etienne látott megkínzott, megcsonkított szerencsétleneket, akik vagy szeretteikért, vagy saját halálukért rimázkodtak Akkon püspökének trónjánál. A hitedének harcosai napokon át haldokoltak a forró pusztában karóba húzva. A keresztes sereg lovagai elhajtották és felfalták a pogányok állatait, asszonyaikat meggyalázták, gyermekeiket agyonütötték vagy szolgáskorba taszították, mindezt az Örökkévaló dicsőségére.

Ám ez csupán a kezdet volt. A Szent Háború kezdete. Akkon püspöke pedig vérrel írta bele magát az emberek történelmébe, és a dicsőséggel, hogy megválasztották az Örökkévaló első pápájának.

Bár a Szentséges hazatért Európába, seregének java részét hátrahagyta a Szentföldön. Feladatuk nem változott, továbbra is a teremtmény és az Ereklýe után kutattak. A keresők egy csoportja a városhoz közeli völgyben táborozott, Etienne Sandry a mestere sátrában pihent, kényelmes ágyon, a pislákoló tűz mellett. *

A fiú nyugodtan aludt, biztonságban érezte magát, arra sem riadt fel, hogy földöntúli fény gyúlt a sátorban. Fuvallat támadt. Az ősz-szetákolt asztalon hagyott erszény szája kinyílt, mintha láthatadan kéz fűzte volna ki a madzagját. A koszos, tompa fényű érmék közül egy drágakő bukkant elő, fehér fénye erősödött és erősödött, majd legurult az asztról, és megállapodott Etienne ágya mellett, a fiú lelógó kezénél.

Etienne felriadt. Tenyerébe vette a csillogó követ, felült az ágyában. Pár pillanatig bámulta az éles fényt, majd úgy, ahogy volt, mezítláb, egy szál ingben kibotorkált a sátorból.

A hold oly kápráztatóan ragyogott a sivatag fölött, akárcsak a bűbajos drágakő. Vonzerejük is hasonló volt, míg a hold éjszakai állatokat, lepkéket, bogarakat bájolt el, addig az ékkő Etienne Sandry elméjét homályosította el. A fiú rendületlenül menetelt előre, az éles kavicsok felhasították a talpát, vérnyomokat hagyott maga után. Ingett vastag vászonból szótték, ám így is rettenetesen fázott, mégsem torpant meg egy pillanatra sem.

Etienne fejében káosz dúlt, néhány pillanatra a barlangbeli eseményekre emlékezett, aztán pedig a mestere szavai jutottak eszébe: „*Reménykedjünk benne, hogy az áldozatunk nem lesz hiábavaló, atyám.*”

Etienne hamarosan megtorpant, kezében az ékkő éles fénnel világított. Pár pillanattal később rájött, hogy nem ő az egyedén, aki csillagként ragyog az éjszakában. Rajta kívül még két kis lámpás mozgolódott a sötétben. Egy hatéves forma és egy magas, nyúlánk fiú érkezett a fennsíkra, ők is mezítláb, hálóingben jártak a köves talajon, hosszú hajuk lobogott a szélben. Hárman folytatták útjukat. Hamarosan megtorpantak, majd tekintetüket az égre emelték, mintha várnának valamit. Vagy valakit.

Vörös villámok cikáztak át az égbolton, morajló mennydörgés közeledett feléjük. A sötétből egy kétkerekű szekér bontakozott ki, mintha a csillagokból érkezett volna. Nem lovak húzták, hanem foltos, dögszagú kutyák, melyek eszelős vihogásba kezdtek, mihelyst mancsuk földet ért. A bakon egy ismerős alak állt, a férfi mosolyogva

nézett szét a fiúkon, majd a gyeplőt eldobva a sivatag talajára lépett.

Etienne felismerte: azon a napon találkozott vele a sátor előtt, tőle kapta a drágakövet. A férfi mosolyogva kinyújtotta kezét, és a három kő a fiúk markából szentjánosbogárként röppent a tenyerébe. Ezután kitérte a szekér ajtaját. Egyetlen szót sem szólt, ám a fiúk mégis elindultak, hogy elfoglalják helyüket a padokon. A padokon, melyeken már gyerekek ültek, két kislány és egy fiú. Etienne a lelke mélyén érezte, hogy elveszik, ha beszáll abba a kocsiba, de nem tudott parancsolni tagjainak.

Ekkor a fennsíkra árnyék vetült. A férfi felnézett, magabiztos mosolya szertefoszlott. Az árny megnőtt, mintha az a valami kiterjesztette volna szárnyát, hogy még hatalmasabbnak tűnjön. *A látványtól* Etienne torkába hatalmas gombóc szökött. Egy angyal állt a fennsíkon. Mindkét kezében szablyát tartott, ám parázsló szeme, tartása is éppen eléggé fenyegető volt ahhoz, hogy az égi szekéren érkező idegen minden csepp bátorságát elveszítse. A férfi azonnal visszaült a bakra, megragadta a gyeplőt, és a furcsa kutyák máris száguldottak a csillagok felé. A tüzes szekér hamar eltűnt az égen.

Etienne zihálva nézte az angyalt, A hatalmas, elegáns szárnyak megrezzentek, a parázsló szemű lény pedig úgy tűnt el, ahogy jött, mintha szétolvadt volna az árnyak tengerében. Vagy épp a hold fényében.

A három hálóinges fiú nyugtalanul topogott, most fogták fel, hol is vannak, fáztak és féltek. Hamarosan furcsa motoszkálást, koppanásokat hallottak a hátuk mögül. Megpördültek, azt hitték, valaki a keresésükre indult, ám a sötétségből előbukkanó ló hátán nem ült senki. Az állat feléjük tartott, lecövekelte mellettük, fejrázással, ideges horkantásával szinte követelte, hogy a gyerekek felüljenek rá.

A három fiú felkapaszkodott a ló hátára, nyereg híján kissé bizonytalanul ülték meg, ám az elmúlt percek eseményeiből és egymás közelségéből hatalmas erőt merítettek. Még sosem találkoztak azelőtt, mégis, azonnal barátok lettek, szinte testvérek.

Ott, a fennsíkon, a csillagok alatt, a három fiú kimondatlan, titkos szövetséget kötött.

Etienne Sandry I. Joannes pápa parancsára alapította meg a templárius rendet az örökkévaló 1138. esztendejében. A Szent Háború ekkoriban már javában folyt; a keresztes sereg hatalmas volt és erős, ám Vatikán állam szükségét érezte, hogy az igaz hit egyházát megszilárdítsa. A Rend, amely a jeruzsálemi templom után kapta nevét, a pápa védelmére, az Örökkévaló szolgálatára és az igaz hit terjesztésére esküdött fel. Legalábbis a világ sokáig ezt hitte.

Nem az a különleges éjszaka volt az utolsó, hogy Etienne Sandry találkozott az angyallal. Álmaiban gyakran felbukkant, de a valóságban is látta. A sivatagban, a kövek közt, a sötétben. Hiába tudta, hogy őt keresteti a pápa égen-földön, eszébe sem jutott, hogy elárulja. Etienne gyakorta felkereste a barlangot, ahol a teremtmény átaludta a nappalokat. Órákig bámulta, gyönyörködött karcsú testében, pompás, fekete szárnyában, ám leginkább a kék ragyogás vonzotta tekintetét. Az első időkben megpróbálta kifürkészni, miféle ereklje lapulhat a fényben, de aztán belenyugodott, hogy soha nem fogja megtudni. Érezte. Érezte, hogy halandó szeme nem láthat át a szent ragyogáson, még a kiválasztottaké sem.

Etienne Sandry lelke két részre szakadt. Két arca volt: két hite és két lelke. Az az énje, ami a fényben élt, és amit mások felé mutatott, szemrebbenés nélkül tűrt a világban elhatalmasodó káoszt. Másik énje árnyékba rejtőzött, várt, óvta az Erekljét és annak Őrzőjét.

A Rend szent jelképe is ezt a kettőséget hordozta. A szimbólumon három ember ült meg egy lovat, akik az örökkévaló zászlaját tartották. Etienne Sandry az alázatos élet jelképeként magyarázta mindezt, holott teljesen másról volt szó. Azon az éjszakán, mikor először találkozott az angyallal, két kis társával egy ló nyergében tértek visz-sza a sivatagból. Marcus Biemann és Enrico Alvier örökre a barátai lettek, a szövetségesei, és együtt őrizték a templáriusok titkát.

Etienne a Rend nagymestereként az angyalnak és az Ereklýének más búvóhelyet talált. Néhány évtizedig a jeruzsálemi templom kazamataiban őrizte őket, majd miután nagymesteri címét átadta az utána jövőnek, és visszaköltözött Franciaországba, az angyalnak is új otthont keresett. Azt akarta, hogy a közelében legyen, hogy bármikor láthassa a kék ragyogást, így a franciaországi Renaitre-le-Château erődben rejtette el az őrzőt és az Ereklýt.

Eltelt egy emberöltő. A templáriusok titkát kevesen ismerték, csupán a nagymesterek és beavatott növendékek tudták, miféle lény rejtőzik az erőd kazamataiban. A világban új rend uralkodott, az örökkévaló egyháza vasmarokkal szorított mindent és mindenkit, úgy tűnt, a pogányságnak írmagja is kiveszett.

Etienne Sandry megöregedett, teste, lelke elgyengült, az álarc, amit hordott, egyre nagyobb súllyal nehezedett rá. Éjszakákon át gyötrődött, forgolódott, a lidércnyomás sosem kímélte. Nem csupán az Ereklýe titkát őrizte ennyi éven át. Tudta, hogy ki jött át a világukra azon az éjszakán, tudta a démon valódi nevét, ám soha, egyetlenegyszer sem próbálta kimondani.

Hosszas vívódás után Etienne Sandry rászánta magát, hogy tollba mondja élete történetét. Elmesélt mindent, ami az évek alatt megesett vele, azt akarta, hogy mások is tudják az igazságot.

— Akkor, abban a pillanatban Akkon püspöke különös szavakat mormolt — suttogta Etienne úr. Vele szemben az asztalnál egy fiatalember szorgalmasan lejegyezte a szavait. — Nem értettem, és azóta sem találkoztam hasonlóval. Ám jól tudom, mi történt a barlang mélyén*. Jól tudom, ki jött át a világunkra, és kiket szabadított ránk. Jól tudom, ki ő... — A férfi nyelt egyet, rettenetes dologra készült. Egész eddigi élete során soha nem mondta ki ezt a szót, magába rejtette, el akarta felejteni, ám most eljött az idő, hogy szint valljon. — ő... az ő neve... a neve...

— Uram? — nézett fel az írnok.

— A neve... — Etienne úr bárhogy erőlködött, a szó nem jött ki a száján. A méregtől és szégyentől elvörösödött, remegő kézzel maga is toll után nyúlt. A papírra megpróbálta leírni azt az egy szót, a legfontosabbat, ám ezúttal is kudarcot vallott. A férfi örvongve hajította el a papírost és a tollat, az asztalon lévő könyveket a földre sodorta. — Az úristenit neki! — kiáltotta, majd csalódottan visszahuppant a székére. Megérintette arca bal felét. A sebhely, a heg még mindig ott volt, nem tüntette el sem idő, sem ránc. A férfi elgondolkodott. Valójában mindig is érezte ezt, az átkot, ami örök hallgatásra ítélte, de valahogy sosem akart szembenézni vele. Önnön gyávaságának titulálta, hogy soha nem mondta ki, soha meg sem próbálta. De most már belátta: rettenetes varázs ült rajta élete végéig.

— Uram? — kérdezte az írnok megszeppenve, mire Etienne úr felpattant a helyéről, és dühöngve kiviharzott a teremből.

Az étkezőt az emeleti termék egyikében rendezték be, a fáklyafényben hosszú faasztalok sorakoztak, melyeket a Rerid növendékei ültek körbe. Minden egyszerű volt és szegényes, a tányérokba zabkása és kétszersült került. A nagymester és más, magas rangú lovagok egy különálló asztalnál foglaltak helyet, a férfiak jókedvűen, bortól kissé mámorosan beszélgettek társaikkal, a növendékek is így tettek. Csupán Etienne Sandry ült komoran a vacsorája felett, a gyertya lángja még öregebbé varázsolta, mint amilyen valójában volt, arcának ráncai, barázdái elmélyültek. Súlyos gondok gyötörték.

Egy hónapja látogatást tett Őszentségénél, az újonnan megválasztott Philip pápánál. Új egyházfő, új ember, ők mégis régi ismerősként üdvözölték egymást. Etienne Sandry viszolygott a fiatalembertől, aki a világ urává vált, mihelyst fejére került a pápai süveg. Taszította minden megmozdulása, ahogy beszélt, ahogy a kezét tartotta, ahogy levegőt vett. Az ellenszenv kölcsönös volt, a démon is megérezte, hogy hűségese szolgálja, akire egyházát építette, megváltozott. Etienne úr szinte érezte, ahogy az ifjú pápa megpróbált belesni a gondolatai közé, és ki tudja, mire bukkant a fejében.

Utolsó találkozásuk óta nyugtalanító hírek érkeztek szerte Európából. A rendszeres, havi járadék, melyet a templáriusok rendje kapott Őszentségétől, valahol elakadt útközben, és soha nem érkezett meg a rendházakba. A fegyverszállítmányokkal is ez történt, hajókaravánok tűntek el nyomtalanul, fedélzetükön a kiváló damascusi pengéket szállították. Philip pápa többé nem bízott meg a Rend lovagjaiban, testőrségéből elbocsátotta őket. Mindez lehetett volna a véletlen műve, ám Etienne Sandry tudta, hogy nem így van.

A lovagok étkezőasztala előtt zöld forgatag kerekedett, majd egy test zuhant a padlóra. Az öregember egy széttört utazókristály szilánkjait szorongatta a kezében. Növendékek és lovagok az érkező köré gyűltek, az ifjabbak elszörnyedve bámulták a vértócsát, ami szétfutott a padló kövezetén. Marcus Biemann volt az, Etienne úr régi barátja. Azon az éjszakán, a sivatagban találkoztak először, mikor a régi szövetség megkötöttetett. Marcus úr már jó ideje elhagyta a Rendet, és a pápai udvarban vállalt tisztséget, így legalább szemmel tarthatták az ottani eseményeket. Etienne úr aggódva térdelt barátja mellé, fejét magához vonta.

- Mi., mi történt? - kérdezte elcsukló hangon.

Marcus úr üveges tekintettel bámult a mennyezet felé, semmi mást nem tudott kinyögni, csupán ezt:

- Tudja... Jönnék... - Azzal egy sóhajtás kíséretében lelke megtért az örökkévalóhoz. Etienne ár dermedten bámult maga elé, szédült, torkát sírás fojtogatta.

- Ekkor éles kürtök hangja töltötte be az éjszakát: az őrszemek riadót fújtak.

Etienne Sandry kirontott a várfalra, a lörések közt a távolba bámult: az éjszakából rettenetes lények rontottak az erődre, és bár még mesz-sze jártak, hatalmas szárnyuk oly gyorsan repítette őket, hogy a férfi jól tudta, kevés idejük maradt. Jól tudta, mert ott volt, mikor Akkon püspöke megidézte őket, hogy a segítségükkel bevegyék Jeruzsálem városát. Ott volt, mikor az a rettenetes világ feltárta kapuit, és olyan szörnyek rontottak a világra,

melyek korok óta szunnyadtak a mélyben. Etienne úr csupán néhány pillanatot tétovázott, majd visszarohant az épületbe.

Első feladat: a védelem megszervezése... nem, még akad annál isfontosabb dolga. A terembe visszaérve szinte az egész rendházzal szembe találta magát, a lovagok kérdően néztek rá, a növendékek rémülten lestek minden szavát. Anselm Rivié, a rend jelenlegi nagymestere homlokráncolva, piros arccal figyelte őt, kevés választotta el attól, hogy ordítva követeljen magyarázatot a történetekre. Etienne úr azonban elsőként egy huszonéves, Fabrice Palmon nevű fiatalember vállát fogta meg.

- Vezesd az ifjakat az alagút felé, óvd őket!
- Az erődön kívül elvesznek! - felelt a fiú. — Itt biztonságban vannak...
- Fabrice, tedd, amit mondtam!
- Mi ez az egész?! Mi folyik odakint?! - kiáltotta a nagymester, Anselm úr, azonban hangja csak olaj volt a tűzre, a legifjabb növendékek nyomban sírva fakadtak. Etienne úr megragadta a lovak felöltőjét, és egész közel rántotta magához.

- Nincs időnk! Nem tudjuk visszaverni őket, tudom! Láttam!
- Mik ezek? És honnan jöttek?
- Meg kell akadályoznunk, hogy lejussanak az Őrzőhöz! Nem foghatják el... nem vehetik el! Segíts megszervezni a védelmet! -Mielőtt a lovagok elrohantak volna a teremből, Etienne úr ismét Fabrice-hoz fordult:

- Induljatok!

Etienne úr jól tudta, hogy nem győzhetnek a rettenetes, rájuk törő sereg ellen, ám azt maga sem gondolta, hogy a rendház ilyen hamar elesik. Az épület romokban állt, a lovagok többségét megölték, idegen katonák, különös szörnyetegek masíroztak az épen maradt folyosókon. A nagyterem, ahol néhány órával ezelőtt még vacsoráztak, most tető, oldalfal nélküli romhalmaz volt csupán; a szétzúzott bútorok közt hajnali szél fűtyült,

Etienne úr több sebből vérezve a földön feküdt, egy hatalmas, szárnyait próbálgató szörnyeteg állt felette, jobb hátsó lábát a koponyáján nyugtatta. A démon hátravetette fejét, csőrszerű pofáját szétnyitotta, és élesen rikoltott az ég felé. Etienne úr jól tudta, egyetlen rossz mozdulat, egyetlen bűbajos szó, és feje úgy törik szét, akár a dió. Így várokoztak napfelkelteig.

Páncélos lovagok léptek a terembe, a szárnyas szörnyeteg elengedte Etienne urat, és fölkuporodott az egyik ledőlt torony oldalára. A férfi szuszogva tápáskodott föl a földről. A körülötte álló lovagok mind, egytől egyig ismerősek voltak: évtizedekkel ezelőtt látta Őket utoljára. Mégis, amikor megpillantotta a sisak alatt rejtőző, múmiává aszott arcot, ijedtében ismét visszaszédült a földre.

- Uram... - motyogta meghunyászkodva, mintha újból gyerek lett volna.

Régi mesterét, Fernand Folquet lovagot látta maga előtt. Pontosabban azt, akivé lett. Az Arnyéknélkülválók nyolcan voltak, mint azon a jeruzsálemi ostromot megelőző éjszakán a barlangban. Utat engedtek egy alaknak,

aki a maga színpompás, drága öltözkéiben úgy festett ezen a halott helyen, akár paradicsommadár a végtelen pusztában.

- Hol van? - kérdezte a fiatal fiú, és karba fonta a kezét. Őszentsége, első Philip pápa állt fölötté. A tizenéves fiú szép volt,

akár egy festmény, szőke, ragyogó haját és finom vonásait egy leány is megirigyelte volna. Egyedül a tekintete árulta el, ki is ő valójában. És a felkelő nap. A világosság lassan felkúszott a rommá lőtt falakon, beragyogta a törmelékeket, az ifjú pápa azonban nem vetett árnyékot.

- Ez a te műved... - motyogta Etienne úr. Megrázkódott, összegörnyedt, a seb úgy égett az arcán, mint azon az estén, mikor Akkon püspöke megütötte őt.

A fiú hetykén karba fonta a kezét, szép arca fintorba torzult.

- Jól tudom, ki rejtőzik az erőd mélyén! Vigyél el az Őrzőhöz és az Erekléhoz! Indulhatunk, felkelt a nap.

- Soha!

- Nem baj, majd más vezet minket. Viszont te is jössz. Hogy lásd, te áruló senkiházi! Te hazug! Mindent megadtam nektek, hatalmat, gazdagságot, rátok építtem az egyházam, és ti a hátam mögött elárultatok, szövetségtek. Az Örökkévaló helyett hamis istent imádtok!

- Te vagy... te vagy hamis...

- Hozzátok! - Philip pápa intett, mire két lovag közrefogta Etienne urat, felrángatták a földről, és elindultak vele a kijárat felé.

Az erőd kazamatáiból hosszú út indult. A szentélyhez vezető titkos járatot kevesen ismerték; mivel Etienne úr megmakacsolta magát, az ifjú pápának és csatlósainak más után kellett nézniük, aki vezette őket. A Rend nagymestere készségesebbnek bizonyult.

- Tied az éjszaka, és megöl a fény... - suttogta az ifjú pápa, mihelyst megérkeztek a szentély bejáratához, a hatalmas, cirádás kapuhoz. - Luxem Alquiem!

A bűbájos szavak nyomán olyan hatalmas fényáradat töltötte be a folyosót, hogy az élők kis híján megvakultak. A világosságot gyönyörű főnix hozta magával. Az Arnynélkülvalók berúgták a kaput, a madár pedig berepült a sötét terembe.

Mintha csak az évtizedekkel ezelőtti történetek ismétlődtek volna meg. Etienne Sandry tökéletesen emlékezett a jeruzsálemi szentélyre, ahol a föld fölött, a mennyezet közelében ugyanígy lebegett a fekete szárnyú angyal, kinek karja közt kék fényesség ragyogott. Az őrző már évek óta aludt, azóta, hogy a három fiú szövetsége megkötöttet, és a templáriusok felesküdték az Ereklé védelmére. Most azonban mindennek vége.

Mihelyst a fénylő főnix az őrző mellé repült, sikoltás rázta meg a termet. Az angyal felriadt álmából. A hirtelen jött, erős fény minden erejét elszívta, tehetetlenül zuhant a padlóra. Szárnya nem engedelmeskedett, karja elszibadt,

az Ereklýt, amit mindenáron óvnia kellett volna, elvesztette. A kék fényesség hangosan koppant a kőpadlón, majd láthatatlan erő ragadta meg, és eltaszította az angyal közeléből.

Az őrző pár pillanatig reszketve feküdt a földön, majd felnézett. Egy páncélos alak állt előtte, az arcát nem látta, de jól tudta, érezte, ki ő. Az Arnynéikülvaló ősi ellensége volt, régen, korokkal ezelőtt megküzdöttek már, amikor még nem Briannának vagy Őrzőnek hívták, hanem anyaként győzedelmeskedett a fiát megszálló démonnal szemben. A sors újabb összecsapást tartogatott számukra.

Az Arnynéikülvaló pallosa lesújtott. Az angyal arébb ugrott, két kezében szablya termett, és bár jól tudta, hogy ezúttal semmi esélye a győzelemre, mégis harcra készen tárta szét fekete szárnyát.

Etienne Sandry keveset látott az összecsapásból, az erős fény szinte kiégette a szemét, hallotta az Őrző sikolyát, majd az ádáz küzdelem zaját. Végül sebei legyűrték, a padlóra roskadt. Utoljára a kék fényességet látta. És utoljára puha szárnyak suhanását érezte, amint az angyal kimenekült mellette a kazamaták folyosóira.

Etienne Sandry már hónapok óta raboskodott a kastély alatti tömlöcök egyikében, míg végre elérkezett szabadulásának napja. Korántsem arról volt szó, hogy a Szentszék megkegyelmezett neki, vagy útjára bocsátotta volna. Ez a nap a halála napja volt.

A világ félelemmel vegyes döbbenettel szemlélte azt a rettenetes hajtóvadászatot, ami a templáriusok ellen zajlott. Az egész rendet elsöpörték néhány röpke nap alatt, a rendházakat porig rombolták, a lovagok java részét megölték vagy börtönbe vetették. Vagyonukat, birtokukat elkobozták, nevüket elátkozták. A pápai tömlöcökben.

az inkvizitorok kezei közt sínylődő szerencsétlenekre kivégzés várt. Máglyahalál.

Etienne úrnak is elképzelhetetlen kínokat kellett kiállnia, míg az inkvizitorok kicsikarták belőle a nekik tetsző vallomást. A halál tehát megváltás volt számára. Ám mielőtt még megszabadították volna láncaitól, hogy a veszőhelyre vigyék, látogatója akadt.

Etienne úr résnyire nyitotta fáradt, véres szemét, mikor tömlöc-nek ajtaja nyikorogva kitárult. A férgekkel, patkányürülékkel, vizelettel teli padlóra finom, prémis, arannyal vert papucs lépett. Az ifjú Philip pápa makulátlan, már-már isteni alakját fény ölelte körbe, a folyosóról beszűrődő világosság vont glóriát a feje fölé.

- Lám csak, az önhietség és az árulás ide vezet — szólt a fiú. — Megérte? Megérte mindez? Még odafont, a lakosztályomban is hallottam a gyermekeid halálsikolyát, és mondhatom, igencsak kedvemre való volt. Pedig nem ők tehettek róla, hogy bűnbe estek. Minden a te hibád, Etienne Sandry, te okoztad a vesztüket, miattad szenvedtek és haltak meg.

- Jól tudom... - nyögte a lovag, láncai megcsörrentek a sötétben. - Azért jöttél... hogy még utoljára meggyötörj?

- Nos... igen. Aláírtad a vallomásod, minden bűnödöt bevallottad, ám van még valami. Nem láttam megbánást az arcodon, amiért elárultál. Engem, aki mindent megadott neked és az átkozott rendednek, vagyont, gazdagságot, birtokokat, kiváltságot. És erre mit tettetek? Ott rejtegettétek az őrzőt az erőd mélyén, sőt, vigyáztatok rá! Rá és az Ereklýre, amit égen-földön kerestettem, de hisz jól tudod. Ott voltál.

- Az Ereklýe... mi lett vele?

- Neked azzal már nincs dolgod. Árulásod igen megrendített Most, halálod előtt könnyíthetsz a lelkiismereteden.

A lovag nem szólt semmit, hallgatott. A pápa karba fonta a kezét.

– Szóval, nincs mondandód. Etienne Sandry, te hazug, mocskos kölyök! Nem félsz? Nem félsz, hogy örökre a pokol legmélyebb bugyrában fogsz sýnylődni? Én vagyok mindenek ura, csak engem imádkhat minden élő, a régi isteneket szemétre hajították, már csak én maradtam. Nem félsz, hogy a lelked is elveszem?

- Neked ahhoz nincs hatalmad!

- Ó, kiben hiszel hát? A régi istenekben? Vagy tán abban, aki saját önhittségének, felfuvalkodottságának köszönheti, hogy elfeledték?

- Magamban hiszek... és az emberben...

- Emberek? Hisz pont ők azok, akik engem magukhoz hívtak! Ott voltál a barlangban! Láttad az árnyakat! Érezted őket! Az emberek ostobasága, a csőkevényes lelkük az, ami hatalmat adott nekem a világban! Szükségük volt rám, mert máshogy nem élhetnek! Szükségük van valakire, akit imádkhatnak és szolgálhatnak! Minden szavam itták, lejegyezték! Mondtam nekik: asszonyaik bűnösök és gyarlók, kevesebbek náluk, állatok csupán, szolgák, mondtam, és elhitték! Gyermekeikben kezdetektől a sötétség lakozik, sanyargassák és üssék őket, mert csak így érhetik el a világosságot, mondtam, és elhitték!

- Az ártatlanok - motyogta a lovag —, miért pont az ártatlanok? A fiatal pápa elhallgatott, tekintetét komolyan a lovagra szegezte.

- Jól tudod te azt. Ott voltál. Etienne Sandry. Tehazug!

Az öreg köhögve, zihálva próbálta megmozdítani összetört, elgémberedett tagjait. A kijárat felé pillantott, szeme már hozzászókkott valamelyest a fényhez, hunyorogva bár, de látta a fal mellett strázsáló őröket és a fiatal inast, aki még erre a szörnyű helyre is követte urát. Szerencsétlenek, fogalmuk sincs, kit szolgálnak... Bár elmondhatná nekik!

- Tudom... tudom, ki vagy... - nyögte Etienne úr. A fiú ezúttal egész közel hajolt hozzá.

- Valóban? Akkor hadd halljuk! Ki vagyok?

A tömlőcre néma csend telepedett, Etienne Sandry pedig bármit odaadott volna azért, hogy kimondhassa azt az egy szót. Bármit. A lelkét is. Az ifjú pápa arcán elégedett, gúnyos mosoly terült szét, hirtelen mozdulattal elfordult a rabtól, és kivonult a folyosóra.

A kivégzést a főtéren tartották. Egy magasabb emelvényen tucatnyi máglyát raktak, a vesztőhelyre szekérrel szállították az elítélteket. A fél város összegyűlt a pogány árulók kivégzésére, szidalmazták, kövel dobálták, botokkal ütlegették őket, míg tehették.

Etienne Sandry rettenetes sebekkel, lázzal küzdött, ám mégis az fájt neki a legjobban, hogy barátai, rendtársai, ifjú növendékek tartottak vele a vesztőhelyre. A tömlőcben töltött hónapok után szeme résnyire szűkült a fénytől. Ez a nap számukra megváltás volt, a kínok vége.

Felkötözték őket a máglyára, egy pap áldását adta, majd kezdetét vette a látványosság. A tömeg felzúgott, amikor az első láng életre kelt a gallyak közt. Fiatal emberek, egészen apró gyermekek nézték végig a haláltusát, ahogy a tűz fellángolt a testek körül.

Az *ifjú* pápa elégedetten ült hívei mellett az erkélyen. Győzelmet aratott, mint mindig. Igen, most már minden a maga útján haladt, nem létezett oly halandó e földkerekségen, aki árthatott volna neki. Bár évtizedek teltek el, jól emlékezett arra a napra, amikor először tette lábát az emberek világába. Az egyetlen, aki tudta, ki ő, és ismerte valódi nevét, épp most távozott az élők sorából. Etienne Sandry a szeme láttára égett el.

A fiatal pápa nagyot kortyolt a felszolgált borból. A hihetetlen pompa, gazdagság, ez az ő világa, ez az, amire rendeltetett. Nem is igazán értette, miért hagyta, hogy ez a halandó, az a mocskos, hazug kölyök ilyen sokáig hordja a titkot. Előbb is megszabadulhatott volna tőle. Hisz bár megbillogozta, hogy soha ne ejthesse ki azt az egy szót, mégis veszélyt jelentett. Talán valóban hinni akart benne, hogy őrá építette az egyházát. Talán valóban hitt benne, hogy személye oly tökéletes, és nincs halandó, aki megkérdőjelezné hatalmát. Ott, a barlang mélyén érezte a kis Etienne elvakultságát, a hite erejét, azt, amire szüksége volt. Micsoda erő lakott abban az apró testben! Végül mégis csalódott benne.

A fiatal pápa kis időre elfordította tekintetét az udvaron lobogó máglyákról, míg aranykelyhét visszahelyezte a tálcára. Ekkor a halottnak hitt lovag, Etienne Sandry felkiáltott.

A tűz valóban felemésztette Etienne testét, nem érzett fájdalmat, húsa már elszenesedett. Lelke készen állt rá, hogy átköltözzék a másvilágra, ám ekkor valami furcsát érzett. A billog az arcán, ami évtizedeken át hallgatásra ítélte, hirtelen semmivé foszlott. A pápai pecsét bőrével együtt a lángok martaléka lett, ő pedig szabaddá vált. Tüdejét, száját, nyelvét már szétégette a forróság, ő azonban még utoljára összeszedte minden erejét, és ezt ordította: — Tudom... Tudom ki vagy! Acherumon! Acherumon! A bámész tömeg elhűlve hallgatta a szavakat. Az a név... vagy legyen bármi... pusztán a csengése is rettegéssel töltötte el a szívüket.

Az erkélyen trónoló ifjú pápa egyetlen rezdülésével sem árulta el, hogy meglepték volna a történetek, pedig valójában hihetetlen harag munkált benne. Száz és száz halandó hallhatta a nevét, legféltettebb titkát. Tekintetét egyetlen pillanatra sem vette le a máglyán lángoló testről, mintha még mindig várná, hogy az idős lovag felkiált. Végül testőrpapancsnokát magához intette, majd halkán ezt súgta:

- Zárjatok le minden kijáratot! Senki nem hagyhatja el a várat. Senki élő.

16. AZ ÁRNYNÉLKÜLVALÓK

AZ ÁRNYJÁTÉK VÉGET ÉRT, a hatalmas kupola tárcsarendszere nem forgott tovább. A csapat némán figyelte, ahogy az utolsó életre kelt árny, a máglyahalált halt lovag alakja is elenyészett a sötétben. Bár a különös színjáték telis-tele volt szimbólumokkal, Eline és társai megértették, mi történt sok száz évvel ezelőtt, a keresztes háborúk idején és az azt követő évtizedekben. Mindannyian tudták, még a kis Cailie is, hogy azon a végzetes éjszakán, odalent, a barlang mélyén rettenetes homály borult a világukra. Valami sötét lakozott annak a testében, aki az egyház fejének vallotta magát.

A tárcsarendszer végleg elhallgatott, a hold fényét is eltakarták a felhők. A mozaikfigura könnye felszáradt, a szimbólumok visszahúzódtak. Valami a földre hullott, Brod megvilágította lámpásával a talajt. A kemény rögök közt fekete kő pihent. A férfi felvette, elmélázva nézegette a csiszolatlan kristálydarabot. A medalion elvesztette régi alakját, újból megmunkálni csupán mágiával lehetett volna.

Eline megrendülten állt, hol társaira nézett, hol pedig kardja markolatára. A három lovas szimbólumát rengetegszer látta viszont az árnyjáték alatt.

—Az a kard... honnan is van voltaképp? - kérdezte végül Brod, miután a kristályt zsebre vágta. Eline felvonta a szemöldökét.

—Loptam.

—Hmm.

—A mesteremé volt, aki vívni tanított. És a varázslatokra. Amikor eljöttem tőle, nem igazán járult hozzá, hogy ezt is magammal vigyem. De most már mindegy.

—És a te mestered... ki volt valójában? Egy lovag?

—Lovag? Ő? Pha... — Eline a kardot ismét a köpönyege alá rejtette, majd hátat fordított társainak. — Csak egy szerencsétlen, részeges vénember volt. Állítólag a nagybátyja hagyta rá a kardot, a páncélt és a könyvet.

—Milyen könyvet?

—Amiben a varázslatok voltak. Amiből tanultunk. Ezek a tárgyak egy templárius lovagé lehettek egykoron, de erről nem beszélt sokat. Én meg nem kérdeztem.

—Talán felkereshetnénk...

—Szó nem lehet róla. — Eline a maga részéről lezártnak tekintette a beszélgetést. Leült a parázsló tűz mellé, betakarózott, és lehunyta a szemét, mintha aludni készülne. Pedig valójában annyira felzaklatták a látottak, hogy egy szemhunyasnyit sem tudott volna aludni.

Brod tekintete elidőzött kicsit az ifjú Cailie-n, majd Dorienhez fordult.

—A népednek milyen emlékei vannak ezekből az időkből?

—Szomorú és szégyenletes emlékek — felelte szemlesütve az elf fiú. — A külvilágról keveset tudtunk, nem törődtünk az emberek háborúival. Egy napon azonban rettenetes sereg jelent meg erde-inkben, emberek és szörnyetegek, mindent és mindenkit leöltek, aki az útjukba akadt. Házainkat lerombolták, iáinkat felgyújtották, kidöntötték, Norgales utolsó erejével egy kerubot küldött a segítségünkre. Ez volt a hatalmas etainu utolsó cselekedete, soha többet nem hallottuk őt. Neki köszönhetjük, hogy néhányan elmenekülhettünk. Az otthonomban még élt pár öreg, akik gyermekek voltak a Vértivatar idején, meséltek a fehér szárnyú angyalról, aki óvta őket, és szembeszállt a démonokkal. Aki az életét áldozta értük. Ezután a világ megváltozott, sehol nem maradt hely a magunkfajtának. Azelőtt hatalmas városokat építettünk mezőkön, tisztásokon, erdő szívében, tavakon és vízések fölött, az emberek csodájára jártak művészetünknek, csodaszép ékszereinket szívesen hordták. De nem csupán velünk történt mindez, a puszták, mocsarak lakói, vad, büszke népek, orkok, goblinok, ogrék, kentaurok, unikornisok és a régi világ csodálatos teremtményei... mind eltűntek.

—Ez volt hát az istenek alkonya — dünnyögte Brod, és a Rejtettek könyvtárának iratára gondolt.

—Az isteneké?

—Mi történik, ha egy isten, egy etainu utolsó híve is elpusztul?

—Száműzetik erről a világról, örökre. Ha egyetlen ember is van, ki hisz öbenne, és imáival táplálja, csupán várakozik. Minden hatalmát elveszti ugyan, de vár.

—A népednek volt mítosza, jövődölése az etainuk bukásáról?

—Talán, de rengeteg mindent elvesztettünk a Vértivatar idején. Öregjeink meghaltak, könyvtárainkat felgyújtották, amit tudunk, csupán töredéke annak, ami a miénk volt egykoron.

—Balora és az őrzője, Briannar. A legenda úgy tartja, hogy elrejtettek egy ereklyét valahol a világon. Egy ereklyét, ami... - Brod keresgélte a megfelelő szót, ám mivel ő sem értett sokat ebből az egészből, így inkább szó szerint idézte a szöveget. - *Ha mégis úgyesne, hogy valóban eljő az istenek alkonya, az ereklye utat mutat majd a halandóknak, Balom prófétája pedig szent énekével megnyitá a meny-nyeknek kapuját. Ha eljő az istenek alkonya,,.* "

- Mi ez az Ereklye? Egy fegyver? - nézett föl Ellne.

- Fogalmam sincs - tárca szét a kezét Brod. Az elf fiú is tanácstalan volt.

- Nem tudom. Hallottam meséket az őrzőről, az Ereklyéről... de hogy micsoda pontosan, és hol lehet... ez elveszett számunkra.

- -Talán... mégis érdemes volna megkeresni a te öreg barátodat... - dünnyögte Brod, és Eline-re nézett. - Ha a kard az övé volt, talán tud valamit a templáriusok rendjéről. És hogy hol lehet most az Ereklye...

- - Nem volt a barátom! - kiáltotta Eline dühösen, szeme szikrát szórt. - Egy szót sem akarok hallani erről, világos? Különben is, mit érdekel léged ez az egész? Legendák, ereklye, kincsvadászat! Nem

- mindegy? Úgysem változtathatsz semmin! Szállj le a felhők közül, és inkább azzal törődj, hogy...

- Eline életében először igazán elszégyellte magát. Nem folytatta a mondandóját, hanem inkább összekuporodott, hátat fordított a többieknek, és a takaróját is a fejére húzta.

- Brod lehuppan a tűz mellé, Cailie is így tett. A pislákoló lángok megvilágították az arcukat, mindkettejük tekintetében ugyanaz volt. Rettegés az eijövendőtől, ám ugyanakkor valami furcsa vágyakozás is. Vágy, hogy azt tegyék, amire a sors rendelte őket.

- A csapat két nap alatt ért ki az Átkozott rengetegből. Ekkor kerültek csak igazán bajba, mert amíg a fák közt bandukoltak, legalább volt céljuk: kijutni az erdőből. Ám ezután fogalmuk sem volt, mihez kezdenek. Néhány órászkát poroszkáltak a falu felé vezető úton, egészen addig, míg furcsa dologra lettek figyelmesek.

- Sorban, egymás után haladtak egy keskeny földúton, alacsonyabb

- fák, sűrű bokrok közt. Az ágakon, az avaron vastag hótakaró ült. Az elmúlt hetek zord időjárásához képest egész kellemes idő volt, a nap hétágra sütött, fehérlő ragyogás tündökölt mindenütt. A csapatot ezúttal Eline vezette, kicsit le is hagyta társait, mert egyedül akart lenni a gondolataival. Lova azonban hirtelen megtorpant.

- Mi ez? - Az asszony körbenézett, ő semmi különöset nem tapasztalt. - Gyerünk tovább, na, tovább! — Hátasa azonban nem engedelmeskedett. Kis idő múltán a többiek beérték őket, ám a lovak hasonlóan megálltak, mint Eline-é.

- Mi történt? - kérdezte Brod. Quentin gyanakodva pillantott az elf fiúra.

- Talán őmiatta van! Érzik a szagát, hogy hamarosan... - A fiatalember igazat szólt, az elmúlt éjjel „Ezüstarc” már igencsak kitelni készülődött felettük. Dorien érezte is, hogy hamarosan eljön az ideje, a teste, a vére már jó ideje lázban égett. Indulatain is egyre kevésbé uralkodott. A lovak nehezen túrték meg a hátukon, prüsszöltek, horkantottak a közelében. Furcsán viselkedtek. Furcsán, de nem így.

Hátasaik szinte összerogytak alattuk, mintha egy láthatatlan idomár kényszerítette volna őket erre a mutatványra. Eline elképedve figyelte, ahogy lova elfeküdt az úton, ő pedig épp időben kiugrott a nyeregből.

- Ez... - Szisszenés hasította a levegőt, tűszúrászerű fájdalmát érzett a vállában.

Brod is leugrott a lova hátáról, az állat úgy terült el a földön, mintha kimúlt volna. Jew a könnyeivel küszködve noszogatta Tohonyát.

Eline mély lélegzetet vett, furcsa érzés áradt szét a testében. Egy kisebb nyílvesző állt ki a vállából. Nem okozott sok kárt, már fájdalmat sem érzett, viszont...

- Venomus... Veno... V...

Elméjében ott élt a varázslat, amellyel talán segíthetett volna magán, a mozdulat, a bűbajos szavak mind-mind a gondolatai közt keringtek, de már képtelen volt rá, hogy ki is mondja őket. Úgy érezte, ez a mély lélegzete az utolsó, egyeden porcikáját sem bírta mozdítani, elméjére pedig sötét homály borult. Utolsóként egy ismerős hang kísértette.

Brod döbbsenten nézte, ahogy Eline összeesett. Azonnal rohant volna az asszonyhoz, ám fegyveresek léptek ki az útra. A férfi elsőként arra gondolt, hogy haramiákkal hozta őket össze a balsors, ám hamar rájött, hatalmasat tévedett. Az idegenek katonák voltak, elnyűtt, koszos, ám felismerhető egyenruhát hordtak. Azt is jól tudták, hogy Eline lehet a legkeményebb ellenfelük, mások bizonyosan nem egy asszonynak tartogatták volna az első nyílvezzőt. Mérgezett nyíl lehetett, más nem okozhatott ekkora kárt benne.

A férfiak túlerőben voltak, ám Brod Walterst nem olyan fából faragták, hogy egykönnyen megadja magát. Mintha betegségéről, a tüdejét összeszorító fájdalomról is megfeledkezett volna, kardot rántott. Puskája valahol a földön heverhetett, a lova hátáról leszóródó csomagok alatt, bár egyetlen golyóval akkor sem ért volna semmit, ha történetesen a keze ügyébe akad. Megragadta Cailie vállát, majd hátrált vele pár lépést. Már az ifjabbak is harcra készen álltak, körülállták a fiút, hogy megvédhessék.

- Egyszerű, törvénytisztelő utazók vagyunk! — kiáltotta Brod. — Engedjenek utunkra!

- Boszorkányok, megszállottak, gyilkosok! íme, kis hazánk törvénytisztelő utazói! - szólt egy ismerős hang a fák közül. Pár pillanattal később lovasok vágattak ki az útra, élükön Northmoor prefektusa. Mr. Falvey lovagolt. A férfi sokat változott, mióta utoljára látták. Sápadt volt, mintha fogyott volna, arcán nyoma sem maradt gúnyos mosolyának, szemében gyűlölet lángolt. Mr. Falvey és személyes testőrsége közelebb ugrattak lovukkal a harca kész csapathoz.

—Fegyvereket eldobni - ordította —, letartóztatom magukat Northmoor egyházmegye és az örökkévaló nevében! Adják át a fiút!

—Miért? Mi lesz akkor? Talán elmehetünk? - gúnyolódott Quentin, de akkor sem hagyta volna Cailie-t, ha cserébe szabad elvonulást engedélyeznek.

—Azt nem mondanám! — kiáltott vissza Mr. Falvey. — Viszont kevésbé fájdalmas napokat ígérhetek mindannyiuk számára, ha megkímélik embereimet a fáradtságtól, már ami a maguk letartóztatását illeti. Bilincsbe velük!

Nem adták meg magukat* Nem tehették. Meg kellett próbálniuk mindent, hisz jól tudták, ha Cailie Jacobs az egyházmegye kezére kerül, a halálnál is rettenetesebb vár rá.

Mivel a fegyverletétel elmaradt, Mr. Falvey türelmedenül intett, katonái pedig a csapatra vetették magukat. Most, hogy a legveszélyesebb ellenfél, Eline, ájultan hevert a földön, minden akadályuk elhárult. A prefektus úr mogorva arccal, mozdulatlanul figyelte az összecsapást, néha-néha a mellette lévő varázstudóra tekintett. A férfi megtette a magáét, amikor kikeverte nekik a mérget, ami egy csapásra kiütötte az átkozott boszorkát, és a hátsólovakat is ő búvólta meg. Hitvány kis féreg volt, de talán még hasznát veheti a tudományának a vallatások során.

Annak ellenére, hogy Eline nem siethetett a segítségükre, a csapat elég sokáig tartotta magát. Valóságos falként védelmezték Cailie-t, ám semmi sem tart örökké, még a legvaskosabb kapu is megadja magát előbb-utóbb egy faltörő kos támadásainak. Quentin ügyes kardforgató volt, ám gyenge, karja hamar elfáradt. Jew

hatalmas ütést kapott a szeme közé, ezután már könnyen lefegyverezték. A kör felbomlott, a csapat tagjai elszakadtak egymástól, elnyelte őket a katonák tömege.

Cailie rémulten téblábolt a felnőttek közt, nem sok kellett volna hozzá, hogy a földre taszítsák és eltapossák. Ám hamarosan egy erős kéz nehezedett a vállára. Már nem volt senki, aki megóvta volna, barátai eltűntek a szeme elől. Karok kulcsolódtak a dereka köré, kis híján összeroppantották. Majd egy penge simult a torkának.

Brod és Dorien harcolt a legtovább. Az elf fiú valóban közel lehetett az átváltozás időpontjához, tagjaiba több erő költözött, mint bármikor. Hosszú pengéjű törét elvesztette ugyan, mégis csípett, rúgott, harapott, úgy viselkedett, akár egy csapdába csalt vadállat, arca eltorzult. Brod ereje fogytán volt, úgy érezte, vagy tucatnyi pengét kell hárítania egyszerre, karja szinte érzékedenné vált, tüdejét mintha satuba szorították volna.

A férfi hirtelen megdermedt, kardját a földre ejtette. A szeme sarkából meglátta Cailie-t és a katonát, aki pengéjét a fiú torkához szorította. Ez volt a vég, nincs tovább. Amint a fegyver kisiklott a kezéből, hatalmas ütés érte az arcán, és Brod szédülve a földre rogyott. A következő ütés, rúgás már az oldalát érte, tüdeje fellángolt, szájában a vér fémes ízét érezte.

Eline egy oszlophoz kötözve tért magához. Feje még zúgott, lüktetett a méreg utóhatásától. Körülnézett. Szedett-vedett táborfélében voltak, társait szintén földbe ásott, vastag cölöpökhöz kötözték: Quintint az elf fiúval párban, Jewt, Brodot és Cailie-t pedig egy harmadik oszlophoz. Távolabb tábornőz égett, a lángoknál katonák melegedtek. Legtöbbször a helyi egyházmegye címerét viselték az egyenruhájukon, ám akadtak olyanok is, akik messzi földről érkeztek, Northmoor megyéből. A megyéből, ahonnan Cailie Jacobs származott.

Hamarosan Mr. Falvey is felbukkant. Rögvest egy hatalmas rúgással kezdte a társalgást, de természetesen nem azt a lábát használta, amiből néhány hete kiszedték a golyót.

- Most legyen nagy pofád, te ócska ribanc! Boszorkány! - kiáltotta a férfi, és néhány ökölcsapással is megtoldotta mondandóját. Eline zihálva tűrte az ütlegeteket, kis híján újból elájult, a fejében mintha méhkas zúgott volna.

- Íme Northmoor első prefektusa, egy igazi férfi! — kiáltotta Brod a háttérből. Feldagadt arca, véres szeme elárulta, hogy már ő is megkapta bőven a magáét. - Egy igazi férfi, aki akkor mer megütni egy nőt, ha az ki van kötve egy oszlophoz!

- Hallgass, te senkiházi! Vagy a kölyköt a szemed láttára szedem darabokra! - kiáltott vissza Mr. Falvey.

Brod kizárólag Cailie kedvéért fogta be a száját. Védeni akarta Eline-t, ám az asszony haragja erősödött. Gyűlölte, ha gyengének látták, még akkor is, ha történetesen egy oszlophoz kötözték. Eline eltorzult arccal üvöltötte:

- Lux lucis inflatus!

Láthatatlan ökölcsapás terítette le Mr. Falvey-t, a férfi hitetlenkedve, görcsbe rándulva fetrengett a földön. Jó időbe beletelt, mire összeszedte magát, vörös, felfújt képpel a szolgálatában álló varázstudóra ordított, aki a katonákkal együtt a tábornőznél melegedett.

- Te nyomoruk! Azt mondtad, ha a kezét hátrakötjük, nincs hatalma!

- Bocsáss meg, nagyuram! Mindannyian jói tudjuk, a boszorkányok ereje a bal kezükben van, nem értem, hogy történhetett ez!

- Idióta! Kontár! Gyilkos!

Míg Mr. Falvey a földön fetrengett, a csapat kirendelt varázstudója intett a katonáknak, akik óvintézkedés gyanánt rongyot tömtek Eline szájába. Az asszony minden erejével küzdött, harapott és fujtatott, ám esélye sem volt.

Miután a boszorkányt ártalmatlanná tették, a prefektus úr is ősz-szeszedte magát valamelyest, és újult erővel vetette bele magát a feladatába. Elsőként pár rúgással és ütéssel elégtételt vett sérelmei miatt, majd a csapat többi tagjához fordult. Nagy tervei voltak az egész társasággal, kiváltképp a kölyökkel. Tudta jól, hogy eltolták a feladattól, ám nem hagyta nyugodni ez az egész história. Árulást, istentelen színjátékot látott a dolgok mögött, így elhatározta, utánajár az ügynek, ha törik, ha szakad. Kínzással biztosan sikerülne kiszedni a fiúból, milyen démon vagy szellem lakik a testében. Némi vallatás, elégtétel a fáradságaiért, majd máglyahalál. Megparancsolta az embereinek, hogy dobjanak össze valami asztalfélét, ő meg, akár egy orvos a műtéthez szükséges eszközöket, kipakolta szerszámain, billogjait, késeit, fogóit, majd pöffeszkedve méregetni kezdte a csapat tagjait.

- Lássuk csak, ki lenne az a madár, aki a leghamarább csicseregne nekem? - Mr. Falvey gondolkodott rajta, hogy az elf kölyköt vagy a fruskát válassza-e, végül úgy döntött, egy lánnyal mindenképp könnyebb dolga lesz. Azok amúgy is mindig elsírják magukat, talán nem is kell semmiféle drasztikus lépésre szánnia magát.

Jew-t kiszabadították kötelékéből, majd odaültették a vastagabb ágakból összeeszkábált asztalhoz. A lány mozdulatlanul, sápadt arccal méregette a kipakolt kínzóeszközöket, ám a düh egyre inkább eluralkodott rajta. A prefektus leült vele szemben az asztalhoz, arcán gúnyos, álszent mosolya táncolt. Mr. Falvey nem csupán katonákat, hanem írnokot is hozott magával, a fiatalember az írógépbe már befűzte a papírt, és bőszen jegyzetelte a prefektus úr mondandóját.

- Testalkata alacsony, vékony, arca fehér, szeplős, akár a pulykatojás. Haja vörös, milyen meglepő! Tudod-e, gyöngyvirágom, hogy sok helyen már ezért megégetnének? — Jew dacosan felszegte a fejét, elpirult. Mr. Falvey folytatta: — Mindnyájan tudjuk, hogy az asszonyszemély, aki nincs férjnél, ám ártatlanságát már elvesztette, borítékolhatóan bűnös. Hiszen az ilyen szajhák magának a sátánnak adják oda magukat és szüzességüket. A katonáim bizonyára szívesen vállalnák a feladatot, hogy fényt derítsenek eme kicsiny rejtélyre...

- Azt próbáld meg! - morogta Jew, és szép arca eltorzult a dühtől. Mr. Falvey elvigyorodott.

- Eltekinthetünk ettől a kis vizsgálatról, ha gyorsan túlesünk a dolgon. Vagyis, én kérdezek, te pedig rögtön válaszolsz, madárkám, és az igazat mondd, csakis az igazat. Nos? Áll az alku?

A lány megrázkódott, láthatóan hányinger kerülgette ettől az embertől. Igazság szerint fogalma sem volt róla, hogy mit akartak megtudni tőle, de leköpte volna saját magát, ha bármivel is segíti ezeket az elmebetegeket. Így

úgy döntött, cselekszik. Nyeles, szikéhez hasonlító tárgyak voltak az asztal másik végében, a prefektus úr előtt kiterítve, akár a bazári áru. Ám mielőtt még elérhette volna az egyiket, egy erős kéz kulcsolódott a csuklójára.

- Nono, kislányt - nevetett a háta mögött strázsáló katona. Jew a másik kezével is kinyúlt, ezúttal gyorsabb volt a katonáknál. Fúróféle eszközt kaparintott meg, markolatig dőfte az őt szorongató őr kariába. A férfi felüvöltött, Jew néhány pillanatra szabid lett, ám máris tucatnyi katona vetette rá magát. Reménytelen küzdelem volt ez, a lányt pillanatokon belül a földre szorították.

-Titeket nem anya szült, rohadékok! Nyomorultak! Szégyentelenek! - ordította Brod. Majd' megőrült tehetetlenségében. Quentin összehúzta magát és elfordította a fejét, ám a csattanásokat, a lány sikoltását így is hallotta.

Mr. Falvey kis ideig karba font kézzel, vigyorgva figyelte, ahogy emberei móresre tanították a szemtelen kis boszorkát, ám hirtelen furcsa hangok ütötték meg a fülét. Megálljt parancsolt. A katonák (elrángatták Jewt a földről, egyikük beszorította a hóna alá, nehogy megszökjön, majd ők is füleltek. Különös szél söpört végig a tisztáson. A csupasz ágak szélkolompként ütődtek egymáshoz, a kisebb gallyakról hó, jégdarabok estek a földre.

Brod, Eline és a többiek is a látóhatárra emelték a tekintetüket: fekete fürgeteg közeledett feléjük. Mintha maga a szél kelt volna életre. A különös jelenség már egész közel járt a tisztáshoz, a szürke homály eltakarta a fákat.

Nyolc hatalmas, páncélos férfi alakja bontakozott ki a fürgeteg-ből. Mindannyian lóháton ültek, ám hátasaik rettenetes, rémálomba illő szörnyetegnek tündek. A lovagok leugrottak a nyeregből, és a foglyok felé indultak.

Mr. Falvey sápadt arccal, katonái mögül figyelte az eseményeket. Biztosra vette, hogy démonok támadták meg őket, akik azért jöttek, hogy megmentse a fiút és csatlósait. A lovagok az oszlopokhoz léptek, eltépték a köteleket, a kölyköt pedig egyikük a hóna alá csapta. A prefektus úr sértettsége még a félelmén is felülkerekedett.

— Megállni! — kiáltott rá a lovagokra. — Az örökkévaló nevében! Szentségtelen démonok! Parancsolom, hogy... Parancsolom... —

Mivel hirtelen nem jutott más eszébe, a katonáira förmedt: — Mit álltok, szerencsédének! Ne hagyjátok, hogy elvigyék a fiút!

A katonák bekerítették a lovagokat és tomboló hátasaikat. Reszkettek, szemük csillogott a félelemtől, hiszen még életükben nem találkoztak ilyen félelmetes teremtményekkel. Jól tudták, hogy szemernyi esélyük sincs a jövevényekkel szemben, de a parancs az parancs.

A lovagok vezére, aki az ifjú Cailie-t tartotta a hóna alatt, visszafordult a prefektus úrhoz.

— Az Egyházmegye küldöttei vagyunk, Arthur Bemard Falvey, Northmoor első prefektusa. — Mély, reszelős hang szólt a sisakrostély mögül. Az idegen fél kézzel leoldotta vállára vetett pajzsát, és felmutatta. A pajzson a pápai állam címere díszelgett. A prefektus úr szóhoz sem jutott a döbbenettől. Nem adott parancsot visszavonulásra, ám emberei leeresztették fegyverüket, és elhátráltak az idegenektől.

Csupán egyeden ember volt, akit nem babonázott meg a pápai pecsét látványa. Amikor a fiút magukhoz vették, a lovagok Brod kötelékét is elvágták. A férfi elszökhett volna, senki nem figyelt rá. Talán ez lett volna a

legjobb, ám Brod Walters felugrott a földről, a ponyva alá szaladt, ahol a katonák a fegyvereket és az elkobzott holmikat tárolták. Megtalálta a puskáját a csomagoknak döntve, magához vette, és kardot is ragadott. Újból futásnak eredt, félúton megtorpant, a pengét a földre dobta, hogy mindkét keze szabaddá váljon. Brod jó lövő volt, a sisak és a páncél közti rést vette célba. Dörrenés visszhangzott a tisztáson, ám semmi nem történt, a lovag meg se rezdült, menetelt a lova felé, lába alatt döngött a föld.

A férfi ezúttal a puskáját hajította el, és a karddal rohamozott Cailie elrablója felé, ám nem jutott sokáig. Mr. Falvey emberei elálltak az útját, rövid dulakodás után lefegyverezték és úgy arcon ütötték, hogy Brod köhögve, fulladozva elterült a földön.

_ Nem vihetik el! - nyögte a férfi, és felnézett. Homályosan, de látta, ahogy a lovakok nyeregbe pattantak, újabb fergeteg támadt, az idegenek pedig villámgyorsan eltűntek a bámész tekintetek elől. Cailie-vel együtt Brod szíve összetört, amikor indulás előtt a fiúcska még visszanézett rá. Tekintetében rémület, értetlenség és reménytelenség csillogott.

Mr. Falvey csalódottan nézett a fák közé, ahol szeme elől eltűntek az idegenek. Úgy érezte, megint becsapták, semmibe vették, megalázták. .. *Mintha nem is prefektus volna, hanem valami szerencsétlen, jvltdúró hülye, ő akarta kikérdezni a fiút, 6 akarta felgöngyölíteni ennek a roppant furcsa ügynek a szálait Bosszút akart...*

- Vigyétek vissza! Kössétek meg újra azt a nyomorultat! - kiáltotta Brodra mutatva, miközben egy szélroham szénaboglyát varázsolt jól fésült fürtjeiből. Nem vette észre, ám fekete felhők gyülekeztek a horizonton. A katonák visszavonszolták a férfit az oszlophoz, újból megkötözték. Ekkor földöntúli hangok jutottak el hozzájuk a fákon túlról. Brod és Eline is felkapta a fejét: valahol a közelben ádáz csata dúlt.

Halandó szem úgy láthatta, hogy a rettenetes, túlvilági csatamének röpültek. Valójában csupán gazdáik egy olyan valóság birtokosai voltak, ahol nem létezett tér és idő. A lovak testetlen jelenésként száguldottak az erdőben, a fák, kövek, sziklák nem jelentettek akadályt számukra. Csupán egyvalami volt, ami felvehette velük a versenyt.

A lovag, aki Cailie Jacobsot tartotta a hóna alatt, egy árnyékot vett észre a szeme sarkából. Aszott arca, savós szín szembogara megrezdült, színtelen szája torz mosolyra húzódott. Megálljt parancsolt társainak, ő is lefékezte a lovát. Érzékei nem csalták meg, az Árny ott volt, a fák közül figyelt, őket nézte.

A lovag lekászálódott a nyeregből, a fiút, akárcsak egy zsákot, feldobta a lova hátára.

— Tiéd az éjszaka, és megöl a fény... — morogta az Árnynélkül-való, és tekintetét az Árnynye szegezte. Hatalmas, embermagas pallosát leemelte a hátáról. - Ostoba vagy és szálnalmas! A fiú kell? Hát gyere!

Cailie Jacobs a nyeregben kuporogva nézte végig az eseményeket. Talán megszökhetett volna, de ilyesmi eszébe sem jutott. Megmentője, az Árny gondolatai, fájdalma beköltöztek a fejébe. Tudta, hogy a fény égeti a

bőrét, még a fák lombjai, a szürke felhők is alig-alig nyújtanak neki menedéket, az ő világa az éjszaka és a sötétség.

Az Árny gyöngé volt, Cailie érezte, hogy nincs ereje, mégis meg kellett próbálnia. Meg kellett próbálnia megmenteni őt.

— Mi az atyáúristen ez már megint?! - kiáltotta Mr. Falvey rémulten. Az erdön túlról érkező földöntúli hangok még a legbátrabbak szívét is jéggé dermedtették volna. Ismét embereire rivallt: — Mit álltok, szerencsédének? Induljatok! Tudni akarom, mi folyik ott!

A katonák a parancsot követve kelleetlenül útnak indultak. Mr. Falvey türelmedenül járkált le s föl, jól emlékezett rá, hogy legutóbb sok embere odaveszett. Ezúttal azonban egy óra múlva az összes katonája felbukkant, épen és egészségesen, bár kétségkívül sápadtan,

— Beszéljetek, mit láttatok?

— Borzalmas összecsapás lehetett arrafelé, nagyuram! - válaszolta a küldöttség kapitánya. - Fák, bokrok, gaz letarolva, letaposva, kidöntve, nyomok mindenütt... de már semmit nem találtunk... csak...

— Csak mit?

- Nem igazán tudom. Olyan, mintha vér lenne. Egy darabig követtük, de aztán elvesztettük a nyomokat.

Mr. Falvey már mély levegőt vett, hogy embereit szidalmazza, ám meggondolta magát, és haragját az oszlopokhoz kötözött foglyokra zúdította:

- Elegem van ebből! Mindent tudni akarok! Hozzatok ide a lányt, ültessétek csak elém! Ha ő nem beszél, a társai biztos fognak, ha már nem bírják elviselni az üvöltését! - Mintha csak az égiek is nyomatékot kívántak volna adni a szavainak, mondandóját mennydörgés követte. Vakító villám cikázott át az égen, szemerkélni kezdett az eső.

A katonák ismét odavonszolták Jew-t az összeeszkábált asztalhoz. Ezúttal nem volt nehéz dolguk, úgy tűnt, a lány teljesen elhagyta magát. Mr. Falvey veszett vad módjára rontott neki szeretett szerszámainak. Mire elhatározta, hogy elsőként vékony fémpöcköket ver a lány körmei alá, már úgy zuhogott az eső, mintha dézsából öntötték volna. A kínzás művészetét azonban nem lehetett otromba bőrkesztyűben végezni, így a prefektus úr csupasz kézzel tűrte a természet viszonyosságait. Ujjai hamar átfagytak a rettenetes, téli esőben, ruhája átázott, úgy vacogott, reszketett, hogy már beszélni is alig tudott. Bármennyire is akarta, bármennyire is küzdött ellene, a természet legyőzte őt. Mikor bizonyossá vált számára, hogy egy ideig el kell halasztania a vallatást, káromkodva elhajította a szerszámot, majd menedéket keresett az összeeszkábált kis hajlék alatt, amit emberei készítettek számára. Itt már a tűz is vígan égett, megmelengethette elgémberedett tagjait.

Két katona visszarángatta Jew-t, és újból hozzákötötték az oszlophoz, Brod háta mögé. A férfi fejét lehajtva, mozdulatlanul ücsörgött, csupán akkor adott életjelt magáról, amikor fulladozva köhögött néhányat.

Miután megbizonyosodtak róla, hogy a foglyok nem szökhetnek meg, az egyik katona az égre tekintett, szemét alig bírta nyitva tartani a szűrő esőcseppektől. Fekete felhők úsztak fölöttük, ez talán el sem áll reggelig. Rosszallva megcsóválta a fejét, majd ezt motyogta:

— Ha ezek itt maradnak, órákon belül jéggé fagnak.

— Ezt mondd meg neki! — mormogta a másik katona, és fejével a prefektus úr felé bökött.

— Én ugyan nem. Engem nem érdekel.

Jew kapva kapott az alkalmon, könyörögve nézett fel fogvatartóira.

— Legalább öt vigyétek száraz helyre, nem látjátok, hogy beteg?

— Na és? — jött a válasz egy gúnyos nevetés kíséretében. — Nem mindegy, hogy most döglik meg, vagy két nappal később?

— Szemetek! Rohadékok! Kikaparom a szemeteket! Letépem a golyóitokat, ha kikerülök innen!

— Most bezzeg nagy a pofád, mi? Kis édeske... — A férfi megpróbálta megfogni Jew arcát, ám a lány azonnal a keze felé harapott. A két katona nevetve odébbállt, behúzódtak a fák közé.

A tisztás szinte kiürült, csupán a foglyok maradtak odakint az esőben. Szánalmas látványt nyújtottak, ahogy a szél tépte, cibálta Őket, öltözőkük már rég átázott, a csuromvizes ruhadarabok szinte a testükre fagytak. Jew lehajtotta a fejét, forró könnycseppek peregtek le az arcán. Most megengedhette magának, hiszen senki nem látta.

— Pedig úgy bízott bennem - suttogta Brod. - Olyan volt, akár egy szegény, eldobott kis állat. Bennem bízott, hogy én megvédem őt. De nem sikerült, cserbenhagytam.

— Még mindig a fiú miatt aggódsz? - csattant fel Jew. - Es mi lesz velünk? Már megint olyasvalamibe ártottuk magunkat, amihez semmi közünk, amiről semmit sem tudunk! Bárcsak aznap másfelé mentünk volna, vagy néhány nappal később érkeztünk volna, bárcsak... Soha életemben nem fáztam ennyire. - A lány magába roskadt, beszélni sem maradt ereje. Brod felemelte a fejét, rettenetesen bántotta, hogy még csak nem is láthatja a lányt, hiszen egymásnak háttal kötötték meg őket. Távolabb, a harmadik oszlopnál Eline ült. Soha nem látta az asszonyt ilyen elgyötörtnek, ilyen sebezhetőnek... és ilyen szépnek. Az eső lelapította hosszú, fekete haját, fürtjei már nem fejtegették gyönyörű vonásait.

Az eső valamelyest alábbhagyott az este folyamán, ám még mindig rettenetes szél tombolt a tisztáson. Mr. Falvey nem tudta rávenni magát, hogy kimozduljon a tűz mellől, prêmes paplanjai alól, bármennyire is fűtötte a fanatizmus lángja. A katonák is a tábortűz köré gyűltek, a foglyokat nemigen őrizték, hiszen tudták, úgysem szökhetnek, már ha élnek még egyáltalán.

A környéken szörnyű állapotok uralkodtak, ágak törtek le, fák dőltek ki, az eső elmosta a hó java részét, a sár, a tócsák kezdtek megfagyni, ahogy feljött a hold. A kerek, ezüstös korong, amikor nem takarták felhők, aznap éjjel gyönyörűen csillogott.

Quentin alig bírt mozdulni, legapróbb porcikája is elgémberedett. Arra gondolt, hogy eztán soha többet nem tud majd játszani egyeden hangszeren se, mert kezei elfagytak. Körbenézett, kis ideig sóvárgott a lángok, az étel, a forró bor után, ami a katonáknak jutott, majd hirtelenjében az égre nézett. *Igen, ma van a napja.*

A fiatalember, amennyire kötelékei engedték, fészkelődni kezdett.

- öhm, van ott valami... valami változás... ott hátul? — kérdezte bizonytalanul Dorientól, akivel közös oszlophoz kötözték.

—Hallgass, mocskos ember! Ügy bűzlesz, hogy mindjárt elhányom magam! - Dorien válasza nem hagyott kétséget maga után, ennyire goromba csak...

Quentin szeme kikerekedett:

—O, uramatyám... mennyi időd van még?

—Kussolj!

—Basszus... nem... nem tudod visszatartani, vagy valami?

Azelf fiú száját hörgés-, morgásféle hagyta el. A fák közé bevezetett lovak egyre idegesebben kapálták a földet, néhányuk úgy tombolt már, hogy a katonák próbálták csitítani őket.

Quentin, aki nem látott jobb megoldást problémájára, kiáltozni kezdett:

—Hé! Hé! Segítség! Ide! Valaki! - A katonák eleinte nevettek rajta, de amikor már perceként át ordította, mint a fába szorult féreg, végre szóra méltatták.

—Mi van, fiatalúr, tán valami gondod van?

—Nem elég kényelmes ott?

—Segítség! Jöjjön már ide valaki! Ezt nem hiszem el!

—Én sem! - kiáltotta az egyik katona, aki végül kénytelen-kelletlen elhagyta a tábortűz melegét, mert parancsnoka erre utasította. Egy társát is vitte magával. - Mit óbégatsz itt, te szerencsétlen?

—Figyeljete! Eresszetek el! - kiáltotta Quentin. - Vigyetek máshová! Bárhova! Csak innen el!

—Eresszünk el, mi?

—Igen! Hamarosan... itt mögöttem... ez a kölyök, át fog változni!

—Helyes. Remélem, nővé változik. Elfet még úgysem...

—Nem! Hallgassatok meg! Telihold van és...

- Hagyd már abba, Quentin! - szólt Brod szigorúan a sötétből. Időközben a katonák nevetgélve visszaindultak a tábortűzhez. -Hát semmi tartás nincs benned?

- Tartás? Kíváncsi vagyok, benned mennyi tartás volna, ha vele kötöztek volna ő... — Quentin zihálást, fájdalmas nyöszörgést halion a háta mögül, ami lassanként nyüszítéssé torzult. Hirtelen az oszlop, amihez hozzákötözték, vele együtt felemelkedett. Vértfogasztó farkasüvöltés harsant fel a tisztáson. Quentin megdermedt a rémülettől, elvégre nem mindennapi dolog, hogy valaki ott lógjon felkötözve egy vérfarkas hátára.

- Basszus! Basszus! - kiáltotta. - Itt fogok megdöglöcflí, és ez a te hibád! Miért kellett nekünk boldogboldogtalant felvenni arra a nyomorult kocsira?

Quentin kötelékei a húsába vágtak, szinte megfulladt tőlük, majd a kötél elpattant. A fiatalember az oszloppal együtt belehuppant a sárba. Mögötte ott állt Dorien, a két ember magas, vülogó szemű szörnyeteg, akivé lett. Diadalittas üvöltéssel köszöntötte a holdat, majd zsákmány után vetette magát. Elsőként a két távolodó katonát látta meg, izmos lábaival elrugaszkodott, és máris előttük termett. A vérfürdő kezdetét vette. Quentin egy ideig mozdulatlanul feküdt a földön, dermedten nézte a farkas tombolását. Végül összeszedte magát és feltápászkodott.

Brod nem csodálkozott volna rajta, ha Quentin fogja magát és elrohan. Már jó pár éve együtt utaztak, de még mindig nem tudta, mire számíton tőle. A fiatalember viszont másként cselekedett. Amint a farkas a tűz körül pihenő csapatra vetette magát, ő megszerezte az egyik katona fegyverét. Bár keze teljesen összefagyott, a köteleket egyetlen kardcsapással elvágta, kiszabadítva ezzel társait.

- Gyorsan! A fákra! - utasította védenőit Brod.

A fiú és a lány rohanni kezdett az erdő irányába. A férfi Eline-hez szaladt, útközben neki is sikerült zsákmányolni egy tört a halott katonától, és kiszabadította vele a nőt. Eline elsőként a rongydarabot húzta ki a szájából, köpködött, öklendezett, majd elfogadta Brod feléje nyújtott kezét. A férfi felsegítette őt a földről, majd az erdő felé vették az irányt.

Hamarosan mindannyian biztonságba jutottak egy vaskos, hatalmasra nőtt tölgy ágai közt. A fa kérge csillogott a ráfagyott jégtől, nagyon nehezen mászták meg, különösen Brod, ám társai segítettek neki, közös erővel felvonszolták magukhoz. Jew azonnal a férfihoz kucorodott, átölelte, arcát a kabátjába fúrta.

Eline pislogva nézett körbe a társaságon, most, hirtelenjében belehasított egy érzés. Egy érzés, amit már rég elfelejtett. Úgy érezte, tartozik valahová, ezekhez az emberekhez, kötődik hozzájuk, a barátaihoz. Nem hagyták cserben, Brod az életét kockáztatta miatta. Mivel hirtelen nem tudta, mivel viszonozza, lágyan a tenyerébe fujt, és ezt suttogetta:

- Caleo Aurato... - A gyengéd, meleg fuvallat elsőként Jew-t érte, a varázslat azon nyomban felmelegítette a testét. A lány vonásai kisimultak* mégsem tudott ellazulni, a szíve vadul vert. Brodhoz bújva hallgatta az éjszakát betöltő vérfagyasztó hangokat. Üvöltés, kiáltások, sikoltások visszhangzottak a tisztáson, Jew a fülére tapasztotta a kezét.

- Lehet, hogy meghaltunk, és a pokolra jutottunk - motyogta.

- Szerintem ma éjjel nem mi jutottunk pokolra - mormogta Eline.

Az asszony egy vékonyabb, magányos ágról figyelte a lenti eseményeket. Mr. Falvey lóháton próbált menekülni, míg a farkas vérfürdőt rendezett az emberei között. Hátasa már annyira megvadult, hogy rúgott* harapott, nagy nehezen mégis felkapaszkodott a nyergébe. A ló ekkor vad táncba kezdett, felágaskodott, a férfi kis híján a földre pottyant. A prefektus üvöltve próbálta visszanyerni uralmát az állat felett* hol a kantárral ütlegelte, hol a sarkát mélyesztette az oldalába.

Ez a néhány pillanatnyi késlekedés is elég volt, hogy a farkas utánavesse magát. Amikor a férfi látta, hogy a szörnyeteg feléje iramodott, ráemelte a pisztolyát, ám nem maradt ideje meghúzni a ravaszt. Az óriási farkas földre teperte a lovat, a prefektus kipenderedett a nyeregből, és elterült az avarban. A szörnyeteg azonnal ráugrott, maga alá gyűrte és elevenen falni kezdte, feltépte a mellkasát és a torkát. Eline szemrebbenés nélkül nézte végig Mr. Falvey utolsó perceit.

Eljött a hajnal. Már jó pár órája elcsendesedett a környék, a farkas úgy belakmározott áldozatai húsából, hogy szinte mozdulni sem tudott, így csak letelepedett az egyik fa tövébe, vakarózott, szimatolt, majd amikor eljött az ideje, a változás is megindult. A csendes hajnali órák alatt a csapat ifjabb tagjai elszunyókáltak kicsit, kipihenték az elmúlt napok faradalmait. Ám amint Dorien ismét visszakapta eredeti alakját, és ott feküdt a fagyban meztelenül, mindannyian lekászálódtak a fa tetejéről, hogy azonnal betakargassák.

A tisztás úgy festett, akár egy mészárszék. Mindenütt vér, kiontott zsigerek, megcsonkított holttestek heverték, csupán a hideg akadályozta meg, hogy a bűz és a legyek ellepjék a környéket.

Dorien testét tucatnyi sérülés borította, ám a legszembetűnőbb hatalmasra duzzadt hasa volt. Amint a fiú magához tért, ezt motyogta:

- A hold... hihetetlenül erős volt, még sosem vonzott ennyire... - Aztán már okádta is ki magából a felfalt emberhúst: olyan rettenetes látvány volt, hogy Jew kis híján elájult. Még Eline is elfordította a fejét. Jó időbe beletelt, mire Dorien megszabadult gyomra tartalmától, addigra a többiek ruhát kerítettek neki, mert a sajátja cafatokra szakadt az átváltozáskor.

Brod visszament a tisztásra, a ponyva alatt, ahol Northmoor hajdani prefektusa rendezte be szállását, megkereste az elkobzott felszerelésüket. Száraz, meleg ruhába bújhattak hát, ihattak, de a körülmények miatt enni nem tudtak. Brod egy felborult asztalka közelében rábukkant a kristályra, és még valamire. A kis Cailie cserépfurolája is ott hevert a földön, valaki ráléphetett, mert három darabra tört. A férfi szíve összefacsarodott: *rossz ómen volt ez, nagyon rossz. Talán azt jelenti* hogy a fiú már nem is él.* Végül a hangszer darabjait összeszedte és zsebre tette, akárcsak a medaliont.

Mihelyst visszaszerezték felszerelésüket, a csapat útnak indult. Rettenetesen fáradtak és elcsigázottak voltak, semmi másra nem vágytak, mint hogy pihenjenek, ám ezt a helyet el kellett hagyniuk, minél előbb. Minél előbb, minél messzebbre.

Este Quentin összeütött valami vacsorafélét a maradékokból, de Jew egyetlenegyszer sem panaszkodott az étel förtelmes íze miatt. Megviselték a történetek, mind a lelkét, mind a testét. A lány már kora este belázasodott, Quentin is érezte, hogy felfázott az esőben töltött éjszaka után. Brod még csúnyábban köhögött, mint az elmúlt napokban, vért is köpött. Dorien próbált minden problémára megoldást találni, segíteni, hiszen rettenetes lelkiismeret-furdalás gyötörte. Ha néha-néha megszólalt, többnyire ezt kérdezgette:

— Hány embert öltem meg?

Quentin csak egyetlenegyszer sütötte el a szellemességet, aztán ő is befogta a száját:

— Nem sokat, talán két tucatot.

Az elf fiú tudása legjavát vetette be, hogy segítsen a tártainak.

Tarsolyában, a sok gyógynövény között minden akadt: Jew-nak lázcsillapító teát főzött, Brod a köhögésére kapott tőle orvosságot. Doriennak még arra is akadt gondja, hogy valami ragasztófélét készítsen tülevelek nedvéből, amivel aztán összeragasztották Cailie fuvoláját. Brod sokáig forgatta kezében a hangszert, majd átadta Quentinnek, aki kipróbálta, vajon hogy szól a kis fuvola a balesete után.

- Hát ennek annyi - motyogta a fiatalember. - Szörnyen hamis. A fúvókájából és a felső lyukból is hiányzik néhány szilánk, máshogy szól, mint eddig.

- Nem baj, a lényeg, hogy megvan. - Brod visszavette a hangszert, és a kabátja zsebébe süllyesztette. Felsóhajtott. - Vajon mi lehet vele?

- A kölyökkel? - Eline hosszú órák óta először szólalt meg.

- Aham.

- Teljesen felesleges emésztened magadat. Nem szoktam a dolgokat elsőre feladni, körmöm szakadtáig harcolok, ha kell, de ez... nem hinném, hogy bármit is tehetünk.

- Ezúttal... igazat kell adnom neki. — Quentin fejével az asszony felé bökött. — Fogalmunk sincs, mibe másztunk bele, kis híján meghaltunk. Pha... mennyivel könnyebb lett volna, ha nem futunk ősz-sze azzal a kölyökkel, ha...

- Ha nem lövöm combon Northmoor prefektusát?

- Valami olyasmi.

- igen, akkor aztán biztos jói éreznénk magunkat. Most egy kocsmában iszogathatnánk. És elmélkedhetnénk rajta, hogy hagyunk meghalni egy gyereket.

- Nem biztos, hogy... megölték volna.

—Igen, csak megkínózták volna* végül is az semmi. Ehh! Nem

érdekel! Tudom, hogy helyesen cselekedtem! És... most is tudom, hogy... tennem kéne valamit!

- Degem izs hiányszik a kölyök - szipogta a takarója alól Jew, majd az orrát kifújta egy óriási, kockás zsebkendőbe. Arcán lázpír égett.

— Engem nem érdekel már ez az egész! — harsogta Quentin. — Lehet, hogy olyan tüdőgyulladást kaptam, hogy két nap múlva meghalok! A golyóim is megfáztak, szegények! Érzem! Talán már gyerekeim sem lehetnek!

- A világ begbenekült... - motyogta a lány, de legalább egy aprócska mosoly is felkúszott az arcára.

—Te csak hallgass! — kiáltotta Quentin, ám az ő szemén is látszott, roppant mód örül neki, hogy végre kezdenek visszarázódni a rendes kerékvágásba.

Brod elnézte a fiatalokat, megdörzsölte fáradt szemét. *Hát ennyi volt Talán valóban így kell lennie. Talán valóban véget ért az út.* Bár az érzés még mindig ott motoszkált benne, próbálta elnyomni, hiszen józan esze súgta neki, semmit nem tehetnek. A kölyköt elvitték, hogy kik, hová, merre, miért... semmit nem tudtak. Semmit nem értettek.

Mivel az egész csapat szörnyen elfáradt, hamar nyugovóra tértek. Dorien szinte elájult, Jew és Quentin beteg volt, pillanatok alatt elaludtak. Brod lovagiasan felajánlotta, hogy őrködik, ám Eline hallani sem akart róla. Hasonlítottak egymásra, két végletekig makacs ember: az asszony női mivolta, a férfi pedig betegsége miatt nem hagyta, hogy kivételezzenek vele. Mivel nem tudtak megegyezni, még éjfél körül is őrizték a tüzet, egymást és barátaikat. Catlie Jacobs emléke azonban egyetlen pillanatra sem hagyta el őket. Brod sokszor arra eszmélt, hogy maga mellé, a takarójára pillantgatott, hiszen a fiúcska állandóan ott kuksolt mellette, vele aludt, egy tapodtat sem mozdult a közeléből *Most minden olyan más volt Űres.*

- Hiányszik, mi? — súgta Eline, és elmosolyodott.

- Szörnyen. Hihetetlenül aranyos, értelmes kölyök volt, és úgy bízott bennem. Hogy vigyázok rá, míg világ a világ... Ehelyett...

- Mindent megtettél. Ezerszer többet, mint amennyit más ember tett volna.

- Nem volt elég!

- Viszont... - Az asszony elhallgatott, kis ideig némán figyelte a pislákoló lángokat. Az eső elmosta a hó nagyját, ám rettenetesen hideg volt, az avart, a fákat, a bokrokat jég fedte.

- Viszont? - kérdezett vissza a férfi.

- Figyelj, te nem érzed?

- Micsodát?

- Hát épp ez az. Semmit.

- Ezt nem értem...

- Emlékszel, mikor a kölyök arról a valamiről beszélt, ami követte őt, ami megölte Falvey katonáit. Brod bólintott. Eline így folytatta:

- Én is éreztem. Valami járt köztünk, valami, amire nincs szó, egy árny. Mindig éreztem őt, ha lebukott a nap, még a városban is. Egészen mostanáig. Most... nincs semmi. Egyedül vagyunk.

- Ez... jó vagy rossz?

- Fogalmam sincs. Teljesen összezavarodtam. Láttunk, tudunk valamit, amit az emberek már évszázadok óta elfelejtettek. Odalent, a hasadéokban, az árnyjáték. Eddig is tisztában voltam vele, hogy rettenetes sötétség borult a világunkra, hiszen ártatlanok tízezreit megkínózni, elégetni, megnyomorítani, megalázni és meggyalázni... ezt egyetlen hatalom sem teheti, sem béke, sem hit, sem erkölcs, sem

más egyéb nevében. Viszont mit tehetnénk mi? Porszemek vagyunk csupán. Mit ér a tudás, ha semmit sem kezdhünk vele? És ez az Ereklýe...

Brod elővette a fekete követ, a tábortűz fénye megtört a kristály hasadásain.

— Talán... ez az... ez volt — dünnyögte a férfi. — Ez indította be a szerkezetet, az árnyjátékot.

Az asszony megrázta a fejét.

— Nem hinném. A napló szerint Rufus úrék is találtak hasonlót, akár több tucat lehet belőle. Az Ereklýe... más, szent, csupán egyetlen lehet belőle.

Brod halkán suttogetta a Rejtett iratok közt talált prófécíát, csak egyszer olvasta, mégis kitörölhetetlenül beleégett az elméjébe:

— *„Ha eljő az istenek alkonya, az Ereklýe utat mutat majd a halandóknak, Balora prófétája pedig szent énekével megnyitá a mennyeknek kapuját.”*

Eline az álmaiban látott kék ragyogásra gondolt, komoran nézte a tüzet, Brod néhány gallyat dobott a lángok közé. Végül az asszony állt kötélnek, pár órácskára engedett az elméjét ostromló fáradságnak, és úgy, ahogy volt, ülve, egy fa törzsének dőlve, pokrócokba bugyolálva elaludt. Brod ezután valóban egyedül érezte magát.

Az álom újból eljött, Eline a kápolna belsejében találta magát. Ismét kislány volt, meztelen talpa jéghideg márványpadióján. A padok közt haladt, ismerős arcok néztek vissza rá. Régi otthona, a falu lakói, mind közömbösen szemlélték a félhomályban bukdácsoló gyermeket. Aztán az emberek eltűntek, helyettük csupán a kápolna sötétje maradt, és a kék fény. A jól ismert ragyogás az oltár felett.

Eline gyorsította lépteit. Úgy hitte, ha eléri a fényességet, és mögé les minden titok feltárul előtte. Lábujihegyre állt, nyújtózkodott. Nem rugaszkodott el a földtől, mégis, valami csoda folytán egyre közelebb került a céljához. Keze, ujjai már a fényben jártak, kis híján elérte...

Eline egy erdő mélyén találta magát. Meztelen talpa fagyott ava-ron járt, mindent sűrű kod borított. Mégis, a táj oly jellegzetes volt, hogy minden egyes apró zugát megjegyezte. *A tompa köveken zöldellő moha, kit Ja egymás mellett, mintha furcsa, torz óriás nyújtotta volna kezét az ég Jelé, esdekelve és könyörögve. Kicsivel*

arrébb, a kidőlt, odvas Ján hatalmas gomba növekedett, alakja, akár egy kalap... és még valami... valami volt ott, ajbldön, az avarban... Egy test, egy asszony. Ám ekkor Eline felriadt.

Brod már régóta őrködött, a lángokat vagy az alvó Eline-t figyelte. A férfi felsóhajtott, vagy inkább felnyögött, mert a súly, ami a tüdejét nyomta, ezúttal még Dorien orvosságától sem enyhült. Mi tagadás, igen erős fájdalom kínozza, és már jófajta itókája sem maradt, amivel csillapíthatta volna. Így hát Brod Walters kénytelen-kelleden józanul nézett elébe az éjszakának.

A férfi tekintete Eline felé kalandozott. Az asszony álmában csodaszép volt, úgy tűnt, nem nyomasztják régi emlékei, sem a mindennapok gondjai. Vonásai kisimultak, szempillája meg-megreb-bent. Ekkor a hold előbukkant a felhők mögül, büszkén szórta fényét a földre, mezőkre és a tábor lakóira. Eline arcára is felkúszott az ezüst ragyogás: bőrén kaotikus mintázat bontakozott ki, mintha tinta futott volna szét egy hófehér papírlapon.

Brod nem akart hinni a szemének, homlokráncolva kikászálódott a takarója alól, és Eline mellé térdelt. Óvatosan az arca felé nyúlt, hogy jobban szemügyre vehesse, ám ebben a pillanatban az asszony felriadt, és elkapta a férfi csuklóját.

—Te meg mit művelsz? — kérdezte, ám különös módon sem hangjában, sem vonásain nem tükröződött harag. A hold visszahúzódott rejtekébe, a mintázat eltűnt.

—Én... semmit, csak...

Eline arcán, a szeme körül nem volt semmiféle minta, semmiféle szimbólum. *Biztos csak egy levél vagy dg vetette rá az árnyékát.* Brod, amint kiszabadult Eline szorításából, szégyenkezve visszakullogott a helyére. Azon az éjszakán ödött fel benne először a gondolat, hogy megérintse az asszony haját vagy az arcát. De ostobaságnak tűnt.

Pedig nem ő volt az egyeden, akinek hasonló gondolatok jártak a fejében. Eline kis ideig pislogott Brod után, bár felriadt, amikor a férfi megközelítette, mégis azon kapta magát, hogy egyáltalán nem zavarta a jelenléte. És kicsit bánta, hogy elijesztette.

Másnap reggel gyalog indultak útnak. Hogy lovaikkal mi történhetett, nem tudták. Visszamentek arra a helyre, ahol hagyták őket, Jew előre szipogott, hiszen azt hitte, hogy csak a kihűlt tetemeket találják meg az út közepén. Ám Tohonya és a többi ló eltűnt. A megye varázstudója valamiféle bűbájjal kábította el őket, és a varázslat múltával azok elszeleltek. Jew és társai keresték egy ideig a lovakat, fűttengették, kiáltoztak utánuk, ám két nappal azelőtt olyan rettenetes vihar tombolt, hogy a villámlás, mennydörgés bizonyára a világ végéig kergette az állatokat. És ezúttal nem jöttek vissza.

Kelledenül botorkáltak át a mezőn, majd újból fák, bokrok közt vitt az útjuk. Az emberlakta települések már közel voltak, a földút kiszélesedett, megjelentek a kocsikerekek barázdái. A sár kökeményre fagyott, így nem volt nehéz dolguk, könnyedén haladhattak előre. Ám Eline hirtelen megtorpant.

- Mi az? Talán hallasz valamit? — kérdezte Brod, és az asszony mellé lépett.

Eline erősen figyelt valamire, talán fülelt vagy rejtett érzékeire hagyatkozott.

- Nem, csak épp...

Eline elindult a fák közé. Izgalom töltötte el, amint felismerte, hogy az út kísértetiesen hasonlít arra, amit aznap éjjel álmában látott. A többiek hiába kiáltoztak utána, meg sem állt. Egyre szaporábbra vette a lépéseit, végül megtorpant.

- Elárulnád, mit művelsz? - szólt a háta mögül Quentin. Az asszony nem felelt, csupán a földre mutatott.

- Az beg bi a csuda ott? - fintorgott Jew. Az avarban, a megfagyott sár tetején különös, szürkés anyag csillogott.

Eline leguggolt, ujját a földre mártotta.

- Meleg. Friss. Szerintem... ez vér.
- Vér? De minek a vére?

Eline futásnak eredt. Felismerte a fát, amely ég felé nyújtózó óriásnak tűnt, a kidőlt törzset, végül ott volt a nő is.

Az avarban, letört gallyak, csillogó jégdarabok közt egy test feküdt. Nem ember volt, hamuszürke bőre, aránytalanul hosszú, karcsú lába, karja ezt bizonyította. Hollófekete, kócos haja is oly hosszú-szúra nőtt, hogy azt egy ember nem viselte volna el, pókhálóként szinte az egész testét átfonta. A fiatal lány meztelen volt, a hasán feküdt, testét számtalan sérülés csúfította. Halottnak tűnt. Dermott keze az avarba markolt, testét, haját dér, jég lepte be.

- Bi ez? Beghalt? — kérdezte Jew bizonytalanul.

Eline nem felelt, leguggolt a lény mellé, hajtincseit félretolta az arcából. A fiatal nő vonásai sem egy emberét idézték* mégis, oly vonzó volt. Eline gyöngéden a hátára fordította a teremtményt: a leány összerezsent. Mellkasán súlyosan megsebesült, egy penge kis híján kettészelte, kifolyt, szürke vérének még nem itta be a fagyos talajt.

— Segítsetek! - fordult Eline a többiek felé.

— Hogy mi? Na nem! - Quentin hátrálni kezdett, ám a többieknek sem tetszett az ötlet.

— Miféle teremtmény ez? — kérdezte Brod.

— Nem tudom! - felelte Eline. - De segítenünk kell rajta, nem hagyhatjuk itt.

Brod és Eline tekintete találkozott, a férfi végül sóhajtván a lény mellé térdelt. Valahol a tudatalattija mélyén érezte, hogy miért oly fontos ez az asszonynak, ám esze továbbra is ezt kiáltotta: „*Mit művelnek már megint? Mibe keverednek?*”

A különös leány napokon át haldoklott. A csapat táborát ütött, hogy ápolni tudják, Dorian minden tudását latba vetette, azonban úgy tűnt, hiába. A lény sérülései ugyan már nem véreztek, ám javulni sem javultak. Naplemente

után némi nyugalom költözött a sebesült testbe, ilyenkor úgy tűnt, talán felgyógyulhat. Ám eljött a hajnal, és kezdődött minden előről.

Eline hamar rájött, hogy az idegen leánynak árt a fény, így összeeszkábáltak számára egy kis sátorfélét. Ez segített rajta valamelyest, ám úgy tűnt, nem csupán a fény bántotta. Bűbajos kapcsolatban állhatott a napszakokkal, talán a föld mélyébe temetve is tudta volna, nappal van-e vagy éjszaka. Aztán a harmadik este végül megtörtént a csoda.

Éjfél körül Eline a tábortűz mellett ült. Barátai már az igazak álmát aludták, ő gondolataiba mélyedve nézte a lángokat, ám hirtelen összerezzent. Különös hangokat hozott feléje a szél. Először úgy tűnt, mintha milliónyi lélekharang zengett volna a távolban, aztán a hangkavalkádból beszéd bontakozott ki, emberi beszéd.

- Keresd őt... óvjad őt!

A hang a sátor felől jött, a teremtmény teste meg-megvonaglott, néha felemelte a fejét, fekete szeme csillogott. *Talán itt a vége. Ezmár valóban a haláltusája lehet, hamarosan...* Az asszony feltápáskodott a tűz mellől, és beült a kis sátorba a teremtmény mellé. *Talán Még utoljára mondani akar valamit... valami fontosat.*

A lány gyönyörű volt, emberi szemnek mégis taszító, félelmet keltő. Eline régóta tudta már, ki ő, az a különös érzés mindig elhatalmasodott rajta a jelenlétében. O volt az Árny, aki a romvárosból szegődött a nyomukba, majd minden éjszaka kísértetre őket.

- Keresd őt! Óvjad őt!

- Kit kell... kellett óvnod? — suttozta Eline, és óvatosan az idegen fölé hajolt. - És keresned? A fiút? Ugye így van?

A lány hirtelen elkapta Eline csuklóját, úgy csapott le, ahogy a kígyó, váratlanul és kivédhetetlenül. Abban a pillanatban a két testből egy lett. Ahogy a két elméből is.

Eline összerezzent, amint megérezte a teremtmény fájdalmát és kétségbeesését, ám volt ott valami más is: reménysugár a halál gondolata mögött. Hirtelen mindent megértett, tudta már, mit kell tennie. Csuklóját kiszabadította a lány szorításából, kihátrált a sátorból, és Brod felé futott. Lerántotta róla a takarót, benyúlt a kabátja zsebébe.

A férfi azonnal felébredt, nem tudta, mire vélje a váratlan támadást, így kikerekedett szemmel bámulta, ahogy Eline kihorgászta a kabátzsebéből a kristályt.

— Mi... mit csinálsz? — motyogta Brod, de az asszony rá se hederített.

A csapat ifjai is felriadtak, először álmosan ásítottak, ám hamarosan mind ott topogtak Eline mögött, és befelé lestek a sátorba, hiszen mindannyian érezték, hogy valami különös dolog fog történni.

Az asszony lekuporodott a lány mellé, fölé hajolt. Eline lenézett a tenyerében lapuló kristályra, mely úgy vonzotta, akárcsak lámpafény a pillangókat. Váratlanul hideg érintést érzett a csuklóján, a két test újra összeforrt.

A kristály életre kelt, arcok, történések, jelenetek kavargtak benne, akár egy aprócska, furmányos optikai játék belsejében. Eline úgy érezte, mintha évszázadokat, sőt évezredek utazott volna az időben. Mintha olyasvalaki szemén keresztül nézte volna a történelmet, aki semmit és senkit nem felejt, a fűszál végén csillogó harmatcsepp éppoly fontos neki, mint egy megszülető gyermek.

Emlékeket látott. Egy olyan lény emlékeit, aki még a szeráfnál is régebb óta járta e földet, aki itt volt a kezdetektől. És itt kellett volna lennie az idők végezetéig. Ám valami történt. Mert az emlékek megszakadtak.

Balora, a hatalmas istennő szeme vak lett erre a világra.

A nagy könyvtár lángokban állt, ahogy szinte minden más is SiloRosa falain belül. A birodalom leghatalmasabb elf városa immáron nem volt egyéb, mint lángoló fáklya, sírgödör, mészárszék. Néhány órával ezelőtt több tízezer lakták, minden és mindenki harmóniában élt egymással. Az elfek népe, a fák, az erdő állatai: hatalmas, elválaszthatatlan egész. A lángoló könyvek, tekercsek, évezredes kódexek tökéletesen mutatták, mi történt az egész városban.

lassan eltűnt minden, SiloRosa lakóinak történelme, tudománya, meséi és mítoszai: a kultúrájuk, a népük, az életük.

A könyvtár felé vezető kötélhídon és a teraszonis holttestek heverték, a háncsból és ágakból font padló sokáig elnyelte a patakokban folyó vért, ám egy idő után már nem bírta, és az alant elterülő gigantikus fa leveleit vércseppek pettyezték. Vörös eső hullott odafönről, vérzivatar. Csend volt, csupán a lángok recsegték, ropogtak, miközben szédítő gyorsasággal nyelték el az épületeket. A várost, ami azelőtt sosem látott tüzet, most félfalták a lángok.

Ugy tűnt, senki nem él már ezen a kísérteties, szomorú helyen, Ám ekkor a törmelékek közt megmozdult valami. A teraszon heverő gerendák alól kúszott elő az apró kis teremtés. Körülnézett, reszketett, akár a fészekből kiesett madárka, ruhája szinte leszakadt róla, ezüsthaja tépett szalmakazalként úszta körbe az arcát. Az elf gyermek épp időben mászott elő a törmelékek közül, mert a lángok már vészesen közel jártak rejtekhelyéhez. Botladozva elindult, még a cipőjét is elvesztette, semmije nem maradt, valóban semmije.

Nem tudta, mit tesz, csak ment és ment, egyenesen a lángoló könyvtár belseje felé. Az épület eleje nyitott volt, hogy a természet, az erdő lelke körülülje és magába fogadja. A gyermek elhaladt a felborogatott asztalok és székek mellett, a falakat borító szőttek, festmények már szinte mind lángokban álltak, ahogy a hatalmas irat- és tekercstartók is. A fiúcska szeme láttára tűnt el minden, mi valaha a népe volt, és nem csupán a könyvek, kódexek haldokoltak a lángok közt,

A hatalmas könyvespolcok közelében egy test feküdt. Csupán az arc, hófehér haj látszott a törmelék alatt, elgyötört sólyomszem pislogott a fiúra. Az öreg könyvtáros még élt. Ha tudta volna, kinyújtja a fiú felé a kezét, ám a gyermek így is megérezte, hogy hívja őt. Letérdelt az öreg mellé, figyelte a bölcs sólyomszemet. Torkát sírás fojtogatta, olyasfajta szomorúság lett úrrá rajta, amit csak akkor érez valaki, ha olyasmit lát elmúlni, ami már korok óta létezett, és szinte halhatatlannak tűnt.

A könyvtáros mélyet sóhajtott, majd mesélni kezdett. Mesélni a történetet egy ősi átokról, a hős Gijjomról, Hannayról, a boszorkányról, Balordról, a hatalmas etainuról és leányáról, Eweelynről. És hogy miért pont ezt? Ő maga se tudta. Valamit meg akart menteni a népből, utolsó leheletével is azon munkálkodott, hogy a régi idők ne vesszenek el, hiszen ezt tette egész életében...

A gyermek figyelmesen hallgatta, oly nyugodtan, mintha az édesanyja mesélt volna neki a növekvő Ezüstarc idején. Mintha nem égett volna körülötte a nagy könyvtár, mintha az ellenség már nem járt volna a düledező falak közt.

Valaki mögé lépett, egy penge felszisszent. A fiú megfordult, feltápaszkodott, görnyedt, vézna hátával, hatalmasra meresztett szemével nézett fel az idegenre. Egy óriás állt előtte, körülöttük már máglyaként lobogtak a könyvek és irattartók, a lovag teste mégsem vetett árnyékot. Jeges szél söpört végig a termen, belekapott a gyermek ruhájába, ezüsthajába, ebben a pillanatban gyönyörű volt, ártatlan és gyámoltalan. Kévéi teremtmény létezett ebben a világban, aki ne könyörült volna rajta. Ám olyasvalaki állt előtte, aki nem ismert sem irgalmat, sem megbánást. A hideg fuvallat a halál szele volt, a gyermek jól tudta.

A rettenetes pallos lesújtott. Ám a penge már nem érte el a fiú testét. A páncélos alak hátrarepült, az egész épület beleremegett, amikor földet ért.

A könyvtár előtt egy másik óriás állt. Az angyal hófehér szárnya árnyékot vetett a terem padlójára, kéklő szeme izzott, versenyre kelt a lángok fényévei Norgales kerubja pallost hordozott magával akárcsak az Árnynélkülvalé, aki féltápaszkodott és szembefordult támadójával. Mielőtt a kit óriás harca megkezdődött volna, az angyal kéklő szemét a fiúra villantotta.

— Fuss!

A gyermek azonnal engedelmeskedett kifutott az épületből, majd leászott a közeli kötélhágcsón, és bevetette magát az erdőbe. Tudta már, mit kell tennie, merre meneküljön.

Odalent, a fák tövében már sötétség honolt, csupán a lángoló épületek és az odafönről érkezőparázsló törmelék világított. Holttestek idelent is akadtak szép számmal, a legtöbbjük a városból hullott alá, ám a menekülőkre is halál várt: SiloRosát lerohanó emberhordák a sötétben is portyáztak túlélők után.

A fiú érzékei kiélesedtek, messziről meghallotta az otromba csizmák zaját, a kardok szisszenését. Amikor kellett, elbújt, amikor lehetősége volt rá, rohant, ahogy erejéből telt. A folyó felé tartott, körülötte lassan az erdő is lángra kapott.

Ugyanebben az időben egy másik nép is az életéért küzdött. SiloRosa erdejétől mérföldekre, a vad és kietlen pusztában már lángoltak az ork falvak jurtái, őrtornyai. Az északról érkező, vörös kereszt alatt menetelő seregek itt kemény ellenállásba ütköztek, nem úgy, mint az elfeknél. A puszták népe büszke volt, erős és harcedzett, nem adták magukat könnyen. Mindenki jól tudta, hogy ez a vad, fékezhetetlen fajta soha nem adja fel soha nem adja meg magát, és soha nem menekül. Ám aznap a fajtájuk túlélése volt a cél

A nagyobbacska falu, melyet lakói Nechtachlunak, az idegenből érkezők pedig Portya erődnék neveztek, összeroskadt a keresztesek támadása alatt. A cölöpkerítést, őrtornyokat ledöntötték, felgyújtották, az éjszakai

égboltról fekete, szárnyas szörnyetegek csaptak alá. A helyiek közül már csupán kevesen tartották magukat, ők is jobbra vezetőjük, Nechtachlu sámánja körül gyülekeztek.

Az asszony olyan öreg volt, hogy már ő maga sem tartotta számon, melyik évben jött a holdvilágra, Balora, a hatalmas etainu kegyelméből. Bölcsességénél már csupán varázshatalma volt nagyobb, melyet békeidőkben gyógyításra használt, most azonban tudásának sötétebbik oldalát is meg kellett mutatnia: leghatalmasabb és legpusztítóbb bűbájit vetette be, hogy megvédhesse az övéit. Erezte, hogy a kapcsolat, az a vékonyka sorsfonál, mely úrnőjéhez, Balorához kötötte, mindinkább elvékonyodott. És ahogy fogytak az övéi, egyre kevésbé érezte a hatalmas etainut.

A sámánasszony már jó ideje tudta, hogy eljön ez a pillanat. Az istenek alkonya. A népe alkonya. Az ő alkonya.

Az öregasszony végignézett a mellette harcoló ifjakon és leányokon. Mintha megfagyott volna körülötte az idő, még egyszer, utoljára abban a szellem világban járt, ami mások számára rejtve volt. A szellemek egyértelmű üzenetet hoztak számára: fel kell adniuk hiábavaló küzdelmüket, és menekülniük kell, mert ez nem gyávaság többé. Sokkal inkább a bátorság diadala, mert eztán egy olyan világban kell életben tartaniuk népüket, ami üldözni és átkozni fogja őket.

- Menjetek, hagyjátok el e helyet! — kiáltotta az asszony Girbegurba, csontokkal, tollakkal díszített sámánbotját a földbe szúrta. Földöntúli, vad szél kerekedett körülötte, a méregzöld fény néhány pillanatra megváltoztatta arcának vonásait is. Évekkel, évtizedek kel fiatalabbnak tűnt, és gyönyörűnek, nem csak egy ork, talán még egy ember szemének is.

A sámánasszony közelében harcoló ifjak nehéz szívvel engedelmeskedtek a parancsnak. Éles futtyjelek harsantak a vérontás káoszában, az életben maradt, óriási farkasok azonnal visszatértek gazdáikhoz. Az ork harcosok szörén ülték meg a mások számára zabolázhatatlan wargokat, és megpróbálták kitörni az ellenség gyűrűjéből.

A sámán teste már eltűnt a zöldes, fénylő kavalkádban, melyből pillanatok alatt egy gigantikus szellemfa nőtt ki. Agai, gyökerei jelvték a harcot az ellenséggel. A fa ugyan lomhán változtatta a helyét, ám ha valakit elértek a kacsok vagy a gyökerek, az abban a percben halott volt. A szellemfa megfojtotta, agyonütötte, szétzúzta ellenfeleit, még az égen röpködő szörnyetegek sem menekülhettek előle.

A sámánasszony földbe szúrt botjára támaszkodott, tekintetét az égre emelte. A hunyorgó csillagok közt fények gyúltak, a kisebbek oly hamar kihunytak* hogy halandó szeme csak egy pillanatra láthatta őket. A nagyobbak azonban hosszan hullottak alá a sötétségből, fényes kígyót húztak maguk után.

- Könnyek hullnak alá az égből—suttogta -, fekete könnyek. Ez hát az istenek alkonya.

Ez volt az ő idejük. Lehetőségük a menekülésre. Amíg az ember-horda a szellemfával küzdött, egy ork fiú és a farkasa útnak indult. Átvágtattak a katonák közt, felugrottak egy kidőlt őrtorony oldalára* végigegyensúlyoztak a cölöpvár maradványain. Lángnyelvek, szisszenő nyílvevesszők, éles pengék próbálták visszatartani őket, de mindhiába. Hamarosán kiérték a faluból, a farkas úgy repült az éjben, mint még soha azelőtt.

*Az ifjú harcos az égre emelte tekintetét. Jól ismerte a fekete mennyböltöt, mely semmit nem változott korok óta, nagyapái, ük-apái is ezeketa csillagképeket látták. Most azonban hullócsillagok tűntek fel az éjszakában. Mintha az etainuk könnyet hullajtottak volna az elesett harcosokért, *a feldúlt falvakért. Önmagukért. A harcos emlékezett az istenek alkonyának jövendölésére, melyet kisgyermekkorától oly sokszor hallott a tábornőz fényénél.*

A fiú ereiben megfagyott a vér, amikor pontosan előttük valami a földbe csapódott. A farkas vonyítva hőkölts vissza, gazdáját kis híján ledobta a hátáról Mindkét teremtmény reszkette figyelte a kisebbfajta krátert, a becsapódás helyét. A földön egy kő hevert, csillogott és tündökölt a hold fényében. A fiú lenyúlt a kristályért: valamiért arra gondolt, hogy forró lesz, akár a tűz, így óvatosan vette kézbe. Ám a kristály hideg volt, mint a jég, és fekete, akár a szurok. Nem közönséges kő volt ez, érezte a benne lüktető erőt és... talán csupán az elméje játszott vele, ám a kristály hasadásain, felszínén mintha arcokat látott volna. Arcokat és történeteket. Az egész történelmet. Mintha meghalt volna, és lepergett volna előtte az élete, csak épp a világmindenség történetét látta, nem a sajátját. Pontosabban, ő maga is ott volt, ahogy mindenki más, az utolsó napig. Az utolsó éjszakáig. A mai küzdelemig.

Az elffiú már a folyó közelében járt, amikor fülsértő sivitással valami áttört a fák lombkoronáján és a földbe csapódott. Pontosán a lába előtt. A gyermek megtorpant, zihálva bámulta a krátert, és a közepén trónoló kristályt. Leguggolt, magához vette: mintha egy jégcsapot tartott volna a kezében. Döbbenet bámulta az arcokat, amelyek visszanéztek rá a köböl, csupán pár pillanatra látta a jelenést, ám úgy érezte, mintha a világ egész történelmén tekintett volna végig

Újból futásnak eredt, hamarosan kiért a folyópartra. Itt megtorpant, a túloldali erdő már lángokban állt, a vízen pedig hófehér vitorlák táncoltak a szélben. A kecses, egyárbocos hajók fedélzetükön tucatnyi túlélővel épp kifutni készültek a kikötőből.

Mikor a fű biztonságba ért, és újból az övéi közt lehetett, csüggedten, holtfáradtan kuporodott le a földre, szétnyitotta a tenyerét. Az égből aláhulló kristályt még mindig őrizte.

Eline összerezzen, a látomás véget ért. Oly sok minden pergett a szeme előtt, hogy a feje egész belefájdult, mintha éveket töltött volna az elmúlt korok tanulmányozásával, pedig csupán néhány pillanat telt el. Megfoghatatlan szomorúság szorította össze a szívét, torkát sírás fojtogatta. Egy hatalmas istennő fájdalmát érezte, aki elűzetett erről a világról, és már képtelen volt rá, hogy szemét a halandókra vesse.

A lány szürke, reszketeg keze lecsúszott Eline csuklójáról. A kapcsolat véget ért köztük, ám az asszony ezután is jól tudta, mit kell tennie, a teremtmény gondolatai a fülében csengtek. A kezében lapuló szurokkristályt a lény tenyerébe tette. A kő életre kelt, és azonnal befúrta magát a holtápadt, zúzódásokkal, véraláfutásokkal, sebekkel teli bőr alá. Eline döbbenet figyelte a lény testét, a kristály megint folyékonná vált, végigszökött a vénákon és ereken.

A teremtmény csillogó szemében könnyek gyűltek, kövér cseppekben futottak le az arcán, majd a testén. Koromfekete könnycseppek voltak ezek, és akárcsak a mozaikfigurán, ezúttal is barázdákat, motívumokat hagytak maguk után. A lány sebei azonnal gy» kezdtek, összeforrtak, kis idő után már nyomuk sem maradt.

A csapat *tátott* szájjal, félelemmel vegyes kíváncsisággal les te az *újjászülető lényt*, akinek szeme felizzott a sátor sötétjében. A két fehér parázs összeszűkül, majd tágra nyílt.

- Ki vagy te? — kérdezte Eline.
- A nevem Briannar - felelt a lény földöntúli hangon. Eline résnyire húzta a szemét.
- Mi vagy te?
- Harcos vagyok, katona, őrző. És te, Noeline Brewer, te ki vagy? Mi vagy?
- Hogy én? - Az asszonyt a kérdés úgy meglepte, mintha fejbe

kólintották volna.

- Mert én nagyon jól tudom, ki vagy. Te vagy az Első. Hosszú

évszázadok óta.

- Első?

Aprócska, gúnyos mosoly jelent meg a lény szája szélén, fejét felszegte, hogy jelezze, többet nem árul el. Eline azonban nem hagyta magát, épp újabb kérdésekkel akarta ostromolni az idegent, amikor Brod megérintette a vállát.

- Öhm... te beszélgetsz vele?
- Igen.
- Megérted, amit mond? Hogyan?
- Miért? Te nem érted? - Eline szemében őszinte csodálkozás ült. Brod megrázta a fejét. Dorien és Quentin szintén bután bámult

rá, ők sem értettek semmit az elhangzottakból. Jew viszont lelkenedezve rikkantotta:

- Én érttem minden szót!

_ Ez különös - morogta Eline. - Talán... férfiak nem érthetik? _ Vagy túl buták hozzá! - kacagta Jew.

_ Te csak hallgass! Nem bírom ezt a röhögést! - Quentin készült rá, hogy fejbe kólintsa a lányt, de aztán megkegyelmezett neki, mert még beteg volt.

Brod rosszállóan csóválta a fejét. Igazság szerint nem is hitte beszédnek azt a különös zajt, ami körbeölelte a lény testét. Eli ne a többieket sem akarta kihagyni a beszélgetésből, így gyorsan lefordította az eddig elhangzottakat:

- A neve Briannar. — A rá vonatkozó ködös utalást nem kívánta megosztani senkivel, mert ő maga sem értette. *Első? Miben?*

-Briannar? A mítoszból? Balora harcos szeráfja? - Brod arca elsápadt, nehezen vette a levegőt. *Lehetséges volna? Hogy egy több tízezer éves lény ül velük szemben? Hát persze, csak bele kellett nézni a szemébe. .. már ha valaki állni tudta a tekintetét.*

- Egy szeráf - mormogta Eline.

- Egy angyal — tette hozzá Jew mosolyogva.

- Pha, angyal! — Quentin karba fonta a kezét. — Én egyáltalán nem így képzelem az angyalokat. Az angyalok szépek és kedvesek, fehér ruhát viselnek, szőke a hajuk...

- Persze, és egy felhőn ülnek, hárfáznak, és rózsaszín, dagadt puttók röpködnek körülöttük!

- Elég legyen! — Eline rögvest rendet tett maga körül, majd ismét a jövővényre figyelt. - **Mi** történt veled?

- Csátát vesztettem. Jól tudtam, hogy így lesz... Nappal minden erőm elveszik. De meg kellett próbálnom.

Nem hagyhattam, hogy elvigyék.

- A fiút?

— Igen.

— Kicsoda ő? Miért fontos? Miért véded? Mert védted őt, igaz? Már a kezdetektől fogva...

— Igen. Azóta, hogy rátaláltam. Vagy inkább ő talált énrám. Ahogy mindig.

-Kiő?

A lény sokáig hallgatott, végül mélyen Eline szemébe nézett.

— ő a Fókusz.

— Fókusz? Minek a fókusza?

— Milyen hókuszpókusz? — rikkantotta közbe Quentin.

— Csönd legyen! Épp azt próbálok megtudni, hogy... Brod szeme kikerekedett, megragadta

Eline csuklóját.

— A fiú! Tud valamit Cail ie-ről, igaz?

— Tudom, hová vitték. Érzem őt — mondta a szeráf. — A világon bárhol megtalálnám... oda vitték, ahol minden elkezdődött. Mert azt akarják, hogy lássa. Csak így tökéletes az áldozat. Azon a helyen, ahol az Úrnő szeme még nyitott erre a világra.

— Tudja, hol van Cailie... — motyogta zavartan Eline. Egyrésztől vágyott rá, hogy végre vége legyen ennek a históriának, másfelől... követte volna a sorsát, ami elrendeltetett.

— Hát életben van!

— Életben, még igen - válaszolta az őrző, aki mindent értett, a férfiak szavát éppúgy, akár a nőké. - Jól tudjátok ti mindnyájan, hogy feladatokat hasonló az enyémmhez. Csak míg enyém az éjszaka, addig tiétek a nappal. Az álmok földjén lelketek megmutatta valódi arcát, a farkas, a fa, a két sólyom és a harcos. A lovag. Az Első.

Eline döbbsen hallgatta a lény szavait, jól emlékezett arra a különös álomra. Amikor megküzdött a démoni teremtménnyel, és megmentette Cailie-t.

- Ha adok térképet a világokról, megmutatom. -Térképet! - mondta Eline határozottan. Pillanatokon belül meg is kapta a papírost, amit szétterített a földön. A jövevény hosszú, csontos, szürke ujjá egyetlen pontra mutatott. Eline elhűlve suttogta:

- Franciaon. — Tekintete feljebb siklott Britannia felé. Amit itt látott, már cseppet sem tetszett neki, arcára düh és csalódottság űlt ki. A hozzájuk legközelebb eső kikötőváros Falbrook volt.

Ha létezett valami, amit Noeline Brewer valóban nem kívánt a háta közepére se, akkor ez az volt. Nevezetesen, hogy újból ellátogasson oda, ahonnan elszökött jó pár évvel ezelőtt. Mesterévei, Walter úrral messze, bent az erdőben éltek, ám mégis kirázta a hideg, ha arra gondolt, hogy akár egy mérfölddel is közelebb kerüljön hozzá.

Már az út elején tudta, hogy a látogatás elkerülhetetlen. Most, hogy a lény, az Őrző felbukkant és Cailie nyomára vezette őket, újból fel kellett venniük azt a sorsfonalat, ami eddig vezette őket. Ehhez pedig minden tudásra szükségük volt. Márpedig Walter úr évtizedeken át őrizte a bűbajos kardot, a varázskönyvet és a templárius rend páncélzatát. Képtelenség volt hát, hogy ne tudjon róluk semmit. Azt az esetet leszámítva, ha lopta őket valahonnan, ám Eline érezte, hogy nem így történt. A férfi állította, a nagybátyja hagyta rá a holmikat; miért hazudott volna?

A csapat végső célja a Franciaországbeli Renaitre-le-Château volt, a régi, romos erőd, melyről tudták, hogy egykoron a templáriusok rendházának adott otthont. A vár az árnyjátékban is szerepelt, ez volt az a történelmi helyszín, ahol a rend a leghatalmasabb vereséget szenvedte el. A vereséget, ami a templáriusok bukásának, bebörtönzésének, kivégzésének kezdetét jelentette. Ám nem csupán a csata miatt volt jelentős helyszín. Balora Ereklýjét is itt őrizték évtizedeken át, egészen addig, míg elveszett. Pontosabban, ellopták.

- Kudarcot vallottam - morfondírozott Briannar, miközben újdonsült társaival a kikötőváros utcáit járták. Már esteledett; a szeráf Eline hatalmas, csuklyás köpönyegét hordta. A városban hemzsegték a zarándokok és szerzetesek, így kitűnő álca volt. — Nem teljesítettem a feladatom, meg kellett volna őriznem, bármi áron. De a démon... már oly hatalmas volt... és erős... azt hiszem, minél tovább létezik lopott testben, az anyagi világban, annál erősebb lesz.

- Az Ereklýe... micsoda pontosan? — Eline már vagy századszor tett kísérletet rá, hogy megtudjon valamit a tárgyról, ám ezúttal sem járt sikerrel.

- A Kulcs.

Úgy tűnt, hogy az Őrző elméjéből hiányoztak bizonyos szavak. Vagy épp titkolózott előttük? Mindenesetre a fiúra nem volt más szava, mint a Fókusz. Eline-re: az Első. Az ereklýre: Kulcs. Megszokták tőle, hogy előszeretettel beszélt rébuszokban.

Eline megcsóválta a fejét, kicsit lemaradt a társaságtól. Briannar valóban nem lógott ki a tömegből, bár az utóbbi néhány napban már szinte az összes erejét visszanyerte. Fény költözött a szemébe, így este fehér parázként izzott a tekintete. Sietniük kellett hát, mielőbb elhagyni az utcát, mert könnyen egy cellában vagy az inkvizíció fogságában végezhetik.

A rakpartot egy mellékutcán közelítették meg. Hiába jutottak közel a tengerhez, a város bűze ide is elkísérte őket, a döglött, rothadó halak szaga rátelepedett Falbrookra. A csatorna csendes vizén hosszú hajósor ringatózott, mivel a város elsősorban halászatból tartotta fenn magát, jobbra vitorlások várakoztak a kikötőben. Még ilyenkor, télen is akadt dolguk, hiszen az időjárás jóval enyhébb volt, ^{mint} a szárazföld belsejében.

Eline a kikötőmestertől hamar megtudta, amiért jöttek, hogy a közeljövőben egyetlen hajó, a *Kegyelem* névre keresztelt háromárbocos indul Franciahon felé, fedélzetén több tucat jámbor zarándokkal. Valamiféle egyházi ünnep volt készülőben szent Lourdes tiszteletére. A *Kegyelem* hajnalban fut ki a kikötőből. Nagy szerencsájük volt, nem maradt más hátra, mint szállást találni erre az időre.

A csapat azon az úton haladt visszafelé is, mint amin jöttek. A sikátorokban szajhák, koldusok, tolvajok gyűltek össze, hiszen máshol nem tűrték őket. Bár úgy tűnt, itt sincs nyugalmuk, mert hamar összefutottak egy járőröző csendőrkülönítménnyel.

Brod és Eline megálljt parancsolt a mögöttük jövőknek, majd egy mellékutca sötétjébe húzódtak.

—Te maradj itt, az árnyékban! — súgta Eline az Őrzőnek, aki meghúzódott a fal mellett. A többiek magabiztosan kiléptek az utcácskából. A járőröző csendőrök azonnal felfigyeltek rájuk, Dorien még jobban fejébe húzta a sapkáját, és arra gondolt, talán jobb lett volna, ha ő is az árnyak közt keres menedéket, akárcsak Briannar.

- Jó estét az uraknak, hölgyeknek! - köszöntötte őket a különítmény vezetője, egy középkorú, kackiás bajuszt viselő férfi. Csendőrsisakján a helyi megye szent jelképét hordta, fényes övcsatján és gombjain is ez a szimbólum köszönt vissza.

—Jó estét, őrmester! — mondta Brod határozottan. Éles szemével azonnal kiszúrta a férfi rangjelzését.

—Mi járatban errefelé? Tán eltévedtek?

- Ahogy mondja, kedves uram! A kikötőben jártunk, hogy... - Miközben Brod magyarázkodott, a sikátor kiürült körülöttük, a szajhák és futtatók visszahúzódtak a házakba, a koldusok és tolvajok eltűntek az utca sötétjében.

- Melyik fogadóban szálltak meg? - faggatta az őrmester.

- Még... nem találtunk szállást.

- Akkor tudom ajánlani Mr. Bowles fogadját, a Kövér Sirályt. Bizonyára már minden szobájuk tele van, de jámbor, jólelkű emberek. Utazó zarándokoknak adnak helyet* ha máshol nem, az istállóban. — A férfi elégedetten nézett végig az idegeneken, egy házaspár három gyermekkel, egész szép kis család. Még szerencse,

hogy erre jártak, különben kirabolták vagy megölték volna őket. Az őrmester tekintete elidőzött kicsit az asszonyon. *A szeme, a tartása furcsa volt, nem egy engedelmes fehérnépé, aki megadón követi urát. Na és a kisebbik fiú... úgy kapaszkodott a sapkájába, mintha az élete múlna rajta.*

Ám mielőtt még a férfi tovább gondolkodhatott volna, különös érzés hasított belé. Mintha a sötétség, a város árnyai telepedtek volna a szívére, valami furcsa előérzet a közeli sikátor felé vonzotta. Szó nélkül intett az embereinek és elindult.

Eline döbbsen figyelte, ahogy a különítmény egyenesen Briannar rejtékhelye felé vette az irányt.

- Uram, bocsásson meg, esetleg megkérhetném rá, hogy kísérjenek el minket egy darabon, mi... - Eline az őrmester elé állt, ám az kikerülte őt és a sikátorba lépett. Az asszony Brodra tekintett, a két felnőtt a csendőrök után sietett.

Az őrmester arcába jeges szél tódult, feje fölött szárnyak suhogását hallotta. *Tán egy galamb röppent fel jöttére? Vagy denevér cikázott a sötétben?* A földön, a megdermedt sárban egy csuklyás köpönyeget talált. Fölvette, nézegette kicsit, míg Eline mellé nem lépett.

- Ez az enyém... azt hiszem, kieshetett a hátizsákomból. Köszönöm, hogy megtalálta.

Kérem... - motyogta a férfi, és a köpenyt átnyújtotta a nőnek. - Maguk mellé adom az egyik emberem, elkíséri önöket.

Az őrmester még egy gyanús pillantást vetett a koromsötét ég felé, mintha ott sejtene az ellenséget, majd folytatták megkezdett őrjáratukat.

Eline még egy kis ideig ácsorgott a sikátorban, ő is érezte, hallotta a földöntúli szárnyak susogását. *Az őrző valóban visszanyerte erejét, ismét egy volt az árnyak közül. De vajon ezután is velük lesz? Kíséri őket? Az asszony jelentőségteljes pillantást küldött Brod felé, majd a köpönyeget begyömöszölte a hátizsákjába.*

- Indulhatunk, hölgyem? — kérdezte a fiatal csendőr, akit a kíséretükkel bíztak meg.

- Mehetünk - vont vállat Eline.

A Kövér Sirály tulajdonosa valóban rendes ember volt, vagy épp mérhetetlenül kapzsi. A legkisebb egérlyukat is kiadta a vendégeinek, így a csapat az istállóban éjszakázott. Persze a dermesztő éjszakák után a friss szalmán aludni egész kényelmes volt.

Ám nem mindenki töltötte édesded alvással az éjszakát. Eline addig várt, amíg felhangzott Brod és Quentin eget rengető horkolása, Jew sündisznó szuszogása, az elf fiú pedig nem rezzent össze minden neszre, vagyis mély álomba merült. Ekkor Eline feltápázkodott rögtönzött fekhelyéről, átlépett a részegen horkoló lovászfő fölé, és kisurrant az istállóból.

Eline egyetlen szóval sem említette, hogy felkavarta volna Falbrook városka és régi élete, mestere közelsége. Ugyan néhányszor szóba került, hogy Walter Wyatt, a magányos varázsló és kardforgató birtokában lehet némi tudásnak a régmúltat illetően, ám az asszony olyan ellenségesen, ellentmondást nem tűrően utasított el mindenféle

elképzelést ezzel kapcsolatban, hogy a többiek egy idő után nem látták értelmét erről beszélni. Igazság szerint Eline az utolsó pillanatig magát is győzködte, hogy semmi szükségük arra a részeges gazemberre, és előbb nézi meg a háta közepét, mint azt a senkiházit. De aztán valahogy mégsem tudott ellenállni a kísértésnek. Valami vonzotta, látni akarta, ha csak messziről is. *Látnia kellett! Így* hát útnak indult a városon, az erdön át.

Éjfélre érkezett a tisztaon álló házikóhoz. Furcsa érzések rohanták meg. *Igazából, mintha nem is lett volna olyan rossz itt az élet...* Hirtelen tucatnyi kellemes emlék jutott eszébe. Az például, milyen mókás volt, amikor ketten együtt célba lőttek arra a rusnya babára. Eline arra is jól emlékezett, amikor egy téli estén átfagyva kuporodott le a tűzhely mellé, Walter úr pedig nem bírta nézni a didergését, és búbájjal felmelengette őt. Szinte most is a bőrén érezte a langyos, édes fuvallatot. Az asszony megrázta magát: nem akart ilyen dolgokra gondolni! *Ez... ez gyengeség és ostobaság,*

A tisztás és a kis viskó állapota csak ezután szűrt szemet neki. A magányos, hatalmas tölgy és az épület körül embermagas gaz burjánzott, az erdő is előrenyomult, kisebb fák és bokrok is tanyát vertek a környéken. A házikó oldalát, ablakait borostyán nőtte be, odabentről nem szűrődött ki fény, a kéményből nem szállt fel füst. Az asszony átküzdötte magát a gazrengetegen. Az ajtó tárva-nyitva állt, senki nem reteszelte el belülről.

Eline varázsolt, aranyló galambja máris fölrepült a tűzhely párkányára, aláhulló tollai fényességet hoztak a kunyhó sötétjébe. Odabent mindent por, pókháló lepett be. Walter úr természetesen sosem takarított, ám ez most más volt. Az elhagyatottság, az ólomlábakon járó idő hagyta itt a nyomát, és a halál.

Eline az egyik széken összeaszott holttestre bukkant. A tetem már olyan régóta lehetett ott, hogy teljesen kiszáradt, már nem is büzlött. Feje a széktámlára bicsaklott, szája tátva volt, alsó állkapcsa egészen lecsúszott, mintha holtában üvöltött volna. Egyik karja lelógott, a padlón összetört borosüveg hevert. Eline szánakozva megcsóválta a fejét:

- Hát így kellett meghalnod, egyedül és magányosan. - Valami fojtogatta a torkát, de nem akart tudomást venni róla. Kis ideig még nézte halott mesterét, majd a csapóajtó felé vette az irányt.

Eline lemászott a létrán, fénylő galambja követte őt. A madárka ezúttal egyenesen a könyvet tartó szekrényre röppent fel, onnan pislogott vőágító szemével. A pincében minden olyan volt, mint régen, csupán a kard hiányzott a falról. Eline szemügyre vette a temp-láriusok szimbólumával díszített egyenruhát, a tunika és köpönyeg alatt apró szemű láncing porosodott. Amikor elszökött innen, eszébe sem jutott, hogy ezt is magával vigye, ám most úgy gondolta, hasznát veheti. Felöltötte hát, a posztóvértje és köpönyege alá. Meglepődött rajta, hogy milyen könnyű volt, szinte alig érezte a súlyát.

Figyelme ezután a könyv felé fordult. A vaskos kódex becsukva árválkodott az emelvényen, pedig míg Eline itt élt, mindig nyitva volt, hiszen folyamatosan tanultak belőle. Az asszony belelapozott a könyvbe. Minden egyes varázslathoz illusztráció is tartozott, bár a kézzel írott, iniciáléval ellátott gyönyörű szövegek is vonzották a tekintet. Eline most döbbsent rá, mennyi mindent nem tud még, hiszen a búbájoknak csupán a töredékét sajátította el. A könyv vége felé, az üres lapok előtt egy kétoldalas térképet talált. Emlékezett erre is, de akkor

még nem tudta, mi ez a hely, és hol találhatója. Renaitre-le-Château templárius erődjének leírása volt, tartalmazott minden titkos járatot és kamrát. Az egyik teremhez különös kis jelképet társítottak, a kitárt szárnyú angyal szimbólumát. Eline továbblapozott, itt a névsor fogadta és a hozzájuk tartozó évszámok.

SIMON THIBAUT 1145-1172

GABRIEL HACQUEVILLE 1172-1193

JAKUB FREILICH 1193-1198

Végül az ismerős név:

WALTER WYATT 1843-

Eline gondolkodott, kihúzta a szekrénykén lévő tintásüveg dugóját, amit bár évek óta nem használtak, a festék mégsem száradt be. Az asszony tollat ragadott, és mestere neve mellé beírta az aznapi dátumot. Sőt, ennél még többet tett. A lista aljára odabiggyesztette a saját nevét is. O volt az első nő, aki a bűbajos kódexet birtokolhatta.

Miután a könyvet a hátizsákjába csúsztatta, Eline fölmászott a létrán és a kijárat felé indult. Nem nézett mestere holttestére, eltökélt szándéka volt, hogy véget vet ennek az ostoba érzélgősségeknek. *Az a valami, ami ott ült a széken, már csupán üres héj volt, édes mindegy neki, hogy ránéz-e, vagy búcsú nélkül távozik. Ahogy az is, a kis viskóban vagy a föld alatt van végső nyughelye.*

Aztán az asszony mégis megtorpant az ajtóban. Odakint, a falnak döntve, a burjánzó borostyán közt kerti szerszámok heverték. Kasza, vasvilla, lapát... és egy ásó. Eline nagyot sóhajtott. Tudta jól, hogy kevés az ideje, mégis, pár perc múlva már a hatalmas tölgy mellett dolgozott, ásta a sírhelyet.

Hajnalban a *Kegyelem* útra készen várakozott: a horgonyt felhúzták, a legénység az árbocok és kötelek közt dolgozott, hogy a vitorlákat leengedhessék. Brod Walters és társai a fedélzetről a kikötőt és a környékbeli utcákat figyelték. Körülöttük több tucatnyi, sűrű köpönyegbe öltözött zarándok téblábolt, a hajón szinte talpalatnyi hely sem maradt.

- Gyerünk, hol vagy már? - motyogta magának Brod. Jól tudta, hogy Eline hol lehet, nem lepte meg, amikor hajnalban a fekhelyét üresen találta. Azt viszont nem gondolta, hogy lekési az indulást. Talán történt vele valami? Bajba került? Vagy csak úgy döntött, nem tart velük? A férfira mélabú telepedett, amikor arra gondolt, hogy többet nem láthatja az asszonyt. És nem csupán azért, mert tudta, nélküle vajmi kevés esélyük van Cailie-t megmenteni. Amikor a lámpások fényében megjelent Eline köpönyegbe burkolt alakja, Brod szívéből hatalmas súly szakadt le.

Mivel a hajót már javában kifelé vontatták a kikötőből, az asszony futásnak eredt. Az útjába állókat félrelökte, még a vontatómunkásokat sem kímélte. Végül egy ugrással elrugaszkodott a mólóról, belekapaszkodott a hajó oldaláról lelógó kötélbe, és pillanatokon belül a fedélzeten termett. Az asszony furcsálló tekintetek keresztüztüzebe került, hiszen egy nő nem hord nadrágot, sem férficsizmát, sem fegyvert, azon illetlenségről nem is beszélve, hogy tengerész módjára mozog a hajókötélzeten. Ám a *Kegyelem* már a nyílt víz felé tartott, Eline újból eltakarta magát köpönyegével, csuklyáját a fejébe húzta, a jámbor zarándokok pedig hasznosabbnak látták, ha imádsággal töltik idejüket, mint nézelődéssel és pletykálgatással.

- Nos... mi votó Megtudtál valamit? - kérdezte Brod, amikor Eline-nel a hajó korlátjához sétáltak. A kikötő fényei apró szentjánosbogarakká zsugorodtak a láthatáron, a város bűzét elnyomta a tenger illata. A vitorlák hatalmasra duzzadtak a jeges szélben.

- Semmi különös nem történt — vont vállat az asszony. Kicsit bosszantotta, hogy a férfi így adatott rajta, de nem tette szóvá.

- Beszéltél vele? -Nem.

- Miért?

- Mert meghalt.

- Oh... bocsánat, részvétem.

- Azt kapta, amit megérdemelt. Egyedül, részegen halt meg, mindig tudtam, hogy így lesz. — Eline elhallgatott, a vizet bámulta. Majd hozzátette: - Eltemettem.

Brod nem tudta, mit mondhatna, tekintete a felkorbácsolt hullámokról Eline-re siklott. A jeges szél tépte az asszony köpönyegét, belekapott a csuklyájába és lesodorta a fejéről, fekete haja elszabadult, néhány tincs eltakarta az arcát.

A férfi tétovázott. Valamiért az az érzés motoszkált benne, hogy tennie kéne valamit. Végül mégis Összeszedte magát, és óvatosan megérintette Eline kezét. Az asszony lenézett, meglepődött. Meglepődött, mert az idejét sem tudta, hogy mikor nyúlt volna hozzá bárki is. Kedvesen és gyengéden. Zavarba jött, de nem húzódott el. A férfi szemébe nézett; Brod elmosolyodott, ám arca sápadt volt és beesett. Eline úgy érezte, mintha megsédült volna, kezét visszahúzta a köpenye alá. *Mi értelme volna bárminek isi Mi értelme van ennek az egésznek? Hiszen... úgyis elvesztik egymást, bármi is várja őket az út végén.*

Brod látta, hogy az asszony magába zárkózott, nem akarta zavarni, ezért ellépett a korláttól.

- Megpróbálok pihenni kicsit - mondta, és lesétált a fedélközbe. Eline utánafordult, gondolkodva követte a tekintetével.

Éjjel jeges szél tombolt a fedélzeten, az utasok, zarándokok java része a fedélközben keresett menedéket. A hajó munkásai közül is csak azok maradtak szolgálatban, akik nélkül a kecses háromárbcos nem működhetett volna megfelelően. A kormányos hűségesen őrizte helyét, két matróz folyamatosan járta a fedélzetet, és fent magasan, az árbockosárban is akadt egy őrszem.

Eline egyedül, gondolataiba mélyedve bámulta a végtelen, sötét vizet, amikor váratlanul megborzongott. Megfordult, a sötétbe bámult. Nem lepődött meg: izzó, kutakodó szempárt vett észre. Brian-nar követte őket; a hajó sötét, elhagyatott zugaiban kiválóan meghúzhatta magát.

- Hát itt vagy... — morogta Eline, és visszafordult a tenger felé. Szárnyak suhogtak mögötte, egy pillanattal később a szeráf mellette termett. Briannar pontosan úgy támaszkodott a hajó korlátjának, akárcsak Eline. Az asszony fintorogva hallgatott. Rengeteg kérdése lett volna, ám tudta, hogy úgysem kap rájuk választ. Éppen ezért igencsak meglepődött, amikor a szürke kéz kinyúlt felé. Briannar tenyerében a kristály volt.

- Már nincs rá szükségem többé - szólt a lány.

Eline tétovázott, de aztán a kő felé nyúlt. Alig ért hozzá a fekete, csillogó felülethez, máris lázálomszerű látomás ostromolta az elméjét, a szeráf hangját pedig a fejében hallotta.

„Ez az, mi visszaadta az erőm és eszenciám. Tudni szeretnéd, mi ez? Honnan van és miért oly fontos? Ez nem más, mint Babra könnye> a könnyek, mit akkor ejtett, amikor az emberek elfelejtették őt. A könnyek, mit akkor ejtett, amikor híveit lemészárolták és meggyalázták. Azon az éjjelen fények hullottak az égből, a kristályok ekkor érkeztek a földre, beették magukat a talajba és barlangok mélyére, sziklákba, kövekbe. Halóra utolsó hívei, papjai ezekből faragták a kulcsokat, melyek mindent tudnak, mit a hatalmas etainu látott, hallott és érzett végtelen élete során. Az árnyak meséltek nektek, mindent elmondtak, mit tudnotok kell arról, hogy a világokat miként fordult káoszba.

Ám a kristálynak volt másfeladata is. Hogy a fiút elvezesse hozzám, hogy megtalálhassam. Most... visszaadom neked, mert már nincs rá szükségem.”

Eline lenézett a tenyerére: a különös kristály az égből érkezett. Valóban, most, hogy belegondolt, nincs semmi ehhez fogható az anyagi világban. *Nincs súlya, de mégis érzed, nem hideg, de mégis hűsít, nem forró, de mégis melenget. Ez az istenek birodalmából érkezett.*

— Ha ez Balora könnye, az emlékei, akkor... - Eline arra gondolt, hogy bármit megtudhatna, amire még nem kapott választ. Érezte... Ám mielőtt még folytathatta volna mondandóit, újabb képek áradata zúdult az elméjére. Briannar hangja csengett a fülében.

„Jólfigyelj szavamra! Sok évvelezelőtt történt mindez, ám nem oly rég, hogy a halandók ne emlékezhetnének rá. Csak épp semmi és senki nem maradt, ki elmesélhetné. Vagy megtértek az istenekhez, vagy elméjükre homály borult.

A világ káoszba fordult, a rend felbomlott. Ám mindez már azelőtt kezdetét vette, hogy a démon megérkezett volna. Az útját szolgái, rabszolgái, hívei egyengették.

Hafgar úgy hitte, különb mindannyiunknál, úgy hitte, joga van minden hívő szeretetére és imádatára, joga van uralkodni az anyagi világ fölött. Démonok és ördögök elhitették vele, hogy jóslat szól uralmáról és végtelen

hatalmáról, ezért híveit háborúba szólította. »Szent« háborúba, hogy megvédjék hitüket, és a Hafgar uralmáról szóló ígét terjesszék a világban. Rettenetes hadjárat vette kezdetét, ám nem csupán a hatalmas etainut, hanem az embereket is félrevezették, ők eszközök, szolgák voltak csupán.

Hafgar seregei szétrajzottak a világban, legnagyobb csatáikata Szentföldön vívták. Hitük szerint itt teremtette meg a hatalmas etainu az embert vízből és hamuból. Hafgar szent jelképe, a véres kard, melynek markolatán arany búzakalász sarjadt, mindenhol halált és könnyeket hagyott maga után. A többi etainu hatalma gyengült, Hafgaré azonban nőttön-nőtt, hiszen az emberek sorban hódoltak be serege hatalmának. Am egy nap szörnyű dolog történt.

Már jó ideje, hogy Hafgar egyedül maradt Llefav Natoydban, az istenek palotájában. Csupán az ő hatalma volt oly erős, hogy magának követelhesse ezt a szent helyet. Elégedetten járkált az üres termekben, mindent a maga képére formált, trónszékéről egész nap hallgatta hívei imádságát. Ám egyszer csak... hirtelenjében csönd lett. A fohások elhallgattak. A hatalmas etainu érezte, hogy egyedül maradt. Valami rettenetes történt! Tán hívei mind egy szálig elvesztek? A többi etainu győzedelmeskedett seregei felett? Más egyebet nem tudott elképzelni. Útra kelt hát, hogy kiderítse, mi történt.

A dölyfös és hataloméhes Hafgar úgy érkezett meg az emberek földjére, akár egy koldus. Ereje fogytán volt, nyomorúságában már beszélni, mozdulni is alig tudott, érezte, nincs sok hátra az idejéből, és megtörténik vele az, amitől minden etainu úgy rettegett. Száműzetik erről a létsíkról, és nem térhet vissza soha többé... Az anyagi világ határán egy hang szólította meg:

—Lám csak! Itt egy isten, egy hatalmas, mindenek ura. Es most itt szűköl a lábam előtt, csúszik-mászik, akár egy féreg.

—Ki vagy te? És mit tettél?

—Csak nem képezed, hogy elárulom a nevem? Bár neked a füledbe súghatnám, hisz már úgyis véged. A világ elfelejtett téged, Hafgar, a Hadúr.

—Az nem leheti Híveim mind sokasodtak a világban! Egyre többen...

—így volt, valóban. Ám azóta már másvalakit imádnak. Engem. Az ostobák észre sem vették, úgy fordították el a fejüket tőled. Már a nevedre sem emlékszik senki. A legutolsót, ki makacsul ragaszkodott tehozzád, saját kezemmel öltem meg.

—Mi vagy te?

—Az vagyok, ami te sosem lehettél! A világ egyetlen ura! Az idők végezetéig! Azon az éjjelen, a barlangban, új életet kaptam! Eletet és testet az anyagi világban! Az emberek magukhoz szólítottak, hogy a segítségükre legyek, hogy megnyerjék neked a háborúdat! És észre sem vették, hogy ezzel elpusztítottak! Téged, Hafgar, a Hadúr! Már engem imádnak, minden szavam isszák, bármit megtesznek értem! Harcolnak, ölnek, csálnak, meggyalázzák asz-szonyaikat és gyermekeiket, még önmagukat is! Az emberek mind ostobák, de hasznosak! Nélkülük soha nem tapasztalhattam volna meg az anyagi világ élvezeteit, a vért, a hatalmat! És nincs senki, ki utamba állhatna!

Hafgar, a bukott etainu, már nem tudott szólni, ereje végleg elhagyta. Bizonyossá vált számára, micsoda ostobaságot műveit.

Látta a rettenetes gépezetet, amely módszeresen pusztított el mindint, mi ő volt hajdanán. Nevét nem mondták ki többet, nem foglalták imába. Az emberek eleinte úgy hitték, őhöz fohászkodnak, ám hamar elfelejtették még a létezését is. Látta, ahogy szent ünnepeit, jelképét átformálták, meggyalázták. Az új, hamis isten hamar beköltözött az emberek világába, és úgy trónolt ott, mintha a kezdetektől fogva így lett volna. Megalkották a Szent könyvet, benne hamis próféciákkal, hamis mítoszokkal. Az emberek pedig birkamódra követték új istenük minden parancsát, bármily szörnyű és igazságtalan volt is, mert az emberek valóban ostobák.

Miután rádöbbsent, mit tett, Hafgar valóban eltűnt. Rosszabbul járt hát, mint azon társai, kiknek hatalmára tört. Mert bár a többi etainu híveit szinte maradéktalanul kiirtották, a világ emlékezetében még mindig élt egy-egy aprócska szikra, amely ezen a létsíkon tartotta őket. Hafgart azonban soha többé, senki nem imádta. Elfelejtették, örökre."

Miután a látomás véget ért, Eline hatalmasat kortyolt a jéghideg levegőből. Rögvest az álmaiban látott kék fényesség jutott az eszébe. Jól tudta már, mi lehet az. Az Ereklýe, Balora utolsó esélye, hogy visszatérhessen a feledés homályából. *Ügy tűnik, neki valóban valami köze van ehhez az egészhez. Valami fontos.*

Az asszony lenézett a tenyerében lévő kristályra, majd Briannar felé tekintett. A szeráf azonban már nem volt vele. Eltűnt, visszabújt a hajó sötétjébe. Nem csoda, hiszen a látóhatáron megjelent a hajnal fénye.

Eline is lesétált a raktérbe, néma csend fogadta odalent, csupán a deszkapadló és a hajó oldala rccsegett-ropogott a hullámok ostromától.

Az imbolygó lámpafényben hamar megtalálta társait. Brod és a többiek a zarándokoktól távol, a rakomány közelében telepedtek le, az

egymásra tornyozott ládák és hordók falként magasodtak körülöttük, eltűnhettek a bámész tekintetek elől. Az asszony ennek különösen örült, ő is leült az árnyékba.

Köponyegét maga alá gyűrte, a hátizsákját levette és felnyitotta. Kiemelte a könyvet, amit Walter úr házából hozott el, fellapozta, hátha talál pár varázslatot, melyet még nem sajátított el, és a segítségükre lehet Cailie megmentésében. Hamarosan rá is bukkant egyre, ami hasznosnak tűnt, leírását és a kézjeleit is könnyűnek találta. Elhatározta, hogy kipróbálja. Időközben Brod elszenderedett, valóban fáradt lehetett, mert ültő helyében aludt el, néhány perc múlva már egy horkolt, hogy az egész raktér zengett tőle. Eline kinyújtotta a kezét, és ezt suttogetta:

- Ordo Silenso!

Abban a pillanatban a horkolás megszűnt, Brod lélegzett és a szája is mozgott, de néma csend telepedett rá. Jew felkapta a fejét, sápadt arccal a férfihoz futott, de Eline még időben leintette.

- Nincs semmi baja - súgta. - Én tettem, bűbájt bocsátottam rá.

- Ezt én is megtanulom... - dünnyögte Quentin, és elfeküdt a földön. Eline elmosolyodott, büszke volt magára, hogy elsőre sikerült a varázslata.

14. MENNYEKNEK KAPUJA

AILIE ÉS A FÉRFI EGY ABLAKTALAN, HUZATOS, SÖTÉT SZOBÁBAN várakozott. Odakint rettenetes szél tombolt, füttyült, sikoltott, mintha nem is a föld közelében lettek volna, hanem valahol magasan, talán egy vár tornyában. Cailie sokáig mozdulatlan maradt, szeme sarkából figyelte a középkorú férfit, aki a terem legtávolabbi sarkában kuporgott. *Ismerős volt az arca, ahogy az öltözeke is, mégsem tudta, ki ő. Azt azonban mindenképp érezte, hogy nincs miért tartani tőle. Sőt, ez az ember... szerette őt és védelmezte.*

Ebben a pillanatban rettenetes döndülés szólt a bejárat felől. Mindketten felkapták a fejüket. Cailie reszketve feltápáskodott a földről, a férfi idegesen az ajtó felé ugrott, majd hátrálni kezdett. Kezében kardot szorongatott. Valamit mondott egy szép, dallamos nyelven. A szavak idegenül csengtek, a fiú mégis megértette őket.

- Nincs tovább. Hamarosan bejutnak — morogta a férfi. O is reszketett, tekintetében reménytelenség és kétségbeesés ült. És még valami: elszántság. Cailie szólni akart, de nem tudta kinyitni a száját. A férfi elindult felé, útközben kardját elhajította, a penge csörömpölt a poros kőpadlón. Hamarosan ott álltak egymás előtt a gyermek és védelmezője, egy kicsi, védtelen teremtes és az óriás. Cailie még most sem érezte, hogy veszélyben lenne. *Nem, a gonoszok, akik ártani akartak neki, odakint gyülekeztek az ajtó előtt. Az ajtó előtt, ami újból megremegett az ostrom alatt.* A fiú igencsak meg-lepődött hát, amikor oltalmazója kezében penge villant.

— Bocsáss meg... — mondta a férfi remegő hangon.

Majd felemelte törét, és átmetszette Cailie torkát.

Cailie Jacobs egy apró, hideg, dohos cellában tért magához. Az iménti rémálom még mindig kísértette. Jó ideig semmit sem látott, azt hitte, megvakult. Vagy épp meghalt, és a föld alá temették. Az-tán, ahogy a szeme hozzászokott a sötéthez, észrevette az ajtó alatt beszűrődő, egészen halovány fényt, látta tömlőce szalmával felszórt padlózatát és a penészes, mocskos téglák körvonalát.

Rettenetesen fázott, elvették a ruháit, most egy szál alsónadrágban didergett. A gyomra szúrt, nagyon éhes volt. A sötétben bogarak járhattak, összemarták a bőrét. A pokolban érezte magát. *Hát nem az ördög maga jött el érte? Azok a furcsa lovagok és démoni hátasai, akiknek nem volt árnyéktik... Tudta, hogy valami szörnyűség van készülőben. Valamit akarnak tenni vele.*

Míg a sötétben töltötte napjait, volt ideje bőven, hogy átgondolja az elmúlt hónapok eseményeit, hogy emlékezzen. Gondolt a bátyjára, a szüleire, Brodra és csapatára. A furcsa árnyra, ami megpróbálta védelmezni

öt. *Mostanra talán már mindannyiukat elvesztette, ahogy a családját. Útitársai az inkvizíció kezére kerültek, az Árny pedig elpusztult.*

Senki nincs hát, akinek fontos lenne, aki eljönne érte. Persze, ha len-ne is... hogy találhatnák meg idelent?

A napok teljesen összefolytak, Cailie nem tudta, mióta raboskodik a cellában. Csupán a folyosóról beszűrődő zajok, mormogó beszéd, csoszogó léptek jelentettek némi fogódzót, és a látogató, aki vizet hozott neki.

Nyílt a cella ajtaja, fény tódult Cailie arcába. Egy harminc év körüli férfi óvakodott a közelébe, az egyházmegye katonáinak egyenruháját viselte: öltözéke lerongyolódott, arca falfehér volt. Egyik kezében korsót tartott, ebből vizet öntött a földön heverő csajkába. Másik kezében ételt szorongatott, kenyeret és penészes sajtot. Cailie szíve megdobbant: *hát végre enni kap!* De csalódnia kellett, miután a férfi vizet töltött neki, akkorát harapott a kenyérből, hogy kis híján bekebelezte az egészet. Cailie ivott egy keveset, hogy valamivel megtöltse üres gyomrát. Ezután felnézett, az őr még mindig nem mozdult, őt bámulta.

A férfi szeme pár pillanatra összeszűkült, ahogy az elgyötört, éhező gyermekre tekintett. Napok óta ő volt szolgálatban, jól tudta, hogy a kölyök egyeden falatot sem kapott, mióta idehozták. Parancs tiltotta az etetését. *De mi baj lehet belőle, ha ad neki néhány falatot? Senki nem tudja meg.* A férfi lenézett a kenyérre és sajtra, majd a maradékot a fiú felé nyújtotta. Cailie csak néhány pillanatot tétovázott, ám úgy tűnt, ez is túl sok volt. Az étel után nyúlt, de mielőtt még elérhette volna, a férfit láthatatlan erő taszította a falnak, a kenyér pedig a mocsokban landolt.

- Megmondtam, hogy nem kaphat egy falatot se, idióta! Kis híján elrontottál mindent! Már napok óta készülünk a szertartásra!

Sem a fiú, sem az őr nem vette észre, mikor a bíboros úr és kísérete megérkezett.

- Sajnálom, atyám, bocsánatért esedezem, én csak... - nyögte a katona, miközben feltápáskodott a földről.

- Kifelé, semmirekellő! - ordította VanGaldar úr, a kenyeret maga vette fel a földről, és a távozó őr után hajította. - Szedd a holmidat és takarodj! - Az öregúr fújtatva kapkodta a levegőt. Cailie rémülten figyelte a köréje gyűlt felnőtteket, leginkább ez a vénember ijesztette meg. *Volt valami a tekintetében, amivel már találkozott élete során. Nem is egyszer. Gőg, önhietség és vallási elvakultság rettenetes keveréke.* A bíboros úr végül a fiú elé lépett, alaposan megnézte magának a szerencsédén kis teremtest, majd lehajolt hozzá.

- Tudod, miért vagy itt? - kérdezte halkan. Cailie megrázta a fejét. — Hmm, szóval nem. Vagy tán hazudsz nekem. Tudod, ki vagy?

— Cailie Jacobs, így hívnak...

— Ohh, igen, értem. Nos, hazudsz, színészkedsz, vagy ostoba vagy, teljesen mindegy. Hamarosan úgyis közelebbről megvizsgálhatom, mi jár a fejedben. - Az öregúr megragadta Cailie állát, megszorította, mintha attól félt volna, hogy bubája nem fog működni, ha a fiú nem néz egyenesen a szemébe. - Venomus Somnus!

A bűzlő lehelettel együtt valami különös fuvallat is érkezett, amely Cailie tudata mélyére hatolt. A gyermek megsédült, apró hangyák táncoltak a szeme előtt. Egyetlen porcikáját sem tudta mozdítani, végül jótékony, nyugodt, mély álomba merült.

Mikor Cailie újból magához tért, már egy másik helyen volt. Tagjait még mindig nem tudta mozdítani, így csak a szeme sarkából sikerült körbenéznie. Egy kápolnafélében lehetett. A legelső dolog, amit felfedezett, az a bódító, különös, bűbajos fény volt, ami fölötté lebegett. A kék ragyogás hosszú időre lekötötte a figyelmét, szinte órákig bámulta. Mintha egy csillag vonzotta volna a tekintetét, a fényesség élt, lüktetett, a ragyogása olykor elhalványult, ekkor sötét foltok jelentek meg a belsejében: egy tárgy körvonalai.

Fehér oszlopok nyúltak fölé, akárcsak egy kéz ujjai, melyeket a mennyezetre is felfutó freskók, faragások díszítettek. A teremnek nem voltak ablakai, csak fáklyák világítottak. Cailie valami kemény, hideg dolgon feküdt, rettenetesen fázott.

Hamarosan egy fiatal fiú lépett hozzá, a kezében éles tör villant. Cailie biztosra vette, hogy végeznek vele, akárcsak abban a rettenetes álomban. Mikor az ismeretlen férfi elvágta a torkát a toronyszobában. Ám a fiatalember csak levagdosta a haját, fűrtönként, lassan, majd visszahúzódott a sötétbe. Időközben mások is jöttek, katonák, lovagok masíroztak a terembe, és a falak mellé húzódtak, mintha őrt állnának, majd hamarosan a bíboros úr is felbukkant, nyomában ünnepi díszbe öltözött ministránsok jártak. Cailie még mindig nem tudott mozdulni, megszeppenve figyelte a körülötte zajló eseményeket.

VanGaldar úr szinte önkívületi állapotba került attól a hatalmas, szent *feladattól*, amit reá mért az örökkévaló és a Szentszék küldöttsége. *Ő, a Szentatya és Isten hűséges, odaadó szolgálója, ő, az egyszerű halandó abban a megtiszteltetésben részesült, hogy véget vethet minden rossznak, ami világukat sújtja. Az utolsó, mindent eldöntő mozzanat: a szertartás. Ha mindez sikerül, nem lesz több bűn és félelem, évszázadok óta tartó rettegésnek vethet véget.*

Éppen ezért jól tudta, hogy nem hibázhat. Mióta a fiú a kezükre került, *ezerszer* is áttanulmányozta a szertartásra vonatkozó részleteket, ám ez kevés volt. Híveivel hatalmas tekercseket készítettett, melyekre, mint valami használati útmutatóra, a lehető legaptólé-kosabban felfestették a szertartás lépéseit. Az ábrákon különös jelek, kézmozdulatok szerepeltek, varázsigék a legszentebb nyelven, amit csak az Örökkévaló szolgálói ismerhettek. VanGaldar úr az első tekercsre tekintett, a rajzon kupolaszerű építmény, a felfelé törő, girbegurba oszlopok szerepeltek. A bíboros úr továbbhaladt, a következő tekercsen a szertartás fontos mozzanatát tekinthette meg.

A rajzon egy test feküdt az oltáron, leborotvált fején szaggatott vonal jelezte a helyet, ahol a koponyát fel kellett nyitni. A következő ábrán a szertartás legfőbb célja, a kimetszett agy már egy tálkán pihent. A rituálé azonban még nem ért véget, a másik rajzon hatalmas szörnyeteg falta fel az eltávolított szervet. VanGaldar úr ennél a résznél kicsit elbizonytalanodott. Idézett már démont arról a rettenetes síkról, hogy képességeit a saját javára fordítsa. Ám mindezek leginkább rosszindulatú, irigy jelenések voltak, melyek az emberek gondolatai, álmai

közé férkőztek Lelket rabolni, testet megszállni nem tudtak, csupán gonosz sugalmakkal ártottak. A mostani szörnyeteg azonban más volt. Egy herceget, egy gaddajt készült megidézni.

Mindenesetre hozzákezdett a szertartáshoz, egy tollal szaggatott vonalakat rajzolt az ifjú Cailie leborotvált fejére. A fiúcska, bár semmit nem tudott, valahogy mégis érezte, milyen rettenetes sors vár rá. A bíboros úr bubája minden tagját lebénította, ám hamuszürkévé lett, apró szája mégis remegett, szeméből könnycsepp gördült alá.

Brod rettenetesen érezte magát. Nehezen vette a levegőt, mellkasa szorított, a vér fémes ízét érezte a szájában, mégsem ez gyötörte. Szörnyű aggodalom kínozza, mintha Cailie félelme az ő fejébe is beköltözött volna. Alig várta, hogy a *Kegyelem* végre partot érjen, az elsők között volt, aki leszaladt a rámpán, a csigalassúsággal haladó zarándokokat valósággal félresöpörte. Eline jóval nyugodtabban viselkedett, mihelyst a hajó kikötött, széthajtogatta a térképet, és áttanulmányozta leendő úti céljukat. Az erőd a part közelében épült, nagyjából fél napi távolságra a kikötőtől. Fél nap, legalábbis lóháton.

Gyalog kétszer, háromszor annyi. Nem volt idejük udvariaskodásra, alkudozásra, a pénzről nem is beszélve.

A szent Lourdes ünnepére érkezett híveket szekerek, lovak, a tehetősebbeket kényelmes postakocsik várták. A felkészített menet olyan volt, mint egy néma lakodalom, szalagok, fenyőágak, koszorúk mindenütt, majd száz ember, akik átszellemült arccal várták, hogy végre úrnak induljanak. Az asszonyok egymásba karoltak, a férfiak kezet fogtak, megosztották egymással az ételt és a bort: egyikük sem gondolta volna, hogy alávaló tolvajok keveredtek közéjük. Éppen ezért hatalmasra kerekedett szemmel figyelték, amikor egy kisebb csoport kivált közülük. Csuklyás köpönyegbe öltözött, pimasz némbér vezette őket, az asszony félrelökött mindenkit, aki nem takarodott el az útjából. A társaság a felnyergelt lovakhoz ment, a helyiek rájuk kiáltottak, de ők nem törődtek se jó szóval, se fenyegetőzéssel.

Eline lóra pattant, megvárta, míg a többiek is így tettek, majd kivágtatott az útra. A zarándokok szitkozódva próbálták útját állni, de ő hátrarántotta a kantárt, sarkát lova oldalába mélyesztette, mire az állat méltatlankodva felágaskodott, és máris utat csinált a hívek között, akik azonnal szétrebbentek ijedtükben. A csapat előtt szabaddá vált az út.

Mielőtt még elvágtatott volna a közeli erdő irányába, Quentin visszafordult a zarándokok felé.

- Majd az isten megfizeti! - nevette, megsarkantyúzta a lovát, és a többiek után eredt.

Mire megérkeztek Renaitre-le-Château erődítményéhez, a romhoz, ami megmaradt a hajdanán pompás épületből, már késő estére járt az idő. Sem a csillagok, sem a hold nem világított, az égboltra szürke felhők kúsztak, vihar vagy tán hóesés közeledett. A csapat egy dombtetőről tekintett le a völgyre. A néhai templomos rendház távolról lakhatónak tűnt, a főépület falai álltak, csupán a tornyok omlottak le, a tető beszakadt, a gerendák szenes, korhadttá csonkjai közt hideg szél fűtyült. Az erőd körül rengeteg tábornok világított, úgy tűnt, egy egész sereg őrködik ott.

Amikor elhatározták, hogy Cailie nyomába erednek, nem tudták, mire számíthatnak. Most úgy tűnt, valóban valami fontos, vagy sokkal inkább rettenetes volt készülőben. Eline egy messzelátóval kémlelte a völgyet, amit még a *Kegyelem* fedélzetéről zsákmányolt.

- Nagyon sokan vannak... - morogta az asszony. - Egy egér sem juthat be köztük. Ráadásul itt vannak kedves barátaink is...

- Kicsodák? — pislogott Brod.

- A lovagok. Akik elvitték Cailie-t.

- Akkor hát biztosan itt van! - kiáltotta a férfi izgatottan, és kikapta a messzelátót Eline kezéből. Ő is a völgyet és az erődöt kémlelte, a hatalmas lovagok valóban őrt álltak a falak tövében. Mind a nyolcan ott voltak. Rettenetes csataménjeik a sötétben várakoztak.

- Cailie odabent lehet - suttogta Brod.

- Inkább odalent. - Eline figyelmét nem kerülte el, hogy a lovagok egy lépcső lejárátát őrizték. A falak itt beomlottak, valószínűleg az a helyiség is az épület részét képezte egykoron, de mostanra fák, bokrok növekedtek a megrepedt kövek és romos oszlopok közt. -Az erőd belsőbb termei nehezen védhetők, és valószínűleg életveszélyesek. Ám odalent, a tömlöcök, a pincék szintjén... tökéletes rejtékhely.

- Mit tehetnénk?

- Walter úr könyve részletes és minden titokba beavat, a térkép az erődbe vezető titkos járatokat is jelzi. Volt egy barlangrendszer az erdő felőli oldalon...

- Most mindenhol erdő van... - mormogta Quentin.

- igen. Azt hiszem, nehéz volna megtalálni a fiák és bokrok sűrűjében, de még mindig több esélyünk van rá, mint bejutni az őrség mellett. A legjobb lesz, ha körbeszimatolok kicsit.

Epp indult volna, hogy leereszkedjen a domboldalról, amikor váratlanul árnyék száguldott el előtte. Mintha óriási, fekete galambraj röppent volna fel. hallotta a szárnyak suhogását, érezte a tollak keltette szellőt. Briannar megálljt parancsolt neki. A szeráf baljós alakja fel is tűnt néhány pillanatra a fák árnyékában, parázsló szeme is ezt mondta: „Várj!”

Eline engedelmeskedett, megtorpant és várt. Bár fogalma sem volt, hogy pontosan mire.

Az őrző a szél szárnyán repült, anyagi testét maga mögött hagyta, fekete árnyéka önálló életet élt. Megközelítette az erődöt, majd testvérei közt, a fák, falak árnyékában haladt tovább. Az épületet őrző katonák közül egy sem vette észre. Hogyan is teheték volna, a legtöbbje azzal volt elfoglalva, hogy meghúzhassa a zubbonya zsebében rejtőző flaskát, mások otthon hagyott szeretteikre gondoltak, néhányan pedig reszkettek a félelemtől. Hiszen akárhogy is, az elhagyatott templomos erődben régi, megkínzott szellemek kísértettek. Maga Briannar is találkozott néhányal, miközben a kövek közt ólálkodott.

Az erőd belsejébe két járat vezetett. Az első a kapu felől nyílt, a szertartás előkészítője mindig ezt használták, gyorsan lejuthattak a csarnokba. A másik járat az épület túoldalán nyílt, mely leginkább amolyan menekülőalagút volt, jóval hosszabb, mint az előző. Briannar ez utóbbit választotta

A szeráf hamar elérte a folyosó végét, minden kavicsra úgy emlékezett, mintha egy nap sem telt volna el azóta, hogy küldetése kudarcba fulladt. A bejáratához érve azonban sok változást tapasztalt. Minden faragást és díszítést eltávolítottak, ami arra utalt, hogy a templáriusok birtokolták az épületet. A termet lezáró faajtó díszítéseit tönkretették, az egykor pompázatos faragások helyén csupán égett csomók maradtak.

A szeráf közelebb óvakodott a bejáratához, az ódon kapu résnyire nyitva állt. A kápolna félhomályában felismerte az oltáron fekvő fiút, de a fentről sugárzó, kék fény lekötötte a figyelmét. Valósággal megbabonázta, mint mindig. *Ám most erősnek kellett lennie. Milyen egyszerűnek tűnik... a varázstudó pap az oltár mögött száznál is senkiházi hozzá képest. A katonák a falak árnyékában gyengék, szűnyogok, egyetlen kardcsapással elintéznék őket.*

Briannar be akart osonni a terembe. Arnykezét kinyújtotta, ám azonnal vissza is húzta. Fájdalom járta át a testét, egyeden pillanatra azt hitte, csapattal szakad, akár a bárányfelhő az orkán erejű szélben. Néma maradt, ám lelke felülvolt a fájdalomtól. És ezt még azok is megérezték, akik amúgy semmilyen tehetséggel nem rendelkeztek a természetfeletti észlelése terén.

A falaknál őrt álló katonák a bejárat felé kapták a fejüket, VanGaldar bíboros úr egy pillanatra megdermedt, elszakadt olvasmányától, a szertartást ecsetelő tekercsektől.

- Hát itt van! - rikkantotta élesen. Az első pillanatokban a felelem munkait benne, aztán ez örömmé változott, vagy sokkal inkább örületté. A bíboros felnevetett, hiszen ő készítette a varázsgátat, ami megakadályozza, hogy természetfeletti áldéje a terem küszöbét. Kissé kockázatos bűbáj volt, mert a Szentatya legerősebb hívei, az Árnyéklövők sem léphettek át a falat, így nem siethettek a segítségükre, ha esedeg a szertartás során valami balul ütne ki. *De lám, most mégis kiderült, hogy helyesen cselekedett. Az Őrző nem képes átjutni, tehetetlen, a saját szemével fogja látni kudarcát, a gyermek*

halálát.

VanGaldar úr nem mulasztotta el, hogy ezen gondolatait hangosan is megossza a teremtménnyel:

- Sosem jutsz át! Elbuktál! Elkéstél! Nézd a saját szemeddel! Nézd! A véenced itt fog elpusztulni, ezúttal örökre! Az Örökkévaló dicsőségére!

Briannar tehetetlen dühében ide-oda tekergett, forgolódott a bejárat előtt, akár a koromfekete füst. A pimasz halandó szavai sosem ismert haragot gyújtottak a szívében. Pedig már ekkor megfogalmazódott benne a terv. *O nem juthat be, ez bizonyos, de más igen! Mások képesek rá, és meg is fogják tenni, mert így kell lennie! Hát már valóban nem maradt más hátra, mint a harc, kegyetlen küzdelem.* Briannar egyeden pillanatot sem késlekedett tovább, megfordult és elröppent a kijárat irányába.

Eline hűségesen várakozott a dombtetőn, rettenetesen fázott az éjszakai szélben, de oly erősen összpontosított az előttük álló feladatra, hogy csupán az ajka remegett. Brod aggódott, sok idő telt el, szinte megőrijtette a tudat, hogy Cailie odalent van valahol az erőd mélyén, ők pedig csak vártak és vártak! Ám mielőtt még szóvá tehetne volna mindezt, a szeráf visszatért. Ezúttal emberi formájában jelent meg előttük, bár hamuszürke bőrével, beesett arcával, parázsló szemével talán még félelmetesebb volt, mintha árnyképében érkezett volna. Eline-be is visszaköltözött az élet, megfordult, a társaira nézett.

- Igyekeznünk kell! Egy percet sem késlekedhetünk! A lépcsőn át lejutunk a terembe, Caiiie-hez!

A többiek nem kérdeztek semmit, nyilvánvaló volt, hogy a szeráf szólt Eline-hez.

- Hát... - Elsőként Quentin húzta elő a kardját. - Soha nem gondoltam volna, hogy egy бүdös kölyök miatt fogok elpatkolni. Egy zsák pénzért vagy egy jó nőért talán, de ez...

Jew szeme szikrákat szórt, és alaposan oldalba taszította a fiút. Ám apró töre már neki is a kezében volt.

- Nem akarok ünneprontó lenni, de azok között... - Brod fejével a lovagok felé intett. - Sosem jutunk át.

- Lesz dolguk bőven. - Eline arcán gúnyos mosoly jelent meg, bár még soha nem látta, mire képes Briannar, az Őrző. Valahogy... érezte. Az a fajta fenyegető, túlvilági jelenlét, ami az útjuk kezdete óta kísértette őket, most óriásira nőtt. Balora könnye, a medalion tette, és az időpont.

Igen, az éjszaka, a sötét, az árnyak, minden tökéletes. Ez Briannar ideje.

Mióta az Őrző felbukkant, a táborban riadót fűjtak. Az egyszerű katonák többsége ugyan mit sem sejtett Briannar jelenlétéről, ám az Arnynélkülvalók megéreztek mindenféle természetfeletti rezdülést, ami elég közel merészkedett hozzájuk. Jól tudták, hogy az Őrző járt odalent, a kazamaták mélyén, ám semmit sem tehettek. Árnyképében nem foghatták el, nem küzdhettek vele. Ez fordítva is igaz volt. Briannarnak el kellett hagynia árnytestét, ha fel akarta venni velük a harcot.

Az árnyék nélküli lovagok vezére, aki pár nappal ezelőrt saját csatáját vívta az őrzővel, csodálkozott rajta, hogy a szeráf életben maradt. Briannarban nem láttak ellenfelet. Sokkal inkább valami bosszúságfélét éreztek, olyasmit, mint mikor az ember eltipor egy bogarat. Űgy húzl, végre végzett a kis betolakodóval, aztán ha fel-emeli a lábát, a bogárka szépen eliszkol a talpa alól

A lovagok teljes nyugalomban várakoztak, amikor az Őrző támadásba lendült A szél elcsendesült, a felhők mögül előbukkant a hold, a völgyre és az erődre néma csend ereszkedett. Briannar úgy kúszott elő saját árnyékából, akár egy démon a föld hasadékából, egyre csak nőtt és nőtt, míg végül óriási lett, akár maguk az Árny-nélkülvalók. Pa rizsszemével a lovagokat figyelte, kitérta fekete szárnyát, kezében borotvaéles, görbe kardok teremtek.

- Tudom, kik vagytok. Ismerlek jól mindannyiőtokat — mondta azon a nyelven, amit csak az asszonyok és gyermekek értettek. És azok, akik egy másik világból érkeztek. Briannar fenyegető szavait egyetlen Arnynélkülvaló, lord Folquet felé intézte, akinek felcsapott sisakrostélya alól töredezett múmiaarc nézett vissza

rá. Ha Etienne Sandry szelleme az erőd körül kísértett volna, felismerte volna benne hajdani mesterét. Az Arnynélkülvaló felnevetett: nem a több száz éve halott test, sokkal inkább a démon, ami a porhüvelyben lakott.

- Ó, igen, mi már nagyon régről ismerjük egymást.

- Kis híján megölted a fiam! És a te bűnöd, hogy idejekorán kellett megtérnem Ūrnőmhöz!

- Pha! Ūgy látom, a feladatod azóta sem változott, taknyos kölyköket védelmezel, és olyanba ütöd az orrod, amihez semmi közöd. Nektek már *nincs* helyetek itt! Ez a világ a miénk! örökre! Dicsekszel vele, hogy ismersz, tudod a nevünk! De semmire nem mész vele! Túlontúl sokat időztünk emberi héjban, már a világuk részei vagyunk. Máshogy nem győzhetsz, csupán itt! De esélyed sincs. -A múmiaarc elvigyorodott. - Nyolcunkat nem győzheted le, és az emberek katonáival is számolnod kell. Apró porszemek csupán, de sokan vannak.

Briannar szemé összeszűkül. A halandókkal ellentétben **0** minden szót értett. Az emberek valóban parancsot kaptak rá, hogy megtámadják őt. *Szerencsétlenek. Porszemek...*

A szeráf az embersereg bal oldali csoportja felé fordult, kezét kinyújtotta, és eltorzult arccal ordította:

- Namhaid dorchá dibíra! - A varázslat olyan volt, mintha megnyílt volna a föld. Fűszálak, ágak, gallyak, elszáradt levelek, fák és bokrok árnyai keltek életre, hogy hatalmas, üres semmivé álljanak össze a katonák talpa alatt. Ez az üresség kinyújtotta csápjait a halandók felé, mintha a megnyílt földből démonkezek rántották volna magukkal az embereket. Mindez a pillanatok törtresze alatt zajlott. Ūgy tűnt, a fekete árnyak mindent elnyeltek. Aztán, amikor az üresség visszahúzódott oda, ahonnan jött, fák, bokrok, gallyak árnyába, akkor a testek, az üresen maradt héjak is előkerültek.

Örökkévaló, Szentatya, küldetés, szent háború ide vagy oda, a megmaradt katonákon ūgy eluralkodott az iszonyat, hogy hanyatt-homlok menekültek az erdő felé. A hihetetlenül erős varázslat magukat az Arnynélkülvalókat is meglepte. *Vajon mi történhetett? Hiszen a régiek, az etainuk, már rég elűzettek ebből a világból, hatalmukkal nem siethettek a szeráf segítségére.*

A lovagok vezére, lord Folquet porhüvelye ezúttal a dühtől acsargott. Fogta hatalmas pallosát, és katonáival együtt elsöprő rohamot indított a szeráf felé.

A csata kezdetét vette.

Brod és társai a domboldalból figyelték az eseményeket. Elképedtek az őrző varázslata láttán. Pár pillanat erejéig mindannyiuk fejében megfordult, hogy talán rossz oldalon állnak. *Miféle hatalom képes ilyen rettenetre? Milyen bűbáj ez? Honnan Briannar ereje?* Eline tudta a választ, Balora könnye és emlékei keringtek a szeráf testében.

Mindenesetre Cailie Jacobs megmentése fontosabb volt. Míg Briannar rettenetes csatáját vívta az Arnynélkülvalókkal, szabaddá vált előttük az út. Sietniük kellett. Rohantak, ahogy csak bírtak, életük olyan veszélyben forgott, mintha csatatér közepén lavíroztak volna, nyílveszők és puszkagolyók között. Csak épp attól kellett tartaniuk, hogy földöntúli pallosok sújtanak le rájuk, vagy egy-egy bűbáj őket találja el.

A csapat már a lejáratot szegélyező oszlopok közt járt, amikor megtörtént a legrosszabb. A lovagok felhagytak Briannar ostromlásával, pallosaik megálltak a levegőben.

Az Árnynélkülvalók vezére észrevette a csapatot, és mindent megértett. *Az őrzo nem juthat he a kápolnába, ám más igen. A halandók, akik, ki tudja, miért, de a szolgálatába szegődtek.* Ellökte magától Briannart, és az emberek után vetette magát.

Brod és a többiek úgy érezték, mintha egy hatalmas, megállíthatatlan, túlvilági bika rohamozott volna feléjük. Jól tudták, semmi esélyük nincs ellene, így az oszlopok közt elfutva, villámgyorsan lerohantak a kazamatákba vezető lépcsősoron. A démoni lény odalent is porrá zúzta volna őket, ám Briannar gyorsabbnak bizonyult az Árnynélkülvalónál. Amint a csapat utolsó tagja eltűnt a lejáróban, mindent elsöprő, láthatatlan ököl zúzta szét az erőd megmaradt falait. A törmelék rázúdult a lépcsősorra, és így betömte, örökre elzárta azt a külvilágtól. A lovagok későn érkeztek, már csupán a halom követ bámulhatták. Talán félóra leforgása alatt utat vághattak volna maguknak, ám a szeráf ekkor oldalról újból támadásba lendült. A figyelmetlenség ezúttal az egyik lovag életébe került. Briannar Pengéje lecsapott, a démon feje a földre hullt.

- Orian! - kiáltotta az őrzo diadalittasan a démon nevét, hogy győzelmére feltegye a koronát. Az Árnynélkülvalók most már csupán heten néztek szembe a szeráf erejével.

A folyosó beomlása meglepte a csapatot; majdnem a törmelékek alatt maradtak. Köhögve, prüszkölve, óbégatva próbáltak magukhoz térni a vaksötétben.

- Éltek még? - kérdezte Jew, miközben a földön tapogatva próbálta megtalálni elejtett törét. Hamarosan egy fényes kis galamb sietett a segítségére, Eline madara felröppent, a járatot nappali világosság töltötte be.

- Ehh, hát nem is tudom... - mormogta Quentin, aki hanyatt, fejfelé feküdt a lépcsősoron, arcát szürke por és apró törmelék lepte be. — Mi a fene volt ez?

- Itt többet nem jutunk ki... - köhögte Brod.

- Legalább a hátunk miatt nem kell aggódnunk - dünnyögte Eline.

- Nem? — Quentin Jew segítségével feltápázkodott a földről. -Én igenis aggódom a hátam miatt. Lehet, hogy le fogok bénulni... Auu, de fáj, a mindenségit!

- Nyugi, nagyapó! Majd kapsz egy botot vagy mankót — kuncogta Jew. A lány nevetése még a kis fénymadárnál is jobb hatással volt a csapatra, újult erővel vágtak neki az előttük álló útnak.

óvatosan haladtak előre, minden lépésüket megfontolták, mintha padlóba rejtett csapdát sejtettek volna. Kis idő múltán Eline visz-szarendelte kis segítőjüket, a fénygalambot, nehogy elárulja a jelenlétüket. Félórányi út után a folyosó kiszélesedett, egy félig nyitva hagyott, kétszárnyú ajtót találtak. Eline előrébb lopakodott, hallgatózott, ám minden néma és koromsötét volt. Végül az asszony befurakodott a résen, társai azonnal követték őt. Egy hatalmas kar-***tt*» kerültek, melyről kétoldalt szinte végeláthatatlan lépcsősor vezetett lefelé. A csapat előrébb óvakodott, egészen a korlátig, és lebámultak a mélybe.

- Uramisten, de mély — suttogta Jew, pedig ha valakinek, hát neki bizonyosan nem volt tériszonya a csapatban.

Alattuk egy roppant hatalmas csarnokban kék ragyogás derengett. Ahogy a szemük hozzászokott a félhomályhoz, apró, pislákoló fényeket is felfedeztek odalent. Szinte csak szemük sarkából látták őket, ahogy az apró csillagokat az égbolton.

- Mi a fene lehet odalent? - Brod még jobban áthajolt a korláton.

- Látsz valamit? - súgta Eline, ám szavai nem a férfinak szóltak. Dorien is feszülten figyelt, sólyomszeme a mélységet kutatta. A kék fényesség ragyogásából egy kupolához hasonlító építmény bontakozott ki a szeme előtt. Mintha torz, óriási kéz nyúlt volna a mennyezet felé, ujjai hófehér, girbegurba csontok voltak. A középpontban egy asztal állt, rajta apró test feküdt. Az aranyszín ragyogásból Dorien azonnal tudta, hogy megtalálta Cailie-t. Rengeteg ember gyűlt az oltár köré, egyikük teste haragos sötétvörösén fénylett. Hirtelen-jében szörnyű fájdalom hasított a fiú fejébe. Már csak a derengő kékséget látta.

- Én láttam... — motyogta Dorien zavartan. - Láttam, odalent vannak. Felfegyverzett katonák, legalább két tucat. Egy öregember, ifjak gyűrűjében.., és a fiú, ő is ott van.

- Cailie - motyogta Brod.

- Két tucat? - szegte fel a fejét Eline. - Azokkal elbánok.

- Na igen - mormogta Quentin. - Kivéve, ha van náluk egy jó kis nyílvesző, méreggel.

- Ráadásul az az egy, az öreg, bűbáj tudó — szúrta közbe Dorien.

- Kiderítjük, mi folyik ott - mondta Eline határozottan, és elindult a jobb oldali lépcsősor felé. A többiek azonnal követték, ám az asszony csupán Brod kíséretére tartott igényt. - Ti maradjatok, és figyeljétek! - mondta a csapat ifjainak. - Amilyen szerencsétlenek vagytok, még legurulnánk a lépcsőn.

- Na, hát azért ez már... - dohogta Quentin. Eline azonnal leintette.

- Jó ideig feltarthatom odalent azokat a mocskokat. Ha megfelelőnek érzitek az időt, fogjátok a fiút, és vigyétek ki innen!

Hosszú, nehéz út várt Brodra és Eline-re. Az orrukig sem láttak, szinte vaksötétben tapogatóztak előre. Láruk alatt alig találtak biztos pontot, hiszen a lépcsőfokokat rendkívül egyenedenre faragták. Aztán, ahogy közeledtek a talaj felé, kis fények tűntek elő a sötétből, egyre nőttek és nőttek, fáklyafénnyé erősödtek. A csarnok síri csöndjét komor, monoton ének váltotta fel: odalent valamilyen szertartás zajlott.

A lépcső alsó részén örök álltak. Kezdetben egy, majd kettő-kettő mindkét oldalról. Eline megtorpant, feszülten figyelt. Minél tovább rejtve akart maradni. Az első őrszem mögé lopózott, lecsapott rá, akár a kígyó, és egyeden mozdulattal kitörte a nyakát. Az élettelen testet óvatosan a lépcsőfokokra fektette, majd haladt tovább. Brod kissé lemaradt tőle, nehéz súly bujkált a tüdejében, és bármennyire szeretne volna saját maga kiszabadítani

a fiút, egyre inkább érezte, hogy veszélybe sodorja a küldetést. Háttérbe kell vonulnia, addig, míg Eline az árnyak közt jár.

Az asszonyt már csupán két ór választotta el a teremtől, így ismét támadásba lendült

- Ordo Silenso — súgta teljes magabiztossággal az újonnan birtokába jutott bűbájt. A varázslat életre kelt elméjében, átjárta a testét, majd elszabadult, és körbeölelte a lépcsőfokokon őrt álló katonákat.

A két férfit csend borult. Szívverésük elnémult, többé nem hallották a fáklya sercegését, sem a lánclingök csörrenését. Aztán bizsergető fuvallatot éreztek, majd olyan éles hang támadt, mintha egy félrevert harang belsejében álltak volna. A két katona eltorzult arccal összekuporodott, kezüket a fülükre tapasztották. Egyikük a fáklyát, a másik a törét ejtette el, melyek legurultak a lépcsőn.

Eline elsápadt, hiszen még soha nem fordult elő vele, hogy egy varázslatot ennyire elrontson. A bűbajos hang hosszan visszhangzott a csarnok falai közt, olyan volt, mintha az erőd rég elfeledett kísértetharangja éledt volna fel néhány pillanatra. Odalent mozgolódás támadt, az asszony fintorogva figyelte, ahogy a parázsló fáklya leszánkázott a lépcsősorod. A tör csengve bukdácsolt le a fokokon, még akkor is zajt csapott, amikor a bűbajos harang már elnémult. *Nehogy véletlenül is elfelejtse valaki, hogy illetéktelenek tartózkodnak a roppant csarnok belsejében...*

Eline újból elfintorodott; időközben a két katona összeszedte magát, és az asszonyra vetették magukat. Egyikük kardot rántott, de Eline könnyűszerrel hárította a támadást, majd markolattal rögtön arcon is vágta ellenfelét, aki lebucskázott a lépcsősoron. A másik katona is hasonlóképp járt, csak neki még arra sem maradt ideje, hogy fegyverét felemelje. Eline istenesen mellbe rúgta, és máris bukfacezett lefelé, majd hatalmas csörömpöléssel megérkezett a csarnok padlójára.

Brod ekkor már az asszony mögött állt, harcra készen, bár még mindig fogalma sem volt, milyen tervet kövessenek. Lelepleződtek, ennyi, nincs tovább.

- Luxem Alquiem! - kiáltotta Eline, majd kinyújtotta karját, hogy fényes kis galambja helyet foglalhasson rajta. Rögvest fényáradat vette körbe őket, ha eddig rejtve is maradtak a csarnok sötétjében, most minden szempár rájuk szegeződhetett. Eline felszegte a fejét, majd levonult a lépcsőn. Úgy festeti, akár egy büszke királynő, aki sólymát hordozza a karján.

—Végül is, legalább látunk - dünnyögte maga elé Brod, és követ* te az asszonyt. Így már sokkalta könnyedebben jártak a girbegurba lépcsőfokokon. Mihelyst elérték a padlót, Eline felröptette a madarát, a galamb fénytollakat hullajtva bevilágította a termet, majd felült egy kiszögellésre.

Eline megdermedt, de nem a felfegyverzett katonák túlereje rettentette el. Ő már járt ebben a csarnokban. Körbenézett. Az oszlopok két hosszú padsort fogtak közre: hányszor, de hányszor sétált itt, álmélkodva,

mezítláb, hálóingben... álmában. A faragások, szobrok, szentképek; ismerte őket, bár megváltoztak a látomása óta. Szinte mindet meggyalázták, összetörték, megrongálták, a festett táblaképek tűz nyomát viselték magukon.

Ám akadt más újdonság is. Eline tekintete a különös, kupolaszerű építményre eseti. Leginkább hatalmas kalitkának tűnt, felfelé törő, ágas-bogas karjai fehér koralira emlékeztettek. *A kalitka ágai túl vastagok és ritkásak voltak ahhoz, hogy bármit is magukba zárjanak: bármi halandót. Viszont..*

Az asszony tett pár lépést előre, a katonák útját állták, már nyúltak a fegyvereik után. Ám ekkor egy hang szólt az oltár felől, a kalitka belsejéből.

Engedjétek! - mondta a pompázatos talárba, köpönyegbe, süvegbe öltözött idős férfi.

A katonák utat nyitottak, Eline és Brod akadály nélkül sétált az oltár közelébe. Az asszony tekintete a felfelé törő korallok mintázatára esett, már jól tudta, mivel van dolga. Erezte a só kissé szédítő illatát. Hogy a sóoszlopok miként nőttek ekkorára, és miféle erő hajlította őket, hogy kupolaként boruljanak a terem fölé, nem tudta. Am a rajtuk sorakozó mintákat kétségkívül emberi kéz faragta. Méghozzá valószínűleg évtizedeken keresztül. Már jó ideje készültek erre.

Az idős főpap tucatnyi ministránssal vette körbe magát. A fiúk szintén a szertartás részét képezték, a megfelelő sorrendben, a megfelelő helyen álltak, jól tudták, mi a dolguk.

Cailie Jacobs egy kőasztalon feküdt, láthatólag moccanni sem tudott. Olyan rettenetesen festett, hogy még Eline szíve is összefacsa-rodott. Haját levágták, arca falfehér volt, mintha hetekre egy sötét verembe taszították volna. Hasa, oldala beesett, bordái szinte kiszakadtak vékony bőre alól.

Brod szívét hihetetlen düh öntötte el. Legszívesebben ott helyben átmetszette volna az öreg pap torkát. Már nyitotta a száját, hogy üvöltve követelje a fiú szabadon bocsátását, de az idős férfi megelőzte.

- Tudom, ki vagy! - mondta VanGaldar úr egyenesen Eline-re nézve. A bíboros úrban cseppnyi félelem sem munkált, legfeljebb az idő sürgette. Már belekezdett a szertartásba, a bűbajos szavak, mozdulatok, szent énekek megnyitották a csatornát, már nem volt visszaút. Folytatnia kellett, különben olyan következményekkel nézhet szembe, melyet halandó még nem ismert e világon.

- Hát ez igazán megtisztelő - köpte Eline.

- Tudom, ki vagy. Szolgáim szóltak rólad, te vagy az asszony, ki bűbajok tudója, és fegyvert ragadott, te vagy a kórság, a szégyen, sátán szajhája!

- Még senki nem élte túl, ha szajhának nevezett, ezt jobb, ha tudod.

- Gettemar kurvája! Szánalmas, megvezetett lélek! Fogalmad sincs semmiről, tudatlan vagy és ostoba!

- Na jól van, elég ebből! - kiáltotta Brod. - A fiúért jöttünk! Azonnal...

- Igen, tudom. — A bíboros úr meglepően nyugodtan válaszolt. Brodra tekintett. — Te, aki szent életűek közt töltötted a fél életed, miként sétálhattál bele ebbe a csapdába? Bar nem hibáztatlak, a démonok gyakran olyan álcát öltenek, mely alá nehéz belátnunk. Szánalomra méltó, félrevezetett ostobák vagytok. Fogalmatok sincs róla, kit védelmeztek.

- Egy ártatlan gyereket!

- Ártadan? O a Fenevad, aki romlást hoz világunkra! Igen! Nézzétek ezt a csöpp testet! Az ártatlan arcot! Mind hazugság! Engedjétek, hogy bevégezzem a szertartás ti Nektek nincs dolgotok itt! Távozzatok!

- Mit akarsz tenni vele?

- Ez egy idéző kör - mormogta Eline, és pár lépéssel közelebb húzódott Brodhoz. - Egy kör... méghozzá meglehetősen fondorlatos változat. Még sosem láttam ilyet. Valószínűleg évtizedeken át építették. És a fény odafent...

A kéklő ragyogás felé fordultak. Ahogy minden halandót, kis időre őket is rabul ejtette a fény. Különösen Eline-t, hiszen már számtalanszor látta álmában. Ám sosem érte el. Most, hogy valóságos volt, ezerszeresen érezte: *valaki figyeli őket odafönről, valaki, akinek csupán ez a kicsiny ablak jutott a világukra.* Az asszony kényszerítette magát, hogy újból a halandókra figyeljen, eltorzult arccal kiáltotta:

- Folyvást a sátán, a démonok rémuralmáról prédikáltok, te magad pedig épp megidézél egyet! Szemforgatók! Minden szavatok hazugság!

- Olykor a tűz ellen tűzzel kell harcolni. Hogy a gonoszt kiűzzük világunkból, megeshet, hogy a sötétség erőit kell segítségül hívunk. Áldozat ez... de eztán soha többet nem kell rettegnünk. Megidézek egy lényt odaátrol, mert csupán ő képes rá, hogy örökre végezzen a fiú testében lakó fenevaddal. Mi magunk, halandók, nem tehetjük meg mindezt, mert csupán az anyaggal végezhetünk. Kimetszem hát a gyermek agyvelejét, hogy a szörnyeteg felfalhassa azt, mert a szellem nem a szívben lakik, ahogy azt sokan gondolják. Hanem idebent. A fejben.

- Uramisten... — suttogta Brod. Cailie-re pillantott. A fiú láthatólag a legapróbb porcikáját sem tudta mozdítani, ám a szeme sarkából őket figyelte, arcán kövér könnycsepp gördült le. A férfit fêkevesztett düh öntötte el, kardot rántott. A körülöttük lévő katonák is így tettek.

- Figyelmeztetek! - mondta Eline a papnak. - Ha nem akarod, hogy a kápolnádból temető legyen, hívd vissza a vérebeid! Nincs kedvem ártatlanokat és gyerekeket gyilkolni az ostobaságod miatt! Ha ismersz, tudod jól, milyen hatalmam van!

- Ugyan... milyen erő lakhat egy gyöngye asszony testében? Nekem az Örökkévaló ad erőt és a hitem! Neked mi? Talán az örület és tisztátalanság? Egyetlen mozdulatommal elpusztítalak!

- Ugyan... milyen erő lakhat egy gyöngye öregember testében?

Ez volt a végszó. A csata kezdetét vette. A katonák elzárták az oltár felé vezető utat, majd a két idegent megpróbálták a padsorok felé szorítani.

Mivel majd' két tucat katona vetette rá magát a betolakodókra, a bíboros úr nem hitte, hogy neki bármiféle dolga volna velük. Van-Galdar úr visszatért teendőihez. A szertartás nem csupán a használható eszközöket, anyagokat és liturgiákat írta elő, hanem a megfelelő fényviszonyokat is, pontosabban a félhomályt, így az öregúr elsőként a kiszögellően ücsörgő madárka felé fordult. A galamb gombszemével közömbösen figyelte az alant történeteket, arany tollai szikrázó fénnel vonták be a csarnokot. A bíboros úr bűbajos szavakat mormolt, intett

egyed, a madárka pedig azonnal semmivé foszlott. Tollai még forogtak pár pillanatig a levegőben, majd újból sötétség ereszkedett a teremre.

Jew, Quentin és Dorien a karzaton várakozott, míg a küzdelem kezdetét vette odalent.

- Gyerünk! Segítenünk kell nekik! — kiáltotta a lány, és elsőként rohant a lépcső felé.
- Meglephetjük őket! Én elintézem az öreget, ti ketten pedig felhozzátok a kölyköket! - rendelkezett Quentin, és előrefurakodott.

Egy ideig lefelé rohantak a girbegurba, életveszélyes lépcsőkön, majd félúton megtorpantak. Oorien követte őket, ám valamiért lemaradt. Az elf fiú mintha kővé vált volna, csak ácsorgott, tekintetét egyetlen pontra szegezte, valahová a mélybe... Jew figyelte a fiú arcát, pillanatokon belül rájött, mi vonzotta a tekintetét. A fény odalent. A kék derengés.

—Mi az? - súgta a lány, és visszament Dorienhez. A fiú összegörnyedt, mintha iszonyatos fájdalom kínoztá volna. Bár tekintetét elfordította a fényről, a kék ragyogás beleköltözött a szemébe.

Quentin megzavarodott. *Odalent a barátainak szükségük volt rá, idefönt viszont olyasmi történt... fől emlékezett arra az éjszakára, amikor a szerencsétlen férfifarkassá változott a szemük láttára. Hát ez pont olyan volt... mi más baja lehet annak a kölyöknek?! De pont most? Nincs elég bajuk? Két tűz közé kerülnek?*

—Hagyd! Gyere! — kiáltotta Jewnak, aki Dorien mellett térdelt, átölelte és vigasztalta.

—Menj! Nem lesz semmi baj! Nem tudom, mi történik vele, de nem hagyhatom magára. Menj! — Mivel a fiatalember még min-

, dig tétoázott, a lány hozzátette: — Nem lesz bajom, ígérem! Menj már!

Quentin végül utolsó pillantást vetett két barátjára, majd kivont karddal folytatta útját lefelé a lépcsőn. Úgy érezte, nem lesz nehéz dolga. Az oltár körül csupa finom arcú, rémült szemű kölyök ácsorgott, az öreg pedig annyira belemerült a szertartás részleteibe, az énekekbe, szent szövegekbe, hogy azt se vette volna észre, ha egy egész hadsereg trappol a háta mögé. Quentin azt tervezte, hogy a papot egyszerűen hátba szúrja, vagy elmetszi a torkát. Még soha életében nem mérszárolt le senkit hidegvérrel, ám ezúttal úgy érezte, meg kell tennie. Jól tudta, mire képesek az örökkévaló szolgálói.

Quentin azonban ellenállásba ütközött, mihelyst megközelítette az oltárt és az azt védelmező koralifforma kupolát. A fiatal fiúk, akik láthatólag maguk is a szertartáshoz tartoztak, ártatlan fizimiskájuk ellenére éles töröket és rövid kardokat rejtegettek a csuhájuk alatt. Az idősebbek, akik úgy tizennyolc év körüliek lehettek, egyeden pillanatig sem túrték, hogy ártó szándékkal közelítsék meg a mesterüket.

Az ifjabbak elhagyták helyüket, rémült tekintettel hátráltak az ősz-szecsapas elől

A kupola alatt felbomlott a rend, csatazaj, kiáltások, csörömpölés zavarta meg a bíboros úr monoton litániáját. Az öreg hamar rájött, hogy ilyen körülmények között nem tudja uralma alatt tartani az eseményeket. VanGaldar úr elpirult a dühtől, elmormolta az utolsó versikét, majd tekintetét a harcolók felé fordította.

Haragjában nem nézte, ki kerül varázslata útjába: csak a pimasz, senkiházi betolakodó kapja meg a magáét. Az öregúr kinyújtotta karját, a bűbajos szavakat szinte ordította. Láthatatlan erő csapott le a harcoló ifjakra, akik úgy vágódtak a szemközti falnak, mintha szalmabábuk lettek volna az orkán erejű szélben. A bűbáj Quentint is elérte, a fiú úgy érezte magát, akár a szúnyog, amit falhoz kentek, majd elveszítette az eszméletét. Ellenfele felhasadt koponyáival tért meg az Örökkévalóhoz, egy másik pedig gerincét törte.

Miután egyetlen kézmozdulattal elintézte a betolakodó fiút, VanGaldar úr haragja az előtérben harcoló nő és férfi felé fordult. Az átok váratlanul érte Eline-t, a levegő kiszökött a tüdejéből, vére megdermedt, teste úgy csapódott neki a szemközti falnak, mintha ágyúból lötték volna ki. Röptében végigsodródott a kápolna padjai közt, a korhadt fa száraz kekszként tört szét az útjában. Az asszony a földre esett, orrából-szájából dőlt a vér, pár pillanatra az eszméletét is elvesztette.

A katonák feléjük rontottak. Brodnak egyedül kellett szembenéznie velük, megpróbálta feltartóztatni őket, ám az örök többsége kicselezte őt, felugráltak a padok tetejére és áttörtek a védelmén. Ám ez a fél perc késlekedés is elég volt ahhoz, hogy Eline összeszedje magát. Az első rohamnál a világot még homályos foltként látta. Egy lándzsa döfött felé, hegye a kápolna márványpadlóján koppant. Az asszony az utolsó pillanatban gurult arrébb. A következő támadásnál a hasára hengeredett: a lándzsa újból lecsapott, és ezúttal célt ért, belefúródott Eline hátizsákjába. Az asszony felnyögött, úgy érezte, mintha valaki ököllel ütött volna a hátába. Az őrszem visszarántotta a lándzsáját, Eline a kardja után vetődött, az újabb támadást már hárítani tudta, és ismét talpon volt.

Ekkor dallamos varázsszavak harsantak fel az oltár felől, Eline is rögvest reagált. Mivel az átok ezúttal Brodot vette célba, az asszony átrohant a padsorok között, a férfi mellé szökkent, és itt mondta ki a védelmező bűbájt.

- Scutum Cutis!

Egy röpke pillanatra ragyogó pajzs jelent meg körülöttük, aminek rettenetes, fekete füstszerű massa csapódott. A védővarázs és az átok is azonnal semmivé foszlott. Egy pillanatra csend telepedett a kápolnára, a bíboros úr hitetlenkedve tádogott. Sosem hitte volna, hogy az asszonynak, annak a sátán szajhájának, ilyen hatalma és tudása van.

- Sacra Flamma! - kiáltotta Eline, és a megidézett tűzoszlop ezúttal telibe találta a bíboros urat, aki hatalmasat röpült az emelvényről. Az öreg nekicsapódott a szemközti falnak, esését tompították a felszentelt zászlók, amelyek függönyként omlottak alá a karzatról.

Eline megszédült kicsit, tagadhatatlan büszkeség öntötte el a szívét, még soha, egyetlen varázslata sem sikerük ily hatalmasra. Ezután a feléjük közelítő férfiak felé pördült.

- Lux lucis inflatus!

Fény és láthatatlan ököl csapott támadóik arcába, a kápolna padlóját nyöszörgő katonák lepték el. Brod zihálva fordult Eline-hez:

— A legrosszabbra tartogattam magam! - vágott vissza az asz-szony.

Míg a katonák feltápaszkodtak a földről, mindketten az oltár felé néztek. Furcsa érzés kerítette hatalmába őket. Eline összehúzta a szemét. *A pap láthatóan nem tudta befejezni a szertartást, mégis történt valami...* A körön belüli tér, a padló, a márványkövek, az oltár padkája eltűnt, és izzó parázs maradt a helyükön. A fortyogó, vulkáni üreget áttetsző réteg fedte, mely olyan volt, akár egy vaskos, karcos üveglap.

— Hozd a fiút! - kiáltotta Eline, majd a katonák felé fordult. Ezúttal kardját használta, elméje elfáradt a varázslástól.

Brod az oltárhoz futott, lenézett arra a különös világra, ami feltárult alattuk. Veszélyesnek tűnt, ám nem érthette el Cailie-t anélkül, hogy rálépett volna. Cipője orrával megtapogatta az izzónak hitt felületet: keménynek tűnt, szilárdnak, és pont oly hidegnek, akárcsak a padló többi része. Nem várt hát, az oltárhoz sietett, és Cailie fölé hajolt.

— Hé, fiam, hallasz? — kérdezte halkán, miközben két kezét a fiú feje és térde alá csúsztatta, hogy magához ölelhesse.

Mivel a bíboros úr kis időre elvesztette az eszméletét Eline varázslatától, rontó bubája is enyhült a gyerek testében. Cailie újra tudott mozogni, bár még nagyon gyenge volt. Beszélni sem tudott, csak bólintott, szeme csillogott, ajka reszketett. Nem akarta elhinni, hogy ezek az emberek valóban eljöttek érte. Cailie Brod mellkasára hajtotta a fejét, hallgatta zaklatott szívverését, és nehéz, súlytól terhes lélegzetvételét.

-Jól van - suttogta Brod, miközben magához ölelte a fiút. - Már nincs...

Hirtelen történt valami. Cailie érezte, hogy Brod teste megrándult. A férfi felordított, visszaejtette őt az oltárra.

Brod hitedenkedve bámulta a tört, ami a bordái közé szaladt. Bár sokkal jobban megdöbbenette a kéz, ami a fegyvert tartotta. Egy fiatal fiú állt mellette, nem lehetett sokkal idősebb Cailie-nél. A ministránsok fehér egyenruháját viselte, az örökkévaló szent szimbóluma pontosan olyan vörös volt, mint a vér, ami beszeny-nyezte a kezét. A férfi csak szívdobbanásnyi időt tétovázott, akkora pofont adott a fiúnak, amekkorát csak bírt; a gyerek a padlóra esett, valószínűleg el is ájult, töre kiesett a kezéből, amely hangosan koppant a márványpadlón.

Brod lenézett Cailie-re, majd összeesett. Odalent, a kör belsejében, az eleven lángként táncoló padlón valami megérintette a tudatát, hangok szóltak a fejében. Bár nem ismerte a varázslás tudományát, nem konyított az idézéshez sem, mégis tudta, mi történt. Egy kapun feküdt, mely ugyan még nem tárult fel teljesen, ám már láttatni engedte, mi van odaát. Odaát, abban a másik, távoli, gonosz világban. A földön fekvő hallotta az átszűrődő zajokat, suttogást és beszédfoszlányokat, egy sosem hallott démoni nyelv szavait.

Eline összeszedte minden erejét, újabb bűbájt küldött a katonák felé, hogy a lehető leghamarabb megszabadulhasson tőlük, majd az oltár felé vetette magát. Megtorpant a kör határánál, bár barátja a furcsa, izzó

felületen feküdt, mégis megriadt, hogy talán képtelen lesz megállni a fortyogó padlón, és magába szippantja az a másik világ. Végül összeszedte a bátorságát, és belépett a körbe.

Eline is hallotta az odaátról szűrődő zajokat, de nem törődött velük, Brod mellé térdelt. A férfi körül méretes vértócsa keletkezett, szája szélén vörös hab folyt végig, ám még életben volt. Az asz-szony megragadta a férfit a hóna alatt, kivonszolta a körből, majd biztonságba helyezte az elülső padoknál. Cailie magánál volt, ám úgy tűnt, képtelen talpra állni, így Eline ismét a körbe lépett, az oltárhoz sietett, a fiú után nyúlt. Ám ekkor ismét történt valami.

A támadás ezúttal messzebből jött. Az asszony idejében észlelte, de védekezni nem tudott. Varázslataira még szüksége lett volna, ám elméje már olyannyira kiürült, hogy kis híján eszméletét veszítette. Eline a szeme sarkából látta a zászlók közül előevickélő öreg papot, látta a kézmozdulatait, hallotta a hangját, a bűbajos szavakat, aztán megszűnt számára a külvilág. Mintha vaskos kígyók másztak volna fel tagjain, amik aztán befurakodtak a testébe, és elkezdtek felfalni a bensőjét. Ő pedig semmit sem tehetett.

VanGaldar úr zihálva, lüktető fejjel idézte meg a varázslatot, ami csapdába ejtette az asszonyt. *Azt akarta, hogy szenvedjen, a kínok kínját állja ki, amiért mindent elrontott, szembeszegült vele, a Szentatya és az örökkévaló akarataival, sőt, a természet rendjével. Igen, ez az asszonyszemély itt, előtte maga volt a kórság, és azt érdekelte, mint Gettemar szajha ja. A Szent könyvbéli asszonyt Gettemar templomának kapujára szegezték ki, és rettenetes kínok közt lehelte ki lelkét. Tűzzel égették, ostromozták, csontjait kimetszették tagjaiból... Igen, a kínok kínját tartogatta a boszorkány szarnám.* — Ossio Crucio! — ordította a bíboros úr. A rettenetes bűbáj megtámadta az asszony testét. Eline arca eltorzult, soha nem tapasztalt fájdalom feszítette tagjait: mintha minden porcikáját kalapáccsal ütötték volna. Csontjai megfeszültek, érezte, hogy néhány pillanaton belül kitörnek a testéből. Látta, amim mozgolódtak a bőre alatt, valóban csupán pár pillanat és... *Párpillanat, igen.* A bíboros úr is jól érezte, már csak ennyi válása torta el attól, hogy a csontokat kimetssze a pimasz némbor testéből. *Csupán pár pillanat...*

Ám ekkor meglátott valamit a szeme sarkából. Ezüst villanás. Egy árnyék. Hatalmas, fogakkal teli állkapocs zárult a csuklója köré. Valami a földre rántotta, tépte, rágta, majd elengedte, ám addigra a keze már véres csonkként lógott a karjáról. Az öreg nyüszített kínjában, összekuporodott, izzadságtól gyöngyös homlokkal bámult támadójára. Hatalmas, ezüstszerű farkas nézett rá, pontosan olyan volt, mint az álmaiban. A vértől vöröslő, éles fogak, a dühös, már-már emberi értelemmel bíró tekintet. A sárga szempár. Sárga, akár a sólyomé. A bíboros úr ép karját előrenyújtotta, kis híján kimondta a bűvös szavakat, ám a farkas újból elrugaskodott, és rávetette magát.

Az állat ezúttal bevégezte küldetését. Az öreg kétségbeesetten próbált védekezni, jobb híján csonka, megtépázott karjával, ám hamar csatát veszített. A farkas átrágtá magát inakon, csontokon, addig nem nyugodott, amíg fel nem tépte a férfi torkát, majd marcangolta, míg a test önkéntelen mozgása, utolsó remegése is megszűnt.

Eline feltápáskodott a földről, még soha nem érezte magát ilyen nyomorultul. Láttá ugyan, hogy mi történt, az ezüst villanást, az öreg halálát, és Jew-t, aki elborzadva ácsorgott a lépcső közelében. Ám annyira zavart volt, hogy szinte semmit nem fogott fel a külvilágból. Aztán pár bizonytalan lépés után ismét az oltár felé indult. Az alatta forrongó világ megbabonázta, megint elfogta az érzés, hogy bármelyik pillanatban elsüllyedhet, magába szippanthatja az átjáró. *Az átjáró, ami...*

Az asszony megtorpant, zihálva figyelt. Úgy érezte, az idő lelassult körülötte, az érzékei kiélesedtek. Mintha a lelke elhagyta volna a testét, kívülről, felülről látta önmagát, és minden mást, ami a teremben történt. Szeme sarkából figyelte a kápolnát beszövő pókhálókat, melyeket egyre erősödő szél borzolt. Az átjáró ereje vonzotta őket. Ahogy a földön görgő porszemeket. Olyanok voltak ezek, akárcsak az útjelzők, és mind egy irányba igyekeztek, az oltár körül izzó portál felé. Amely már nyitva állt, Eline-nek kétsége sem volt efelől. Az idő valóban megfagyott körülötte. Barátai és mindenki más a teremben megdermedt, mintha hirtelen gonosz varázs ült volna a kápolnára. Az átjáróból érkező suttogások már szinte a füle mellett szóltak, és közülük kiemelkedett egy, ami a nevéen szólította őt:

—Noeline Brewer, az Első. - A hang nem volt sem férfié, sem nőé, Eline nem is a fülével hallotta, sokkal inkább az elméjével. Megborzongott tőle. Elsőként arra gondolt, hogy ki kell jutnia a körből, de aztán Caüie-re pillantott. A fiú könyökére támaszkodva feküdt az oltáron, ő is mozdulatlanra dermedt, arcán kétségbeesés ült.

—Ki vagy te?! — kiáltotta Eline.

—O.., mit kezdenél te a nevemmel? Hisz neked az mit sem számít. Én csupán... egy senki vagyok. Egy meglehetősen szerencsés senki. Szerencsés, mert úgy hiszem, te a segítségemre lehetsz.

—Mi történik velem? Mi ez az egész?

—Átjáró nyílt a birodalmunkba, Első. Nem engem vártak, ezt jól tudom, de ha már így alakult... Nem hagynám ki ezt a lehetőséget. Ó, mily régóta vágyom rá, hogy megtapasztalhassam a világotok örömeit! Az, ki a királyotok, uralkodótok, meglehetősen fukar a mi fajtánkkal. Önző és arrogáns! Pedig egykoron ő sem volt több minálunk.

Eline szeme hatalmasra nyílt. *Eza teremtmény, legyen bárki vagy bármi, tud a világukat uraló démonról Sőt, hasonló őhöz...* Az asz-szony megborzongott. *Ha így van, szörnyű veszélyben van. És nem ateste, hanem a lelke.*

Ám a démon beleláthatott a gondolatai közé, mert felkacagott.

—Nem jelentek rád semmiféle veszélyt, Első. Én csak egy kis senki vagyok. Ám sok mindent tudok. Ha... megtennél nekem egy szívességet, bőkezűen jutalmaznám.

—Miféle szívességet?

—Ó» tényleg semmiség. Csak épp... ha megtennéd, hogy a barátodat egy kicsinyt közelebb hoznád az átjáróhoz, nagyon boldoggá tennél. Azt ott, azt a nagydarabot. Csak annyi kell nekem, hogy a kisujja körme hegye a körön belül legyen.

—Bolondnak nézel?

—Nem, épp hogy eszesnek! Nézd! Nézz csak rá!

Eline a padok mellett gubbasztó Brodra tekintett, a férfi arca kín és fájdalom közepette dermedt meg. Eline szíve összefacsarodott.

—Úgy, úgy.. — dorombolt fiulébe a démon hangja. — Nem akarod, hogy meghaljon, ugye? Ha a teste az enyém lehet, meggyógyítom, ígérem! És van más is, amiben a szolgálatodra lehetek, Első! Sok mindent tudok, sok mindent láttam!

—Kezdhetnéd azzal, hogy miért hívsz Elsőnek!

—Igen, azt is elárulom neked, bármit, amit csak kívánsz. De előtte tenned kell érte. Gyerünk! Nem érek rá ítéletnapig! — A démon felkacagott, Eline tanácstalanul ácsorgott. *Ez a lény valóban képes lenne rá, hogy meggyógyítsa? Mi történik az olyanokkal, akiket... Ésegýáltalán, miért van szüksége pont a férfira? Hisz itt van 6 és Cailie is. Két test a koron belül.*

—Ez a dolog nem ilyen egyszerű, nekem a férfi kell — duruzsolta a démon. — De ezt is elárulom neked. Majd. Ha megérdemled.

—Valóban meggyógyítod őt? És mi lesz vele azután? A lelkével... Hová lesz? Elvesztem őt?

—Ó, ott lesz ő is. Az elméje nem veszik el, a lelke sem... És igen, meggyógyítom, még a kórságot is, ami a tüdejét eszi. Ígérem! Csak hozd közelebb...

Eline indulatosan megpördült, ismét Brodra tekintett. Amit a lény ígért, nagyon csábító volt, és abban a pillanatban úgy érezte, bármit megtenne azért, hogy barátját megmentté. *De valóban megmentené-e?* Az a rettenet, ami odaátról jött... Abban a világban és teremtményeiben nem lakott más, csupán gonoszság, halál, hazugság.

Igen, a gonoszság ott volt azokban az emberekben, akik megítélték a nővérét annak idején, ott volt Gordie Paytonban, ott volt az öregemberben, aki a kezei közt halt meg, ott volt Northmoor prefektusában és minden hozzájuk hasonlóban. Eline Brewer már jó párszor találkozott a gonoszsággal, ám az semmi volt ahhoz képest, ami ebből a lyukból szivárgott a világukba. *Mi lesz, ha rosszul dönt?*

— Hazugság minden szavuk - jött egy halovány, fátyolos hang a sötétből.

Eline ezüstös, szürke villanást látott a szeme sarkából, megpördült. Különös jelenés állt vele szemben. Embernek tűnt, ám mégis, mintha a színek eltűntek volna a testéből, melyre hatalmas árnyék vetült. Emlékezett a lovagokra, akik magukkal vitték Cailie-c, és nem vetettek árnyékot. Ez a lény épp a fordítottjuk volt. Az árnyék létezett anyag nélkül. Ennek ellenére látni lehetett arcvonásait, az egyenruhát, amit viselt, kardjának markolatán ott díszelgett az ismert szimbólum: három lovas egy nyeregben. A férfi öregnek tűnt, nagyon öregnek, ősz haja és szakállja a derekáig ért, ráncos arcán szomorúság ült.

- Ki vagy te? - kérdezte Eline. A kísértet alakja megváltozott, rémisztővé vált, vonásai eltorzultak, ruhája szinte lefoszlott róla, mintha tűzvihar végzett volna vele. Az összeégett test újból változott, ezúttal egy gyermek alakját öltötte magára. A riadt szemű fiú arcán tűzvörös billog égett. — Te vagy a lovag a meséből...

Igen, a templárius, aki máglyán végezte. Az ő halálával ért véget az árnyjáték. Mert ő volt az utolsó, akit a hatalmát vesztett istennő még látott, akit megőrzött emlékezetében.

—Miért vagy itt? - kérdezte az asszony. A kísértet felbukkanásával a portaion túlról szóló hangot kizárta magából, a démon nem férhetett hozzá az elméjéhez.

Étienne Sandry újból öregember képét öltötte magára, beszélni kezdett:

—Árny vagyok csupán. Lelkem két részre szakadt, és bűneim miatt nem hagyhatom el e helyet soha. Bűneim és ostobaságom, gyengeségem miatt... Két életem volt, mindkettőhöz egy-egy lélek. Jól tudtam, mi zajlik a világban, ott voltam a kezdeteknél és a folytatásnál. Az, aki hallgat és néz, éppoly bűnös, mint aki cselekszik. Én, mi voltunk azok, akikre az új rend épült. Óvtam magam és az enyéim azzal, hogy hallgattam... ám a másik felem... itt őriztem őt...

okáig, évtizedeken át.

—Kit? És miért?

A kísértet talán meg sem hallotta Eline kérdését, egyetlen pontra meredt, és szünet nélkül beszélt.

—Áldozatunk nem lesz hiábavaló... írmagja se... Nem, soha nem is próbáltam, soha, egyetlenegyszer sem. Sokáig áltattam magam, hogy a bűbáj miatt, de nem így volt. Egyszerűen csak gyáva voltam kimondani a démon nevét. A lelkem másik felét elzártam, vártam, figyeltem, hallgattam. Néztam, ahogy az ablak egyre zsugorodik, és végül már nem maradt más, csak én, akihez szólhatott... Eljön a Próféta, és szent énekével megnyitá a mennyeknek kapuját.

—Kicsoda? És mi van a fényben?

—Jól tudom, mik ők, odaát nincs más, csupán gonoszság, ők az Arnynélkülvalók, és minden szavuk hazugság.

Etienne Sandry kísértete hirtelen semmivé foszlott. Eline tanácstalanul ácsorgott a megfagyott időben. Bár fogalma sem volt, miről beszélt az öregember, egy dolgot már biztosan tudott:

arra a másik hangra, a portálon túlról, nem szabad hallgatnia. A kísértet figyelmeztette őt.

Az asszony Brodra tekintett, elgyötört arcára... ökölbe szorította a kezét, megrázkódott, majd pillanatokon belül ismét a saját világában találta magát.

A kápolna újból mozgásba lendült körülötte.

Eline az oltárhoz sietett. Végig ott motoszkált benne a gondolat, hogy veszélyben van, a lény bármikor ellophatja a testét, de Cailie-t mindenképp ki kellett hoznia onnan! Leemelte a fiút az oltárról, és

magához szorította. Kisietett vele a kupola alól, majd letette Brod mellé. Bár a férfit rettenetes kín gyötörte, karját a gyerek köré fonta, még így is óvta őt. Eline-t lelkiismeret-furdalás kerítette hatalmába. *Talán épp most szalasztotta el az egyetlen lehetőséget, hogy megmentse a barátját.*

VanGaldar úr halálával a csata is véget ért. A katonák és ifjak menekülőre fogták, a padsorokon túl húzódó, szemközti járat felé vették az irányt. Eline összeszorított szájjal nézte őket, minden bizonynyal az is köztük volt, aki törét Brodba mártotta... Mielőtt a kölykök eltűntek volna a járatban, az egyik visszanézett rá. A tizenhét-tizennyolc éves fiatalember Eline-re tekintett, és elvigyorodott. Igen, bár a teremre meglehetősen félhomály borult, az asszony határozottan ezt látta. Ráadásul a szeme is furcsán csillogott. Nem tudta mire vélni mindezt, talán ezek a kölykök mind örültek.

Jew a sebesült Quentin mellett térdelt; a hatalmas ezüsfarkas véres pofával szimatolta az öreg bíboros testét, mintha még mindig azt fürkészné, van-e benne élet. Eline-nek fogalma sem volt róla, mit hoz az eljövendő az állattal kapcsolatban, mindenesetre akadt egy sokkal fontoaabb dolog.

A portái nyitva állt. Jelenleg egyetlen halandó sem tartózkodott a bűvös körön belül, ám az asszony nem értett a démonok idézéséhez, fogalma sem volt róla, mi történhet ezután. A korallszerű nyúlványok szimbólumai narancs fényben ragyogtak. Rendszerük első látásra kaotikusnak tűnt, ám Eline hátrált pár lépést, összehúzott szemmel, hunyorogva is megszemlélte a jelenséget. Ekkor felfedezte. A fénylő minták rendkívül bonyolult rendszert alkottak: minden együtt vibrált, lüktetett, minden összetartozott, egyetlen folyamatot alkotva.

logikusnak tűnt, hogy az átjáró megszűnik, ha ezt a folyamatot... Ellne összeszedte a maradék erejét, kinyújtotta a karját, és a bűvös szavakat kiáltotta:

— Lux lucis i nHatus! — Az erőhullám telibe találta a szemközti oszlopot, a sóból faragott építmény megadta magát, ezernyi darabra hullott. A jelek narancsos fénye kihunytt. A padló, a vöröslő, vibráló felület halványodott, a hangok egyre távolabbról szóltak, míg végül a másik világ teljesen eltűnt Eline szeme elől.

Mindez azonban nem volt elég számára, újabb és újabb bűbájt küldött a kupola oszlopai felé, melyek egymás után dőltek le. Az asz-szony elméje teljesen kiürült, ám a harag, ami benne munkálkodott, elvette a képességet, hogy tudja, hol a határ, és tudja, meddig bírja.

Eline előtt elsötétült a világ, összeesett. Már nem láthatta, amint a mennyezet felé kapaszkodó groteszk ujjak, a sóoszlopok egymás után széttörték és összedőltek, a kupola beomlott. Semmi más nem maradt, csupán a kék ragyogás, odafönt, a sötétben. A kápolnára csend és különös békesség ereszkedett. A halál nyugalma.

Jew közel húzódott Quentinhez, testével óvta őt. A lány tört rántott, és vadmacskaként fújt mindenkire, aki a közelükbe került. Odabent, a csarnok mélyén hatalmas volt a felfordulás. A bíboros úr halála véget vetett az összezsapásnak, az életben maradtak elmenekültek. Jew egészen addig kuporgott Quentin mellett, míg ellenségeik el nem tűntek a sötétben.

A lány hirtelen egyedül maradt: Brod megsérült, Eline ájultan feküdt, Dorien eltűnt, örökre.

- Élsz még? - kérdezte Jew sírva, amikor Quentin kinyitotta a szemét.

- Hát... talán... - motyogta a fiú, pedig alig hallotta a lány szavait attól a rettenetes méhkastól, ami a fejében zúgott.

Jew szipogva Quentin fölé hajolt, most eszébe sem jutott, hogy szégyenkezzen a könnyei miatt. Kezét óvatosan a fiú homlokára tette, és jobban megvizsgálta a sérüléseit. Quentin alaposan bezúzta a kobakját, véréből csomókba ragadt össze a haja a tarkóján. Ennek ellenére úgy tűnt, magánál van, halkan motyogta:

- Jew... — A lány kicsit közelebb hajolt, mert alig hallotta a fiú szavait, a kezét is megszorította. — En... sajnálom azt a dolgot. Tudod. Azt. Mikor kinevettelek. Meg akartál csókolni, én pedig nevettem rajtad, nagyon ostobán viselkedtem... Sajnálom. - Jew arca kipirult, szeme már nem csupán a könnyek miatt csillogott.

- Én is sajnálom, hogy kigúnyoltalak - suttogta a lány. - Mikor megborotváltál, és meghagytad a szakállad, itt. - Jew az állára mutatott. - Sajnálom, hogy azt mondtam, hogy mókus ragadt az arcodra...

- Eh... Nem is emlékszem rá... - suttogta Quentin, pedig azóta mindig csupaszra borotválta a képét. A lány mélyet sóhajtott, mintha élete legnagyobb bűnét gyónta volna meg, és elmosolyodott. A fiatalember arcára is felkúszott valami fájdalmas vigyorféle, majd neki is veselkedett, hogy feltápáskodjon a földről, ám Jew nem hagyta. Végül kiegyeztek döntetlenben, a fiú csupán felült és megtámasztotta a hátát.

Körbenéztek, Quentin kissé kába tekintete felélénkült, félelem ült ki az arcára. Mögöttük, a terem közepén egy hatalmas farkas ácsorgott.

—Ez ő — súgta a lány.

—Most... most mihez kezdünk vele? — nyögte Quentin. Tudta jól, hogy barátjuk harapása még most is fertőző. *De mit tehetnének vele? Kergessék el? És ha nekik támad?*

Az ezüsfarkas gyámoltalanul ácsorgott a csarnok félhomályában. Ha a pofáján és mellén nem ragad össze a szőre áldozata véréből, senki nem gondolta volna róla, hogy képes bárkinek is ártani. Fejét nyugtalanul forgatta, bele-beleszimatolt a levegőbe, néha felnyűszített, csapdában érezhette magát.

Jew elindult felé.

—Ne! Megharap! — kiáltotta Quentin, de a lány nem hallgatott rá. óvatosan közelített a farkas felé, bízott benne, hogy még nem vesztette el az emlékeit és emberi értelmét, hiszen a szeme pont olyan volt, akárcsak a változás előtt. *Igen, a sólyomszemek mit sem változtak.* Jew ott volt az átalakulásnál, jól tudta, hogy valamilyen rejtélyes oknál fogva a kék fény indította el a változást. *Talán ez más, mint a többi farkasnál, még van remény.*

—Meg fog harapni!

—Nem fog! — kiáltott vissza a lány, és lehajolt, hogy a lehető legkisebbnek tűnjön, az állat ne érezze fenyegetőnek a közeledését. Nem tudta, mit mondhatna, vagy hogy a fiú értené-e egyáltalán, így lassan kinyújtotta a kezét. Ujjait már majdnem a gyönyörű, ezüstszín bundába fúrta, ám ekkor a farkas felhúzta az ínyét, és fenyegető morgás tört fel a torkából.

Jew elsápadt és elhátrált. Az állat is így tett, úgy tűnt, ráveti magát a lányra, de aztán mégsem tette. Inkább elszaladt. A csarnok

túlfelére futott, ide-oda forgatta fejét, nyugtalanul toporgott. Felugrott a padok tetejére, majd ismét a földön termett, ezúttal Eline közelében. Az asszony már magához tért, felfogta a veszélyt. Kardja után nyúlt volna, de sehol sem találta. A farkas rávillantotta sólyomszemét, mintha még utoljára megnézte volna magának, majd a kijárat felé vetette magát.

Dorien hamar eltűnt a sötétben. Az ezüst villanás, amit maga után hagyott, oly hamar elillant, hogy csupán álomnak tűnt. Jew megsemmisülten kuporodott le a földre. Egy kéz érintette meg a hátát. Quentin állt mögötte.

Eline Brodhoz sietett. A férfi ott ücsörgött, ahol hagyta, a padsorok tövében. Letérdelt mellé, kis ideig hallgatta nehéz, gyötrelmes légzését, majd a gyerekekre tekintett. A búbáj már elhagyta Cailie-t, tökéletesen tudott mozogni, teste azonban remegett, akár a nyárfalevél. Egy szál alsóruhában bizonyosan rettenetesen fázott a csarnok mélyén, ám nem ez volt az egyetlen oka. A fiúcska és az asszony tekintete találkozott, mindkettejük szemében ugyanaz volt. Az elkerülhetetlen vég tudata, ám mégis, valami reményféle.

Eline mélyet sóhajtott, fel akarta hajtani a férfi ingét, hogy szemügyre vegye a sebesülését, ám Brod fintorogva elhessegette az asz-szony kezét.

- Ne pazaroljuk az időt ilyen ostobaságokra - nyögte, majd homályos tekintetét a mellette térdelő Cailie-re szegezte. - Nem esett semmi bajod?

- Nem - hüppögte a fiú. Még nem sírt, de nagyon közel állt hozzá.

- Akkor jó... Nézd csak... Hoztam neked valamit. - Brod a kabátja belső zsebéből elővette az összeragasztgatott cserépfuvolaL, Csoda volt, hogy nem tört össze újból a nagy csetepaté közepette.

- Hiányzott, mi? — mosolyogta a férfi. — Valószínűleg már nem úgy szól, ahogy régen... de azért talán még jó.

A hangszert Cailie nyakába akasztotta, majd teste ismét elernyed, hihetetlen fáradtság kerítette hatalmába. Eline döbbenten figyelte őket, fogalma sem volt róla, mit mondhatna vagy tehetne. Brod rettenetesen nézett ki, de még nem látta a sebet. *Talán megsegíthetnek rajta, talán odafent elkaphatnak e gy kis ájtatosmanót, diért a gyógyításhoz... Talán Briannar hatalma erre is kiterjed, talán tud segíteni.*

Ekkor azonban ismét történt valami. Eline megborzongott. Leginkább akkor érzett hasonlót, amikor egy varázslat megfogant az elméjében, majd megszületett az anyagi világban. *Igen, pontosan ilyen érzés volt, csak épp ezerszer, milliószor hatalmasabb.* Eline feltekintett az oltár felett lebegő kék fényre.

Brod is látta a kék fényességet, csak épp teljesen máshol. Cailie Jacobs tekintetében. A fiú háttal állt az oltárnak és a fölötté lebegő csodának, de a fényesség valahogy mégis visszaverődött a tekintetében, vagy épp mintha eggyé vált volna a kettő.

- Mi az? Mi van veled? — nyögte Brod, és a fiú keze után nyúlt, ám a gyerek ezúttal elhúzódott tőle. Cailie felállt, és az oltár felé indult. A férfi nyugtalanul fészkelődött, érezte, hogy elindult valami, aminek képtelen útját állni. *De talán nem is kellene.*

- Mi történik itt? — kérdezte Jew, hangjában félelem csengett. Mindannyian megborzongtak, a varázslat oly sűrűn jelen volt a teremben, mintha hirtelenjében egy vízzel teli medencébe buktak volna alá.

Az oltár felett lebegő fényesség életre kelt. Évszázadok teltek el azóta, hogy rabságba vetették, elűzték Őrzőjét, és leöltek mindenkit,

akik emlékeztek rá, hogy ki is ő valójában. És mi a feladata ebben a világban. Üvegbörtöne megrepedt, mert eljött az, akihez tartozott, és ezúttal tiszta elmével fordult hozzá. A láthatatlan burok szilánkokra tört, csillámzuhatagként rajzott szét a kápolna félhomályában, a milliónyi kis harang csilingelése hosszan visszhangzott, valóságos szimfóniát játszottak. Amint a börtön semmivé foszlott, a kék fényesség ereszkedni kezdett, mögötte lassan kirajzolódott az Ereklýe körvonala, amit évezredek keresztlől védelt és elrejtett a halandók szeme elől. A hárfa gyönyörű volt, áttetsző testét mintha jégből vagy a kék lagúnák kristálytisza vizéből faragták volna. Cailie Jacobs kezébe ereszkedett. Már csupán belső fénye világltott, ám az is oly erősen, akár a kerek hold. Húrja nem volt, maga az élő, lüktető, szintiszta mágia keltette életre a földöntúli dallamokat.

Eline és társai döbbsen figyelték az eseményeket. Az asszony tett pár lépést előre, hogy közbelépjen, de többet nem tehetett. Testükön bñultság lett úrrá.

Cailie Jacobs teste éteri, kéklő fényességben ragyogott. Tekintetében már nyoma sem volt a rémült, árva fiúnak, helyét valaki egészen más vette át. Valaki, akinek már csupán egyeden dolog számított: a küldetése. Így hát a gyermek szétnyitotta ajkát, énekelni kezdett, oly csodásan, mint ezernyi angyali kórus. És bár Cailie Jacobs nem értett a hárfázás tudományához, sőt, még soha életében nem volt kezében effajta hangszer, énekét gyönyörű, földöntúli hárfa játékkal kísértte.

Quentin döbbsen hallgatta azt a dallamot, ami többször felcsendült álmában, azt, aminek egyszerűbb változatát több ízben gyakorolták a fiúval. Már akkor is jól érezte a hangok bñájós erejét, ám valódi hatalmukat csak most értette meg igazán. A teremben állókon különös mélabú lett úrrá, szívük összefacsarodott. Amit láttak, hallottak, szent volt, különleges, megismételtelhetetlen, mindannyiuk arcán könnycseppek gurultak végig.

A hárfában lakó fényesség hirtelen ezerszeresére erősödött, összegyűlt, hogy aztán gejzirként törjön fel a mennyezetig, majd a végtelenbe. Szél támadt, valóságos orkán tépte Eline köpönyegét, koromfekete haját. A kéklő ragyogás tölcsérformává állt össze, melynek közepében ott állt Cailie, aki még mindig játszott és énekelte.

A forgósél tetején, ahol pár pillanattal ezelőtt még az ódon kápolna mennyezete volt, most egy kapu tárult fel. A fényesség ellá-jjyult, a szél elcsendesedett, odaátról béke árasztotta el az anyagi világot. A fiú elnémult, hárfáját leeresztette és az oldalához szorította. Várt. Valamire. Valakire.

A kápolna belsejében, a jéghideg, vértől csatakos márványpadlón, a megtépázott padsorok közt egy árny bukkant fel. Az Őrző pillanatok alatt testet öltött, kezében még mindig kardot szorongatott, ezer sebből vérzett, ám csak az oltár előtt álló fiúra figyelt. A semmiből előteremtek hatalmas, fekete szárnyai, az arca, a teste is megváltozott, lefoslott róla az anyagi világban hordott ruha, csupán csillagpor maradt utána. Fegyverei is eltűntek, csak ő maradt, Balora legkedvesebb, leghatalmasabb szeráija, készen állva, hogy visszatérjen abba a világba, ahová tartozott.

A szeráf Cailie mögé sétált, magához ölelte a fiút, majd kitárta hatalmas szárnyát, és felröppent a végtelenbe. A kéklő fényesség emelte, vonzotta felfelé. Mielőtt az átjáró bekebelezte volna őket, a kápolna mélyén újból feltámadt az édes szél, a torokszorító, szent, áldott fény még utoljára megcsillant, majd minden eltűnt. A ragyogás, a tölcser, Briannar és Cailie. Nyomukban csupán csillagpor maradt, bizonyítékként, hogy valóban feltárult egy isteni világ kapuja.

Eline kinyújtotta a kezét, a kéklő csillámok elenyésztek a bőrén. Pár pillanattal később fekete, kissé áttetsző toll hullott a tenyerébe: az angyaltoll pörgött-forgott, majd ez is eltűnt. Az asszony ekkor érezte igazán, hogy végleg lezárult a két világ közti átjáró, minden, ami odaátról érkezett, eltűnt, örökre.

Eline döbbsen tapogatta nedves arcát, és szégyenkezve letörölte patakzó könnyeit. Szíve ugyan rettenetesen nehéz volt, mégsem érette, miként sírhatott úgy, akár egy taknyos kölyök. Megpördült, végignézett társain, ők is a könnyeket törölgették.

Brod görcsösen köhögött. Eline összerázkódott, majd azonnal barátjához sietett.

- Mi volt ez..? — nyögte a férfi. — Cailie...
- Ne izgasd fel magad ezen!
- Elvitte...
- Biztos vagyok benne, hogy jó helyen van.
- Nem tudom... talán... meg kellett volna...

így kellett történnie, ezért jöttünk ide. Ezért jött ide.

- Balora próféta... szent énekével megnyitá a mennyeknek kapuját. . . — suttogta Brod az oly sokat emlegetett idézetet.

Eline tekintete elkalandozott, szája szélén gúnyos mosoly jelent meg.

No mi az? — suttogta a férfi.

- Semmi, csak... - Eline tétozott kicsit, hogy elmondja-e, végül mégis beszélni kezdett: - Balora próféta, egy istennő...

Az álmaim, amik kicsi koromtól kezdve kísértettek. Balora próféta. .. Egy ideig gondoltam rá... azt hittem, hogy talán én vagyok az.

Hogy talán különleges vagyok és fontos. Micsoda ostobaság, nem igaz?

- Nem... nem az. Ki mást választana egy istennő követének, mint egy nőt, aki erős és bátor... - Brod is elmosolyodott, Eline-re kacshintott* ám testébe rettenetes fájdalom hasított, olyasféle, ami már hónapok óta gyötörte, csak most ezerszeres erővel tört rá. A férfi ezúttal komolyan Eline-re nézett. - Szerinted... talán... újból láthatom őt... odaát?

Az asszony erre nem felelt. A torka összeszorult. Honnan is tudhatná, mi van odaát, mikor még azzal sincs tisztában, ő maga miben hisz. Csak ürességet érzett. A látomására gondolt, a démonra a kapun túlról, aki felajánlotta, hogy meggyógyítja a barátját, ám ő elutasította.

- Sajnálom... — suttogta Eline, és kezét óvatosan Brod mellkasára tette. Érezte, hogy már nem sok erő maradt a férfi testében, szíve gyengén vert, zihálva vette a levegőt.

- Micsodát? — kérdezte Brod, és a tenyerébe zárta Eline kezét, finoman, mintha egy kis madárkát szorítana a mellkasához, ami oly gyöngye, hogy a legapróbb mozdulat is összezúzhatja. Egymás szemébe néztek, az asszony valóban szégyenkezett, nem is tudta, mit mondhatna.

- Ne fecsegetek itt mindenféle hülyeségről! - dobbantott Jew, kezét ökölbe szorította. — Nem látjátok, milyen állapotban van? Csináljatok már vele valamit! Lássátok el a sebét! Mi összedobunk egy hordágyat!

- Hagyd... — mormogta Brod, ám a lány meg sem hallotta. Átrohant a termen, fel a lépcsőn. Ahol Dorien örökre elvesztette a csatát a benne élő farkassal, a lány megtalálta az elhagyott ruháit és minden felszerelését, köztük a botanikus táskát. Jew diadalittasan vette magához, hiszen csodát rejtett, benne volt az elfek népének minden tudása. Visszarohant a táskával együtt Brodhoz. A férfi megcsóválta a fejét, majd megszorította Eline kezét.

- Segíts kijutnom innen! Nem akarom, hogy idebent...

Az asszony nem felelt, csak bólintott, majd felsegítette barátját a földről.

- Mit csináltok?! Nem szabad mozdítani! - kiáltotta Jew. - Ha Dorien itt lenne, ezt mondaná!

Brod és Eline elindult, már csak a hátuk mögött hallották a lány szavait, miközben a kápolnában botorkáltak. Hamarosan csatlakozott hozzájuk Quentin, majd végül Jew is. Úgy tűnt, mindannyian megértették a megváltoztathatatlant.

— Vedd elő a könyvet — mondta halkán Eline, és Quentin felé fordította hátizsákját. — Az utolsó oldalakon megtalálod az erőd térképét. Ha ez a járat kifelé visz...

A fiatalember előhalászta a vaskos kódexet. Fedelén lándzsa ütötte lyuk éktelenkedett, úgy tűnt, a könyv nem csupán varázslataival óvta az asszony életét. A lyuk valóban mély volt, egészen az utolsó oldalakig látszódtott a nyoma.

- Itt kijutunk a szabadba - mondta Quentin a térképet böngészve. — Hosszú út lesz...

- Csak vigyázzatok... - mormogta Brod. - Nehogy valamelyik sarokban egy agyamosott kölyök várjon titeket törrel a kezében... mert úgy jártok, mint én.

Eline elfintorodott, majd újból elindultak. Maguk mögött hagyták a kápolna némaságát, sötétjét, a kápolnáét, mely pár perc alatt kriptává változott. Maguk mögött hagytak mindent. Útjukat és eddigi életüket. Elhaladtak a padsorok között, lépésük ridegen koppant a padlón.

Már az ajtóban álltak, amikor hirtelen megtorpantak. Eline társaira pillantott, majd Broddal együtt megfordult. *Az az érzés. Ismét.* Tekintetüket a mennyezet felé fordították.

15. ITT VAGYOK !

Az ÁTJÁRÓ ISMÉT MEGNYÍLT. A kéklő ragyogás a mennyezet felől érkezett, az örvény egy tornádó tölciséreként szállt alá, ám minden csendes maradt. A termet csillagpor és fény töltötte be, abból a másik, isteni világból pedig ezúttal érkezett valaki. Egy angyal.

A csapat elsőként úgy hitte, Briannar tért vissza, de nem ő volt, hanem egy férfi, öntudatlanul kuporodott össze, mintha hatalmas anyaméhben feküdne. Koromfekete szárnya még hatalmasabbnak és erősebbnek tűnt, mint a szeráfé.

A jövevény végül lassú, hosszú út után megérkezett, a fény óvatosan helyezte le a jéghideg kövekre. Az angyal felült, térdét maga alá húzta, összekuporodott, mintha rettenetes megrázkódtatás lenne számára az anyagi világban létezni. Szárnya semmivé foszlott, és így már embernek hihette volna bárki, csupán a bőrén sorjázó tetoválások, rajzolatok árulkodtak róla, hogy más nép szülötte.

Ki ez? Tálán Balom valódi prófétája érkezett az istenek világából? Ez volt hát a célja mindennek?

A jövevény lassan felemelte a fejét, az előtte állókra pillantott. Brod döbbenetén kapkodta a levegőt, mert ismerős, mogyoróbarna szempár nézett vissza rá. Valahogy a férfi vonásai is ismerősnek tündek, és ő már tudta. Az angyal egy emberek által készített tárgyat, agyagból gyúrt, csorba cserépfuvolát hordott a nyakában. Meztelen teste reszketett. Az átjáró bezárult fölötte.

- Ki vagy te? — kérdezte Eline.

Brod egyetlen pillanatig sem törődött az asszonnyal, szívét sosem tapasztalt öröm töltötte be, kis ideig fájdalmáról is megfeledkezett.

—Cailie... — suttogetta mosolyogva.

A férfi közömbösen pillantott rá, így Brod azonnal visszakozott. *Talán tévedett, vagy...*

- A nevem Iwandelion — válaszolta az angyal.

A kápolnára néma csend ereszkedett. Miután Eline leültette ' Brodot a földre, lekapta a köpönyegét, és betakargatta vele a jövevényt. - Köszönöm - suttogetta a férfi. Végignézett a társaságon. -Én... ismerlek titeket.

- Te vagy Cailie Jacobs? - kérdezte Eline.

- Rég hallottam ezt a nevet. Úgy hiszem, azok neveztek el így, akik életet adtak nekem az anyagi világban.
- De... Mi történt? Hol voltál?
- Hogy nőttél meg? — rikkantotta közbe Jew.

A férfi azonban egyik kérdéssel, sem a komollyal, sem az ostobával nem törődött. Aggódva térdelt le Brod mellé, a sérülését vizsgálta.

- Emlékszem, a fiú és a tör...
- Igen. - Brod zihálva nézett fel rá, reszketeg kezét kinyújtotta, és megérintette Cailie arcát. Még mindig nem akarta elhinni, hogy mindez valóban megtörtént, talán attól tartott, hogy a jelenés elillan előle, akár délibáb a forró pusztában. A fiatalember azonban nem tűnt el, arca hideg volt és sima, bőrét finom borosta sem pettyezte.
- Jobb volna... elhagynunk ezt a helyet. Induljunk!
- Nem, nem bírnád ki odáig - suttogta Iwandelion.

Brod ezúttal a férfi kezét ragadta meg. Nem mondott semmit, ám gondolatai oly tisztán csengtek az angyal fölében, mintha hangosan beszélt volna. Brod tudta, hogy eljött az ideje, és némi diadalt is érzett. *Lám, mégis győzedelmeskedett, nem a halálos kór gyűrte le, ami a tüdejét oly régóta emésztette. Másként tér meg az istenek, az Elfeledettek kebelére.*

Iwandelion vonásai megkeményedtek, szavai ostorcsapásként hatottak a kápolna csendjében:

- Nem! Azért küldtek, hogy változtassak. Én magam vagyok a változás. Világotok több száz évre káoszba fordult, én fogok változtatni ezen. És ha jogom, hatalmam van változást hozni az emberek világába, akkor más is megtehetek. Bármit, amit csak kívánok. Én pedig azt kívánom, hogy velem maradj, Brod Walters. Barátom és védelmezőm. A hatalmas, erős tölgy, kinek gyökerei közt védelmet leltem. Ezt kívánom hát.

A férfi Brod sebére helyezte a tenyerét: kék, áldott fény villant a kápolna sötétjében. Erre a pár szívdobbanásnyi időre Iwandelion ismét megmutatta valódi énjét. Hatalmas angyalszárnyai susogva kitárultak, édes szellőt, virágillatot hoztak magukkal. Teste fehérebb és tökéletesebb volt bármelyik márványszobornál, melyet emberi kéz alkotott. Aztán a jelenés elillant. A fiatal férfi csodát tett, pár pillanattal később, amikor elhúzódott a barátjától, már nyoma sem volt a mély, szúrt sebnek.

Brod megilletődötten pihegett, soha nem tapasztalt békesség töltötte el a testét arra a néhány szívdobbanásnyi időre.

- Ez... ez elképesztő... — motyogta. Felült, hitedenkedve tapogatta a mellkasát is. Vett néhány mély lélegzetet. Már nem is emlékezett rá, milyen fájdalom nélkül, szabadon lélegezni. *Bármi is ette a tüdejét, az is eltűnt, örökre.* Iwandelion szája szélén is megjelent valami apró mosolyíéle, kezét barátja felé nyújtotta, és felsegítette a földről.

Jew ujjongva vetette magát Brod karjába, összevissza ölelgette, gyömöszölte a férfit. Eline szívét megkönnyebbülés töltötte el, tett pár bizonytalan lépést a barátai felé, de nem tudta, mit mondhatna nekik. Meglepte, mikor Brod hirtelen elé állt és lenézett rá. Jew még ekkor is ott csüngött a férfi mellkasán, nagyra

meresztett szemmel, érdeklődve pislogott a felnőttekre. Az asszony ettől még inkább zavarba jött, védtelennek és csupasznak érezte magát, de aztán mégsem húzódott el, amikor Brod megérintette az arcát. Csupán elmosolyodott. Szürke szeme pont olyan volt, mint gyerekkorában. Mi-k előtt felnőtt volna.

Quentin szerényen mosolygott, és betört kobakjára gondolt. Miután szóvá tette, hogy neki is elkélne némi gyógyító erő, kapott is segítséget. Egy sebkötözőt, amiből turbánt csavartak a feje köré. Dorien hagyatékának, a botanikus táskának ezúttal is hasznát vették.

Még sötét éjszaka uralkodott, amikor a csapat kiért a szabadba. Odakint rettenetes látvány fogadta őket, holttestek heverték mindenütt, megfagyott, üveges tekintetek kísérték léptüket, összetört oszlopok, hatalmas kövek, törmelék közt jártak, rábukkantak a régi bejáratra is, ahol Briannar elzárta előlük a külvilágot. Az Árnyéklövők után csupán páncéljuk maradt meg, úgy néztek ki, mintha évszázadok óta rozsdásodtak volna a völgyben.

Iwandelion megtorpant az egyik lovak mellett. Briannar ezzel az eggyel is pont úgy végzett, ahogy a többivel, fejét leválasztotta a testétől, és a jeges szélbe kiabálta a démon valódi nevét. A páncélzattól nem messze ott feküdt a sisak is, a félrecsúszott, szétroncsolt rostély

alól papírvékonyra töredezett arc nézett a semmibe. Aztán jött egy szélroham, és Etienne Sandry hajdani mestere, Fernand Folquett lovak porrá lett.

A dombtetőre tartottak, ahol a lovaikat hagyták. A vékonyka félhold ezüst fényét vetette a völgyre, hosszú árnyékokat varázsolva a felfelé igyekvő vándoroknak.

Brod elsőként érte el rejtékhelyüket, és bevárta a többieket. *Csupán néhány óra telt el, és ők annyira megváltoztak.* Csoda történt vele aznap éjjel, mindannyiukkal csoda történt, ám ennek ellenére vegyes érzelmekkel tekintett régi-új társukra. A jövevény tagadhatatlanul Cailie Jacobs volt, nem csupán egy üres héj, amelybe egy szellem költözött abban az isteni világban. Ezt Brod jól tudta. *Ő volt, de mégis más. Más, mint minden gyerek, aki végül felnőtt.* A férfi szíve összefacsarodott, kicsit úgy érezte, mintha Cailie Jacobs meghalt volna azon az éjszakán. *Talán a szülők is hasonlóan éreznek, ha a gyermekük felnőtt.* Sajnálják az elvesztett, soha vissza nem térő pillanatokat. Ám akárhogy is történt, bele kellett törödnie a megváltoztathatatlanba. Eztán pedig minden másként lesz. A dolgok visszájára fordultak, Cailie Jacobs olyan hatalom birtokába jutott, melyet halandó nem ismerhetett ezen a világon, ő óvja majd őket, és talán másokat is. Igen, ennek a fiatalembernek oly hatalmas küldetése volt, hogy Brod nem is mert belegondolni.

A férfi nyeregbe akart pattanni, de lova engedetlenül eltáncolt a közeléből. Az állat nyugtalanul horkantott, kapálta a földet, szemében félelem csillogott. Jew felkapta a fejét, jól tudta már, mit jelent, ha a lovak így viselkednek. A körülöttük burjánzó erdőt vizslatta: szeme sarkából megpillantotta az ezüst villanást.

—Ott van! — kiáltotta izgatottan. — Kijutott! És meggyárt minket!

A többiek is abba az irányba fordultak- A lány valóban nem képzelődött, meglátták a fák között a hatalmas farkast. Őket vizslatta a sötétből, ám valahányszor megneszelte, hogy az emberek észrevették, villámgyorsan eltűnt az árnyak közt. De aztán újból előbukkant. Jew ujjongva mutogatott.

—Megismer minket! El kell fognunk! Állíthatnánk neki csapdát, megszelídíthetnénk!

—Nem hinném, hogy ez jó ötlet volna - dünnyögte Quentin. — Jobb neki az erdőben, oda való.,,

—Nem! Ti nem láttátok! — A lány indulatosan pördült társai felé. - Én voltam ott, én láttam! Nem azért alakult át, mert eljött az ideje, a kék fény miatt volt! Ez most... más...

Jew ismét a fák felé fordult, ám ezúttal a farkas nem bukkant fel. A többiek szóltanul ácsorogtak mögötte. Vártak. Sokáig. Végül Brod a lány mellé lépett, átkarolta és magához húzta.

—Induljunk!

—De... nem felejtett el minket, tudom! Talán tehetnénk valamid

—Gyere! — Brod vállon fogta a lányt, és a lova mellé vezette; Jew fintorgott, de aztán szó nélkül tűrte, hogy öreg barátja felsegítse a nyeregbe. A többiek is lóhátra pattantak, és annak ellenére, hogy elképzelhetetlen csoda szemtanúi voltak, rosszkedv, némaság lett úrrá az egész társaságon.

Utolsónak Brod és Iwandelion maradt a dombtetőn. A férfi a kezét nyújtotta, a fiatalember pedig felpattant mögé a nyeregbe, pont úgy, akárcsak néhány nappal azelőtt. A két férfi még utoljára végigjáratta tekintetét a körülöttük susogó, zörgő ágakon, az árnyakba burkolózott erdőn, majd társaik után indultak.

Hajnalodott, mire a csapat tábort ütött. Minél messzebb akartak kerülni az erőtől, a haláltól, amit maguk után hagytak, ám annyira kimerültek, hogy már nem bírták tovább, pihenniük kellett.

—Ugye nem gond, ha nem állok neki királyi vacsorát rittyenteni? — kérdezte Quentin, miután Eline lángra lobbantotta a sebtiben összegyűjtött gallyakat.

—Hát nem is tudom, talán most az egyszer megbocsátjuk — kuncogta Jew a takarója alól. A lány olyan fáradt volt, hogy már alig bírta nyitva tartani a szemét.

Mielőtt Quentin bevackolta volna magát a tűz közelében, a holmija közül előhalászott néhány nélkülözheti ruhadarabot, és átadta őket Iwandelionnak.

Akárcsak ifjabb társai, Brod Walters is iszonyúan kimerült, szeme kis híján leragadt, úgy érezte, tagjai kőből vannak, ám az a rengeteg kérdés, ami a fejében kavargott, nem hagyta nyugodni. Egy ideig csendben figyelte Iwandeliont.

—Mi történt azután, hogy eltűntél? - suttozta a férfi, amikor a fiú és a lány már elaludt.

—Lef af Navidba kerültem, az etainuk palotájába, pontosan tizenhét esztendőre. Sok mindent tanultam, és sok mindent tudok. Felkészültem.

—Mire? - szúrta közbe Eline érdeklődve, mégis némi gyanakvással.

—A háborúra.

—Milyen háborúra?

— A háborúra, melyre hamarosan sor kerül. Háborúra a két oldal közt.

— És te leszel a... vezére ennek a háborúnak?

Inkább a szószólója. Feladatom, hogy Balora tanait ismét széthintsem a világban, és híveket gyűjtsek számára. Az etainu hatalmasak, ám befolyásuk az anyagi világra töledek, halandóktól függ. A hit és bizalom az, ami erőt ad nekik. A hamis isten mindannyiukat száműzte évszázadokkal ezelőtt. Ha tervem sikerrel jár, Balora lehet az első, aki visszatérhet. Száműzésében az Ereklýe, a szent Hárfa volt az egyetlen ablaka a külvilágra, most már én vagyok az. Általam lát, én vagyok szeme és fiúle. És ti is azok lesztek, ahogy mindenki, aki hisz őbenne.

— A hamis isten... arra gondolsz, aki a pápai trónon ül? Micsoda ő?

— Egy másik világ démona. Egy világé, ahol minden üres és kihalt Szellemek csupán, akik ott léteznek, nincs testük, ami az anyagi világhoz láncolná őket, és árnyékuk sincs, mely az etainuk földjére engedne belépést nekik. Nincs lélek árnyék nélkül, ahogy jó sem rossz nélkül, nappal éjszaka nélkül. Ez az egyensúly. Ám ők az ürességben mindenek felett állnak, mások, furcsák, tolvajok... A világotokban csupán lopott testben létezhetnek. Ok az Árnynélkülvalók. A legerősebb démon közülük az, aki a pápai trónon ül. Amikor megidéztek, még átlagos lehetett. De oly régóta létezik itt, hogy már szinte a világotok része.

Brod hitedenkedve megrázta a fejét.

- Láttuk az Árnyjátékot, tudjuk, mi történt. Ám mindez olyan hihetetlen. A hitünk szerint menny és pokol van, egyházunk feje az örökkévaló jobb keze, és egész életén át a pokol legrettenetesebb lényével harcolt a mi üdvünkért. Azt akarod... azt mondjátok, hogy pontosan az ül a pápai trónon, évszázadok óta, aki ellen a papok, szentek, egyházfők prédikálnak? A rettenetes fenevad? Akit... sátánnak hívunk?

- Miért? Talán nem magad mondtad? - vetette közbe Eline. - „*Mintha csupán azért volnának, hogy nyomorúságot hozzanak a világra.*”⁹⁹ A te szavaid.

— Igen, tudom, hogy így van. Csak nehéz szembesülni vele, amint van, aki kimondja...

— Furcsa lények vagytok ti, emberek. — Iwandelion rezzenéstelen arccal nézett végig a társaságon. — Tulajdonképpen a ti hibátok minden. Hafgar, a Hadúr, a harcok etainu, ostoba volt és hataloméhes, ám soha nem lett volna képes szert tenni akkora erőre, ha ti, emberek, nem imádjátok őt. A démon Hafgar helyét foglalta el, mind a világban, mind a hívek szívében. És észre sem vettétek. A Fenevad, az örökkévaló bármit mondott, írt, nyilatkozott, ti elhittétek. Hová lett a tisztánlátásotok? Hová lett, amikor nők tízezreit égették el, amikor gyermekek ezreit nyomorították meg, amikor népeket és fajokat irtottak ki, mindezt a hit nevében?

— Asszonyok és gyermekek — dünnyögte Eli ne. Többet nem mondott, ám Iwandelion így is érezte a gondolatait.

— Igen, a legnagyobb hazugság mind közül, amit a Fenevad elhintett tanai közt, és feljegyeztette a Szent könyvben. Mit is mondott? Asszonyokban és gyermekekben kezdetektől a sötétség lakozik... Szíj, ostor és tűz

égesse ki belőlük. Mindezt miért? Tudod, miért, Noelien Brewer, ez Első? Mert fél tőlük. Retteg. Hiszen ők azok, akik védve vannak. Démon nem bitorolhatja asszony és gyermek testét. A gyermekek ártatlanok, bármit tegyenek is, ezt az ártatlanságot senki nem veheti el tőlük, míg be nem töltik az idejüket. Az asszony pedig az etainuk első teremtménye, az ő kiváltsága, hogy életet adjon, övé a teremtés varázsa.

A tisztásra néma csend telepedett. Eline megborzongott. Jew kidugta fejét a takarója alól, úgy tűnt, mégsem aludt olyan mélyen, hogy fel ne riadjon a kemény, kissé indulatos szavakra. Iwandelion lehunyta a szemét, arcát az ég felé fordította, mintha a hold fényénél kívánná sütkérezni.

- Hát ezért volt - suttogta Eline. - Odabent, a csarnok mélyén a kapu feltárult, és valami szólt hozzám odaátrol. Át akart jönni a mi világunkra. Ott voltam én, a körön belül, és te is... de mi nem kellettünk neki. Már tudom, miért.

- Kijutott — mondta Iwandeion egykedvűen, mintha semmi jelentősége nem lenne.

- Hogy? - kérdezett vissza Eline, pedig nagyon jól tudta a választ. *A ministráns fiú. Az a pillantás, vigyor az arcán, már akkor sejtette volna.*

- Egy ifjú testében, aki már betöltötte az idejét.

- És most mi lesz?

- Semmi. Egy percig se aggódj miatta, valószínűleg sosem látod többet. Sok hozzá hasonló járja a földet, eggyel több vagy kevesebb, édes mindegy.

Eline elfintorodott, ő nem tette túl magát könnyen azon, hogy egy pokolfajzat szabadult a világra.

- De láttam mást is — folytatta. - A lovagot, akit máglyán égettek el, az utolsó templáriust. Kísértet volt.

- Ha valami rettenetes bűn nyomja a lelkünket, előfordul, hogy halálunk pillanatában az árny, ami lényünk része, ami egész életünkben a társunk volt, itt ragad, az anyagi világban.

Iwandeion elfordította arcát a holdvilágról, és a fák közé nézett. Figyelt. Eline is meghallotta az összekoccanó, fagyott ágak és avar halk neszt. Valami járt a fák közt. Ezüst villanás szaladt el a szeme előtt.

- Itt van. Megint - mondta az asszony, hangjában bosszúság csengett.

- Hogy? Ő? - Jew úgy kapta fel a fejét, mintha minden fáradtsága elillant volna. Felült, izgatottan fürkészte a körülöttük lévő fákat. Nem kellett csalódnia, pillanatokon belül ő is meglátta az ólálkodó farkast.

- Ez így nem lesz jó - dühöngte Brod. - Most már mindig kísérni fog minket? Azt hittem, elveszti az esztét, és beveti magát az erdőbe.

- Adjunk neki enni, és akkor hozzánk szokik - javasolta Jew.

- Kezd elegend lenni ebből — morogta Quentiii.

-Talán van valami oka, amiért nem tud elszakadni tőlünk - morfondírozott Eline.

Jew azonnal válaszolt rá:

- Igen, mert emlékszik ránk!

A csapat várt. Nem tudták, mit tehetnének, egyikük sem vette a bátorságot, hogy megközelítse az ezüst farkast. Gyönyörű állat volt, ráadásul úgy kerülgette őket, akár egy kutya, aki vágyik az emberek társaságára, ám bizalmatlan is velük szemben, mert sokat bántották. Bár nagyon lassan, de egyre közelebb és közelebb került a tűz körül gyülekező emberekhez, míg végül lefeküdt a fagyos avarba. Jew felpattant, hogy hozzá siessen, ám Brod elkapta a kezét és visszahúzta.

- Ez nem jó ötlet — mormogta a férfi, ám amíg a lányra figyelt, a csapat egy másik tagja is útnak indult. Ez ellen pedig már semmit nem tehetett.

Iwandelion lassan közelítette meg a farkast, nehogy elijessze. A többiek némán, lélegzet-visszafojtva figyelték a jelenetet. *Akárhogy is, hatalom ide vagy oda, az állat óriási volt, fogai erősek és élesek.*

Iwandelion a farkas mellé térdelt. Az állat tűrte, hogy a férfi megérintse őt, ujjait ezüstös bundájába fúrja.

- Jól van, barátom - mondta Iwandelion. - Jól van, engedd el őt!

Mihelyst a férfi hátrébb húzódott, a változás megindult. Jew odabent, a csarnok mélyén szemtanúja lehetett Oorien átalakulásának, most ugyanez történt, csak épp fordítva. Ám ezúttal a farkas sem tűnt el. A test kettévált, és mindkét fél önállóan változott tovább, míg vissza nem nyerték eredet alakjukat. Pár perc leforgása alatt két lény kelt életre a hold fényénél, egy hatalmas farkas és egy fiú hevert a fagyott avarban. Úgy festettek ők ketten, mintha egyszerre születtek volna, mintha egyszerre jöttek volna a világra egyeden anyja méhéből. Dorien zilált, hosszú fürtjei és a farkas bundája pontosan ugyanolyan ezüst színben tündökölt. Elsőként az állat tért magához, leheveredett a fiú mellé, bundájával, leheletével óvta, melengette. Szükség is volt rá, az elf törékenynek és sebezhetőnek tűnt.

Iwandelion komoran nézte végig a jelenetet, csupán a szemében csillogott némi vidámság, és talán büszkeség is.

—örökre társak lesztek — mondta halkán. — Léan'nar, a farkas, és , Dorien, az elf.

Néma csend következett, csupán a szél füttyült a fák ágai közt, és a parázsló rönkök pattogtak a tisztás közepén.

—Most már... velünk marad? — kérdezte Jew, és Brod lankadó figyelmét kihasználva egyre közelített a fiúhoz és farkasához.

Iwandelion lenézett a lányra, nem szólt semmit, csak bólintott.

—Léan'nar, mit jelent ez? — kérdezte Jew.

A férfi sokáig nem felelt, végül végighordozta tekintetét a többi-eken és kijelentette:

— Azt jelend, Ezüstarc.

Két nap telt el. A csapat a közeli városka felé tartott, hogy kipihenhessék faradalmaikat, ám az este még erdőszélén táboroztak. Csend, nyugalom uralkodott a kis tisztesen, a tűz hamvadó lángja lámpásként világított a sötétben.

Iwandelion elgondolkodva ücsörgött a tábortűz mellett, ő őrizte társai álmát. Igazság szerint azóta le sem hunyta a szemét, hogy visszatért az emberek világába, a többiek úgy hitték, talán nincs is szüksége alvásra. Hogy valóban így volt-e, azt maga a jövevény sem tudta, hiszen az istenek palotájában, Úrnője színe előtt nem kellett ilyesmivel törődni. Hogy az anyagi világban miként viselkedik a teste, még nem tudhatta. Mindenesetre tökéletes éberséggel vigyáz[^]ta társai álmát. Ám egy idő után feltápáskodott a helyéről, takaróját vállára vetette, majd halk, lassú léptekkel elindult a fák irányába.

Eline szeme az első neszre felnyílt, kis ideig csak figyelt, látta, ahogy a férfi a fák közé lépett. Várt egy kicsit, majd ő is kibújt a takarója alól, és elindult a sötétbe. Iwandelion eltűnt az asszony szeme elől, mintha hirtelenjében köddé vált volna. *Talán ő is képes arra, amire az Őrzője, Briannar? Árnyékként suhan a sötétben?* Annak ellenére, hogy nem látta, Eline egyetlen pillanatra sem vesztette el a férfi nyomát. Érezte, merre kell mennie, hogy megtalálja. Lába alatt friss hó ropogott, a fák ágai közt beszűrődött a hold ezüsthéja, minden olyan volt, akár egy álom...

Végül az asszony a hegytetőn megtalálta Iwandeliont. A férfi a szirt peremén állt, olyan közel a mélységhez, hogy egy halandó bizonyosan lebucskázott volna a hirtelen jött szélrohamtól. Előttük, a völgyben, egy nagyobb város fényei ragyogtak.

— Elhagytad az őrhelyed — mondta Eline rosszállóan, és a férfi mögé lépett.

Iwandelion megfordult, arcán furcsa mosoly táncolt. -Tudtam, hogy ébren vagy, Noeline Brewer, az Első.

— Akkor ezek szerint én hagytam el az őrhelyem, mi?

— Ha úgy vesszük...

— Mit csinálsz itt?

— Egyedül akartam lenni a gondolataimmal. Az álmaitok túlságosan zavartak... üzennem kell valakinek. - Eline felvonta a szemöldökét, majd tekintetét az égre meresztette. A férfi ezúttal halkán felnevetett. - Nem, nem imádkozni készültem. Akihez szólok majd, nagyon is e világi.

Eline feszélyezve érezte magát. Egyrészt azért, mert egy magas szirt tetején állt, körülötte pedig éles, jeges szél fűtült. Koromfekete fűrtjei fátolként takarták el az arcát. Másrészt volt valami, amit már régóta tudni akart.

— Miért hívsz úgy, hogy az Első? Briannar is említette ezt... azt mondta, te vagy a Fókusz, én pedig az Első, de nem tudom, hogy ez mit jelenthet. Régi könyveink beszéltek a mítoszról, az Erekléről, Balora prófétájáról... Egy ideig azt hittem, én vagyok az. Az álmaim gyerekkoromtól, a kápolnáról és a fényről...

Az asszony legnagyobb meglepetésére Iwandeion válaszolt a kérdésére.

— Te vagy az Első, Balora első lovagja, és az enyém is. Több száz év után az első. Fontos szerep jut még neked, Noeline Brewer, szükségünk van az erődre. - A férfi olyan közel hajolt Eline-hez, hogy külső szemlélődő biztosra vette volna, meg akarja csókolni. Ám Iwandeion csupán végigsimított az asszony kócos fürtjein. Eline zavartan pislogott, hátrált pár lépést.

Jól érezte, hogy nem hiábavaló mozdulat volt ez. Valamit érzett a hajában, bár a tárgynak nem volt sem súlya, sem anyaga. Egy szélroham felkapta Eline fekete fürtjeit, és ismét az arcába fújta. Az asszony ekkor látta, hogy egy toll díszelgett a hajában, gyönyörű, kékesfekete angyaltól! Nem tartotta semmi, sem madzag, sem csat, mégis a helyén maradt, Eline jól tudta, örökre.

Iwandelion sokatmondón elmosolyodott, majd elfordult, ismét a völgyre tekintett. Ujabb szélroham érkezett, ezúttal akkora volt, hogy a takarót leröpítette a válláról. Hatalmas, fekete angyalszárnyak teremtek elő a semmiből, a férfi úgy állt ott, a szikla peremén, akár egy fenséges, felszentelt szobor, dacolva hóval, a széllal, az idő minden viszontagságával. Iwandelion kitérte angyalszárnyát, fekete pihék szálltak tova a széllal, együtt játszottak, kavargtak a hópelyhekkel.

A tollak többsége eltűnt, ám akadt egy, mely repült, repült, amerre csak vitte a szél, elsodródott a szirt közeléből, a város felé suhant, majd át hegyeken, völgyeken, szántókon, át a hatalmas vízen. Küldetése volt.

A hideg ellenére hatalmas tömeg gyűlt össze a bazilika előtti téren. Mindenki látni akarta Őt, az új egyházfőt, a hatalmas Örökkévaló földi helytartóját. Emberek álltak mindenhol, ott szorongtak a mellékutcákban, a boltok bejáratánál, a kapualjakban, az ablakokban, az ügyesebbek felmásztak a lámpaoszlopokra, háztetőkre, erkélyekre. Bár már hónapok teltek el azóta, hogy VI. Janus elfoglalta pápai trónját, az udvari etikett és a szokások eddig nem tették lehetővé nyilvános szereplését. Ma volt első jelenése hívei előtt.

A fiatalember az erkélyen állt, hófehér, arannyal, drágakövekkel vert ruhája tündökölt a téli nap fényében. Már nem is tudta, hányszor élte át ezt az érzést, de még mindig nem tudott betelni vele. A tömeg rajongott érte, örömujjongás és tapsvihar fogadta, mélyen magába szívta a hívek legapróbb rezdülését is. Hiszen ez éltette, akár csak hajdanán az isteneket. Az imádat, hűség, fanatikus elvakultság, az önkívület határát súroló éljénzés. És ezen erőből hirtelenjében annyit kapott, hogy úgy érezte, egyetlen csettintéssel kifordíthatná sarkaiból a világot. *Igen, ezek a bolondok bármit megtennének érte és a hitükért.*

A pápa mosolyogva tekintett végig hívein, az előtte lévő tekerstartón ott pihent szentbeszéde, melyet percekben belül ezrek fognak áhítattal hallgatni. Minden oly tökéletes volt, a pompa, gazdagság, hatalom, szolgák, örök hada, alattvalók ezrei, minden, amit csak nyújtani tudott az anyagi világ. Ám hirtelen valami megváltozott.

R Jeges szél söpört végig az erkélyen, a gyertyák lángja megrezdült, néhány el is szenderült, édes füst töltötte be a levegőt. VI, Janus figyelmét azonban korántsem ez kötötte le. *Érkezett valami a széllel, fekete volt és könnyű, akár...* A fiatalember hirtelen mozdulattal kinyújtotta a karját, úgy csapott le, akár sas az áldozatára. Várt pár pillanatot, majd szétnyitotta a tenyerét. Kicsi, fekete toll pihent a kezében. Oly jelentéktelen volt, hogy a körülötte állók észre sem vették. VI. Janus mintha éveket öregedett volna, bőre elsápadt, szeme vizenyőssé vált, homlokán ráncok jelentek meg.

Halk, alázatos hang szólt a szobát elrejtő függöny mellől:

- Szentatyám, valami baj van?

—Nem, nincs. — Az ifjú pápa bámulta még egy kicsit a tollacs-kát, ami egyértelmű üzenetet hozott magával. Szinte beszélt, a világba kiáltotta:

„Itt vagyok!”

A fiatalember összeszorította a száját, majd a tollat egy gyertya lángja fölé tartotta, ahol azon nyomban elhamvadt. A kevéske hamut szárnyára kapta a szél.

VI. Janus megrázta magát, mintha mi sem történt volna, előrelépett, és az áhítatos csendbe burkolózott hívek előtt megkezdte hangzatos szentbeszédét.